

Przewodnik dla służby misjonarskiej

„Abyście głosili moją ewangelię” (NIP 50:14)

„Nawróćcie się, ludzie z wszystkich krańców ziemi, pójdźcie do
Mnie i zostańcie ochrzczeni w imię Moje, abyście zostali uświęceni przez
przyjęcie Ducha Świętego” (3 Nefi 27:20).

„Abyście głosili moją ewangelię”

(NiP 50:14)

Na okładce: *Jan Chrzciciel chrzci Jezusa* © 1988 Greg K. Olsen
Dzięki uprzejmości Mill Pond Press i dra Gerry'ego Hoopera. Nie kopiować.

© 2005 Intellectual Reserve, Inc.

Wszelkie prawa zastrzeżone

Printed in Italy.

Zatwierdzenie wersji angielskiej: 11/04

Zatwierdzenie do tłumaczenia: 11/04

Tłumaczenie z *Preach My Gospel*

Polish

36617 166

„Abyście głosili moją ewangelię”

(NiP 50:14)

Przesłanie od Rady Prezydenta Kościoła	v
Wprowadzenie: W jaki sposób mogę najlepiej wykorzystać podręcznik „Abyście głosili moją ewangelię”?	vii
1 Jaki cel mam realizować jako misjonarz?	1
2 Jak skutecznie mam studiować i przygotować się do nauczania?	17
3 Co mam studiować i czego nauczać?	29
• Lekcja 1: Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa.	31
• Lekcja 2: Plan zbawienia.	47
• Lekcja 3: Ewangelia Jezusa Chrystusa.	60
• Lekcja 4: Przykazania	71
• Lekcja 5: Prawa i obrzędy	82
4 W jaki sposób mam rozpoznać i zrozumieć Ducha?	89
5 Jaka jest rola Księgi Mormona?	103
6 W jaki sposób mam rozwijać cechy Chrystusowe?	115
7 W jaki sposób mogę lepiej nauczyć się mojego języka misyjnego?	127
8 W jaki sposób mam mądrze wykorzystywać czas?	137
9 W jaki sposób mam odnajdywać ludzi, aby nauczać ich?	157
10 W jaki sposób mogę udoskonalić swoje umiejętności nauczania?	177
11 W jaki sposób mam pomagać ludziom w podjęciu i dotrzymaniu zobowiązań?	199
12 W jaki sposób mam przygotować ludzi do chrztu i konfirmacji?	209
13 W jaki sposób mam pracować z przywódcami palika i okręgu?	219
Indeks	231

Przesłanie od Rady Prezydenta Kościoła

Drogi współmisjonarzu:

Gratulujemy Ci, ponieważ masz wspaniałą możliwość, aby być misjonarzem. Żadna praca nie stawia tak wielu wymagań, ale też żadna inna nie przynosi większej satysfakcji.

Podręcznik „Abyście głosili moją ewangelię” ma na celu dostarczenie Ci pomocy, abyś był lepiej przygotowanym, bardziej dojrzałym duchowo misjonarzem oraz bardziej przekonywającym nauczycielem. Zachęcamy Cię, byś codziennie z niego korzystał podczas przygotowania osobistego i wspólnie z kolegą/koleżanką oraz w czasie spotkań dystryktu i konferencji strefy. Studiuj odsyłacze do pism świętych i ucz się doktryn i zasad.

Rzucamy Ci wyzwanie, abyś dorósł do nowego poczucia zaangażowania się w pomaganie naszemu Ojcu w Niebie w Jego chwalebnej pracy. Każdy misjonarz odgrywa ważną rolę, pomagając „przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi” (Mojżesz 1:39).

Pan Cię wynagrodzi i wielce Cię pobłogosławi, gdy pokornie i pełen modlitwy będziesz Jemu służył. W pracy pośród Jego dzieci czeka na Ciebie szczęście, jakiego nigdy dotąd nie doświadczyłeś.

Rada Prezydenta Kościoła

Wprowadzenie: W jaki sposób mogę najlepiej wykorzystać podręcznik „Abyście głosili moją ewangelię”?

„Abyście głosili moją ewangelię”

Korzystaj z podręcznika „Abyście głosili moją ewangelię”, aby zaspokoić swoje potrzeby jako misjonarza. Cały czas przeznaczony na studiowanie możesz spędzić nad zaledwie kilkoma akapitami lub nad całym rozdziałem. Możesz studiować rozdziały po kolei lub zaplanować inną kolejność, która lepiej zaspokoi twoje potrzeby. Ta elastyczność pozwoli ci studiować to, czego potrzebujesz, kiedy tego potrzebujesz i zgodnie ze wskazówkami twojego prezidenta misji.

Wszystkie rozdziały podręcznika „Abyście głosili moją ewangelię” pomogą ci przygotować się do tego, by osiągnąć cel, jaki stawiasz sobie jako misjonarz. Jednakże, kiedy rozpoczniesz studiowanie rozdziału 3, możesz dostrzec różnicę w tym, jak jest on zbudowany. Większość rozdziałów jest przeznaczona dla ciebie. Natomiast rozdział 3 przeznaczony został dla szerszego audytorium. W rozdziale 3 uczysz się doktryn, (a) aby pogłębić własną wiedzę i wzmocnić świadectwo o ewangelii oraz (b) aby nauczać innych i przygotować ich do złożenia i dotrzymania zobowiązań i przymierzy.

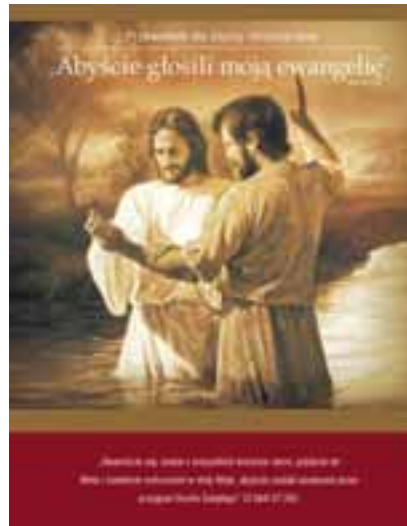
Doktryny, znajdujące się w innych rozdziałach, mogą ci również pomóc w nauczaniu zainteresowanych i nowych członków. Na przykład, rozdział 4, „W jaki sposób mam rozpoznać i zrozumieć Ducha?”, może pomóc ci w nauczaniu niektórych zainteresowanych na temat tego, jak zdobyć świadectwo dzięki mocy Ducha Świętego. Rozdział 5, „Jaka jest rola Księgi Mormona?”, może pomóc ci w rozwianiu wątpliwości zainteresowanego w kwestii czytania Księgi Mormona. Pomysły z rozdziału 2, „Jak skutecznie mam studiować i przygotować się do nauczania?”, mogą pomóc osobom nowo nawróconym czerpać większe korzyści ze studiowania Księgi Mormona.

Podręcznik „Abyście głosili moją ewangelię” koncentruje się na podstawowych zasadach pracy misjonarskiej. Nie zawiera odpowiedzi na każde pytanie czy sytuację, z jaką się spotkasz. Największą skuteczność osiągniesz, kiedy będziesz postępował według wskazówek Ducha, badał pisma święte, przestrzegał przykazań i stosował te nauki, które poznajesz.

Przez całą swą misję studiuj te rozdziały. Stosuj nauki, które poznajesz. Oceniaj swą pracę. Misjonarze, którzy codziennie starają się przygotować i regularnie się doskonalić, otrzymają wskazówki od Ducha Świętego i dostrzegą błogosławieństwa w swoim życiu.

Lekcje misjonarskie

Podczas przedstawiania lekcji możesz być elastyczny, biorąc pod uwagę to, co najlepiej pomoże ludziom w przygotowaniu się do chrztu i konfirmacji. Twoim celem jest nie tylko omówienie całego materiału. Twoim celem jest pomoc innym, by przyszli do Chrystusa

poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa, pokutę, chrzest, przyjęcie daru Ducha Świętego i wytrwanie do końca. W rzadkich przypadkach lekcja może przekraczać 45 minut. Być może okaże się, że ten czas pozwoli ci tylko na krótkie nauczanie. W takim przypadku możesz potrzebować częstych i krótkich odwiedzin, w czasie których omawiać będziesz krótsze fragmenty materiału.

Możesz nauczać lekcji na wiele sposobów. To, których lekcji będziesz nauczać, kiedy i ile czasu na to poświęcić, będzie zależało od potrzeb zainteresowanych i wskazówek Ducha. Nie ucz się na pamięć całej lekcji.

Studiowanie osobiste, studiowanie z kolegą/koleżanką, spotkania dystryktu i konferencje strefy

Skuteczne studiowanie podczas misji pomoże ci wypełnić twój cel, jaki masz jako misjonarz i wzmocnić świadectwo o ewangelii Jezusa Chrystusa. Czterema spośród najważniejszych sposobności do studiowania są: studiowanie osobiste, studiowanie z kolegą/koleżanką, spotkania dystryktu i konferencje strefy. Codzienny rozkład zajęć obejmuje czas na studiowanie osobiste i z kolegą/koleżanką.

Codzienny rozkład zajęć misjonarza

6:30 Pobudka, modlitwa, ćwiczenia (30 minut) i przygotowanie się do rozpoczęcia dnia.

7:30 Śniadanie

8:00 Osobiste studiowanie: Księga Mormona, inne pisma święte, doktryny z lekcji misjonarskich oraz inne rozdziały z podręcznika „*Abyście głosili moją ewangelię*”.

9:00 Studiowanie z kolegą/koleżanką: podzielcie się tym, czego nauczyliście się podczas osobistego studiowania, przygotujcie się do nauczania, przećwiczcie nauczanie, przestudujcie rozdziały z książki „*Abyście głosili moją ewangelię*”, potwierdźcie plany na dany dzień.

10:00 Zaczynjcie głosić. Misjonarze, którzy uczą się języka, robią to przez kolejne 30–60 minut oraz planują ćwiczenia językowe, które wykorzystają w ciągu dnia.

Czasami misjonarze mogą zarezerwować w ciągu dnia godzinę na lunch i dodatkowe studiowanie oraz godzinę na obiad, w porze dostosowanej do planów głoszenia. Zazwyczaj obiad nie powinien zakończyć się później niż o 18:00.

21:00 Powrót do mieszkania (chyba że odbywa się lekcja — wówczas należy wrócić do godziny 21:30) i planowanie następnego dnia (30 minut). Pisanie w pamiętniku, przygotowanie się do snu, modlitwa.

22:30 Udanie się na spoczynek.

** Po konsultacjach z Prezydium Siedemdziesiątych lub Prezydium Obszaru twój prezydent misji może zmodyfikować ten plan, aby dostosować go do lokalnych warunków.*

To wszystko, czego uczysz się w czasie osobistego studiowania, pomoże ci podczas studiowania z kolegą/koleżanką, podczas spotkania dystryktu i konferencji strefy, gdzie możecie „nauczać jeden drugiego doktryny królestwa” (NiP 88:77). To wszystko, co zyskasz podczas studiowania i spotkań dystryktu, pomoże ci nauczać z duchową mocą.

Osobiste studiowanie

Celem osobistego studiowania jest wzmocnienie wiedzy i świadectwa o przywróconej ewangelii oraz pomoc w przygotowaniu się do zaspokojenia potrzeb tych, których nauczasz. Podczas osobistego studiowania skup się na podstawowych pismach świętych i zatwierdzonych lekturach misjonarskich:

- *Jesus the Christ (Jezus Chrystus)*
- *Our Heritage (Nasze dziedzictwo)*
- *Our Search for Happiness (W poszukiwaniu szczęścia)*
- *Oddani wierze*

Osobiste studiowanie może być skuteczne, kiedy będziesz:

- Czytać Księgę Mormona i inne pisma święte.
- Studiować doktryny zawarte w lekcjach misjonarskich.
- Studiować inne rozdziały z książki „*Abyście głosili moją ewangelię*”.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

Celem studiowania z kolegą/koleżanką jest: (1) budowanie waszej jedności, byście nauczali poprzez Ducha oraz (2) skoncentrowanie się na postępkach osób, które nauczacie. Studiowanie z kolegą/koleżanką może być skuteczne, kiedy będziecie:

- Dzielić się przemyśleniami z osobistego studiowania.
- Przygotowywać się do nauczania konkretnych osób, odwiedzania członków, szukania sposobności nauczania oraz do innych zajęć. Studiujcie materiał, który pomoże wam skuteczniej nauczać, szukać i pracować. Przedyskutujcie przypadki osób, z którymi pracujecie. Róbcie plany, by zastosować to, czego się uczyacie.
- Przez cały dzień omawiać zasady, cele, umiejętności i plany, które pojawiły się podczas wspólnego studiowania.

Spotkania dystryktu

Celem spotkania dystryktu jest „nauczać jeden drugiego doktryny królestwa” (NiP 88:77).

- Spotkania dystryktu odbywają się co tydzień i trwają od 60 do 90 minut.
- Przywódca dystryktu planuje i prowadzi spotkanie dystryktu i może poprosić innych misjonarzy, by pomogli w nauczaniu.
- Spotkanie dystryktu może obejmować:

- Dzielenie się spostrzeżeniami ze studiowania osobistego i wspólnego z kolegą/koleżanką.
- Ćwiczenie przeprowadzania lekcji w różnych warunkach.
- Wyjaśnianie, demonstrowanie i ćwiczenie zasad i umiejętności, opisanych w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*”.
- Omawianie postępów zainteresowanych i ich potrzeb.
- Omawianie i rozwiązywanie wyzwań, jakie pojawiają się w dystrykcie.
- Dzielenie się doświadczeniami i świadectwami na temat pracy misjonarskiej.
- Przywódcy dystryktu wykorzystują spotkania dystryktu, aby zebrać sprawozdania na temat wysiłków misjonarzy w dystrykcie. Nie powinni ustanawiać celów czy norm dla innych misjonarzy, jak też nie powinni prosić, by składali sprawozdania z osiągnięcia swoich celów.

Konferencje strefy

Konferencje strefy odbywają się pod kierunkiem prezydenta misji.

Główne wyróżniki w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*”

Każdy rozdział podręcznika „*Abyście głosili moją ewangelię*” zawiera kilka głównych wyróżników. Powinny one pomóc ci wynieść większe korzyści ze studiowania, a nie narzucać ci konkretnego sposobu uczenia się. Korzystaj z nich w sposób elastyczny, dostosowany do twoich potrzeb.

Dziennik do studiowania

Podręcznik „*Abyście głosili moją ewangelię*” często mówi, byś skorzystał z dziennika do studiowania, który pomoże ci zrozumieć, wyjaśnić i zapamiętać to, czego się uczysz. Starszy Richard G. Scott nauczał: „Starannie zapisana wiedza jest wiedzą dostępną wtedy, gdy jest potrzebna. Informacje bardzo ważne pod względem duchowym powinny być przechowywane w świętym miejscu, które mówi Panu, jak bardzo je cenisz. Taka praktyka zwiększa prawdopodobieństwo otrzymania dalszego światła” („*Acquiring Spiritual Knowledge*”, *Ensign*, list. 1993, 86). Przeglądaj swój dziennik do studiowania, aby przywołać doświadczenia duchowe, dostrzec coś nowego i zauważyć własne wzrastanie.

Twoim dziennikiem do studiowania może być zeszyt, notes lub kartki w segregatorze. Zapisuj i porządkuj swoje myśli i wrażenia w taki sposób, który najlepiej odpowiada twojemu sposobowi uczenia się. Rozwiń własny system łatwego dostępu do kluczowych informacji w przyszłości. Często korzystaj z dziennika, aby przejrzeć, mieć dostęp i zastosować to, czego się nauczyłeś. Korzystaj z dziennika do studiowania, aby sporządzać notatki i zapisywać wrażenia podczas osobistego studiowania i studiowania z kolegą/koleżanką, podczas spotkań dystryktu, konferencji strefy oraz wywiadów z prezydentem misji.

Ramki informacyjne

Ramki w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*” pomogą ci w nauce. Niektóre ramki zapowiadają lub podsumowują punkty kluczowe. Inne pomogą ci ukierunkować studiowanie, uczyć się z pism świętych, stosować to, czego się nauczyłeś, rozwijać zdolności oraz zaspokajać potrzeby tych, których uczysz. W większości przypadków ramki te są po prostu punktem wyjściowym. W duchu modlitwy wykorzystuj zajęcia podane w ramach poprzez rozwijanie nowych form studiowania i badania dodatkowych fragmentów z pism świętych.

Rozważ

- Co to znaczy „[zna]
- Jak mam rozwijać
- Dlaczego powinien
- Jaka jest rola medi

„**Rozważ**”. Większość rozdziałów rozpoczyna się od pytań znajdujących się w ramce „Rozważ”. Pytania te koncentrują się na kluczowych punktach rozdziału i zapewniają ramy dla studiowania. Używaj tych pytań, by uporządkować, zrozumieć, rozważać i stosować to, czego się uczysz.

Zapamiętaj

- Buduj Kościół, „[Z]
- Staraj się o Ducha
- Ludzie na twoim o
- Członkowie Kościół

„**Zapamiętaj**”. Większość rozdziałów kończy się ramką „Zapamiętaj” — podsumowaniem najważniejszych punktów rozdziału. Kiedy skończysz studiowanie rozdziału, przejrzyj zawartość ramki, by upewnić się, że zrozumiałeś główne jego punkty. Oceń, jak radzisz sobie ze stosowaniem tych punktów i zaplanuj, jak wykorzystasz to, czego się nauczyłeś.

Studiowanie pism św.**Co te fragmenty z pis.**

3 Nefi 12:48
3 Nefi 27:21, 27

Jaki jest związek pom

„**Studiowanie pism świętych**”. Ramki te skierują cię do odsyłaczy, które mogą budować twoje zrozumienie i świadectwo. Wykorzystuj te odsyłacze, szukając dodatkowych fragmentów z pism świętych. Zadaj sobie dodatkowe pokrewne pytania, które pomogą ci zyskać dalsze spostrzeżenia i zastosować to, czego się nauczyłeś.

Zajęcie: Studiowanie

Kiedy będziesz studio
drzewa życia, znajduj
(zob. 1 Nefi 11:21–22)

- Czego pragnął Leh.

„**Zajęcie**”. Większość rozdziałów zawiera zajęcia do studiowania osobistego i studiowania z kolegą/koleżanką, które uwydatnią proces uczenia się i stosowania nauk. Powtarzaj te zajęcia przez całą swoją misję. Za każdym razem będziesz dokonywać nowych spostrzeżeń, ponieważ twoje potrzeby — jak i potrzeby osób, które nauczasz — będą się zmieniać.

Postępuj zgodnie z p

„Duch jest najważniejs
powołanie, możesz cz
powiedzie *bez względu*
prezydentów misji, 25

Czerwone ramki. Ramki te zawierają ważne informacje i sugestie przydatne w wielu sytuacjach związanych z nauczaniem i głoszeniem.

Historie

Wszystkie historie, znajdujące się w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*”, są prawdziwe, choć imiona i nazwiska większości osób zostały zmienione. Każda historia ilustruje kilka zasad związanych z pracą misjonarską. Podczas czytania tych historii szukaj zasad, które zostały przez nie zilustrowane.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Każdy rozdział zawiera dodatkowe pomysły do osobistego studiowania, do studiowania z kolegą/koleżanką, na spotkania dystryktu i konferencje strefy. To bogate źródło zajęć uczących dostarcza przykładów skutecznych sposobów uczenia się materiału. Bądź kreatywny i staraj się o natchnienie, by stworzyć dodatkowe zajęcia za każdym razem, gdy studiujesz bądź nauczasz każdego z tych rozdziałów. Podczas swojej misji kilkakrotnie zrealizuj te zajęcia.

Pomysły do studiowania i zastosowa**Osobiste studiowanie**

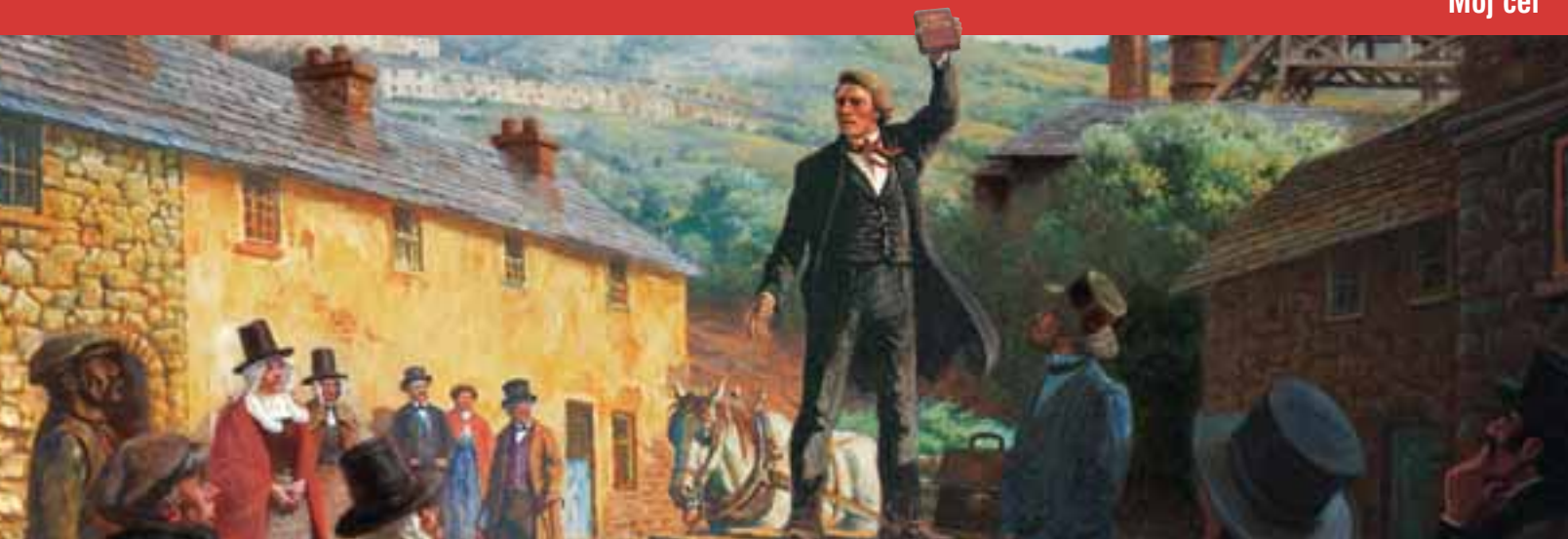
- Przeczytaj poniższy list od misjonarki do jej rodziców: „W autobusie nauc wspaniałą kobietę. Wracałyśmy ze spotkania dystryktu. Było tylko jedno miejsce, więc usiadłam i zaczęłam przeglądać listy. Najpierw, oczywiście zaczęłam czytać list od was, ten ze zdjęciami maleńkiego Evana. Dostrzeżę jakąś parę oczu obok mnie również przygląda się zdjęciom, więc spojrzę napotkałam wzrok starszej pani. Uśmiechnęła się i zaczęła patrzeć przez. Potem przyknęła oczy, jakby chciała zasnąć. Pomodliłam się: 'Ojcze Nie chcę z nią porozmawiać. Pomóż mi'. Minutę później otworzyła oczy i wyprostowała się, a ja szybko zagadnęłam: 'Nie sądzi pani, że on jest śliczny? Pokazałam jej zdjęcie Evana i zaczęłam rozmawiać z nią o rodzinie. Zapytał o dzieci. Oczy zaszyły jej łzami i opowiedział mi historię o tym, jak jej córka nienawidzi jej i nie chce mieć z nią nic wspólnego. Płakała, a ja płakałam nią. Powiedziałam jej o planie zbawienia i o tym, że Ojciec Niebieski ją zna przez co przechodzi. Płakałam i mówiłam jej, że wiem, iż jej córka kocha ponieważ ja jestem córką matki, która mnie kocha i którą ja Kocham. Wyj

Misjonarze służący w gminach i dystryktach

Wielu misjonarzy służy w gminach i dystryktach. Chociaż ten podręcznik mówi o *okręgach* i *palikach*, te same zasady i postawy odnoszą się do *gmin* i *dystryktów*. Prezydent misji poinstruuje cię w kwestii jakichkolwiek zmian związanych z pracą z przywódcami gminy i dystryktu.

Do wykorzystania przez misjonarzy i przywódców okręgu

Podręcznik „*Abyście głosili moją ewangelię*” przeznaczony jest dla pełnoetatowych misjonarzy Kościoła. Jednakże zasady i doktryny przedstawione tutaj stosują się też do misjonarzy i przywódców okręgu, kiedy starają się budować królestwo Pana. Częste studiowanie tego podręcznika umożliwi im wywiązywanie się ze swoich obowiązków jako członków–misjonarzy oraz rozwinięcie jedność między nimi a pełnoetatowymi misjonarzami.

Dan Jones, jeden z największych misjonarzy tej dyspensacji, głosi ewangelię w Walii.

Jaki cel mam realizować jako misjonarz?

Twój cel

Zapraszaj innych, by przyszli do Chrystusa, pomagając im w przyjęciu przywróconej ewangelii poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienie, pokutę, chrzest, przyjęcie daru Ducha Świętego i wytrwanie do końca.

Rozważ

- Jaki cel mam realizować jako misjonarz?
- Czym jest ewangelia?
- Dlaczego głosimy ewangelię?
- Dlaczego musimy nauczać z mocą i upoważnieniem?
- Jakie jest przesłanie Przywrócenia? Dlaczego jest ono ważne?
- Jaka odpowiedzialność spoczywa na mnie w kwestii pomagania innym w nawróceniu?
- Skąd będę wiedział, czy odnoszę sukcesy jako misjonarz?

Twoje zadanie nauczania przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa

Jesteś otoczony ludźmi. Mijasz ich na ulicy, odwiedzasz ich w domach i podróżujesz z nimi. Wszyscy oni są dziećmi Bożymi, twoimi braćmi i siostrami. Bóg kocha ich tak, jak kocha ciebie. Wielu z tych ludzi poszukuje celu w życiu. Martwią się o swoje rodziny. Potrzebują poczucia przynależności, które wypływa z wiedzy, że są dziećmi Bożymi, członkami Jego wiecznej rodziny. Chcą poczucia bezpieczeństwa w świecie zmiennych wartości. Chcą „pokoju w tym świecie, i życia wiecznego w świecie przyszłym” (NiP 59:23), ale „są powstrzymywani od prawdy, tylko dlatego, że nie wiedzą, gdzie ją znaleźć” (NiP 123:12).

Notatki

Ewangelia Jezusa Chrystusa przywrócona poprzez Proroka Józefa Smitha błogosławi ich rodziny, zaspokoi ich potrzeby duchowe i pomoże im zaspokoić najgłębsze pragnienia. Chociaż być może nie znają przyczyny, mają potrzebę uwolnienia się od poczucia winy, które pojawia się w wyniku błędów i grzechów. Potrzebują doświadczyć radości odkupienia dzięki odpuszczeniu ich grzechów i radowaniu się darem Ducha Świętego.

Jako upoważniony przedstawiciel Jezusa Chrystusa możesz nauczać ludzi z mocą i upoważnieniem, że „odkupienie [przychodzi] przez Świętego Mesjasza” i że człowiek „będzie mógł przebywać w obecności Boga tylko dzięki zasługom, miłosierdziu i łasce Świętego Mesjasza” (2 Nefi 2:6, 8). Kiedy ludzie przyjmują przywróconą ewangelię Jezusa Chrystusa i otrzymują obrzędy chrztu i konfirmacji na mocy upoważnienia kapłańskiego, mogą uzyskać pewność, że „nie są odsunięci na zawsze” (Księga Mormona, strona tytułowa).

Kiedy wzrośnie twoje zrozumienie Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa, zwiększy się też pragnienie dzielenia się ewangelią. Poczujesz, jak Lehi, „jak ważne jest więc uświadomienie tego mieszkańcom ziemi” (2 Nefi 2:8).

Prezydent Ezra Taft Benson nauczał: „Bóg nakazał nam, aby zanieść tę ewangelię całemu światu. Oto przyczyna, dla której musimy się dzisiaj zjednoczyć. Jedynie ewangelia wybawi świat od katastrofy autodestrukcji. Jedynie ewangelia zjednoczy ludzi wszystkich ras i narodowości pod sztandarem pokoju. Jedynie ewangelia przyniesie rodzinie ludzkiej radość, szczęście i zbawienie” (*The Teachings of Ezra Taft Benson* [1988], 167).

Kiedy pomagasz ludziom w oczyszczeniu się z grzechów, jesteś powołany do tego, by reprezentować Jezusa Chrystusa. A czynisz to, zapraszając ich, by przyszli do Jezusa Chrystusa i nawrócili się na Jego przywróconą ewangelię. Aby przyjść do Zbawiciela, muszą mieć wiarę w Niego, która prowadzi do pokuty — i dokonać w swym życiu koniecznych zmian, tak aby było ono w zgodzie z Jego naukami. Możesz pomóc ludziom rozwinąć taką wiarę, nauczając ich przywróconej ewangelii poprzez Ducha i prosząc ich, by zobowiązali się żyć zgodnie z jej naukami. Dotrzymanie tego zobowiązania przygotowuje ich na przymierze chrztu i konfirmacji oraz na cenny dar Ducha Świętego. Mają odrzucić „naturalnego człowieka” i stać się Świętymi „poprzez zadośćuczynienie Chrystusa Pana” (Mosjasz 3:19).

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Kiedy będziesz studiować wizję drzewa życia, znajdującą się w 1 Nefi 8 i 11, obejrzyj ilustrację drzewa życia, znajdującą się na tej stronie. W wizji to drzewo życia symbolizuje miłość Bożą (zob. 1 Nefi 11:21–22).

- Czego pragnął Lehi po tym, jak zjadł owoc? (Zob. 1 Nefi 8:10–18).
- Co musieli zrobić ludzie w tej wizji, by móc skosztować owocu? Co musimy zrobić, by otrzymać wszystkie błogosławieństwa Zadośćuczynienia? W jaki sposób zobowiązania i przymierza pomagają nam zakosztować tych błogosławieństw?
- Na czym polega twój obowiązek jako misjonarza, kiedy pomagasz innym odnaleźć owoce ewangelii i skosztować ich?

Ewangelia błogosławi rodziny

Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa błogosławi rodziny. Dzięki Przywróceniu rozumiemy cele, jakie Bóg ma dla rodzin: „Boski plan szczęścia umożliwia, aby związki rodzinne trwały nadal po śmierci. Święte obrzędy i przymierza dostępne w świętych świątyniach, umożliwiają ludziom powrót do obecności Boga a rodzinom zjednoczenie na wieczność” („Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 1998, 24).

Związki rodzinne na Ziemi mogą być dla nas źródłem największych radości. Szatan atakuje rodzinę na wielu frontach i zbyt wiele rodzin rozpada się na skutek jego usilnych starań. Przesłanie przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa umożliwia rodzinom zjednoczenie się teraz i w wieczności. Rodziny, które żyją według zasad ewangelii, mogą doświadczyć w tym życiu pokoju, radości oraz poczucia przynależności i tożsamości. Dzięki światłu ewangelii rodziny mogą położyć kres

nieporozumieniom, sporom i sprostać wyzwaniom. Rodziny podzielone niezgodą może uzdrowić pokuta, wybaczenie i wiara w moc Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa. „Szczęście w życiu rodzinnym może być najpewniej osiągnięte, kiedy opiera się na naukach Pana Jezusa Chrystusa. Udana małżeństwa i rodziny powstają i trwają w oparciu o zasady wiary, modlitwy, pokuty, przebaczenia, szacunku, miłości, współczucia, pracy i zdrowej rekreacji” (*Liahona*, październik 1998, 24).

Staraj się odnaleźć i nauczać rodziny: ojca, matkę i dzieci, którzy mogą się wzajemnie wspierać, by żyć zgodnie z ewangelią i w końcu zostać zapieczętowani jako jednostka rodzinna na mocy przywróconego upoważnienia kapłańskiego.

„Najważniejsza praca Pana, jaką kiedykolwiek możesz wykonać, odbywa się w murach twojego własnego domu”.

– PREZYDENT HAROLD B. LEE
THE TEACHINGS OF HAROLD B. LEE,
WYBR. CLYDE J. WILLIAMS (1996), 280

Nauczanie poprzez Ducha

Ponieważ ewangelia Jezusa Chrystusa jest „mocą Bożą ku zbawieniu każdego, kto wierzy” (List do Rzymian 1:16), przesłanie Przywrócenia ewangelii musi być nauczane z boską mocą — mocą Ducha Świętego, który jest trzecim członkiem Boskiej Trójcy. Często nazywa się Go Duchem, a jednym z Jego zadań jest nauczanie i świadczenie o prawdzie. Kiedy nauczasz dzięki tej mocy, Duch Święty:

- Naucza cię nowych doktryn i przypomina ci doktryny, które kiedyś już studiowałeś (zob. Ew. Jana 14:26).
- W chwili potrzeby daje ci słowa, które masz wypowiedzieć (zob. NiP 84:85).
- Znosi twoje przesłanie do serc ludzi, których uczysz (zob. 2 Nefi 33:1).
- Świadczy o prawdziwości twojego przesłania i potwierdza twoje słowa (zob. NiP 100:5–8).
- Pomaga ci dostrzec potrzeby ludzi, których nauczasz (zob. Alma 12:7).

Duch jest konieczny do nauczania prawd ewangelii w taki sposób, by budować wiarę innych. Kiedy starasz się rozwijać wiarę, by polegać na Duchu, powinieneś:

- Modlić się o Ducha (zob. NiP 42:14).
- Oczyszczyć swoje serce (zob. NiP 112:28).
- Przestrzegać przykazań (zob. NiP 20:77, 79).

- Pilnie pielęgnować słowo Boże (zob. NiP 11:21; 84:85).
- Nauczać w taki sposób, by inni rozumieli twoje przesłanie i byli podbudowani (zob. NiP 50:13–22).
- Pogłębiać wiarę (zob. Moroni 10:7).

Zostałeś wyświęcony do swojego świętego powołania, mając obietnicę, że otrzymasz Ducha, kiedy spełnisz wymagania stawiane przez Pana. Możliwość radowania się darem Ducha powinna być jednym z twych najgorętszych pragnień.

Moc i upoważnienie twojego powołania

Misjonarze mają działać „na mocy wyświęcenia, którym [zostali wyświęceni], głosząc dobrą nowinę wielkiej radości, samą wieczną Ewangelię” (NiP 79:1). Masz upoważnienie do głoszenia ewangelii. Jeśli posiadasz kapłaństwo, masz tym samym upoważnienie do udzielania obrzędów. Kiedy będziesz korzystał z tego upoważnienia w sposób godny i w duchu modlitwy, otrzymasz duchową moc, która będzie dowodem prawdziwości twojego powołania. Nie bój się i nie wstydź wypełniać tego zadania. Podobnie jak synowie Mosjasza masz nauczać z mocą i upoważnieniem Bożym (zob. Alma 17:2–3).

Kiedy zostałeś wyświęcony na mocy upoważnienia kapłańskiego, otrzymałeś prawo i przywilej reprezentowania Pana. Otrzymałeś dokument, zaświadcający światu, iż jesteś uprawniony do służby. Prezydent Spencer W. Kimball powiedział: „Wyświęcenie można potraktować dosłownie, jako oddzielenie od grzechu, od cielesności; oddzielenie od wszystkiego, co jest prymitywne, niskie, złe, tanie czy wulgarne; *oddzielenie od świata* dla wejścia na wyższą płaszczyznę myśli i działań. Błogosławieństwo to jest uzależnione od wiernego postępowania” (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, wyd. Edward L. Kimball [1982], 478).

Wraz z twoim upoważnieniem przychodzi obowiązek prowadzenia takiego życia, byś był godny swojego powołania. Jako przedstawiciel Pana masz być „dla wierzących wzorem” (I List do Tymoteusza 4:12). Staraj się żyć zgodnie z przykazaniami Boga i dochowywać przymierzy, jakie zawarłeś w świątyni, staraj się poznać pisma święte, bądź uprzejmy, punktualny i niezawodny. Postępuj zgodnie z normami misjonarskimi dotyczącymi zachowania, ubioru i wyglądu. Kochaj ludzi, z którymi służysz i z którymi pracujesz. Okazuj szacunek dla imienia Chrystusa poprzez swoje uczynki.

Oprócz upoważnienia musisz wykorzystywać w swojej pracy także moc. Upoważnienie, które otrzymałeś, może prowadzić cię do mocy. W rzeczywistości moc duchowa jest jednym z dowodów na to, że upoważnienie jest prawdziwe. Moc duchowa jest darem, który umożliwi skuteczne wykonywanie przez ciebie pracy.

Podczas pracy i nauczania powinna być widoczna moc i upoważnienie. Moc może manifestować się na różne sposoby, jak na przykład poprzez to, że:

- Jesteś prowadzony przez Ducha, by mówić to, czego Pan od ciebie oczekuje w danym momencie (zob. NiP 84:85).
- Otrzymujesz przewodnictwo w kwestii tego, gdzie iść lub co zrobić (zob. NiP 28:15; 31:11; 75:26–27).
- Posiadasz świadectwo, które jest potwierdzone przez Ducha (zob. 2 Nefi 33:1; NiP 100:5–8).
- Bierzesz udział w obrzędach zbawienia (zob. NiP 84:19–20).
- Udzielasz błogosławieństw kapłańskich, jeśli jesteś starszym (zob. List do Jakuba 5:14–15).

- Modlisz się wraz z ludźmi, których nauczasz i w ich intencji (zob. Alma 6:6; 8:18–22; 10:7–11; 31:26–35; NiP 75:19).
- Wyrażasz miłość Panu, rodzinie, współmisjonarzom i ludziom, którym służysz.

Studiowanie pism świętych

Jak otrzymać moc?

Alma 17:2–3

NiP 53:3

I List do Koryntian 2:4

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Spójrz na obraz przedstawiający Chrystusa ustanawiającego Apostołów, a następnie przeczytaj Ew. Jana 15:1–16.

W jaki sposób Chrystus jest krzewem winnym? Pod jakim względem my jesteśmy gałęziami tego krzewu? W jaki sposób twoje wyświęcanie odnosi się do tego związku?

Ponownie przeczytaj swój dokument zaświadczenia, iż możesz służyć. Zapisz swoje uczucia i myśli związane z tym, co przeczytałeś. Za każdym razem, gdy studiujesz ten rozdział, powtarzaj tę czynność. Zauważ, jak z biegiem czasu zmieniają się twoje uczucia.

Przestuduj Nauki i Przymierza 109:13–15, 21–30, 38–39, 55–57, gdzie znajdują się fragmenty natchnionej modlitwy poświęcającej Świątynię Kirtland, wygłoszonej przez Proroka Józefa Smitha. O jakie błogosławieństwa dla wiernych poprosił Józef Smith?

Ewangelia Jezusa Chrystusa

Ewangelia Jezusa Chrystusa mówi zarówno o tym, jakie jest twoje przesłanie jak i o twoim celu. Zapewnia informacje na temat tego, „czym” jest praca misjonarska i „dlaczego” ma być wykonywana. Zbawiciel zdefiniował Swoją ewangelię, by zawrzeć w niej kilka bardzo istotnych i podstawowych doktryn. Przyszedł na świat z woli Swojego Ojca, a Ojciec zesłał Go na świat, by został podniesiony na krzyżu. Dzięki Jego Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu wszyscy ludzie zostaną podniesieni, by stanąć przed Chrystusem i być osądzeni podług swoich uczynków, czy to okażą się dobre, czy też złe. Ci, którzy mieli wiarę w Chrystusa, odpokutowali za swoje grzechy i zostali ochrzczeni w imię Chrystusa, mogą być uświęceni przez Ducha Świętego. Jeśli wytrwają do końca, w ostatnim dniu staną bez winy przed Chrystusem i wejdą do odpoczynku Pana. Chrystus zachowa ich

bez winy przed Ojcem. Będzie ich Pośrednikiem i Oredownikiem. Ci, którzy nie wytrwają w wierności do końca, zostaną „[wrzuceni] w ogień, [...] bo Ojciec jest sprawiedliwy”. (Zob. 3 Nefi 27:13–22; porównaj 2 Nefi 31:10–21; 3 Nefi 11:31–41; NiP 76:40–42, 50–53).

Celem ewangelii jest oczyścić ludzi z ich grzechów, aby mogli dostąpić miłosierdzia Chrystusa w dniu sądu. Zatem celem tej książki i, co ważniejsze, celem pracy, jaką wykonujesz każdego dnia, jest zapraszanie innych, by przyszli do Chrystusa, przez pomaganie im w przyjęciu przywróconej ewangelii poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienie, pokutę, chrzest, otrzymanie Ducha Świętego i wytrwanie do końca.

Poszczególne osoby i rodziny zaczynają naśladować Chrystusa, kiedy wierzą w Niego i dokonują pokuty za swoje grzechy. Uzyskują odpuszczenie grzechów poprzez chrzest i otrzymanie daru Ducha Świętego z rąk osoby, która ma upoważnienie od Boga do dokonywania tych obrzędów. Wówczas, mają wytrwać do końca, czyli mówiąc innymi słowami, mają nadal wieść takie życie, by pogłębiać wiarę w Jezusa Chrystusa, dokonywać pokuty i odnawiać przymierza, jakie zawarli. Nie są to etapy, przez jakie przechodzi się tylko raz w życiu. Są to raczej powtarzane przez całe życie kroki, które stają się wzorem życia, przynoszącym coraz większe nagrody. W rzeczywistości jest to jedyny sposób życia, który przynosi spokój sumienia i umożliwia dzieciom Ojca Niebieskiego powrót do życia w Jego obecności.

Posłuszeństwo Jezusowi Chrystusowi jest zobowiązaniem trwającym całe życie. Dzięki pogłębianiu wiary, odpokutowaniu, chrztowi, zobowiązaniu się do służenia Chrystusowi, a następnie otrzymaniu Ducha Świętego, możemy doświadczyć uzdrowienia, wybaczenia grzechów i dopełnić nawrócenia do Zbawiciela i Jego ewangelii.

Pomóż ludziom zdobyć wiarę w Jezusa Chrystusa prowadzącą do pokuty, nauczając ich i świadcząc im, że przywrócono ewangelię Jezusa Chrystusa i upoważnienie kapłańskie oraz prosząc ich, by żyli zgodnie z Jego naukami.

„Głoś pierwsze zasady Ewangelii — głoś je raz po raz: okaże się, że dzień po dniu będą objawiane ci nowe idee i dodatkowe światło. Będziesz mógł je lepiej zrozumieć, kiedy staną się dla ciebie bardziej jasne. Wówczas będziesz mógł sprawić, że będą bardziej zrozumiałe dla tych, których nauczasz”.

— HYRUM SMITH
HISTORY OF THE CHURCH, 6:323

Studiowanie pism świętych

Czym jest ewangelia, czyli doktryna, Jezusa Chrystusa?

2 Nefi 31:10–21

3 Nefi 11:31–41

3 Nefi 27:13–22

Przesłanie Przywrócenia: podstawa naszej wiary

Bez względu na to, gdzie służysz lub kogo nauczasz, skoncentruj nauczanie na Przywróceniu ewangelii Jezusa Chrystusa. „Pan [cię] pobłogosławi, gdy będziesz nieść nowinę Przywrócenia światu, który tak bardzo potrzebuje ewangelii Jezusa Chrystusa” („Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, List od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grud. 2002). Kiedy będziesz studiować doktryny w lekcjach misjonarskich, zauważysz, że mają one jedno przesłanie: poprzez współczesnego proroka Bóg objawił wiedzę na temat

planu zbawienia, który koncentruje się na Zadośćuczynieniu Chrystusa i który można zrealizować, żyjąc zgodnie z podstawowymi zasadami i obrzędami ewangelii.

Upewnij się, że każda nauczana przez ciebie osoba rozumie następujące kwestie:

- Bóg jest naszym dosłownym Ojcem w Niebie. On nas kocha. Każda osoba na Ziemi jest dzieckiem Bożym i członkiem rodziny Boga. Jezus Chrystus, Syn Boży, jest naszym Zbawicielem i Odkupicielem.
- Nasz kochający Ojciec w Niebie zwracał się do Swoich dzieci przez całą historię opowiedzianą w Biblii, kiedy objawiał Swą ewangelię prorokom. Niestety, wielu ludzi odrzuciło tę ewangelię; a ci, którzy ją przyjęli, zmienili doktryny i obrzędy ewangelii, popadli w niewiarę i odstęstwo.
- Nasz Ojciec w Niebie wysłał na Ziemię Swego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa. Dokonywał On cudów i nauczał Swej ewangelii. Dokonał Zadośćuczynienia i zmartwychwstał.
- Począwszy od Pierwszej Wizji Bóg ponownie wyciągnął z miłością rękę do Swoich dzieci. Przywrócił ewangelię Jezusa Chrystusa i upoważnienie kapłańskie oraz zorganizował Swój Kościół na Ziemi poprzez Proroka Józefa Smitha. Księga Mormona jest przekonującym dowodem tego Przywrócenia.

Kiedy pomożesz zainteresowanym dostrzec powtarzający się schemat odstęstwa i przywrócenia, będą przygotowani na to, by zrozumieć wielką potrzebę Przywrócenia w dniach ostatnich. Dostrzegą potrzebę przyjęcia przywróconej ewangelii, przyjęcia obrzędów zbawienia dokonanych na mocy upoważnienia przywróconego kapłaństwa i będą podążać ścieżką prowadzącą do życia wiecznego. Pomóż ludziom uznać, że Kościół nie jest tylko jeszcze jedną religią i że nie jest to kościół amerykański. Jest to raczej przywrócenie „[pełni] ewangelii” (NiP 1:23), tej samej, która została objawiona i której nauczano od początku.

Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadczenie o Jezusie Chrystusie jest przekonującym dowodem na to, że Józef Smith był prorokiem i że ewangelia Jezusa Chrystusa została przywrócona.

Jest kamieniem węgielnym naszej religii, najsilniejszym źródłem nauczania tego przesłania. Niektóre ważne prawdy przywrócone przez Józefa Smitha zawierają wiedzę, że Bóg jest naszym Ojcem i że my jesteśmy Jego duchowymi dziećmi, że żyliśmy z Nim przed narodzeniem i że rodziny mogą żyć razem na zawsze w obecności Boga dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa, pod warunkiem, że będziemy posłuszni prawom i obrzędom ewangelii.

Księga Mormona jest dowodem miłości Boga do Jego dzieci. Pokazuje, że Bóg do nich przemawia. Kiedy nauczasz i świadczysz, poproś nauczane osoby, by przeczytały Księgę Mormona i modliły się na temat jej przesłania. Każda osoba musi zdecydować, czy przyjmuje Księgę Mormona jako objawienie od Boga.

Zaufaj niezwyklej obietnicy zawartej w Moroni 10:3–5. Zrób wszystko, co w twojej mocy, by przekonać ludzi do przeczytania księgi, zrozumienia jej i szczerego zapytania Boga, czy zawiera ona prawdę. Świadczenie Ducha Świętego stanie się podstawą ich wiary,

że Chrystus przywrócił Swój Kościół. Pomóż nauczonym osobom w otrzymaniu tego duchowego potwierdzenia.

Studiowanie pism świętych

W jaki sposób powinieneś korzystać z Księgi Mormona w pracy misjonarskiej?

1 Nefi 13:39

Moroni 10:3–5

NiP 42:12–14

2 Nefi 29:8–10

NiP 20:5–16

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Wyobraź sobie, że będziesz pisać artykuł o przesłaniu Przywrócenia dla lokalnej gazety. W swoim dzienniku do studiowania zapisz tytuł, który określa główne przesłanie. Następnie zanotuj swoje myśli i uczucia na temat przesłania wraz z tym, jak lepsze jego zrozumienie zmieniło twoje życie i postrzeganie otaczającego cię świata.

Pomaganie innym w podjęciu zobowiązania: droga do wiary i pokuty

Pomóż ludziom spełnić wymagania potrzebne do dostąpienia chrztu i konfirmacji, ucząc ich prawdziwej doktryny i prosząc ich, by odpokutowali i zmienili swoje życie poprzez podejmowanie i dotrzymywanie zobowiązań, które zbudują ich wiarę w Jezusa Chrystusa. Zobowiązania te przygotowują ludzi do zawierania i dochowywania świętych przymierzy.

Starszy Jeffrey R. Holland nauczał: „Kiedy zainteresowany powie ci, że nie przeczytał Księgi Mormona i nie modlił się na jej temat, pierwszą rzeczą, jaką zrobisz, będzie to, że załamiesz się! [...] Przez większość czasu do wszystkiego podchodzimy zbyt niezobowiązująco. A to jest życie wieczne. To jest zbawienie dzieci Bożych. Wieczność zależy od tego, co zainteresowani wybiorą. [...] Jest to najważniejsza ścieżka, na jaką kiedykolwiek wstąpią. Lecz jeśli on czy ona tego nie wie, przynajmniej ty wiesz! [...] Więc przejmij kontrolę nad tą sytuacją. Nauczaj z mocą i upoważnieniem, a potem możesz załamać się, jeśli pierwszy krok ku przestrzeganiu przykazań i dotrzymywaniu przymierzy nie rozpocznie się pomyślnie” („Making and Keeping Covenants”, przekaz satelitarny dla misjonarzy, kwiec. 1997).

Kiedy nauczasz ludzi, by zrozumieli Przywrócenie pełni ewangelii, „[głosisz] pokutę” (NiP 15:6). Pokuta obejmuje przemianę serca, pragnienie porzucenia grzechu i służenia Bogu. Obejmuje pokorne uleganie Duchowi i podporządkowanie się woli Bożej. Wymaga to, aby ludzie coraz bardziej zobowiązywali się do życia w zgodzie z wolą Boga. Pokuta wymaga szczerzej i trwałej przemiany myśli, pragnień, zwyczajów i uczynków. Jest pozytywnym doświadczeniem, które niesie ze sobą radość i pokój. Bądź odważny i pełen miłości, kiedy pomagasz ludziom zrozumieć, co muszą uczynić, by odpokutować. Gdy zapraszasz ludzi do podejmowania zobowiązań, możesz faktycznie przemawiać głosem zarówno ostrzeżenia, jak i nadziei.

Studiowanie pism świętych

Czego uczą poniższe fragmenty z pism świętych na temat głoszenia pokuty?

Alma 29:1–4

Alma 62:45

NiP 15:6; 16:6

Alma 42:31

NiP 14:8

Chrzest i konfirmacja

Chrzest i konfirmacja osób, które nauczasz, jest twoim głównym celem. Chrzest na odpuszczenie grzechów i dar Ducha Świętego przynosi mnóstwo błogosławieństw tym, którzy żyją w sposób ich godny. Dzięki tym obrzędom ludzie przechodzą przez wrota i kontynuują swą podróż po ścieżce prowadzącej do życia wiecznego. Starszy Dallin H. Oaks powiedział: „My nie głosimy i nie nauczamy po to, by ,przyprować ludzi do Kościoła’ czy po to, by wzrosła liczba jego członków. My nie głosimy i nie nauczamy tylko po to, by przekonać ludzi, aby wiedli lepsze życie. [...] My zapraszamy wszystkich, aby przyszli do Chrystusa poprzez pokutę, chrzest i konfirmację w celu otwarcia drzwi królestwa celestialnego przed synami i córkami Boga. Nikt inny nie potrafi tego zrobić” („The Purpose of Missionary Work”, przekaz satelitarny dla misjonarzy, kwiec. 1995).

Kiedy nauczasz przywróconej ewangelii, pomóż ludziom zrozumieć świętą naturę chrztu i konfirmacji. Pomóż im zdać sobie sprawę z tego, że otrzymanie daru Ducha Świętego jest wspaniałym błogosławieństwem w tym życiu i kluczem do ich zbawienia. Duch Święty „nauczy [ich] wszystkiego” (Ew. Jana 14:26). Prezydent Boyd K. Packer nauczał: „Kiedy nauczasz zainteresowanych i przygotowujesz ich do chrztu z wody, musisz również myśleć o darze Ducha Świętego — chrzcie z ognia. Myśl o tym w kategoriach jednego zdania. Najpierw jest chrzest wodą, a potem chrzest ogniem” („The Gift of the Holy Ghost: What Every Missionary Should Know — and Every Member As Well”, seminarium dla nowych prezydentów misji, czerw. 2003). Prorok Józef Smith nauczał: „Chrzest z wody jest zaledwie połową chrztu i jest niczym bez drugiej połowy, jaką jest chrzest z Ducha Świętego” (*History of the Church*, 5:499).

Pomóż osobom nauczonym zrozumieć, że aby być godnym chrztu i konfirmacji, muszą spełnić warunki, znajdujące się w Naukach i Przymierzach 20:37.

NiP 20:37 Warunki dostąpienia chrztu

- Ukorzyć się przed Bogiem.
- Pragnąć chrztu.
- Przyjść ze złamanym sercem i skruszonym duchem.
- Odpokutować za wszystkie swoje grzechy.
- Być gotowym do wzięcia na siebie imienia Jezusa Chrystusa.
- Mieć w sobie postanowienie, by służyć Chrystusowi do końca.
- Zaświadczyć swoimi czynami, że otrzymali Ducha Chrystusa na odpuszczenie grzechów.

Po chrzcie godnych nawróconych są oni konfirmowani na członków Kościoła i nadawany jest im dar Ducha Świętego. Konfirmacja ta odbywa się pod kierunkiem biskupa lub prezydenta gminy podczas spotkania sakramentalnego, wkrótce po chrzcie. Choć oba te obrzędy dzieli krótki czas, konfirmacja uzupełnia i dopełnia chrztu.

Studiowanie pism świętych

Na jakie sposoby dar Ducha Świętego jest jednym z najwspanialszych darów, jakie możemy otrzymać?

3 Nefi 19:1–13
NiP 45:56–57

Ew. Jana 3:5
Ew. Jana 14:26

List do Galacjan 5:22–25
Guide to the Scriptures, „Holy Ghost”

Dlaczego nawróceni powinni pragnąć daru Ducha Świętego?2 Nefi 31:12–17
2 Nefi 32:1–5

Dzieje Apostolskie 8:14–17

Dzieje Apostolskie 19:1–6

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Przejrzyj poniższe fragmenty z pism świętych i zrób listę warunków dostąpienia chrztu i przymierzy zawieranych podczas chrztu. Omów z kolegą/koleżanką, w jaki sposób nauczać tych wymogów inne osoby.

2 Nefi 31:13

Alma 7:14–16

Moroni 6:1–4

Mosjasz 18:8–10

3 Nefi 11:21–41

NiP 20:37

Ustanowienie Kościoła

Kiedy osoby zostały ochrzczone i konfirmowane na członków Kościoła, nadal pracuj z przywódcami i członkami okręgu, by pomóc tym nowo nawróconym przystosować się do ich nowego życia i kontynuować duchowe wzrastanie. Kościół jest ustanowiony wówczas, kiedy ludzie, którzy mają świadectwa, zostają ochrzczeni i konfirmowani, dotrzymują swoich przymierzy, aktywnie przygotowują się do pójścia do świątyni i pomagają wzmacniać okręg czy gminę.

Nawróceni, którzy mają pośród członków przyjaciół, którym przekazano pewne obowiązki i którzy odżywiani są słowem Bożym, będą wzrastać w świadectwie i wierze. Misjonarze, przywódca okręgu i członkowie Kościoła nie powinni odwracać się od odpowiedzialności za wspieranie i wzmacnianie nowych członków.

Misjonarz odnoszący sukces

Twój sukces, jaki odnosisz jako misjonarz, przede wszystkim mierzony jest twym zaangażowaniem w odnajdywanie, nauczanie, chrzczenie i konfirmowanie ludzi oraz pomaganie im w tym, by stali się wiernymi członkami Kościoła, którzy cieszą się obecnością Ducha Świętego.

Unikaj porównywania siebie do innych misjonarzy i mierzenia zewnętrznych osiągnięć swoich wysiłków z osiągnięciami innych. Pamiętaj, że ludzie mają wolną wolę, by zdecydować, czy przyjmą twoje przesłanie. Twoim obowiązkiem jest nauczać z mocą i w sposób jasny, aby mogli dokonać właściwego wyboru. Niektórzy mogą nie przyjąć twojego przesłania, nawet kiedy otrzymają duchowe potwierdzenie, że jest ono prawdą. Odczujesz smutek, ponieważ ich kochasz i pragniesz ich zbawienia. Jednakże nie powinno cię to zniechęcać. Zniechęcenie osłabi twą wiarę. Jeśli zmniejszysz swe oczekiwania, zmaleje twoja skuteczność, osłabi się twoje pragnienie i będziesz miał większe problemy z podążaniem za podszeptami Ducha.

O tym, że osiągnąłeś sukces jako misjonarz, dowiesz się, kiedy:

- Czujesz, że poprzez ciebie Duch składa świadectwo innym ludziom.
- Kochasz ludzi i pragniesz ich zbawienia.
- Jesteś bardzo posłuszny.
- Żyjesz tak, że możesz usłyszeć i wiedzieć, jak postępować zgodnie z Duchem, który pokaże ci, gdzie iść, co zrobić i co powiedzieć.
- Rozwijasz w sobie cechy Chrystusowe.

- Pracujesz skutecznie każdego dnia, robisz co w twojej mocy, by przyprowadzić dusze do Chrystusa i szczerze starasz się uczyć i doskonalić.
- Pomagasz budować Kościół (okręg) bez względu na to, gdzie zostałeś wyznaczony do pracy.
- Ostrzegasz ludzi przed konsekwencjami grzechu. Prosisz ich, by podjęli zobowiązania i dotrzymali ich.
- Nauczasz innych misjonarzy i służysz im.
- Zajmujesz się dobrymi rzeczami i służysz ludziom przy każdej nadarzającej się sytuacji bez względu na to, czy akceptują twoje przesłanie, czy nie.

Kiedy czynisz co w twojej mocy, nadal możesz doświadczać rozczarowania, ale nie będziesz rozczarowany sobą. Możesz odczuwać pewność, że Pan jest z ciebie zadowolony, kiedy czujesz, że Duch pracuje za twoim pośrednictwem.

Studiowanie pism świętych

Co słudzy Pana myślą na temat swej pracy? W jaki sposób słudzy Pana wpływają na tych, którym służą?

Mosjasz 28:3	3 Nefi 28:4–10	NiP 68:2–6
Alma 8:14–15	Eter 12:13–15	
Helaman 10:3–5	NiP 15:4–6; 16:4–6	

Zajęcie: Osobiste studiowanie

- Przeczytaj Helaman 10:1–5 i 3 Nefi 7:17–18. Co Pan myślał o tych misjonarzach i ich służbie?
- Zastanów się nad wysiłkami misjonarskimi Abinadięgo i Ammona (zob. Mosjasz 11–18; Alma 17–20, 23–24). Dlaczego obaj ci misjonarze odnieśli sukces, mimo że bezpośrednie ich wysiłki były różne?
- W swoim dzienniku do studiowania zapisz to, czego się nauczyłeś.

Zapamiętaj

- Twoim celem jest zapraszanie innych, by przyszli do Chrystusa, poprzez pomaganie im w przyjęciu przywróconej ewangelii przez wiarę w Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienie, pokutę, chrzest, przyjęcie Ducha Świętego i wytrwanie do końca.
- Przywrócona ewangelia Jezusa Chrystusa jest jedyną drogą, dzięki której możemy znaleźć wieczne szczęście.
- Twoje powołanie daje ci upoważnienie; dochowywanie przymierzy daje ci moc.
- Pełnia ewangelii Jezusa Chrystusa została przywrócona poprzez Proroka Józefa Smitha. Księga Mormona jest dowodem na to, że Józef Smith był prorokiem.
- Pomagasz ludziom żyć zgodnie z treścią ewangelii, kiedy prosisz ich, by złożyli zobowiązania i dotrzymali ich.
- Okazujesz swą miłość Panu i wdzięczność za Jego Zadośćuczynienie, przyprowadzając do Niego inne dusze.
- Odnosisz sukces, kiedy jesteś posłuszny, żyjesz w prawy sposób i robisz co w twojej mocy, by pomóc innym żyć według ewangelii.

Praca misjonarska

Poniżej znajdują się wypowiedzi Prezydentów Kościoła tej dyspensacji.

Prezydent Józef Smith (1830–1844)

„Koniec końców, największym i najważniejszym obowiązkiem jest głoszenie ewangelii” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, wyb. Joseph Fielding Smith [1976], 113).

„Niech Święci zapamiętają, że wielkie rzeczy zależą od ich indywidualnego wysiłku i że są powołani, by być współpracownikami naszymi i Ducha Świętego w ukończeniu tego wielkiego dzieła dni ostatecznych” (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, 178–179).

Prezydent Brigham Young (1847–1877)

„W Kościele nie ma takiego mężczyzny czy takiej kobiety, którzy nie byłiby na misji. Misja ta będzie trwała tak długo, jak ich życie, a ma nią być czynienie dobra, nawoływanie do prawości, nauczanie zasad prawdy oraz nakłanianie siebie i każdej osoby, która znajduje się blisko nich, by żyć według tych zasad, aby mogli uzyskać życie wieczne” (*Discourses of Brigham Young*, wyb. John A. Widtsoe [1954], 322).

Prezydent John Taylor (1880–1887)

„Naszym obowiązkiem jest głoszenie ewangelii wszystkim ludziom. [...] Tego właśnie oczekuje od nas Bóg” (*The Gospel Kingdom*, wyb. G. Homer Durham [1943], 234–235).

Prezydent Wilford Woodruff (1889–1898)

„Przyszliśmy na tę Ziemię z pewną misją, [...] abyśmy mogli mieć moc, by iść naprzód i ostrzegać narody Ziemi. [...] Jako starsi Izraela niewielu z nas w pełni pojmuje nasze stanowisko, nasze powołanie, nasz związek z Bogiem, naszą odpowiedzialność czyli pracę naszych rąk, jakiej Pan wymaga od nas” (*The Discourses of Wilford Woodruff*, wyb. G. Homer Durham [1946], 124).

Prezydent Lorenzo Snow (1898–1901)

„Nie ma takiego śmiertelnika, który byłby w takim stopniu zainteresowany sukcesem starszego, kiedy ten głosi ewangelię, jak Pan, co wysłał go do nauczania jej ludzi, którzy są dziećmi Pana” (*The Teachings of Lorenzo Snow*, zebr. Clyde J. Williams [1984], 70).

Prezydent Joseph F. Smith (1901–1918)

„Na tym świecie mamy misję do wypełnienia: każdy mężczyzna, każda kobieta, każde dziecko, które jest na tyle duże, by rozumieć lub które osiągnęło wiek odpowiedzialności, powinni [...] kwalifikować się do tego, by głosić im prawdę, składać świadectwo o prawdzie” (*Gospel Doctrine*, 13. wyd. [1968], 251–252).

Prezydent Heber J. Grant (1918–1945)

„Jako lud mamy do wykonania jedną rzecz o najwyższym znaczeniu, a jest nią wezwanie świata, by odpokutował za grzech, by przyszedł do Boga. I naszym najważniejszym ponad wszystko obowiązkiem jest iść naprzód i głosić ewangelię Pana Jezusa Chrystusa, ponowne przywrócenie na Ziemię planu życia i zbawienia. [...] W rzeczy samej, posiadamy perłę wielkiej wartości. Mamy to, co jest cenniejsze od wszelkiego bogactwa i wiedzy naukowej, którą posiada świat. Mamy plan życia i zbawienia. [...] Najlepszym sposobem na okazanie światu naszej miłości do bliźnich jest pójście naprzód i głoszenie ewangelii Pana Jezusa Chrystusa, o boskości której dał On nam wiedzę absolutną” (w: Conference Report, kwiec. 1927, 175–176).

Prezydent George Albert Smith (1945–1951)

„To jest wasza misja, moi bracia i siostry w Kościele, to jest wasz obowiązek. Darmo dostaliście i nasz Ojciec Niebieski będzie oczekiwał, że darmo podzielicie się tymi wspaniałymi prawdami z Jego innymi synami i córkami” (*Sharing the Gospel with Others*, wyb. Preston Nibley [1948], 213).

„Osiągniemy wyniesienie w królestwie celestialnym jedynie pod takim warunkiem, że będziemy dzielić się z innymi dziećmi naszego Ojca błogosławieństwami ewangelii Jezusa

Chrystusa i będziemy przestrzegać przykazań, które wzbogacą nasze życie doczesne i przyszłe życie" (*Sharing the Gospel with Others*, 190).

Prezydent David O. McKay (1951–1970)

„Każdy członek [...] misjonarzem!” (w: Conference Report, kwiec. 1959, 122).

„Prawdziwe chrześcijaństwo to miłość w działaniu. Nie ma lepszego sposobu na okazanie Bogu miłości niż zainteresowana miłość do bliźnich. To jest duch pracy misjonarskiej” (*Gospel Ideals* [1954], 129).

Prezydent Joseph Fielding Smith (1970–1972)

„Usłyszeliśmy, że wszyscy jesteście misjonarzami. Każdy członek [...] jest lub powinien być misjonarzem; [...] jako członkowie Kościoła, którzy zobowiązali się, że będą wspierać ewangelię Jezusa Chrystusa, staliśmy się misjonarzami. To jest częścią odpowiedzialności, jaka spoczywa na każdym członku Kościoła” (*Take Heed to Yourselves* [1971], 27–28).

Prezydent Harold B. Lee (1972–1973)

„Praca misjonarska to tak jak nauczanie domowe tych, którzy nie są teraz członkami Kościoła; a nauczanie domowe jest niczym innym jak pracą misjonarską wobec członków Kościoła” (*Improvement Era*, grud. 1964, 1078)

Prezydent Spencer W. Kimball (1973–1985)

„Na Pańskiej tablicy z planem zajęć teraz jest ten moment, by zanieść ewangelię dalej niż kiedykolwiek. [...] Wiele osób na tym świecie woła, świadomie bądź nieświadomie: ‚Przyjdź [...] i pomóż nam’. Taką osobą może być twój sąsiad. To może być twoja przyjaciółka. To może być twój krewny. To może być ktoś, kogo poznałeś zaledwie wczoraj. Lecz my mamy to, czego oni potrzebują. Z naszych studiów i modlitw czerpmy nową odwagę, jak uczynił to Piotr: ‚A teraz, Panie, spójrz na pogróżki ich i dozwól sługom twoim, aby głosili z całą odwagą Słowo twoje’ (Dzieje Apostolskie 4:29)” (*Teachings of Spencer W. Kimball* [1982], 546).

Prezydent Ezra Taft Benson (1985–1994)

„Musimy dzielić się ewangelią z innymi. To jest nasz obowiązek — każdy członek jest misjonarzem. To jest powołanie od proroków Boga. [...]

[...] Praca członków–misjonarzy jest wspólnym kluczem do indywidualnego wzrastania naszych członków. Jestem przekonany, że praca członków–misjonarzy podniesie poziom duchowości każdego okręgu, w którym ta praca będzie dokonywana” (*Teachings of Ezra Taft Benson*, 208–209).

Prezydent Howard W. Hunter (1994–1995)

„Z pewnością zanieśnię ewangelii każdemu narodowi, językowi i ludowi jest pojedynczym, najwspanialszym obowiązkiem, jaki mamy w życiu śmiertelnym. [...] Mieliśmy przywilej narodzić się w tych dniach ostatecznych, w przeciwieństwie do wcześniejszych dyspensacji, by pomóc w niesieniu ewangelii po całej Ziemi” („Walls of the Mind”, *Ensign*, wrzes. 1990, 10).

„Co wspólnego ma Zadośćuczynienie z pracą misjonarską? Za każdym razem, gdy doświadczamy błogosławieństw Zadośćuczynienia w naszym życiu, jedyne, co możemy zrobić, to troszczyć się o dobro innych osób. [...] Wielką oznaką osobistego nawrócenia jest pragnienie dzielenia się ewangelią z innymi” („The Atonement and Missionary Work”, seminarium dla nowych prezydentów misji, czerw. 1994).

Prezydent Gordon B. Hinckley (1995–)

„Jesteśmy tutaj, aby pomagać naszemu Ojcu w Niebie w Jego dziele i Jego chwale, by przynieść nieśmiertelność i wieczny żywot człowiekowi’ (Mojżesz 1:39). Wasz obowiązek w waszej sferze odpowiedzialności jest tak samo poważny, jak mój obowiązek w mojej sferze” (w: Conference Report, kwiec. 1995, 94 lub *Ensign*, maj 1995, 71).

„Niech każdy członek pielęgnuje w swym sercu świadomość własnego potencjału przyprowadzenia innych do wiedzy o prawdzie. Niech popracuje nad tym. Niech bardzo żarliwie pomodli się na ten temat” („Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, maj 1999, 106).

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Przygotuj dwuminutowe przemówienie w oparciu o jedno z pytań, znajdujących się na początku tego rozdziału. Bądź gotów, by podzielić się nim ze swoim kolegą/koleżanką lub z innymi misjonarzami podczas spotkania dystryktu.
- Poproś ostatnio nawróconych, by opowiedzieli swoje historie nawrócenia. Co pomogło im w uzyskaniu „[wiary] dla nawrócenia się” (Alma 34:17). Dlaczego zdecydowali się na chrzest i konfirmację? Co oznacza dla nich początek członkostwa w Kościele? W jaki sposób misjonarze mogliby im lepiej służyć?
- Zastanów się, co to znaczy wznieść głos ostrzeżenia (zob. Jakub 3:12; NiP 1:4; 38:41; 63:57–58; 88:81; 112:5; Ks. Ezechiela 3:17–21; 33:1–12). Zapisz własnymi słowami, co to znaczy i jak możesz to uczynić.
- Przeczytaj Mormon 8 oraz Moroni 1 i 10. W czasie czytania zadaj sobie pytania: „Jaką nadzieję wiązał Moroni z naszymi czasami? Co chciał, byśmy uczynili z Księgą Mormona? Co bym powiedział Moroniemu, gdybym miał taką możliwość?” Zapisz swoje przemyślenia w dzienniku do studiowania.
- Zastanów się nad wydarzeniami twego życia, które wzmocniły twoje świadectwo o Józefie Smithie i Przywróceniu. Następnie zapisz odpowiedź na to pytanie: Co pomogło ci w uzyskaniu wiedzy, że Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus ukazali się Józefowi Smithowi?

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Podzielcie się nawzajem swoimi odpowiedziami na pytania zawarte w ramce „Rozważ”, znajdującej się na początku rozdziału.
- Podzielcie się ze sobą tym, jakie były wasze nadzieje i pragnienia, kiedy otrzymaliście swoje powołanie na misję. Do jakiego stopnia, jak dotąd, wasze doświadczenia pokrywają się z oczekiwaniami? W jaki sposób pełniej możecie zaspokoić te oczekiwania?
- Przeczytajcie i przedyskutujcie hasło „Minister” („Służba”) w Guide to the Scriptures.
- Wybierzcie jednego z wymienionych poniżej wspaniałych misjonarzy i przeczytajcie podany odsyłacz. Podczas czytania omówcie, jak ten misjonarz (1) rozumiał i angażował się w swoje powołanie, (2) okazywał swą postawę i pragnienie wykonywania tej pracy oraz (3) pomagał innym w przyjęciu ewangelii.
Alma (Mosjasz 18) Nefi i Lehi (Helaman 5) Paweł (Dzieje Apostolskie 16)
Aaron (Alma 22; 23:1–6) Piotr (Dzieje Apostolskie 2)
- Wybierzcie hymn na temat Przywrócenia, taki jak „Duch Boży”, „Dziękujemy Ci, Boże, za proroka” czy „Jaki piękny to był ranek” (zob. „Hymny oraz pieśni dla dzieci”). Przeczytajcie lub zaśpiewajcie je. Omówcie znaczenie ich słów.
- Przeczytajcie razem hasła „Faith” („Wiara”), „Repent, Repentance” („Pokuta, Odpokutować”), „Baptism, Baptize” („Chrzest, Ochrzcić”) i „Holy Ghost” („Duch Święty”) w Guide to the Scripture. Przeczytajcie i omówcie wszystkie odsyłacze do pism świętych, znajdujące się przy każdym hasle.
- Przeczytajcie razem hasło „Dispensation” („Dyspensacja”) w Guide to the Scriptures. Przeczytajcie też i omówcie Nauki i Przymierza 136:37.

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Poproś dwóch lub trzech niedawno nawróconych, by podzielili się swoimi doświadczeniami związanymi z nawróceniem. Co sądzili na temat misjonarzy, na temat tego, czego nauczali i na temat dotrzymywania zobowiązań? Co najbardziej wpłynęło na ich nawrócenie?
- Poproś przywódcę kapłańskiego, by porozmawiał z misjonarzami na temat sposobności i trudności budowania Kościoła na waszym obszarze.
- Przeczytaj Alma 18 i przedyskutuj poniższe pytania: Jakie były uczucia Lamoniego na początku tej historii? Jak się one zmieniły? Jakie uczucia musi mieć dana osoba, by otrzymać błogosławieństwa ewangelii? Przeczytaj Alma 34:15–16 i porównaj to z historią Lamoniego. W jaki sposób Zadośćuczynienie Chrystusa umożliwiła nam dostąpienie miłosierdzia?
- Przedyskutuj, co to znaczy być misjonarzem, który odnosi sukces. Poproś misjonarzy, by podali konkretne przykłady sukcesu.
- Podziel misjonarzy na trzy grupy. Jednej grupie daj do przeczytania Dzieje Apostolskie 2:36–38 (Piotr), drugiej — Dzieje Apostolskie 16:25–33 (Paweł), a ostatniej — Mosjasz 18:8–11 (Alma). Poproś każdą grupę, by odpowiedziała na pytanie: „Co zrobił ten misjonarz, by pomóc innym w rozwijaniu wiary w Chrystusa, odpokutowaniu oraz przyjęciu chrztu i confirmacji?” Przedyskutuj, czego nauczyli się misjonarze z tych historii, co mogłoby im pomóc w wykorzystywaniu wiary, kiedy zapraszają ludzi do odpokutowania, przyjęcia chrztu i otrzymaniu daru Ducha Świętego.
- Na kilka dni przed spotkaniem wyznacz kilku misjonarzy, by zastanowili się nad wybranymi pytaniami z ramki „Rozważ”, znajdującej się na początku rozdziału. Poproś każdego misjonarza, aby przygotował dwu–trzyminutowe przemówienie oparte na przydzielonym pytaniu. Niech wygłoszą je podczas spotkania dystryktu lub konferencji strefy. Po przemówieniach przedyskutujcie, czego nauczyli się i jak mogą wykorzystać to w swojej pracy misjonarskiej.
- Podziel misjonarzy na cztery grupy. Poproś każdą grupę, by wypisała tyle prawd, przymierzy i obrzędów, ile zdoła, które zostały przywrócone i objawione poprzez Proroka Józefa Smitha. Niech każda grupa podzieli się swoimi wynikami. Poproś misjonarzy, aby opowiedzieli o tym, jak prawdy objawione dzięki Przywróceniu wpłynęły na ich życie.

Prezydent misji

- W czasie wywiadu z misjonarzami poproś ich od czasu do czasu, by podzielili się z tobą:
 - Swoim świadectwem o Jezusie Chrystusie.
 - Swoim świadectwem o przywróconej ewangelii i misji Józefa Smitha.
 - Swoim świadectwem o Księdze Mormona.
 - Swoimi przemyśleniami na temat celu, jaki mają jako misjonarze.
- Poproś misjonarzy, by w swoim dzienniku do studiowania zapisywali to, co sądzą na temat celu swojej misji. Podczas wywiadu poproś ich, by podzielili się tym, co zapisali.
- Wysyłaj listy gratulacyjne do nowych członków.

Jak skutecznie mam studiować i przygotować się do nauczania?

Notatki

Rozważ

- Dlaczego studiowanie ewangelii jest ważne?
- W jaki sposób moje studiowanie wpłynie na tych, których nauczam?
- Dlaczego powinienem stale cenić sobie doktryny ewangelii Jezusa Chrystusa?
- W jaki sposób mogę skutecznie uczyć się doktryn przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa i przygotować się do nauczania innych?
- W jaki sposób mogę udoskonalić studiowanie osobiste i z kolegą/koleżanką?

Pan powiedział: „Nie dąż do głoszenia mego słowa, lecz wpierrw staraj się uzyskać słowo moje, a wówczas rozwiąże się język twój; wtedy, jeśli zapragniesz, będziesz miał Ducha mego i słowo moje, moc Boga do przekonywania ludzi” (NiP 11:21). Chcąc skutecznie nauczać, powinieneś zdobyć wiedzę duchową. Powinieneś utrwalić zwyczaj studiowania ewangelii (zob. NiP 131:6), aby wzrastać w niej i pozostać na ścieżce prowadzącej do życia wiecznego. Zwyczaj studiowania, jaki utrwalisz, będąc misjonarzem, pobłogosławi cię osobiście i pomoże nauczonym przez ciebie osobom wzrastać w wierze w Zbawiciela.

Codziennie skuteczne studiowanie musi zawsze rozpoczynać się od modlitwy. Studiowanie jest aktem wiary, który wymaga odwołania się do osobistej wolnej woli. Wielu misjonarzy usiłuje dowiedzieć się, jak może skutecznie studiować. Niektórzy w znacznej mierze polegają na innych osobach lub na opracowanych programach, które mówią im, co i jak studiować. Uczenie się od dobrego nauczyciela jest bardzo ważne, jednak ważniejsze jest posiadanie dobrych doświadczeń związanych z samodzielnym uczeniem się. Dobre rezultaty samodzielnego studiowania zależą od silnego pragnienia

uczenia się, studiowania „z prawdziwym zamiarem” (Moroni 10:4), „[łaknąć] i [pragnąć] sprawiedliwości” (Ew. Mateusza 5:6) i od szukania odpowiedzi na pytania i wątpliwości zainteresowanych.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Spójrz na ilustrację przedstawiającą Józefa Smitha, która znajduje się na poprzedniej stronie. Przeczytaj Józef Smith — Historia 1:11–13. W dzienniku do studiowania odpowiedz na poniższe pytania.

- W jaki sposób czytanie i rozważanie Listu do Jakuba 1:5 doprowadziło Józefa Smitha do otrzymania objawienia?
- Jaki wpływ na przyszłe pokolenia miało jego studiowanie?
- Jaki wpływ na twoje życie miała jego decyzja o studiowaniu i badaniu?
- W jaki sposób studiowanie przez siebie ewangelii wpłynęło na twoje życie?

Studiowanie pism świętych

Jaki powinniśmy mieć stosunek do studiowania ewangelii, zgodnie z tym, czego chce dla nas Pan?

2 Nefi 4:15–16
2 Nefi 32:3

NiP 58:26–28

NiP 88:118

Uczenie się poprzez Ducha Świętego

Studiowanie ewangelii jest najbardziej skuteczne, kiedy naucza cię Duch Święty. Studiowanie ewangelii zawsze rozpoczynaj od modlitwy, by Duch Święty pomógł ci się uczyć. Da On wiedzę i przekonanie, które pobłogosławi twoje życie i pozwoli ci pobłogosławić życie innych. Wzrośnie twoja wiara w Jezusa Chrystusa. Zwiększy się twoje pragnienie, by odpokutować i udoskonalać się.

Taki rodzaj studiowania przygotowuje cię na służbę, przyniesie pocieszenie, rozwiąże problemy i da ci siłę, by wytrwać do końca. Skuteczne studiowanie ewangelii wymaga pragnienia i działania. „Kto pilnie szuka, znajdzie, i tajemnice Boga są takim ludziom wyjawiane mocą Ducha Świętego w czasach obecnych, tak jak działo się to w czasach przeszłych” (1 Nefi 10:19). Podobnie jak w przypadku Enosa, kiedy łakniesz słów życia wiecznego i kiedy pozwalasz, by te słowa „głęboko zapadły w [twoje] serce” (Enos 1:3), Duch Święty otworzy twój umysł i serce na większe światło i zrozumienie.

Uczenie się ewangelii jest również procesem otrzymywania objawienia (zob. Jakub 4:8). Pan powiedział do Oliwiera Cowdery: „Oto nie zrozumiałeś; mniemałeś, że ci dam, gdyś nie pomyślał o niczym innym, tylko by mnie prosić. Ale oto mówię ci, że musisz to rozpatrzeć w umyśle; potem pytać mnie, czy jest to właściwe, a jeżeli tak, wówczas sprawię, że doznasz palącego uczucia w piersi i uczujesz, że jest to słuszne” (NiP 9:7–8). Kiedy studiujesz, zwracaj szczególną uwagę na pomysły, które pojawiają się w twym umyśle i uczucia, które budzą się w twym sercu, szczególnie w odniesieniu do ludzi, których nauczasz.

Studiowanie pism świętych

Jaką rolę pełni Duch Święty w uczeniu się ewangelii?

2 Nefi 32:5

NiP 11:12–14

Ew. Jana 16:13

Alma 5:45–46

NiP 39:5–6

I List do Koryntian 2:9–14

Moroni 10:5

Ew. Jana 14:26

Żyj zgodnie z tym, czego się uczysz

Kiedy odczujesz radość, płynącą ze zrozumienia ewangelii, będziesz chciał zastosować to, czego się nauczyłeś. Staraj się żyć w harmonii z tym, co rozumiesz. Czyniąc to, wzmocnisz swą wiarę, wiedzę i świadectwo. Działanie zgodne z tym, czego się nauczyłeś, przyniesie ci dodatkowe i trwałe zrozumienie (zob. Ew. Jana 7:17).

Gdy będziesz cenić sobie słowa pism świętych i słowa proroków w dniach ostatnich poprzez studiowanie i wiarę, wzrośnie twoje pragnienie dzielenia się ewangelią. Otrzymałeś obietnicę, że Duch pomoże ci wiedzieć, co powiedzieć, kiedy nauczasz. Pan powiedział: „Ani nie troszczcie się na zapas co powiecie; ale zachowujcie w swoich umysłach stale słowa żywota, a będzie wam dane w tejże godzinie ta część, co będzie przydzielona każdemu” (NiP 84:85).

„Prawdziwa doktryna, jeśli się ją rozumie, zmienia postawę i zachowanie. Studiowanie doktryn ewangelii szybciej polepszy zachowanie, aniżeli studiowanie zasad zachowania polepszyłoby to zachowanie”.

– PREZYDENT BOYD K. PACKER
„LITTLE CHILDREN”, *ENSIGN*, LIST. 1986, 17

Studiowanie pism świętych

Czego pisma święte uczą na temat uczenia się ewangelii?

1 Nefi 10:17–19

NiP 50:19–22

NiP 88:118

NiP 11:21–22

Studiowanie i przygotowanie się do nauczania lekcji

Lekcje (znajdujące się w rozdziale 3) zawierają pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, zobowiązania i doktryny, których masz nauczać. W opisach lekcji znajdziesz też przydatne pomysły dotyczące nauczania. Jednakże lekcje nie mówią ci wszystkiego, co masz powiedzieć lub jak to powiedzieć. To ty jesteś odpowiedzialny za to, by gruntownie zrozumieć lekcje i nauczać ich poprzez Ducha własnymi słowami. Nauczaj tak, by inni wzmocnili wiarę w Jezusa Chrystusa, pragnęli odpokutować i zawrzeć przymierza z Bogiem.

Skuteczni nauczyciele zawsze pracują nad doskonaleniem swej wiedzy i umiejętności. Chociaż nie będziesz nauczać wszystkiego, co wiesz na temat danej doktryny, zwiększona wiedza zbuduje twoje świadectwo i zdolność nauczania z duchową mocą. Będziesz wiedział, że wykorzystujesz lekcję zgodnie z jej przeznaczeniem, kiedy:

- Podczas przygotowywania się i nauczania lekcji starasz się o Ducha i postępujesz zgodnie z Jego podszeptami.
- Starasz się konsekwentnie studiować, cenić i stosować doktryny w swoim życiu.

- Pracujesz ze swoim kolegą/koleżanką, by stworzyć konkretny plan dla każdej nauczanej osoby.
- W czasie nauczania koncentrujesz się na głównych przesłaniach i doktrynach.
- Dostosowujesz kolejność, długość i tempo lekcji, by zaspokoić potrzeby nauczanych osób.
- Często nauczasz z pism świętych w sposób jasny i z przekonaniem.
- Często składasz świadectwo.
- Pomagasz innym przyjąć zobowiązania, które prowadzą do chrztu i konfirmacji i dotrzymać ich.

Robiąc powyższe, będziesz mógł pomóc innym w otrzymaniu świadectwa o przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa.

Wraz z rozpoczęciem misji będziesz musiał nauczyć się porządku przesłań i nabyć umiejętności koniecznych do nauczania. W miarę zdobywania doświadczenia będziesz chciał pogłębić wiedzę i doskonalić kwalifikacje związane z nauczaniem. W czasie przygotowywania się do nauczania będziesz chciał mieć plan lekcji, który umożliwi ci nauczanie z Duchem i pomoże innym w przyjęciu i dotrzymaniu zobowiązań. Poniższe wskazówki to sugestie, które możesz stosować przez całą swą misję. Jednakże nie sądz, że musisz wykorzystać każdą ze wskazówek w każdej sytuacji. Raczej dostosuj te wskazówki do własnych potrzeb i zgodnie z podpowiedziami Ducha. Jeśli uczysz się nowego języka, zastosuj je najpierw do języka ojczystego, a potem do języka misyjnego.

- **Skup się na zobowiązaniach i pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest.** Nauczaj tak, by nauczane osoby składały zobowiązania i przygotowywały się do chrztu i konfirmacji. Zrozum pytania wywiadu poprzedzającego chrzest i zobowiązania, znajdujące się przy każdej lekcji. Dowiedz się, co dana osoba powinna wiedzieć, czuć i robić w wyniku twego nauczania. Pracuj ze swoim kolegą/koleżanką nad tym, by wyjaśnić te zasady własnymi słowami, w sposób jasny i z mocą.
- **Naucz się doktryny i stosuj ją.** Doktryna jest podstawą lekcji. Z modlitwą studiuj pisma święte, lekcje, broszury, „Pomysły dotyczące nauczania” oraz biblioteczkę misjonarską, by zdobyć solidne zrozumienie doktryny. Poszukaj materiałów, które wesprą doktrynę lekcji. Postanów nauczyć się na pamięć sekwencji zasad doktrynalnych. Stosuj to, czego się uczysz. W swoim dzienniku do studiowania zapisz to, czego się nauczyłeś. Podziel się z innymi misjonarzami tym, czego się nauczyłeś.
- **Uporządkuj i podsumuj to, czego nauczasz.** Chcąc przygotować się do jasnego nauczania doktryny z duchową mocą, uporządkuj i podsumuj w planie lekcji to, czego będziesz nauczać. Skoncentruj się na doktrynie, pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest oraz zobowiązaniach z lekcji. Popraw jakość swojego planu lekcji, dodając fragmenty z pism świętych, pytania i przykłady. Te elementy powinny różnić się w zależności od długości spotkań, podczas których nauczasz. Nie musisz w całości tworzyć nowego planu lekcji dla każdego zainteresowanego, ale powinieneś ciągle udoskonalać swoje plany lekcji i modyfikować je, by zaspokoili potrzeby nauczanych

osób. Kiedy po raz pierwszy tworzysz plan lekcji, staraj się, by był prosty i krótki. Wraz z rosnącym doświadczeniem udoskonalał plany lekcji.

- **Skoncentruj się na potrzebach.** Chociaż doktryny ewangelii przeznaczone są dla każdego, powinieneś dostosować metody nauczania do potrzeb tych, których nauczasz. Kiedy studiujesz i tworzysz plany lekcji, znajdź takie miejsca, w których możesz zmodyfikować kształt lekcji, by zaspokoić potencjalne potrzeby. Przeglądaj i udoskonalał te zmiany podczas przygotowywania się na konkretne spotkania. Wybierz zaproszenia, które zechcesz wystosować. Skup się na końcowym celu pomagania nauczonym osobom, którym jest przyjęcie przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez chrzest i konfirmację.
- **Przygotuj się, by odpowiedzieć na pytania.** Jako misjonarz usłyszysz wiele pytań. Zapisuj je w dzienniku do studiowania. W poszukiwaniu odpowiedzi badaj pisma święte i inne materiały. Módl się o zrozumienie. Zapisuj odpowiedzi w dzienniku do studiowania. Wraz z innymi misjonarzami przeglądaj to, co znalazłeś. Dodaj do swojego dziennika często zadawane pytania wraz z odpowiedziami, by później można z nich było skorzystać.
- **Nauczaj lekcji.** Nauczanie jest niezwykle możliwością doskonalenia swej wiedzy i umiejętności. Kiedy uczysz się doktryny i przygotowujesz plan lekcji, nauczaj swojego kolegę/koleżankę i innych misjonarzy. Wypróbuj nowe wyjaśnienia, metody, doświadczenia, pytania i sposoby zapraszania ludzi do złożenia zobowiązań. Poproś o pomysły i sugestie.
- **Oceń swoje nauczanie.** Po każdym nauczaniu oceń, jak ci poszło. Czy skupiłeś się na doktrynie? Czy poprosiłeś zainteresowanych, by odpokutowali oraz powzięli zobowiązania i dotrzymali ich? Czy pracowałeś nad przygotowaniem ich do chrztu i konfirmacji? Czy użyłeś skutecznych pytań? Czy podzieliłeś się swoim świadectwem? Czy poprosiłeś o skierowania do innych potencjalnych zainteresowanych? Dostosuj plany lekcji w miarę czynionych postępów.

Kiedy uczysz się lekcji, nadal staraj się pogłębić wiedzę na temat doktryny. Pracuj aktywnie nad tym, by nauczać z większą mocą. Twa wiedza i świadectwo wzrosną, gdy będziesz studiował z modlitwą i wiarą. Jednakże nie próbuj nauczać wszystkiego, co wiesz. Nauczaj przesłania w sposób jasny, prosty i w oparciu o indywidualne potrzeby, zgodnie z Duchem, by nauczać „[tę] część, co będzie przydzielona każdemu” (NiP 84:85).

Definiowanie słów

Mamy pełne mocy przesłanie, które posiada wyjątkowe słownictwo. Podobnie jak lekarze inaczej rozmawiają z rodziną, czekającą w poczekalni a inaczej na sali operacyjnej, tak i ty musisz nauczyć się mówić tak, aby osoby nie znające naszego przesłania mogły zrozumieć, czego nauczasz.

Aby przygotować się do tego, by pomóc innym w zrozumieniu nieznanych słów, przestuduj listę kluczowych definicji i terminów w części „Pomysły dotyczące nauczania”, znajdującej się w każdej lekcji. Zapoznaj się z definicjami. Skorzystaj z leksykonu *Oddani wierze* oraz *Guide to the Scriptures*, by znaleźć definicje słów. Zapisz je w dzienniku do studiowania. Podziel się nimi ze swoim kolegą/koleżanką i z innymi osobami, by sprawdzić, czy są one zrozumiałe. Jeśli nie są one jasne dla innych, popraw je w oparciu o materiały, które studiowałeś.

Podczas nauczania postaraj się zauważyć, czy słowo lub zasada są nowe dla danej osoby. Zarezerwuj czas na wyjaśnienie nieznanych słów i zasad. Pamiętaj, że celem nauczania jest zrozumienie, abyście, ty i osoby nauczane, byli „wzmocnieni i [radowali] się razem” (NiP 50:22).

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Otwórz podręcznik na lekcji „Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa”, znajdujące się w rozdziale 3. Przeczytaj listę kluczowych definicji w części „Pomysły dotyczące nauczania”. Znajdź w tej lekcji trzy inne słowa, które chciałbyś zdefiniować. Tworząc te definicje, postępuj zgodnie z wcześniejszymi sugestiami.

Przestudiuj pomysły i sugestie

Każdy z pomysłów i każda z sugestii w tej części może sprawić, że czas przeznaczony na studiowanie przyniesie ci większą satysfakcję i podbuduje cię duchowo. Kiedy planujesz studiowanie, weź pod uwagę następujące kwestie:

- Zawsze rozpoczynaj od modlitwy.
- Zaplanuj takie metody studiowania, które zbudują twą wiarę w Zbawiciela i podczas stosowania których wydajnie spędzisz czas.
- Tak planuj studiowanie, by koncentrowało się wokół ludzi, ich potrzeb i przygotowania ich do chrztu, confirmacji i wytrwania do końca. Notuj plany studiowania w swoim codziennym kalendarzu.
- Planuj studiowanie, zadając sobie pytania: Czego będę dzisiaj nauczał? W jaki sposób mogę tak zaplanować swoje studiowanie, by jak najlepiej pomóc nauczonym osobom? Które pomysły i sugestie znajdujące się w tej części włączę do studiowania?

Kiedy planujesz studiowanie, poeksperymentuj z poniższymi niektórymi pomysłami i sugestiami lub z dodatkowymi propozycjami, których nauczyłeś się od innych osób.

Stosuj to, czego się uczysz i żyj zgodnie z tym

- „Odnos” do siebie to, czego się uczysz (zob. 1 Nefi 19:23).
- Wyznaczaj cele, by żyć zgodnie z tym, czego się uczysz.
- Wstawiaj swoje imię w czytane wersety z pism świętych, aby nabrały one bardziej osobistego charakteru.
- Zadaj sobie pytanie: „W jaki sposób powinienem się zmienić na skutek tego, czego się nauczyłem?” Wyznacz odpowiednie cele.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Wybierz jeden z poniższych odsyłaczy. Podczas czytania i zastanawiania się nad wybranym fragmentem, znajdź dwa lub trzy sposoby na to, jak możesz zastosować go w swoim życiu.

- 2 Nefi 31
- Alma 32:26–43
- Moroni 7:32–48

Oceń, w jakim stopniu żyjesz wedle zasad, których nauczasz. Wybierz jeden ze sposobów doskonalenia się i zaplanuj, jak to osiągniesz.

Badaj, rozważaj i zapamiętaj

- Bądź czujny. Przed studiowaniem poćwicz, weź prysznic i pomódl się.
- Studiuj przy biurku lub przy stole, gdzie możesz pisać (nie leż i nie siedź na łóżku), przygotuj materiały do studiowania i pozostań czujny.

- Módl się i proś o pomoc.
- Studiuj wedle tematów.
- Zadaj sobie pytania: „O czym mówi autor? Jakie jest główne przesłanie? W jaki sposób odnosi się to do mnie?”
- Wyobrażaj sobie to, co studiujesz. Na przykład, wyobraź sobie, jak czuł się Ammon, gdy stanął przed królem Lamanitów.
- Studiuj słowa żyjących proroków (z zatwierdzonej biblioteczki misjonarskiej i czasopism kościelnych).
- W dzienniku do studiowania zapisuj swoje pytania i wykorzystuj pisma święte, słowa proroków w dniach ostatnich i inne źródła, by znaleźć odpowiedzi.
- Jeden werset pism świętych może zawierać kilka idei. Podkreśl i zaznacz słowa lub wyrażenia tak, byś mógł odróżnić poszczególne idee w pojedynczym wersecie.
- Podziel się z innymi misjonarzami tym, czego się nauczyłeś. Możesz się wiele nauczyć, wyjaśniając doktrynę czy zasadę innej osobie.
- Zaznaczaj fragmenty w pismach świętych i rób w nich notatki. Na marginesie zapisuj odsyłacze do innych fragmentów, wyjaśniające wyjątki, które studiujesz.
- Ucz się na pamięć fragmentów z pism świętych, które wyjaśniają i potwierdzają nauczane przez ciebie zasady.

Korzystaj z materiałów do studiowania

- Korzystaj z pomocy do studiowania, znajdujących się w pismach świętych wydanych przez Kościół (Topical Guide, Bible Dictionary, Tłumaczenie Józefa Smitha, indeks do zestawu trzech pism świętych, nagłówki rozdziałów, przypisy i mapy).
- Korzystaj z lekcji misjonarskich, zatwierdzonej biblioteczki misjonarskiej, czasopism kościelnych oraz tego podręcznika.
- Przeglądaj nagłówki do rozdziałów w pismach świętych. Dostarczy ci to pomysłów na temat tego, czego szukać w danym rozdziale.
- Korzystaj z dziennika do studiowania, by zapisywać i uporządkować to, czego się nauczyłeś. Często przeglądaj zapisane myśli. W taki sposób prowadź swój dziennik, abyś z łatwością mógł przywołać to, czego się nauczyłeś.
- Korzystaj z tego podręcznika jak z podręcznika do ćwiczeń. Wykorzystuj wolne miejsce na notatki, by zapisać spostrzeżenia i pomysły.
- Studiuj fragmenty z pism świętych wymienione w tym podręczniku. W tym podręczniku lub w dzienniku do studiowania zapisuj inne fragmenty z pism świętych, które znalazłeś.

Dostrzeż szerszy kontekst

- Uzyskaj szerszy obraz zarówno poprzez szybkie czytanie księgi, rozdziału czy akapitu lub poprzez przeczytanie nagłówek. Postaraj się zrozumieć kontekst i tło zdarzeń.
- Postaraj się zapisać główną ideę fragmentu w jednym lub kilku zdaniach.
- Korzystaj z map biblijnych lub dotyczących historii Kościoła, by poznać geografię, odległości, klimat i teren.
- Przejrzyj sekwencje wydarzeń i poznaj kulturę. Przeczytaj informacje historyczne w Guide to the Scripture oraz w streszczeniach rozdziałów.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Przeczytaj streszczenia rozdziałów z poniższych ksiąg i przedstaw zarys, który opisuje otoczenie, główne wydarzenia i główne doktryny każdej księgi.

1 Nefi

Mojżesz

Dzieje Apostolskie

Zbadaj szczegóły

- Poszukaj kluczowych słów i upewnij się, że rozumiesz, co one znaczą. Korzystaj z przypisów, Guide to the Scriptures lub innego słownika, by poznać definicje słów. Sprawdź kontekst słów lub wyrażzeń, by znaleźć wskazówki dotyczące znaczenia kluczowych słów.
- Poszukaj słów łączących, takich jak: *zatem, i ponownie, tak więc, z tej przyczyny* i innych. Następnie zauważ, w jaki sposób powiązane są ze sobą fragmenty poprzedzające i następujące.
- Korzystaj z Guide to the Scriptures, by zauważyć, jak to samo słowo używane jest w innym kontekście lub jak różni prorocy używają tego samego słowa.
- Poszukaj nieznanych słów lub wyrażzeń i upewnij się, że rozumiesz, co one oznaczają.

Zaznaczanie w pismach świętych

Zaznaczanie w swoich pismach świętych może pomóc ci w głębszym zastanowieniu się nad danym fragmentem czy doktryną ewangelii. Możesz zaznaczać w pismach świętych na różne sposoby. Znajdź metodę, która będzie ci odpowiadać. Poniżej wymieniono kilka wskazówek, dotyczących zaznaczania w pismach świętych.

- Używaj ołówków lub kolorowych markerów. Unikaj używania piór, które przebijają na drugą stronę kartki.
- Cieniu, podkreślaj, bierz w nawiasy lub obrysuj fragment wersetu, cały werset lub ich grupę.
- Unikaj nadmiernego zaznaczania. Nadmiar uwag, linii i kolorów spowoduje to, że nie odniesiesz korzyści, ponieważ ich nie zrozumiesz.
- Podkreślaj jedynie kilka kluczowych słów, by zaznaczyć werset, paragraf czy rozdział.
- Obrysuj lub podkreśl kluczowe słowa, a następnie połącz prostą linią wyrazy pokrewne.
- Kiedy w wersecie lub akapicie jest mowa o serii punktów, ponumeruj je na marginesie lub w tekście.
- Korzystaj z przypisów jako źródła zaznaczania i interpretowania pism świętych.
- Umieść na marginesie jakiś symbol (taki jak tzw. „ptaszek”), jeśli uważasz, że kluczowe wersety warto zapamiętać.

Zaznaczanie w pismach świętych powinno ci pomóc w skoncentrowaniu się na zastosowaniu tego, czego się uczysz i na nauczaniu innych. Wypracuj taką metodę, która jest spójna i która pomoże ci w osiągnięciu celu, jaki wyznaczyłeś przed sobą jako misjonarz.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Której sugestii jeszcze nie wykorzystałeś? Znajdź jedną z sugestii w części „Przestuduj pomysły i sugestie”, by wykorzystać ją podczas następczej sesji osobistego studiowania lub studiowania z kolegą/koleżanką.

Zapamiętaj

- Ciągłe pragnienie uczenia się jest ważne dla twojego zbawienia i dla twego sukcesu w pracy misjonarskiej.
- Uczysz się ewangelii poprzez studiowanie, wiarę i moc Ducha Świętego.
- Uczenie daje radość i przynosi wiele błogostawieństw.
- Codzienne studiowanie osobiste i z kolegą/koleżanką wzmacnia twoją wiarę i zdolność do nauczania z Duchem.
- Używaj różnych metod studiowania, które sprawią, że to doświadczenie będzie znamienne i przyniesie radość.

Notatki

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Oceń siebie wedle poniższych kryteriów (1 = nigdy, 3 = czasami, 5 = prawie zawsze).
 - Kiedy studiuje, myślę o ludziach, których nauczam.
 - Przez cały dzień myślę o tym, co studiowałem rano.
 - Podczas studiowania przychodzą mi do głowy myśli, których nie miałem wcześniej.
 - Zapisuję duchowe wrażenia i myśli we właściwym miejscu.
 - Podczas studiowania zasypiam.
 - Z niecierpliwością czekam na osobiste studiowanie.
 - Z niecierpliwością czekam na studiowanie z kolegą/koleżanką.

Przejrzyj swoje odpowiedzi. Co robisz dobrze? Czy chciałbyś, by któreś z twoich odpowiedzi były inne? Postaw sobie jeden lub dwa cele, które udoskonalą jakość twojego studiowania.

- Przejrzyj pytania znajdujące się w ramce „Rozważ”, na początku tego rozdziału. W jaki sposób pytania te wpływają na twoje studiowanie?
- Przejrzyj część „Przestuduj pomysły i sugestie”. Znajdź po jednej sugestii z każdej kategorii, z której nie korzystałeś i wypróbuj te pomysły podczas osobistego studiowania.
- Przeczytaj Nauki i Przymierza 138:1–11. Podczas czytania tych wersetów odpowiedz na następujące pytania:
 - Co musiał zrobić Prezydent Smith, by otworzył się jego umysł?
 - Jakie były jego odczucia w odniesieniu do doktryny, o której myślał?
- Przeczytaj w Guide to the Scriptures definicję słowa „wiedza” wraz z wypisanymi odsyłaczami. W swoim dzienniku do studiowania zapisz odpowiedź na pytanie: „Jaka wiedza może pomóc mi skutecznie służyć jako misjonarz?”
- Wybierz jedną z doktryn z rozdziału 3, którą chciałbyś lepiej zrozumieć. Zapisz w dzienniku do studiowania pytania, na które chciałbyś odpowiedzieć. Przez jakiś czas (kilka dni) uważnie przestuduj doktrynę i módl się o większe zrozumienie. Zapisz to, czego się uczysz.
- Przeczytaj 1 Nefi 10:17; 11:1–6. Podczas czytania tych wersetów odpowiedz na pytanie: „Dlaczego Nefi mógł uczyć się tego, o czym wiedział jego ojciec?”

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Przeczytajcie wspólnie poniższe fragmenty. Odpowiedzcie na pytanie: „Dlaczego powinniśmy szukać boskiego światła?”

NiP 11:11–14

Ew. Jana 8:12

Psalm 119:105

NiP 84:43–47

- Przeczytajcie wspólnie kilka z poniższych fragmentów i omówcie błogosławieństwa, które przychodzą w wyniku studiowania słowa Bożego. Które fragmenty najlepiej pomogą tym, których nauczacie?

1 Nefi 10:19	Alma 37:44–46	Guide to the Scriptures, „Scriptures” („Pisma święte”), podtytuł „Value of the scriptures” („Wartość pism świętych”), 221–222
2 Nefi 32:3	Alma 49:30	
Mosjasz 1:6–7	NiP 90:24	
Alma 17:2–3	NiP 130:19	
Alma 32:42–43		

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Wybierz temat z jednej z lekcji misjonarskich, który uważnie przestudiowałeś. Zrób, co następuje:
 - Podziel się dwoma lub trzema głównymi punktami, jakie wyniosłeś ze studiowania, które pomogły ci w nauczaniu lekcji.
 - Opisz metody, jakich używałeś podczas studiowania, które pomogły ci odkryć te punkty (w jaki sposób czytałeś, jakich używałeś materiałów, jakie pytania pomagały ci w badaniach itd.).
 - Pokaż, w jaki sposób zapisałeś i uporządkowałeś wyniki swojego studiowania.

Jeśli czas na to pozwala, poproś kilku misjonarzy, aby zrobili to samo.

- Zajęcie to można przeprowadzić indywidualnie lub w małych grupach. Poproś misjonarzy, aby wybrali jedno z następujących pytań (lub możesz utworzyć własne pytania). Niech zapiszą to pytanie.

- Dlaczego rodziny są tak ważne w planie Bożym?
- Dlaczego ludzie doświadczają prób i cierpień?
- Jaka jest rola Ducha w nawróceniu?

Wyjaśnij, że będą mieli pięć do siedmiu minut, aby:

- Znaleźć co najmniej dwa fragmenty z pism świętych, które odpowiedzą na to pytanie.
- Zapisać prostą interpretację tego, w jaki sposób wybrane fragmenty z pism świętych odpowiadają na to pytanie.
- Opisać, co zrobią, by zapamiętać odpowiedź.
- Opisać, co zrobią, aby dogłębniej przeanalizować to pytanie.

Poproś kilku misjonarzy (lub każdą grupę), by podzielili się odpowiedziami. Omówcie ich odpowiedzi.

- Poproś misjonarzy, aby zapisali jedno lub dwa pytania na temat zasad i doktryn ewangelii z jednej z lekcji zawartych w rozdziale 3, na które chcieliby znaleźć odpowiedzi. Poproś misjonarzy, by podzielili się swoimi pytaniami z grupą. Przy każdym pytaniu omówcie następujące kwestie:
 - W jaki sposób odpowiedź na to pytanie pobłogosławi życie misjonarza?
 - W jaki sposób pobłogosławi to życie zainteresowanych?
 - W jaki sposób misjonarz może znaleźć odpowiedź?

Notatki

- Poproś kilku misjonarzy, by podzielili się jedną z zasad ewangelii, której nauczał ich kolega/koleżanka. Poproś ich, by wyjaśnili zasadę i sposób, w jaki kolega/koleżanka nauczali jej.
- Podziel misjonarzy w pary misjonarskie lub małe grupy. Każdej grupie wyznacz do przeczytania jeden rozdział z Księgi Mormona. Niech każda grupa wybierze po jednym pomysle z każdej kategorii w części „Przestudiuj pomysły i sugestie”. Poproś grupy, aby zastosowały każdą sugestię podczas wspólnego czytania rozdziału. Daj 15–20 minut na przeczytanie i przedyskutowanie materiału. Niech każda grupa wyjaśni, z jakich sugestii skorzystała, jak się one sprawdziły i czego się nauczyła.
- Poproś każdego misjonarza, by pomyślał nad historią lub wydarzeniem z pism świętych, które ma dla niego znaczenie (np. wizja drzewa życia Lehięgo, kazanie króla Beniamina, kazanie na Górze czy ukazanie się Chrystusa Nefitom). Poproś misjonarzy, by naszkicowali lub opisali, jak wyobrażają sobie wybraną opowieść. Poproś dwóch lub trzech misjonarzy, by opowiedzieli o tym, co sobie wyobrażali. Poproś innych, by opowiedzieli historie i powiązali je z doktrynami z jednej z lekcji. Przeczytaj Moroni 10:3 i omów wartość dogłębnego rozważania wiedzy duchowej.

Prezydent misji

- Poproś misjonarzy, by na wywiady przynosili swoje dzienniki do studiowania. Poproś ich, by pokazali ci jeden z wpisów.
- Podczas wywiadu zadaj kilka z następujących pytań:
 - Jakie ostatnio miałeś przemyślenia podczas studiowania pism świętych?
 - Jakiej zasady ewangelii ostatnio nauczał cię twój kolega/koleżanka?
 - Jaki rozdział czy część z tego podręcznika najbardziej pomogły ci w ubiegłym tygodniu?
 - Co robisz podczas osobistego studiowania, co najbardziej pomaga ci w nauce?
- Podczas konferencji strefy poproś misjonarzy, by podzielili się ważnymi doświadczeniami, jakie mieli w czasie studiowania osobistego i z kolegą/koleżanką.
- Podczas konferencji strefy pozwól misjonarzom, by podzielili się pomysłami dotyczącymi osobistego studiowania.
- Podziel się z misjonarzami swoimi spostrzeżeniami, jakie miałeś w czasie osobistego studiowania. Podziel się wpisami ze swojego dziennika do studiowania i swoim świadectwem na temat ważności studiowania ewangelii.
- Kiedy tylko możesz, przyłączaj się do misjonarzy, gdy studiują z kolegą/koleżanką.
- Podczas wywiadów proś misjonarzy, by dzielili się jednym z planów ich lekcji, zbudowanych na podstawie lekcji misjonarskich. Zapytaj ich, co te doktryny dla nich znaczą.

Co mam studiować i czego nauczać?

Lekcje w tym rozdziale zawierają podstawowe doktryny, zasady i przykazania, które powinieneś studiować, wierzyć w nie, kochać je, żyć zgodnie z nimi i nauczać ich. Niosą z sobą treści, których nauczanie zalecają żyjący prorocy i apostołowie. Ułożone są w taki sposób, byś mógł pomóc innym w pełnym zrozumieniu doktryny Chrystusa.

Oto lekcje znajdujące się w tym rozdziale:

- Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa.
- Plan zbawienia
- Ewangelia Jezusa Chrystusa
- Przykazania
- Prawa i obrzędy

Przed chrztem nauczaj czterech pierwszych lekcji. Upewnij się, że osoby, które uczysz, kwalifikują się do chrztu i konfirmacji poprzez przyjęcie wszystkich zobowiązań, wyznaczonych w tych lekcjach i wywiązywanie się z nich.

Pełnoetatowi misjonarze nauczają lekcji przed chrztem z pomocą misjonarzy okręgu i innych członków. Po chrzcie ponownie nauczają się nowych członków pierwszych czterech lekcji oraz lekcji zatytułowanej „Prawa i obrzędy”. Przywódcy okręgu określają, czy za nauczanie lekcji odpowiedzialni mają być misjonarze okręgu, czy pełnoetatowi misjonarze oraz jak długo pełnoetatowi misjonarze mają być zaangażowani w nauczanie. Zachęcaj każdego nowego członka, by wywiązał się ze wszystkich zobowiązań znajdujących się w tych lekcjach.

Powinieneś korzystać z tych lekcji podczas studiowania indywidualnego, wspólnie ze swoim kolegą, w czasie spotkań dystryktu oraz innych spotkań szkoleniowych. Kiedy będziesz studiować pisma święte i przechowywać w pamięci doktryny zawarte w tych lekcjach, Duch będzie prowadzić cię przez cały czas, podpowiadając ci, co powinieneś powiedzieć i zrobić, by pomóc innym w otrzymaniu świadectwa o prawdziwości tych nauk.

Notatki

Na tobie jako misjonarzu, spoczywa ogromna odpowiedzialność za nauczanie z sercem i pod wpływem Ducha. Członkowie Rady Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów powiedzieli: „Naszym celem jest takie nauczanie przywróconej ewangelii, by pozwolić Duchowi prowadzić zarówno misjonarzy, jak i tych, którzy są nauczani. Koniecznym jest nauczenie się zasad standardowych dyskusji misjonarskich, ale nie powinny być one przekazywane jako wyuczona na pamięć prezentacja. Misjonarz powinien czuć się swobodnie, posługując się własnymi słowami, jak podpowiada mu Duch. Nie powinien recytować z pamięci, ale mówić z serca, na swój własny sposób. Może odejść od porządku lekcji i uczyć zasad pod natchnieniem, zgodnie z zainteresowaniami i potrzebami osoby, którą naucza. Mówiąc z osobistym przekonaniem i posługując się własnymi słowami, powinien złożyć swoje świadectwo o prawdziwości tych nauk” („Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, List od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grudnia 2002 r.). Kiedy ty i twój kolega studiujecie te lekcje i przygotowujecie się do nauczania, zdecydowanie trzymajcie się tych wskazówek. Upewnij się też, że nauczacie wszystkich doktryn zawartych w tych lekcjach.

Jeśli Duch nie podpowiada ci inaczej, powinieneś przedstawić całą zawartość trzech pierwszych lekcji w takim porządku, w jakim zostały zapisane. Jeśli jest to właściwe, do istniejących lekcji można dołączyć kilka przykazań lub przeprowadzić odrębne lekcje na ich podstawie.

Każda lekcja przedstawia pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, zobowiązania oraz doktryny, których powinieneś nauczać. Gruntownie naucz się doktryn. Koncentruj się stale na pomaganiu nauczonym osobom, by składały i wypełniały zobowiązania. Wykorzystuj pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, aby przygotować nauczane osoby do chrztu i konfirmacji. Lekcje zawierają też pomysły przydatne w nauczaniu. Skorzystaj z tych sugestii, aby dodać mocy swemu przygotowywaniu i nauczaniu.

Rola uczenia się na pamięć

Ucz się na pamięć fragmentów z pism świętych, by wykorzystać je podczas nauczania. Postaw przed sobą zadanie nauczenia się na pamięć ciągu zagadnień doktrynalnych z każdej z dyskusji misjonarskich. Misjonarze, którzy uczą się nowego języka, powinni zorganizować naukę języka w oparciu o przygotowanie się do nauczania lekcji misjonarskich. Powinni uczyć się na pamięć słownictwa, wyrażeń, szyku zdań oraz krótkich zdań na temat doktryn, w miarę jak pojawiają się one w lekcji, ale tylko wtedy, gdy mają one dla nich osobiste znaczenie. Nie ucz się na pamięć całej lekcji.

Nauczaj w jasny sposób

Pod koniec trzech pierwszych lekcji znajduje się lista słów, które mogą być nieznanne nauczonym osobom. Naucz się, jak wyjaśniać w prosty sposób znaczenie słów. Podczas nauczania rób wszystko, co w twojej mocy, aby twoje przesłanie było łatwe do zrozumienia.

Studiowanie pism świętych

Czego masz nauczać?

Mosjasz 18:18–20

NiP 43:15–16

NiP 52:9

Dlaczego musisz studiować doktryny zawarte w lekcjach?

Alma 17:2–3

NiP 84:85

Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa

Notatki

© 1997 Greg K. Olsen. Nie kopiować.

Twój cel

Kiedy nauczasz, przygotuj swoich zainteresowanych, aby sprostali wymaganiom dotyczącym chrztu, które znajdują się w Naukach i Przymierzach 20:37 oraz w pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest. Najlepiej można to osiągnąć, kiedy prosi się zainteresowanych, aby przyjęli i wypełnili zobowiązania, wymienione poniżej.

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest

- Czy wierzysz, że Bóg jest naszym Wiecznym Ojcem?
- Czy wierzysz, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, Zbawicielem i Odkupicielem świata?
- Czy wierzysz, że ten Kościół i ewangelia Jezusa Chrystusa zostały przywrócone poprzez Proroka Józefa Smitha?
- Czy wierzysz, że [obecny prezydent Kościoła] jest prorokiem Boga? Co to oznacza dla ciebie?

Zobowiązania

- Czy będziesz czytać i modlić się, by dowiedzieć się, że Księga Mormona jest słowem Bożym?
- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, że Józef Smith był prorokiem?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Inne przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Bóg jest naszym kochającym Ojcem Niebieskim

Bóg jest naszym Ojcem Niebieskim. My jesteśmy Jego dziećmi. Ma On powłokę z ciała i kości, która jest okryta chwałą i doskonała. On kocha nas. Płacze z nami, kiedy cierpimy i raduje się, kiedy czynimy to, co dobre. Chce się z nami komunikować, a my możemy porozumiewać się z Nim poprzez szczerą modlitwę.

Dał nam na Ziemi doświadczenia, abyśmy mogli uczyć się i wzrastać. Możemy okazać Jemu naszą miłość poprzez wybory, jakich dokonujemy oraz poprzez nasze posłuszeństwo Jego przykazaniom.

Ojciec Niebieski dał nam, Swoim dzieciom, możliwość prowadzenia udanego życia tu, na Ziemi i powrotu do Jego obecności. Jednakże, aby to osiągnąć, musimy być czysti okazując posłuszeństwo. Nieposłuszeństwo oddała nas od Niego. W centrum planu naszego Ojca znajduje się Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa. Zadośćuczynienie to Jego cierpienie w Ogrodzie Getsemane, jak i cierpienie i śmierć na krzyżu. Dzięki Zadośćuczynieniu możemy uwolnić się od ciężaru naszych grzechów oraz pogłębiać wiarę i wzmocnić się, by sprostać naszym próbom.

Wiara w Boga

Uzgodnij, co każda nauczana przez ciebie osoba rozumie pod pojęciem chrześcijańskiej wiary w Boga. W dzisiejszym świecie wielu ludzi albo nie wie, kim jest Bóg, albo w bardzo różny sposób pojmuje Boskość.

Dwaj misjonarze z Księgi Mormona, Ammon i Aaron, nauczali ludzi, którzy nie mieli korzeni chrześcijańskich. Nauczali prostych prawd i prosili zainteresowanych, aby się modlili. Lameni i jego ojciec nawrócili się. Przeczytaj Alma 18:24–40 i 22:4–23 i odpowiedz na poniższe pytania:

- Czego nauczali ci misjonarze na temat natury Boga?
- W jaki sposób możesz naśladować ich przykład?

Studiowanie pism świętych

Jaka jest natura Boga Ojca i Jezusa Chrystusa?

1 Nefi 17:36

2 Nefi 9:6

Mosjasz 4:9

3 Nefi 12:48

3 Nefi 14:9–11

3 Nefi 27:13–22

NiP 38:1–3

NiP 130:22

Mojżesz 1:39

Ew. Mateusza 5:48

Ew. Jana 3:16–17

Dzieje Apostolskie 17:27–29

List do Rzymian 8:16

List do Hebrajczyków 12:9

I List Jana 4:7–9

Ewangelia błogosławi rodziny

Przywrócona ewangelia błogosławi mężów, żony, rodziców i dzieci, i pomaga im w ich dążeniach do wzmocnienia relacji i siły duchowej w rodzinie. Błogosławieństwa te są dostępne teraz i w wieczności. Ewangelia Jezusa Chrystusa zapewnia pomoc w zmaganiu się z obecnymi troskami i wyzwaniem.

Jako że rodziny są ustanowione przez Boga, są one najważniejszymi jednostkami w życiu doczesnym i w wieczności. Bóg ustanowił rodziny, aby przynieść szczęście Swoim dzieciom, pozwolić im uczyć się właściwych zasad w pełnej miłości atmosferze oraz przygotować je do życia wiecznego. Dom jest najlepszym miejscem nauczania, uczenia się i stosowania zasad ewangelii Jezusa Chrystusa. Dom, zbudowany na zasadach ewangelii, będzie najlepszym miejscem schronienia i bezpieczeństwa. Będzie miejscem, gdzie Duch Pana może zamieszkać, błogosławiąc członków rodziny pokojem, radością i szczęściem. Bóg objawiał Swój plan szczęścia dla jednostek i rodzin za pośrednictwem żyjących w różnych czasach proroków, włączając w to nasze czasy.

Ojciec Niebieski objawia Swą ewangelię w każdej dyspensacji

Jednym z ważnych sposobów, na jakie Bóg okazuje miłość Swoim dzieciom, jest powoływanie proroków, którym nadano kapłaństwo, czyli moc i upoważnienie dane człowiekowi, aby działał w imię Boga, dla zbawienia Jego dzieci. Prorocy uczą się ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez objawienie. Potem nauczają ewangelii innych ludzi i świadczą

o Jezusie Chrystusie jako Zbawicielu i Odkupicielu. Nauki proroków można znaleźć w świętych księgach zwanych pismami świętymi.

Plan naszego Ojca, gwarantujący powodzenie w tym życiu i powrót do życia z Nim, nazywa się ewangelią Jezusa Chrystusa, a Zadośćuczynienie Jezusa jest centralnym punktem tego planu. Dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa możemy otrzymać życie wieczne, o ile wykażemy się wiarą w Niego, odpokutujemy, zostaniemy ochrzczeni przez zanurzenie dla odpuszczenia grzechów, otrzymamy dar Ducha Świętego i wytrwamy do końca. „To jest jedyna droga i nie ma innej drogi ani innego imienia danego pod niebem, poprzez które człowiek może być zbawiony w królestwie Boga. Taka jest nauka Chrystusa” (2 Nefi 31:21). Wszyscy ludzie mają dar wolnej woli, która polega na wolności przyjęcia lub odrzucenia ewangelii, nauczanej przez proroków i apostołów. Osoby, które wybiorą posłuszeństwo, będą błogosławione, ale ci, którzy ignorują, odrzucają lub zniekształcają ewangelię, nie otrzymają obiecanych błogosławieństw Bożych.

Kiedykolwiek ludzie zdecydują się na lekceważenie, nieposłuszeństwo lub zniekształcenie jakiejś zasady czy obrzędu ewangelii, kiedykolwiek odrzucają proroków Pana lub nie wytrwają do końca, wówczas oddalają się od Boga i zaczynają żyć w duchowej ciemności. W końcu prowadzi to do stanu, zwanego odstępstwem. Kiedy odstępstwo staje się powszechne, Bóg wycofuje upoważnienie kapłańskie potrzebne do nauczania i sprawowania obrzędów ewangelii.

Historia biblijna odnotowuje wiele przykładów, kiedy Bóg przemawiał do proroków, jak i wiele przykładów odstępstwa. Bóg, aby zakończyć każdy okres powszechnego odstępstwa, okazuje swoim dzieciom miłość, powołując kolejnego proroka i dając mu kapłańskie upoważnienie, aby przywrócił i na nowo nauczał ewangelii Jezusa Chrystusa. W gruncie rzeczy, prorok działa jako gospodarz, który nadzoruje królestwo Boże tu, na Ziemi. Takie okresy, kierowane przez prorocze upoważnienie, zwane są dyspensacjami.

Bóg objawił ewangelię Jezusa Chrystusa Adamowi i dał mu upoważnienie kapłańskie. Adam był pierwszym prorokiem na Ziemi. Dzięki objawieniu, Adam dowiedział się o właściwym związku ludzkości z Bogiem Ojcem, Jego Synem Jezusem Chrystusem i Duchem Świętym, o Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa oraz o pierwszych zasadach i obrzędach ewangelii. Adam i Ewa nauczali swoje dzieci tych prawd i zachęcali je, aby pogłębiały wiarę i żyły zgodnie z ewangelią we wszystkich przejawach swojego życia. Po Adamie nadeszli inni prorocy, ale z biegiem czasu potomkowie Adama odrzucili ewangelię i popadli w odstępstwo, wybierając nieprawość.

Tym samym rozpoczął się cykl proroczych dyspensacji, które opisane są w większej części Starego Testamentu. Ojciec Niebieski objawiał Swą ewangelię poprzez bezpośrednie rozmowy z takimi prorokami, jak Noe, Abraham i Mojżesz. Każdego proroka powoływał Bóg, aby rozpoczął nową dyspensację ewangelii. Każdy z tych proroków otrzymywał od Boga upoważnienie kapłańskie i objawiane mu były wieczne prawdy. Niestety, w każdej dyspensacji ludzie w końcu wykorzystywali swą wolną wolę po to, by odrzucić ewangelię i popaść w odstępstwo.

Prorocy

Uzgodnij, co nauczana przez ciebie osoba rozumie pod pojęciem „prorok”. W większości kultur są ludzie, którzy wierzą, że święci czy natchnieni ludzie otrzymują od Boga pewną formę przewodnictwa i kierownictwa. Jednakże, zgodnie z przywróconą ewangelią, nie wszystkie natchnione osoby są prorokami Boga. Wyjaśnij dokładnie, że Bóg ustanawia Swe królestwo na Ziemi, powołując proroka, by zapoczątkować nową dyspensację. Daje temu prorokowi upoważnienie kapłańskie. Wówczas prorok pomaga ludziom zrozumieć ich związek z Bogiem, jak i uzyskać życie wieczne dzięki ewangelii Jezusa Chrystusa.

Być może zastanawiasz się, jak istotna może być wiedza o dyspensacjach dla ludzi, którzy nie wywodzą się z chrześcijaństwa lub wychowywani byli w innej kulturze. Jednak zobaczysz, że poprzez krótką opowieść o dyspensacjach ewangelii pomożesz ludziom zrozumieć, że Bóg kocha Swoje dzieci i że jest taki sam wczoraj, dzisiaj i na zawsze.

Studiowanie pism świętych**Prorocy**

Jakub 4:4, 6
Mosjasz 8:13–18

Dzieje Apostolskie
10:34–43

Ks. Amosa 3:7

Dyspensacje

NiP 136:36–38
Mojżesz 5:4–12, 55–59

Mojżesz 8:19–30

Guide to the Scriptures,
„Dispensation”

Ziemska służba Zbawiciela

Kilkaset lat przed narodzeniem Jezusa Chrystusa ludzie znowu popadli w odstępstwo. Kiedy jednak Zbawiciel rozpoczął Swą służbę w życiu śmiertelnym, ponownie założył Swój Kościół na Ziemi.

Ojciec Niebieski wysłał Swego Syna na Ziemię, aby zadośćuczynił za grzechy całej ludzkości i przezwycięzył śmierć: „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, [...] aby świat był przez niego zbawiony” (Ew. Jana 3:16–17). Nasz Ojciec Niebieski wysłał Swego Syna, Jezusa Chrystusa, po to, by poprzez cierpienie wziął na siebie grzechy wszystkich, którzy żyli na tej Ziemi, i przezwycięzył śmierć fizyczną. Zbawiciel złożył nieskończoną zadość czyniącą ofiarę po to, byśmy mogli uzyskać wybaczenie naszych grzechów, wejść na ścieżkę, która poprowadzi nas do życia wiecznego w obecności Boga i podążać tą ścieżką — jeśli będziemy mieć wiarę w Jezusa, odpokutujemy, zostaniemy ochrzczeni, otrzymamy Ducha Świętego i wytrwamy do końca (zob. 2 Nefi 31:13–21).

Podczas Swej ziemskiej służby Zbawiciel nauczał ewangelii i dokonywał wielu cudów. Powołał dwunastu mężczyzn, aby zostali Jego Apostołami i położył ręce na ich głowy, aby dać im upoważnienie kapłańskie. Zorganizował Swój Kościół, wypełnił proroctwo i został

odrzucony, i ukrzyżowany. Lecz co ważniejsze — dokonał Zadośćuczynienia. Syn Boży, Pan Jezus Chrystus, wykonał wszystko to, po co wysłał Go Ojciec Niebieski.

Przed Swą śmiercią i Zmartwychwstaniem Zbawiciel nadał Apostołom upoważnienie do nauczania Jego ewangelii, dokonywania obrzędów niezbędnych do zbawienia i zakładania Jego Kościoła na świecie.

Studiowanie pism świętych

Zasady Wiary 1:5
Ew. Mateusza 10:1–10

Ew. Łukasza 6:13
Ew. Jana 15:16

List do Hebrajczyków 5:4

Notatki

Wielkie Odstępstwo

Po śmierci Jezusa Chrystusa niegodziwi ludzie prześladowali Apostołów i członków Kościoła, zabijając wielu z nich. Wraz ze śmiercią Apostołów zabrane zostały z Ziemi klucze kapłaństwa i upoważnienie kapłańskie. Apostołowie zachowywali w czystości doktrynę ewangelii oraz zapewniali porządek i normy godności, dotyczące członków Kościoła. Bez Apostołów z biegiem czasu doktryny zostały zmienione. Wprowadzono też bez upoważnienia zmiany w organizacji Kościoła i obrzędach kapłańskich, takich jak chrzest i nadawanie daru Ducha Świętego.

Nie mając objawienia i upoważnienia kapłańskiego, ludzie polegali na własnej mądrości w interpretowaniu pism świętych oraz zasad i obrzędów ewangelii Jezusa Chrystusa. Nauczano fałszywych idei jako prawdy. Zaginęła duża część wiedzy o prawdziwych cechach i naturze Boga, Jego Syna Jezusa Chrystusa i Ducha Świętego. Doktryny takie jak: wiara w Jezusa Chrystusa, odpokutowanie, chrzest i dar Ducha Świętego zostały zniekształcone lub zapomniane. Na Ziemi nie było już tego upoważnienia kapłańskiego, jakie dał Apostołom Chrystus. To odstępstwo w końcu doprowadziło do powstania wielu kościołów.

Po wiekach duchowej ciemności, poszukujący prawdy mężczyźni i kobiety zaczęli protestować przeciwko istniejącym wówczas praktykom religijnym. Zauważyli, że wiele doktryn i obrzędów ewangelii zostało zmienionych lub zaginęło. Szukali większego duchowego światła i wielu mówiło o potrzebie przywrócenia prawdy. Jednakże nie twierdzili, że Bóg powołał ich, by byli prorokami. Raczej starali się zreformować nauki i praktyki, które według nich były zmienione lub zniekształcone. Ich wysiłki doprowadziły do zorganizowania wielu kościołów protestanckich. Skutkiem reformacji było położenie większego nacisku na wolność religijną, co ostatecznie otworzyło drogę Przywróceniu.

Apostołowie Zbawiciela przepowiedzieli to powszechne odstępstwo. Przepowiedzieli też, że ponownie na Ziemi przywrócona zostanie ewangelia Jezusa Chrystusa i Jego Kościół.

Studiowanie pism świętych

1 Nefi 13

2 Nefi 26:20–21

2 Nefi 28

4 Nefi 1:27

NiP 86:1–3

Ew. Mateusza 24:9–11

Ew. Marka 12:1–9

Dzieje Apostolskie 3:19–21

Dzieje Apostolskie 20:28–30

List do Galacjan 1:6–9

II List do Tesaloniczan 2:1–12
(JST, wersety 2, 3, 7–9)

I List do Tymoteusza 4:1–3

II List do Tymoteusza 4:3–4

II List Piotra 2:1–2

Ks. Amosa 8:11–12

Guide to the Scriptures, „Apostasy”

Oddani wierze, „Odstępstwo”,

str. 92–93

Our Search for Happiness, str. 23–32

Jesus the Christ, rozdział 40,

„The Long Night of Apostasy”

Wielkie Odstępstwo

Zainteresowani muszą zrozumieć, że powszechne odstępstwo nastąpiło po śmierci Jezusa Chrystusa i Jego Apostołów. Jeśli nie byłoby odstępstwa, nie byłoby potrzeby Przywrócenia. Tak jak diament, leżący na czarnym aksamicie wydaje się bardziej okazały, tak Przywrócenie jawi się w ogromnym kontraście w stosunku do czarnego tła Wielkiego Odstępstwa. Zgodnie z przewodnictwem Ducha nauczaj zainteresowanych na temat Wielkiego Odstępstwa, dostosowując się do ich poziomu, potrzeb i okoliczności. Twoim celem jest pomóc im zrozumieć potrzebę Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa.

Kluczowe punkty

- Kościół Jezusa Chrystusa zbudowany jest na fundamencie apostołów i proroków (zob. List do Efezjan 2:19–20; 4:11–14). Przywódcy ci posiadają boskie upoważnienie kapłańskie. Dzięki objawieniom kierują sprawami Kościoła. Zachowują czystość doktrynalną, zatwierdzają udzielanie obrzędów oraz powołują innych mężczyzn i nadają im upoważnienie kapłańskie.
- Ludzie odrzucili i zabili Jezusa Chrystusa i Apostołów (zob. Ew. Mateusza 24:9; 1 Nefi 11:32–34; 2 Nefi 27:5). Wrzask ze śmiercią Apostołów zabrane zostało z Kościoła upoważnienie kapłańskie. Skutkiem tego był brak upoważnienia do nadawania Ducha Świętego czy dokonywania innych obrzędów niezbędnych dla zbawienia. Ustały objawienia, a doktryna została zniekształcona.
- Wiele konfliktów na temat doktryny powstało jeszcze przed śmiercią Apostołów. Imperium Rzymskie, które z początku prześladowało chrześcijan, później przyjęło chrześcijaństwo. Ważne kwestie religijne rozstrzygano przez narady. Rozprawiano na temat prostych doktryn i obrzędów, których nauczał Zbawiciel, aby zmienić je i dostosować do świeckiej filozofii (zob. Ks. Izajasza 24:5). Ingerowano w pisma święte, usuwając z nich jasne i cenne doktryny (1 Nefi 13:26–40). Stworzono creda, czyli wyznania wiary, w oparciu o fałszywe i zmienione doktryny (zob. Józef Smith — Historia 1:19). Niektórzy ludzie, kierując się dumą, dążyli do posiadania dużych wpływów (zob. III List Jana 1:9–10). Ludzie przyjęli te fałszywe idee i szanowali fałszywych nauczycieli, którzy zamiast boskiej prawdy nauczali przyjemnych doktryn (zob. II List do Tymoteusza 4:3–4).
- W miarę upływu lat wielu ludzi szczerze wierzyło w fałszywe creda i doktryny. Oddawali cześć Bogu zgodnie ze światłem, jakie posiadali i otrzymywali odpowiedzi na swe modlitwy. Lecz mimo to są „powstrzymywani od prawdy, tylko dlatego, że nie wiedzą, gdzie ją znaleźć” (NiP 123:12).
- Zatem potrzebne było przywrócenie, a nie reformacja. Upoważnienie kapłańskie nie trwało już w nieprzerwanej linii sukcesji od Apostoła Piotra. Słowo „zreformować” oznacza zmienić coś, co już istniało; „przywrócić” — to wskrzęsić do życia coś w jego pierwotnej postaci. Dlatego też przywrócenie za pośrednictwem boskich posłańców upoważnienia kapłańskiego było jedynym możliwym sposobem przezwyciężenia Wielkiego Odstępstwa.

Przywrócenie ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez Józefa Smitha

Kiedy nadeszły sprzyjające warunki, Ojciec Niebieski jeszcze raz z miłością zwrócił się do Swoich dzieci. Na proroka powołał młodego mężczyznę, który nazywał się Józef Smith. Poprzez niego przywrócono na Ziemię pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa.

Józef Smith żył w Stanach Zjednoczonych, które w owych czasach były prawdopodobnie jedynym krajem, jaki cieszył się wolnością religijną. Na wschodzie Stanów Zjednoczonych był to czas wielkiego podekscytowania religijnego. Członkowie jego rodziny byli głęboko religijnymi ludźmi i nieustannie poszukiwali prawdy. Jednakże wielu duchownych twierdziło, że posiada prawdziwą ewangelię. Józef pragnął „[wiedzieć], która z wszystkich sekt ma rację” (Józef Smith — Historia 1:18). Według Biblii jest „jeden Pan, jedna wiara,

jeden chrzest” (List do Efezjan 4:5). Józef chodził do różnych kościołów, ale nadal nie wiedział, do którego z nich powinien przystąpić. Później napisał:

„Lecz tak wielkie było zamieszanie i walka pomiędzy różnymi wyznaniem, że niemożliwym było dla kogoś tak młodego jak ja [...] osądzenie w sposób pewny, kto ma rację, a kto się myli. [...] Podczas tej wojny na słowa i w tym zamieszaniu opinii, często mówiłem do siebie: Co robić! Która pomiędzy tymi wszelkimi stronami ma rację, a może wszyscy się mylą? Jeżeli któraś z nich ma słuszość, to która, i jak mogę się o tym przekonać?” (Józef Smith — Historia 1:8, 10).

Kiedy Józef szukał prawdy wśród różnych wyznań, zwrócił się o przewodnictwo do Biblii. Przeczytał: „A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana” (List Jakuba 1:5). Pod wpływem tego fragmentu Józef zdecydował, że zapyta Boga o to, co powinien zrobić. Wiosną 1820 roku udał się do pobliskiego lasu i uklęknął w modlitwie. Tak opisał swoje doświadczenie:

„Ujrzałem słup światła dokładnie nad głową przewyższający blaskiem słońce, który opuszczał się stopniowo aż objął mnie. [...] Kiedy światło padło na mnie, ujrzałem dwie Postacie, których blask i chwała były nie do opisania, stojące nade mną w powietrzu. Jedna z nich przemówiła do mnie nazywając mnie po imieniu i rzekła wskazując na drugą postać: *„Oto Mój Umiłowany Syn. Słuchaj Go!”*” (Józef Smith — Historia 1:16–17).

Podczas tej wizji Józefowi Smithowi ukazał się Bóg Ojciec i Jego Syn, Jezus Chrystus. Zbawiciel powiedział Józefowi, by nie przystępował do żadnego z kościołów, ponieważ „wszystkie były w błędzie” i „wszystkie ich wierzenia stanowią hańbę”. Oświadczył: „Serca ich dalekie są od słów, jakie wypowiadają ich wargi, że podają przykazania ludzkie, które ubrali w szatę świętości, za nauki boskie, ale zaprzeczają ich mocy” (Józef Smith — Historia 1:19). Choć wielu dobrych ludzi wierzyło w Chrystusa i starało się zrozumieć Jego ewangelię i nauczać jej, nie mieli pełni prawdy czy upoważnienia kapłańskiego, by chrzczyć i dokonywać innych obrzędów niezbędnych do zbawienia. Odziedziczyli stan odstępstwa — tak

jak na każde pokolenie wpływa to, co pozostawiają po sobie przodkowie — łącznie ze zmianami w doktrynach i takich obrzędach, jak chrzest. Tak jak Bóg powołał Adama, Noego, Abrahama, Mojżesza i innych proroków, tak też powołał Józefa Smitha, by został prorokiem, poprzez którego zostanie przywrócona na Ziemi pełnia ewangelii.

Po ukazaniu się Ojca i Syna, do Józefa Smitha i jego towarzysza Oliwiera Cowdery’ego wysłani byli inni niebiańscy posłannicy czyli aniołowie. Ukazał się Jan Chrzciel i nadał Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery’emu Kapłaństwo Aarona, które daje upoważnienie do dokonywania obrzędu chrztu. Ukazali się Piotr, Jakub i Jan (trzej z pierwszych Apostołów Chrystusa) i nadali Kapłaństwo Melchizedeka Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery’emu, przywracając to samo upoważnienie, jakie w czasach starożytnych Chrystus nadał Apostołom. Kiedy Józef Smith miał upoważnienie kapłańskie, nakazano mu, by ponownie zorganizował na Ziemi Kościół Jezusa Chrystusa. Poprzez niego Jezus Chrystus powołał dwunastu Apostołów.

Czasy, w których żyjemy, opisane są w Biblii jako dni ostatnie, dni ostateczne lub dyspensacja pełni czasów. Jest to okres poprzedzający Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa. Jest to ostatnia dyspensacja. To dlatego nazwa Kościoła brzmi: Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich.

Dzisiejszym Kościołem kieruje żyjący prorok. Ten prorok, Prezydent Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, jest upoważnionym następcą Józefa Smitha. On i obecni Apostołowie wywodzą swe upoważnienie w nieprzerwanym łańcuchu od Jezusa Chrystusa, poprzez Józefa Smitha.

Naucz się na pamięć Józef Smith — Historia 1:16–17

Naucz się na pamięć opisu Józefa Smitha, w którym mówi o ukazaniu się Ojca i Syna (Józef Smith — Historia 1:16–17) i zawsze bądź gotów opisać Pierwszą Wizję własnymi słowami. Nie spiesz się, gdy o niej mówisz. Złóż szczere świadectwo, że wiesz, iż jest ona prawdziwa. Nie wahaj się, wyjaśnić, jak doszedłeś do wiedzy o jej prawdziwości. Poproś swojego kolegę, aby zrobił to samo.

Złóż świadectwo

Ważną częścią obowiązków misjonarskich jest składanie świadectwa o obecnym proroku i prezydencie Kościoła.

Studiowanie pism świętych

2 Nefi 3
NiP 112:30

List do Efezjan 1:10
List do Efezjan 4:5

List Jakuba 1:5
Broszura, *Świadectwo Proroka Józefa Smitha*

Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadectwo o Jezusie Chrystusie

Nasz kochający Ojciec Niebieski, wiedząc, że po wiekach ciemności pozostanie zwątpienie, niewiara i dezinformacja, dał światu tom starożytnych pism świętych, porównywalny z Biblią, który zawiera pełnię wiecznej ewangelii Jezusa Chrystusa. Ten tom pism świętych dostarcza przekonujących dowodów na to, że Józef Smith jest prawdziwym prorokiem Bożym. Te zapisy to Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadectwo o Jezusie Chrystusie.

Niebiański posłaniec o imieniu Moroni zaprowadził Józefa Smitha na wzgórze, gdzie przez wieki leżały ukryte złote płyty. Zawierały one zapiski proroków na temat postępowania Boga z niektórymi mieszkańcami starożytnych Ameryk. Józef Smith przetłumaczył zawartość tych płyt dzięki mocy Bożej. Prorocy z Księgi Mormona

wiedzieli o misji Zbawiciela i nauczali Jego ewangelii. Chrystus, po Swoim Zmartwychwstaniu, ukazał się tym ludziom. Nauczał ich Swojej ewangelii i ustanowił Kościół.

Księga Mormona dowodzi, że „Bóg zsyła ludziom natchnienie i powołuje ich do swego świętego dzieła w tej epoce i pokoleniu, jak czynił to także dla dawnych pokoleń” (NiP 20:11). Aby dowiedzieć się, że Księga Mormona jest prawdziwa, dana osoba musi ją czytać, zastanawiać się nad nią i modlić się na jej temat. Szczerzy poszukiwacz prawdy wkrótce poczuje, że Księga Mormona jest słowem Bożym.

Czytanie, rozważanie i modlenie się na temat Księgi Mormona są istotne dla trwałego nawrócenia się. Ci, którzy zaczynają czytać Księgę Mormona po raz pierwszy, robią ważny krok w kierunku dowiedzenia się, że Józef Smith jest prorokiem Bożym i że na Ziemi przywrócono prawdziwy Kościół.

Korzystaj z Księgi Mormona, aby potwierdzić prawdę o Przywróceniu

Poniżej podany jest przykład tego, co możesz powiedzieć, gdy chcesz zaprezentować Księgę Mormona:

„Bóg kocha Swoje dzieci, dlatego zapewnił przekonujący sposób potwierdzenia tego, o czym mówimy. Jest to Księga Mormona. Czy mógłbyś przeczytać dwa ostatnie akapity przedmowy do księgi?”

Starannie wyjaśnij znaczenie każdego terminu w tych dwóch akapitach i poproś zainteresowanego, by zobowiązał się do przeczytania części Księgi Mormona i zastosowania zasad opisanych w tych dwóch akapitach.

Kiedy przedstawiasz danej osobie Księgę Mormona, pomocnym jest pokazanie egzemplarza księgi, krótkie przejrzanie jej zawartości i podzielenie się jednym lub dwoma fragmentami, które mają dla ciebie osobistą wartość lub mogą mieć znaczenie dla tej osoby.

Studiowanie pism świętych

Strona tytułowa Księgi Mormona
Przedmowa do Księgi Mormona,
akapity 1–7

NiP 1:17–23
NiP 20:5–12

Józef Smith — Historia 1:27–64

Notatki

Módl się, by poznać prawdę poprzez Ducha Świętego

To przesłanie o Przywróceniu albo jest prawdą, albo nią nie jest. O tym, czy jest ono prawdą, możemy dowiedzieć się dzięki Duchowi Świętemu, jak obiecano to w księdze Moroniego 10:3–5. Po przeczytaniu i zastanowieniu się nad przesłaniem Księgi Mormona każdy, kto pragnie poznać prawdę, musi zapytać w modlitwie naszego Ojca Niebieskiego w imię Jezusa Chrystusa, czy jest ono prawdą. Aby to uczynić, zwracamy się do naszego Ojca Niebieskiego. Dziękujemy Mu za nasze błogosławieństwa i pytamy, czy przesłanie Księgi Mormona jest prawdziwe. Nikt nie może poznać duchowych prawd bez modlitwy.

W odpowiedzi na nasze modlitwy Duch Święty będzie nas nauczał poprzez nasze uczucia i myśli. Uczucia, które pochodzą od Ducha Świętego, są silne, ale zazwyczaj są też delikatne i ciche. Kiedy zaczynamy czuć, że prawdą jest to, czego się uczymy, zapagniemy dowiedzieć się wszystkiego na temat Przywrócenia.

Wiedza o prawdziwości Księgi Mormona prowadzi do wiedzy o tym, że Józef Smith został powołany na proroka i że poprzez niego przywrócono ewangelię Jezusa Chrystusa.

Modlitwa

- Zwróć się do naszego Ojca Niebieskiego („Nasz Ojciec w Niebie...”).
- Wyraż uczucia swego serca (wdzięczność, pytania, prośby o potwierdzenie, że Księga Mormona jest prawdziwa itd.).
- Zakończ („W imię Jezusa Chrystusa, amen”).

Modlitwa

Choć modlitwa odgrywa dużą rolę w wielu religiach i kulturach, rzadko traktuje się ją jako obustronną komunikację pomiędzy Bogiem a człowiekiem. Pomóż nauczonym osobom zrozumieć, że w modlitwie mogą wyrazić uczucia swego serca. Zademonstruj, jak się modlisz, podczas rozpoczęcia i zakończenia lekcji. Używaj prostego języka, żeby zainteresowani również mogli go użyć podczas modlitwy. Pomóż im zrozumieć, że nasz Ojciec Niebieski odpowie na ich modlitwy

Notatki

zapewne poprzez uczucia w ich sercu i myśli. Jeśli są szczerzy i naprawdę chcą wiedzieć, czy Bóg tam jest, On im odpowie. Poproś osobę będącą głową domu, aby klęcząc ofiarowała modlitwę na koniec lekcji.

Studiowanie pism świętych

Alma 5:45–46
NiP 8:2–3

Ew. Jana 14:26

Przedmowa do Księgi Mormona,
akapity 8–9.

Zaproszenie do chrztu

Podczas tej czy jakiegokolwiek innej lekcji nie zawahaj się, by zaprosić nauczane osoby, aby przyjęły chrzest i zostały confirmowane.

Aby przygotować na to zaproszenie, często składaj świadectwo o ważności tego, by wszyscy ludzie zostali ochrzczeni dzięki upoważnieniu kapłańskiemu, by uzyskali odpuszczenie grzechów, i o wspaniałym darze Ducha Świętego. Możesz powiedzieć: „Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony, kiedy Pan odpowie na twoje modlitwy i poczujesz, że to przesłanie jest prawdziwe?”

Zaproszenie do chrztu i confirmacji powinno być konkretne i proste: „Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony przez kogoś, kto ma upoważnienie kapłaństwa Boga? Przygotujemy nabożeństwo chrztu na (data). Czy przygotujesz się, by przyjąć chrzest tego dnia?”

Pomysły dotyczące nauczania

Część ta zawiera pomysły, z których możesz skorzystać podczas przygotowywania i przedstawienia tej lekcji. Kiedy będziesz decydować, jak wykorzystać te pomysły, z modlitwą postępuj wedle wskazówek Ducha. Dodaj wybrane pomysły do swojego planu lekcji. Pamiętaj, że te pomysły są tylko propozycjami — nie wymaganiami — które mają pomóc ci w zaspokojeniu potrzeb nauczanych przez ciebie osób.

Plan skróconej lekcji (3–5 minut)

Ewangelia Jezusa Chrystusa, po wiekach nieobecności, została przywrócona na Ziemię przez naszego kochającego Ojca Niebieskiego za pośrednictwem żyjącego proroka. Księga Mormona jest tego dowodem. Możesz trzymać ją w swoich rękach. Możesz ją czytać, zastanawiać się, w jaki sposób przesłanie tej księgi może udoskonalić twe życie oraz modlić się, by się przekonać, że to przesłanie jest słowem Bożym.

- Bóg jest naszym kochającym Ojcem Niebieskim
- Ewangelia błogosławi rodziny
- Ojciec Niebieski objawia Swą ewangelię w każdej dyspensacji
- Ziemską służba Zbawiciela
- Wielkie Odstępstwo
- Przywrócenie ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez Józefa Smitha
- Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadcstwo o Jezusie Chrystusie
- Módl się, by poznać prawdę poprzez Ducha Świętego

Zobowiązania:

- Czy będziesz czytać i modlić się, by dowiedzieć się, że Księga Mormona jest słowem Bożym?
- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, że Józef Smith był prorokiem?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan średniej długości lekcji (10–15 minut)

Nasze przesłanie jest niezwykle i proste. Bóg jest naszym Ojcem. My jesteśmy Jego dziećmi. Jesteśmy częścią Jego rodziny. On kocha nas. Od początku istnienia świata postępował zgodnie z pewnym wzorem miłości i troski. Wiele razy przepelniony miłością objawiał ewangelię Jezusa Chrystusa, aby Jego dzieci mogły dowiedzieć się, jak do Niego powrócić. Objawiał ją takim prorokom, jak Adam, Noe, Abraham i Mojżesz. Jednak ludzie wielokrotnie odrzucali ewangelię. Dwa tysiące lat temu sam Jezus Chrystus nauczał ewangelii i ustanowił Swój Kościół. Niewiarygodne jest to, że ludzie odrzucili nawet Jezusa. Kiedykolwiek ludzie lekceważą lub zniekształcają prawdziwe doktryny i obrzędy, Bóg wycofuje swoje upoważnienie do zarządzania Kościołem.

Zapraszamy ciebie i wszystkich ludzi, byś dodał te nauki do prawd, które już sobie cenisz. Zastanów się nad naszym dowodem na to, że nasz

Notatki

Notatki

Ojciec Niebieski i Jego Syn, Jezus Chrystus, ponownie zwrócili się z miłością do dzieci Bożych i objawili prorokowi pełnię ewangelii. Ten prorok nazywał się Józef Smith. Dowód tej wspaniałej prawdy znajduje się w księdze — Księdze Mormona — którą możesz czytać, zastanawiać się nad nią i modlić się na jej temat. Jeśli modlisz się ze szczerością w sercu, z prawdziwym zamiarem i wiarą w Chrystusa, Bóg powie ci dzięki mocy Ducha Świętego, że jest ona prawdziwa.

Zobowiązania:

- Czy będziesz czytać i modlić się, by dowiedzieć się, że Księga Mormona jest słowem Bożym?
- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, że Józef Smith był prorokiem?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan pełnej lekcji (30–45 minut)

- Bóg jest naszym kochającym Ojcem Niebieskim
 - Jesteśmy dziećmi Bożymi (zob. Dzieje Apostolskie 17:29).
 - Bóg nas kocha i pomoże nam w podjęciu dobrych decyzji.
 - Dzięki Jezusowi Chrystusowi możemy ponownie żyć z Bogiem (zob. Ew. Jana 3:16–17).
- Ewangelia błogosławi rodziny
 - Ewangelia Jezusa Chrystusa pomaga rodzinom w rozwijaniu silniejszych relacji.
 - Rodziny są wyświęcone przez Boga; są najważniejszymi jednostkami społecznymi w życiu doczesnym i w wieczności (zob. NiP 49:15–16).
 - Rodzina jest najlepszym miejscem do nauczania, uczenia się i stosowania zasad ewangelii (zob. NiP 68:25; I Ks. Mojżeszowa 18:19; V Ks. Mojżeszowa 6:7).
 - Rodzina może być miejscem bezpieczeństwa, pokoju i radości.
- Ojciec Niebieski objawia Swą ewangelię w każdej dyspensacji
 - Bóg powołuje proroków, by nauczali Jego ewangelii (zob. Ks. Amosa 3:7).
 - Odstępstwo oznacza odrzucenie proroków i ewangelii.
 - Dyspensacja to czas, kiedy prorocy nauczają ewangelii. Wcześniejsze dyspensacje zakończyły się odstępstwem (zob. NiP 136:36–38).
 - Adam, Noe, Abraham, Mojżesz i wszyscy inni starożytni prorocy nauczali ewangelii (zob. Mojżesz 5:4–12).

Notatki

- Ziemska służba Zbawiciela
 - Syn Boży przywrócił ewangelię i nauczał jej. Dokonywał wielu cudów (zob. Guide to the Scriptures, „Miracle”, 165).
 - Powołał Apostołów i dał im upoważnienie kapłańskie, by głosili ewangelię i dokonywali obrzędów niezbędnych do zbawienia, takich jak chrzest (zob. Ew. Jana 15:16).
 - Chrystus ustanowił Swój Kościół.
 - Chrystus został ukrzyżowany, a Jego Apostołowie odrzuceni i zabici (zob. Ew. Mateusza 27:35; Ew. Marka 15:25).
 - Chrystus dokonał Zadośćuczynienia (zob. Guide to the Scriptures, „Atone, Atonement”, 22–23).
- Wielkie Odstępstwo
 - Bez objawienia, głoszonego poprzez proroka, ludzie popadają w duchową ciemność (zob. Ks. Amosa 8:11–12).
 - Prorocy i Apostołowie przepowiedzieli Wielkie Odstępstwo (zob. II List do Tesaloniczan 2:1–3).
- Przywrócenie ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez Józefa Smitha
 - Józef szukał prawdy (zob. Józef Smith — Historia 1:8–10).
 - Bóg i Jezus Chrystus ukazali się Józefowi Smithowi (zob. Józef Smith — Historia 1:16–17).
 - Józef Smith, został powołany na proroka tej ostatniej dyspensacji, podobnie jak prorocy we wcześniejszych dyspensacjach.
 - Bóg przywrócił pełnię ewangelii poprzez Józefa Smitha (zob. NiP 35:17; 135:3).
 - Inni posłańcy z niebios przywrócili kapłaństwo i tym samym zorganizowano Kościół Chrystusa (zob. NiP 13; 27:12).
 - Żyjący prorok kieruje dzisiejszym Kościołem.
- Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadczenie o Jezusie Chrystusie
 - Księga Mormona jest przekonującym dowodem na to, że Józef Smith był prorokiem.
 - Józef przetłumaczył płyty dzięki mocy Bożej (zob. Przedmowa do Księgi Mormona, akapit 5).
 - Księga Mormona udowadnia, że Bóg daje natchnienie prorokom w naszych dniach, tak jak robił to w każdej dyspensacji (zob. NiP 20:5–12).
 - Księga Mormona zawiera pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa (zob. NiP 20:8–9).
- Módl się, by poznać prawdę poprzez Ducha Świętego
 - Możesz dowiedzieć się, że Księga Mormona jest prawdziwa (zob. Moroni 10:3–5; Przedmowa do Księgi Mormona, akapity 1, 8–9).

Notatki

- Duch Święty będzie nauczać cię poprzez twe myśli i uczucia (zob. NiP 8:2–3).

Zobowiązania:

- Czy będziesz czytać i modlić się, by dowiedzieć się, że Księga Mormona jest słowem Bożym?
- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, że Józef Smith był prorokiem?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Pytania po nauczaniu

- Jakie masz pytania na temat tego, czego nauczaliśmy?
- O co zapytałbyś proroka, gdyby żył na Ziemi w dzisiejszych czasach?
- Czy uważasz, że Bóg wysłuchuje twoich modlitw? Dlaczego?
- Czy chciałbyś dowiedzieć się, czy Księga Mormona jest prawdziwa? Dlaczego?

Słowa kluczowe

- **Dypensacja:** Czas, kiedy Pan ma na Ziemi co najmniej jednego upoważnionego sługę, który dzierży klucze świętego kapłaństwa. Nowe dypensacje ewangelii, obok Jezusa Chrystusa, rozpoczynali tacy prorocy jak: Adam, Noe, Abraham, Mojżesz i Józef Smith. Kiedy Pan wprowadza dypensację, ewangelia objawiana jest od nowa po to, by ludzie nie musieli opierać się na przeszłych dypensacjach, by szukać wiedzy o planie zbawienia. Dypensacja, zapoczątkowana przez Józefa Smitha, znana jest jako „dypensacja pełni czasów”.
- **Kapłaństwo:** Upoważnienie i moc, którą Bóg daje człowiekowi, by działał w imię Jezusa Chrystusa we wszystkim, co niezbędne jest do zbawienia ludzkości.
- **Objawienie:** Porozumiewanie się Boga z Jego dziećmi na Ziemi. Objawienie może przyjść dzięki Światłu Chrystusa i Duchowi Świętemu poprzez natchnienie, wizje, sny czy ukazanie się aniołów. Objawienie daje przewodnictwo, które może doprowadzić wiernych do wiecznego zbawienia w królestwie celestialnym. Pan objawia Swe dzieło prorokom i potwierdza wierzącym, że objawienia dane prorokom są prawdziwe (zob. Ks. Amosa 3:7). Dając objawienia, Pan zapewnia indywidualne przewodnictwo każdemu człowiekowi, który chce tego i który ma wiarę, odpokutowuje i jest posłuszny ewangelii Jezusa Chrystusa.
- **Odkupiciel:** Jezus Chrystus jest wspaniałym Odkupicielem ludzkości, ponieważ dzięki Zadośćuczynieniu zapłacił On cenę za grzechy ludzkości i umożliwił zmartwychwstanie wszystkim ludziom. Odkupić oznacza oswobodzić, wykupić lub wybawić czyli uwolnić osobę z niewoli zapłaty. Słowo „odkupienie” odnosi się do Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa i wyzwolenia z grzechu. Zadośćuczynienie Jezusa wybawia całą ludzkość od śmierci fizycznej. Dzięki Jego Zadośćuczynieniu czyli cierpieniu w Getsemane i na krzyżu, a także Jego Zmartwychwstaniu, osoby, które mają wiarę w Niego i odpokutują, są odkupione od śmierci duchowej.
- **Odstępstwo:** Odwrócenie się od prawdy pojedynczych osób, Kościoła lub całego narodu. Oznacza ono bunt przeciwko upoważnieniu i odrzucenie proroków. Oznaki odstępstwa to: przekraczanie praw Bożych, zmiana obrzędów ewangelii oraz łamanie przymierzy (zob. Ks. Izajasz 24:5).

Notatki

- **Prorok:** Mężczyzna, który został powołany przez Boga i przemawia w Jego imieniu. Prorok, jako posłaniec Boży, otrzymuje upoważnienie kapłańskie, przykazania, proroctwa i objawienia od Boga. Jest odpowiedzialny za przekazanie ludzkości woli Bożej, wiedzy o Jego prawdziwym charakterze oraz interpretację Jego postępowania z ludźmi. Prorok potępia grzech i przepowiada, jakie będą jego konsekwencje. Jest kaznodzieją prawości. Czasami prorok może mieć natchnienie, by dla korzyści ludzkości przepowiedzieć przyszłość. Jednakże jego głównym obowiązkiem jest składanie świadectwa o Chrystusie.
- **Przywrócenie:** Przywrócić, oznacza powrócić do wcześniejszego stanu czyli wznowić. Przywrócenie, w pojęciu Świętych w Dniach Ostatnich, oznacza, że prawdziwy Kościół Jezusa Chrystusa, który zaginął w czasach odstępstwa, został przywrócony do pierwotnego stanu, takiego, jaki zorganizował Jezus Chrystus. W przeciwieństwie do reformacji Przywrócenie dokonało się dzięki upoważnieniu danemu poprzez objawienie.
- **Reformator:** Zreformować, oznacza zmienić coś w celu udoskonalenia. Termin „reformatorzy” odnosi się do tych mężczyzn i kobiet (takich jak Marcin Luter, Jan Kalwin, William Tyndale i John Wycliffe), którzy zaprotestowali przeciwko praktykom w istniejącym kościele, które, w ich mniemaniu, musiały być zreformowane.
- **Wolna wola:** Umiejętność i przywilej dany od Boga, by ludzie sami dokonywali wyborów i sami działali.

Inne terminy, które mogą wymagać dalszego wyjaśnienia osobom nauczanym

• Apostoł	• Obrzędy niezbędne do zbawienia	• Powrót do życia w Jego obecności
• Biblia	• Pisma święte	• Wytrwać do końca
• Dar Ducha Świętego	• Posłuszeństwo i nieposłuszeństwo przykazaniom	• Zarządzanie
• Ewangelia		• Zbawiciel
• Grzech		
• Modlitwa		

Reformatorzy i przywódcy światowych religii

Poniżej znajdują się dodatkowe informacje, z których należy skorzystać tylko wtedy, gdy będzie to potrzebne.

John Wycliffe: Urodził się w XIV wieku w Anglii. Nauczyciel teologii na Uniwersytecie Oxford. Nauczał, że kościół katolicki nie posiada kluczy kapłańskich, że Święta Eucharystia (czyli sakrament) nie jest prawdziwym ciałem Chrystusa i że kościół nie powinien sprawować władzy politycznej nad ludźmi. Przetłumaczył Biblię na język angielski. Zmarł 31 grudnia 1384 r.

Marcin Luter: Urodził się 10 listopada 1483 r. w Niemczech. Studiował na Uniwersytetach w Erfurcie i Wittenberdze. Przybił 95 tez do drzwi katedry w buncie przeciwko wielu ówczesnym naukom kościoła rzymsko-katolickiego, łącznie z praktyką odpustów czyli płacenia za wybaczenie grzechów. Zmarł 18 lutego 1546 roku.

William Tyndale: Urodził się w Walii w 1494 roku. Studiował na Uniwersytetach Oxford i Cambridge. Przetłumaczył Nowy Testament na język angielski. Udostępnił pisma święte zwykłym ludziom, aby ujawnić fałszywe doktryny i korupcję przywódców religijnych. Został stracony 6 października 1536 r.

Notatki

Jan Kalwin: Urodził się 10 lipca 1509 r. we Francji. Studiował w Paryżu, by zostać księdzem. Główny przywódca ruchu reformacyjnego w kościele katolickim. Większość swego życia spędził w Szwajcarii. Nauczał, że ludzie ze swej natury są zepsuci i że jedynie łaska Boża może ich zbawić. Spisał wiele komentarzy do Biblii. Zmarł 27 maja 1564 r.

Więcej informacji na temat reformatorów znajduje się w następujących materiałach biblioteczki misjonarskiej: James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 692–703; M. Russell Ballard, *Our Search for Happiness*, 26–32.

Podobnie jak świat chrześcijański został błogosławiony odwagą i wizją reformatorów, tak i wiele narodów i kultur było błogosławionych dzięki tym, którzy otrzymali tę część, „co [Bóg] uważa, że powinni otrzymać” (Alma 29:8). Nauki przywódców innych religii pomogły wielu ludziom stać się istotami bardziej cywilizowanymi i etycznymi.

Budda (Gotama): Urodził się w Nepalu w 563 r. p.n.e., jako syn króla hinduskiego. Przejmował się cierpieniem, jakie widział wokół siebie. Uciekł z luksusowego pałacu swego ojca, wyrzekł się świata i żył w ubóstwie. Szukając oświecenia, odkrył coś, co nazwał „ścieżką wyzwolenia”. Twierdził, iż osiągnął Nirwanę — stan nieświadomości istnienia troski, bólu i rzeczywistości zewnętrznej. Został nauczycielem społeczności mnichów.

Konfucjusz: Urodzony w 551 r. p.n.e. Osierocony w dzieciństwie. Pierwszy zawodowy nauczyciel Chin. Największy myśliciel chiński, zajmujący się kwestiami moralnymi i społecznymi. Niewiele mówił o istotach duchowych czy boskich mocach. Wierzył, że niebiosa powierzyły mu świętą misję, jako obrońcy dobra i prawości.

Mahomet: Urodzony w 570 r. n.e. w Mekce. Osierocony w dzieciństwie. Żył w biedzie. Zdobył opinię zaufanego człowieka, niosącego pokój. Ożenił się w wieku 25 lat. W 610 r. modlił się i medytował na Górze Hira. Powiedział, że ukazał mu się anioł Gabriel i przekazał przesłanie od Allaha (Boga). Twierdził, że rozmawiał z Bogiem poprzez Gabriela od 620 do 632 roku. Przekazane wiadomości, które recytował swoim uczniom, spisane zostały później w postaci Koranu, świętej księgi islamu.

Plan zbawienia

Notatki

Twój cel

Kiedy nauczasz, przygotuj swoich zainteresowanych, aby sprościli wymogom dotyczącym chrztu, które podane są w Naukach i Przymierzach 20:37 oraz w pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest. Najlepiej to osiągnąć, kiedy poprosi się zainteresowanych, aby przyjęli i wypełnili zobowiązania, wymienione poniżej.

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest

- Czy wierzysz, że Bóg jest naszym Wiecznym Ojcem?
- Czy wierzysz, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, Zbawicielem i Odkupicielem świata?
- Czy jesteś gotów zachowywać dzień Sabatu świętym, łącznie z przyjmowaniem co tydzień sakramentu i służeniem innym członkom?

Zobowiązania

- Czy będziesz modlić się o to, czy prawdą jest to, czego nauczamy?
- Czy odpokutujesz za swoje grzechy?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony dnia (data)?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Pomaganie innym, by dowiedzieli się o Jezusie Chrystusie

Misjonarze mają świadczyć o Jezusie Chrystusie i zapraszają wszystkich, aby przyszli do Niego, by mogli być zbawieni. Przekazanie określonych wiadomości o Zbawicielu jest ważne dla tych, którzy wiedzą niewiele lub nie wiedzą nic na Jego temat. Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadczenie o Jezusie Chrystusie w swym zamierzeniu ma pomóc wszystkim ludziom dowiedzieć się, że „Jezus jest Chrystusem [...], objawiającym się wszystkim narodom” (strona tytułowa Księgi Mormona). Jednym z najskuteczniejszych sposobów nauczania i świadczenia o Zbawicielu jest wspólne czytanie fragmentów z Księgi Mormona. Pomocne też mogą być fragmenty z innych pism świętych.

Zastanów się nad poniższymi sugestiami. Fragmenty można wykorzystać jako część tej lub innej lekcji albo jako lekcję samą w sobie. Kiedy ta forma nauczania okaże się pomocna, wykorzystuj ją kilkakrotnie przed i po chrzcie i konfirmacji.

Strona tytułowa i przedmowa	Wyjaśnij cel księgi w przystępny sposób.
1 Nefi 10–11	Lehi i Nefi świadczą o Zbawicielu.
1 Nefi 19	Nefi przytacza prorocтва na temat służby i Zadośćuczynienia Zbawiciela.
2 Nefi 2	Lehi świadczy o Zbawicielu jako Odkupicielu.
2 Nefi 9	Jakub świadczy o Zadośćuczynieniu.
2 Nefi 31–33	Nefi naucza doktryny Chrystusa.
Enos	Enos doświadcza mocy Zadośćuczynienia.
Mosjasz 2–5	Król Beniamin naucza o Chrystusie.
Mosjasz 12–16	Abinadi oddaje swe życie, świadcząc o Jezusie Chrystusie.
Alma 5, 7	Alma świadczy o Zbawicielu.
Alma 17–22	Lamanici otrzymują świadectwo o Jezusie Chrystusie.
Alma 34	Amulek świadczy o Zadośćuczynieniu.
Alma 36	Alma doświadcza mocy Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa.
Alma 40–42	Alma świadczy o Zmartwychwstaniu i Zadośćuczynieniu.
Helaman 5	Nefi i Lehi są narzędziami w rękach Boga i świadczą o Zbawicielu.
3 Nefi 9–10	Zbawiciel zaprasza ludzi, aby przystąpili do Niego.
3 Nefi 11–18	Zbawiciel naucza Nefitów o Ojcu i Jego doktrynie.
3 Nefi 27	Zbawiciel naucza Swojej ewangelii.
Eter 3	Brat Jereda widzi Zbawiciela.
Eter 12	Eter i Moroni świadczą o Zbawicielu i mocy Zadośćuczynienia.
Moroni 7–8	Mormon naucza o czystej miłości Chrystusa i Jego Zadośćuczynieniu.
Moroni 10	Moroni zaprasza wszystkich, aby przystąpili do Chrystusa i stawali się w Nim doskonali.
„Żyjący Chrystus”	Prorocy i apostołowie świadczą o Zbawicielu.

Życie przedziemskie: cel i plan Boga przygotowany dla nas

Wielu ludzi zastanawia się: „Skąd pochodzimy? Dlaczego tu jesteśmy? Dokąd zmierzamy?” Plan zbawienia daje nam odpowiedzi na te pytania.

Bóg jest Ojcem naszych duchów. Jesteśmy, w dosłownym sensie, Jego dziećmi i On kocha nas. Zanim urodziliśmy się na Ziemi, żyliśmy jako duchowe dzieci naszego Ojca w Niebie. Jednakże nie byliśmy tacy, jak nasz Ojciec Niebieski, ani nie mogliśmy się nawet stać podobnymi do Niego i cieszyć się wszystkimi błogosławieństwami, którymi On się cieszy, nie doświadczywszy życia w śmiertelności obdarzeni ciałem fizycznym.

Ostatecznym celem Boga — Jego dziełem i chwałą — jest umożliwienie każdemu z nas radowania się wszystkimi Jego błogosławieństwami. Dla osiągnięcia Swego celu stworzył doskonały plan szczęścia. Zanim przyszlismy na Ziemię, zrozumieliśmy i przyjęliśmy ten plan. W pismach świętych plan Boży nazywany jest planem miłosierdzia, planem szczęścia, planem odkupienia i planem zbawienia.

Jezus Chrystus stanowi centralny punkt odniesienia w planie Boga. Poprzez Zadośćuczynienie Jezus Chrystus wypełnił zamiar Ojca i umożliwił każdemu z nas radowanie się nieśmiertelnością i życiem wiecznym. Szatan, czyli diabeł, jest wrogiem planu Boga.

Wolna wola, czyli zdolność do wybierania, jest jednym z najwspanialszych darów Boga dla Jego dzieci. Nasz wieczny postęp zależy od tego, jak korzystamy z tego daru. Musimy wybrać, czy będziemy naśladować Jezusa Chrystusa, czy Szatana.

Podczas życia na Ziemi jesteśmy fizycznie oddzieleni od Boga, ale On chce, aby każde z Jego dzieci odnalazło pokój w tym życiu i pełnię radości w Jego obecności w życiu następnym. Chce, abyśmy stali się podobni do Niego.

Studiowanie pism świętych

Dzieci Boże

NiP 93:29
Dzieje Apostolskie 17:29

List do Hebrajczyków 12:9

Cel Boga

Mojżesz 1:39 Ew. Jana 17:3

Życie przedziemskie

NiP 138:53–56
Mojżesz 3:5

Abraham 3:22–26
Ks. Jeremiasza 1:5

Guide to the Scriptures,
„Premortal Life”

Stworzenie

Jezus Chrystus, pod kierownictwem Ojca, stworzył Ziemię jako miejsce naszego życia i zdobywania doświadczeń. Aby robić postępy i stać się podobnym do Boga, każdy z nas musiał posiadać ciało i poddać się sprawdzianowi w czasie próby na Ziemi. Kiedy jesteśmy na Ziemi, nie przebywamy fizycznie w obecności Boga. Nie pamiętamy naszego przedziemskiego życia. W tej kwestii musimy raczej opierać się na wierze, niż na wzroku.

Studiowanie pism świętych

1 Nefi 17:36
Alma 30:44
NiP 88:41–47

Mojżesz 2:1
Mojżesz 6:63
Abraham 3:24–25

JST, Ew. Jana 1:1–3
II List do Koryntian 5:6–7

Wolna wola i Upadek Adama i Ewy

Adam i Ewa byli pierwszymi dziećmi Boga, które przyszły na Ziemię. Bóg stworzył Adama i Ewę i umieścił ich w Ogrodzie Eden. Adam i Ewa zostali stworzeni na podobieństwo Boga, mając powłokę z ciała i kości. Adam i Ewa przebywając w ogrodzie, nadal byli w obecności Boga i mogli żyć na zawsze. Żyli w stanie niewinności, a Bóg zaspokajał ich potrzeby.

W Ogrodzie Eden Bóg dał Adamowi i Ewie wolną wolę. Nakazał im, by nie jedli zakazanego owocu, czyli owocu z drzewa wiadomości dobrego i złego. Przestrzeganie tego przykazania polegało na tym, że mogli pozostać w ogrodzie, ale nie mieli możliwości robienia postępów, poprzez doświadczanie przeciwności w życiu śmiertelnym. Nie mogliby zaznać radości, ponieważ nie doświadczaliby smutku i bólu.

Szatan kusił Adama i Ewę, by zjedli zakazany owoc, a oni zdecydowali się to uczynić. Należało to do planu Boga. Z powodu tego wyboru zostali wypędzeni z ogrodu i sprzed fizycznej obecności Boga. Wydarzenie to nazywane jest Upadkiem. Oddzielenie od Boga to śmierć duchowa. Adam i Ewa stali się śmiertelni — podlegali śmierci fizycznej czyli

Notatki

oddzieleniu ciała i ducha. Teraz mogli doświadczać chorób i wszelkiego rodzaju cierpień. Posiadali moralną wolną wolę czyli zdolność do wybierania pomiędzy dobrem a złem. Tym samym mogli uczyć się i robić postępy. Mogli też dokonywać złych wyborów i grzeszyć. Poza tym, mogli teraz mieć dzieci po to, by reszta duchowych dzieci Boga mogła przyjść na Ziemię, mieć ciało fizyczne i poddać się sprawdzianowi. Tylko w ten sposób dzieci Boga mogą robić postępy i stać się takimi jak On.

Nauczanie o Upadku

Kiedy po raz pierwszy nauczasz tej doktryny, nie ucz wszystkiego, co wiesz na ten temat. W bardzo prosty sposób wyjaśnij, że Bóg wybrał dwoje Swoich dzieci, Adama i Ewę, aby stali się pierwszymi ziemskimi rodzicami. Po tym, jak przekroczyli prawo, podlegali zarówno grzechowi, jak i śmierci. Sami nie mogliby powrócić do życia z Ojcem Niebieskim. Pan przemówił do Adama i nauczał go o planie zbawienia i odkupieniu dzięki Panu Jezusowi Chrystusowi. Postępując zgodnie z tym planem, Adam i jego rodzina mogli radować się w tym życiu i powrócić do życia z Bogiem (zob. Alma 18:36; 22:12–14).

Studiowanie pism świętych

W ogrodzie

2 Nefi 2	Mojżesz 3:15–17	I Ks. Mojżeszowa 1:26–31
Mojżesz 2:26–31	Mojżesz 5:11	I Ks. Mojżeszowa 2:15–17

Upadek

2 Nefi 2:25	Mojżesz 4	I Ks. Mojżeszowa 3
Alma 12:22–34	Mojżesz 5:10–12	

Nasze życie na Ziemi

Życie na Ziemi to możliwość i błogosławieństwo. Naszym celem w tym życiu jest znalezienie radości i przygotowanie się do powrotu do obecności Boga. Życie śmiertelne to stan, w którym podlegamy zarówno śmierci fizycznej, jak i duchowej. Bóg ma doskonałą, pełną chwały, nieśmiertelną powłokę z ciała i kości. Aby stać się podobnym do Boga i wrócić do Jego obecności, my również musimy mieć doskonałą, nieśmiertelną powłokę z ciała i kości. Jednak z powodu Upadku Adama i Ewy każda osoba na Ziemi ma niedoskonałe, śmiertelne ciało i w końcu umrze. Gdyby nie było Zbawiciela Jezusa Chrystusa, śmierć byłaby końcem wszelkiej nadziei na przyszłe życie z Ojcem Niebieskim.

Grzech, wraz ze śmiercią fizyczną, jest główną przeszkodą na drodze, by stać się podobnymi do naszego Ojca w Niebie i powrotu do Jego obecności. W warunkach śmiertelności często ulegamy pokusom, łamiemy przykazania Boże i grzeszymy. W czasie życia na Ziemi każdy z nas popełnia błędy. I choć czasami może wydawać się, że jest odwrotnie, grzech zawsze prowadzi do nieszczęścia. Grzech powoduje poczucie winy i wstydu. Z powodu grzechów nie możemy powrócić do Ojca Niebieskiego, by z Nim żyć, dopóki najpierw nie uzyskamy wybaczenia i nie zostaniemy oczyszczeni.

Kiedy żyjemy w śmiertelności, mamy doświadczenia, które przynoszą nam szczęście. Mamy też takie, które przynoszą ból i smutek, a niektóre powodowane są grzesznym zachowaniem innych ludzi. Doświadczenia te dają nam możliwość uczenia się i wzrastania, odróżnienia dobra od zła oraz dokonywania wyborów. Bóg nakłania nas, byśmy czynili dobro; Szatan kusi, byśmy popełniali grzechy. Tak jak w przypadku śmierci fizycznej, tak i tu nie moglibyśmy sami przezwyciężyć skutków grzechu. Bylibyśmy bezradni bez Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa.

Studiowanie pism świętych

Próba czyli czas egzaminu

2 Nefi 2:21	Alma 12:21–24	Abraham 3:25–26
2 Nefi 9:27	Alma 34:31–35	
Mosjasz 3:19	Alma 42:2–10	

Wybór

2 Nefi 2:26–29	<i>Dla wzmocnienia młodzieży,</i>
Ks. Jozuego 24:15	„Wolna wola i odpowiedzialność”

Dobro i zło

Moroni 7:12–19

Grzech

List do Rzymian 3:23	I List Jana 1:8–10	I List Jana 3:4
----------------------	--------------------	-----------------

Nic, co nieczyste, nie może przebywać z Bogiem

1 Nefi 10:20–21	3 Nefi 27:19	Mojżesz 6:57
Alma 41:10–11		

Notatki

Zadośćuczynienie

Przed zorganizowaniem świata nasz Ojciec Niebieski wybrał Jezusa Chrystusa, by był naszym Zbawicielem i Odkupicielem. Zadość czyniąca ofiara Jezusa Chrystusa umożliwiła nam przewyciężenie skutków Upadku. Wszyscy prorocy od początku świata świadczą o Jezusie Chrystusie jako naszym Odkupicielu.

Wszyscy doświadczymy śmierci fizycznej, ale Jezus Chrystus zniósł przeszkodę, jaką stanowiła dla nas śmierć fizyczna. Kiedy zmarł na krzyżu, Jego duch oddzielił się od ciała. Trzeciego dnia Jego duch i ciało ponownie połączyły się na wieczność, by już nigdy się nie rozdzielić. Ukazał się wielu ludziom, pokazując im, że ma nieśmiertelną powłokę z ciała i kości. Ponowne połączenie ciała i ducha nazywa się zmartwychwstaniem i jest darem obiecany każdemu z nas. Dzięki Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa wszyscy zmartwychwstaniemy, bez względu na to, czy w tym życiu czyniliśmy dobro, czy zło. Będziemy mieli doskonałą, nieśmiertelną powłokę z ciała i kości, która już nigdy nie będzie poddawać się chorobie, bólowi czy śmierci. Zmartwychwstanie umożliwia powrót do obecności Boga, by zostać osądzonym, ale nie gwarantuje tego, że będziemy mogli żyć w Jego obecności. Aby uzyskać to błogosławieństwo, musimy także być oczyszczeni z grzechu.

Bóg wysłał Swojego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa, aby pokonać przeszkodę, jaką stanowi grzech i śmierć fizyczna. Nie ponosimy odpowiedzialności za Upadek Adama i Ewy, ale jesteśmy odpowiedzialni za własne grzechy. Bóg nie może patrzeć na grzech z najmniejszym przyzwoleniem, a grzech powstrzymuje nas od życia w Jego obecności. Jedynie dzięki łasce i miłosierdziu Zbawiciela, możemy być wolni od grzechu, przez co będziemy mogli ponownie żyć z Bogiem. Jest to możliwe, jeśli będziemy mieć wiarę w Jezusa Chrystusa, odpokutujemy, przyjmujemy chrzest, otrzymamy dar Ducha Świętego i wytrwamy do końca.

Chrystus poniósł karę za nasze grzechy, aby wypełnić plan zbawienia. Jedyne On mógł to uczynić. Został do tego powołany i przygotowany w życiu przedziemskim. Był On w dosłownym sensie Synem Boga w ciele. Był bez grzechu i całkowicie posłuszny Ojcu. Choć był kuszony, nigdy nie uległ pokusie. Kiedy Ojciec poprosił Swojego Umiłowanego Syna, aby zapłacił za grzechy świata, Jezus był przygotowany i gotowy to uczynić. Zadośćuczynienie oznacza Jego cierpienie w Ogrodzie Getsemane, jak i cierpienie i śmierć na krzyżu, a zakończyło się Jego Zmartwychwstaniem. Poprzez cierpienie, które przekracza naszą zdolność pojmowania — tak wielkie, że krwawił z każdego poru i pytał, czy jest możliwe zdjęcie z Niego tego ciężaru — podporządkował się woli Ojca, dając najwyższy wyraz miłości do Ojca i do nas. Triumf Jezusa Chrystusa nad śmiercią duchową, odniesiony dzięki Jego cierpieniu oraz triumf nad śmiercią fizyczną, pokonaną w Zmartwychwstaniu, nazywa się Zadośćuczynieniem.

Chrystus obiecuje wybaczyć nam nasze grzechy pod warunkiem, że przyjmiemy Go, pogłębiając wiarę w Niego, odpokutowując, przyjmując chrzest przez zanurzenie i nałożenie rąk dla nadania daru Ducha Świętego oraz starając się wiernie przestrzegać Jego przykazań do końca naszego życia. Poprzez ciągły proces pokuty możemy uzyskać wybaczenie i być oczyszczonymi z grzechów dzięki mocy Ducha Świętego. Zdjęty zostanie ciężar winy i wstydu i poprzez Jezusa Chrystusa staniemy się godni powrotu do Boga.

Kiedy polegamy na Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa, pomaga On nam przetrwać nasze próby, choroby i ból. Może wypełnić nas radość, pokój i zaznamy pociechy. Wszystko to, co jest w tym życiu niesprawiedliwe, może stać się prawe dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa.

Jednakże Jezus, ponosząc karę za nasze grzechy, nie zdejmuje z nas osobistej odpowiedzialności. Musimy pokazać, że przyjmujemy Go i że będziemy postępować wedle Jego przykazań. Jedyne dzięki darowi Zadośćuczynienia możemy powrócić do życia z Bogiem.

Studiowanie pism świętych

Zmartwychwstanie

2 Nefi 9:6–7	NiP 88:27–32	I List do Koryntian 41–42
Alma 11:42–45	Ew. Łukasza 24:1–10, 36–39	Guide to the Scriptures, „Death, Physical”, „Death, Spiritual”, „Resurrection”
Alma 40:23	I List do Koryntian 15:20–23	
Helaman 14:15–19	JST, I List do Koryntian 15:40	

Zadośćuczynienie

2 Nefi 2:6–8	NiP 19:15–19	I List Jana 1:7
Alma 7:11–13	NiP 45:3–5	Guide to the Scriptures, „Atone, Atonement”
Alma 34:8–10	Ew. Jana 3:16–17	

Ewangelia — droga

2 Nefi 9:1–24	Alma 11:40	3 Nefi 27
2 Nefi 31	3 Nefi 11:31–41	Moroni 7:27–28

Świat duchów

Mimo że Chrystus przezwyciężył śmierć fizyczną, wszyscy ludzie muszą umrzeć, ponieważ śmierć jest częścią procesu, dzięki któremu zostaniemy przemienieni z istot śmiertelnych w nieśmiertelne. Gdy umieramy, nasze duchy idą do świata duchów. Śmierć nie zmienia naszej osobowości czy naszego pragnienia dobra lub zła. Ci, którzy zdecydowali się w tym życiu być posłuszni Bogu, żyją w stanie szczęścia, pokoju, wolni

od problemów i zmartwień. Ci, którzy zdecydowali się w tym życiu nie być posłusznymi Bogu i nie odpokutowali, są nieszczęśliwi. W świecie duchów ewangelię głosi się tym, którzy nie byli jej posłusznymi lub nie mieli możliwości usłyszenia o niej podczas życia na Ziemi. Pozostajemy w świecie duchów do chwili zmartwychwstania.

Studiowanie pism świętych

Zmarłym głosi się ewangelię

NiP 138

I List Piotra 3:19–20

I List Piotra 4:6

Śmierć i świat duchów

Alma 34:34

Alma 40:11–14

Ks. Kaznodziei Salomona 12:7

Zmartwychwstanie, sąd i nieśmiertelność

Kiedy nasze ciała i duchy ponownie połączą się podczas zmartwychwstania, staniemy przed Bogiem, by być osądzeni. Doskonale będziemy pamiętać naszą prawość i naszą winę. Jeśli odpokutowaliśmy, dostąpimy miłosierdzia. Będziemy nagrodzeni według naszych uczynków i pragnień.

Dzięki zmartwychwstaniu wszyscy ludzie staną się nieśmiertelni, tzn. będą żyć na zawsze. Nieśmiertelność to bezpłatny dar dla wszystkich ludzi, bez względu na to, czy byli prawi, czy niegodziwi. Jednakże życie wieczne nie jest tym samym co nieśmiertelność. Życie wieczne jest darem Boga dla tych, którzy posłuszni są Jego ewangelii. Jest to najwyższy stan, jaki możemy osiągnąć. Osiągną go ci, którzy wolni są od grzechu i cierpienia dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa. Jest to wyniesienie, które oznacza życie z Bogiem na zawsze, na łonie wiecznych rodzin. Jest to poznanie Boga i Jezusa Chrystusa oraz doświadczenie takiego życia, jakim Oni się cieszą.

Zmartwychwstanie i reinkarnacja

Niektórzy ludzie mogą mylić doktrynę zmartwychwstania z pojęciem reinkarnacji. Idea reinkarnacji obejmuje ponowne narodzenie się na świecie w innym ciele i jest fałszywą doktryną. Doktryna zmartwychwstania dotyczy otrzymania wiecznej nagrody, którą jest nieśmiertelna powłoka z ciała i kości. Jest to prawdziwa doktryna. Upewnij się, że nauczane osoby dobrze rozumieją doktrynę zmartwychwstania.

Królestwa chwały

Podczas naszego doczesnego życia dokonujemy wyborów w kwestii dobra i zła. Bóg nagradza nas zgodnie z naszymi uczynkami i pragnieniami. Ponieważ Bóg nagradza każdego wedle uczynków popełnionych w ciele, istnieją różne królestwa chwały, do których możemy być przydzieleni po Sądzie. Osoby, które odpokutowały za swe grzechy, przyjęły obrzędy ewangelii i dotrzymują związanych z nimi przymierzy, będą oczyszczone poprzez Zadośćuczynienie Chrystusa. Osiągną wyniesienie w najwyższym królestwie, znanym też jako królestwo celestialne. Będą żyć w obecności Boga, upodobnią się do Niego i otrzymają pełnię radości. Będą żyć na wieczność razem z członkami rodziny, którzy się do tego kwalifikują. W pismach świętych królestwo to porównane jest do chwały czy blasku słońca.

Notatki

Notatki

Ludzie, którzy nie przyjmą pełni ewangelii Jezusa Chrystusa, ale których życie było szlachetne, otrzymają miejsce w królestwie terestrialnym. Królestwo to porównane jest do chwały księżyca.

Ci, którzy trwali w swych grzechach i nie odpokutowali w tym życiu, otrzymają swą nagrodę w najniższym królestwie, które zwane jest królestwem tełestialnym. Królestwo to porównane jest do chwały gwiazd.

Studiowanie pism świętych

Zmartwychwstanie i Przywrócenie

2 Nefi 9:14–15 Jakub 6:8–9 Alma 42:13–15, 22–23

Sąd

2 Nefi 28:23 Alma 5:15–21 NiP 132:12; 137:9
Mosjasz 3:23–25 Alma 12:12–14 Ew. Jana 5:22

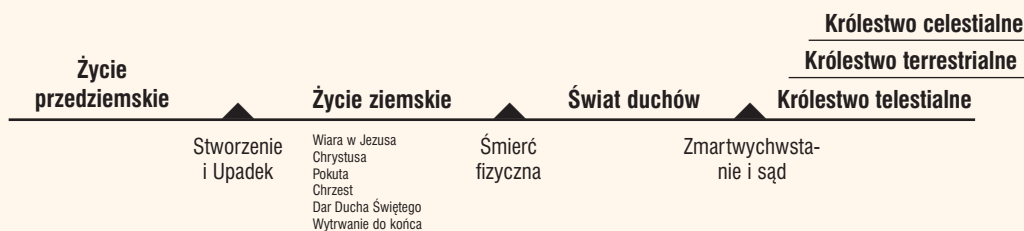
Królestwa chwały

3 Nefi 28:10 NiP 137 I List do Koryntian 15:41–42
NiP 76: Wprowadzenie Ew. Mateusza 5:48
NiP 76 JST, I List do Koryntian 15:40

Życie wieczne

2 Nefi 31:17–21 NiP 45:8 Ew. Jana 3:16
NiP 14:7 NiP 93:19 Ew. Jana 17:3
NiP 29:43–44

Plan zbawienia

Zadośćuczynienie Jezusa Chrystusa umożliwia zbawienie

Zaproszenie do chrztu

Zaproszenie do chrztu i konfirmacji powinno być konkretne i proste. „Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony przez kogoś, kto ma upoważnienie kapłaństwa Boga? Przygotujemy nabożeństwo chrztu na (data). Czy przygotujesz się, by przyjąć chrzest tego dnia?”

Pomysły dotyczące nauczania

Część ta zawiera pomysły, z których możesz skorzystać podczas przygotowywania i przedstawienia tej lekcji. Postępuj z modlitwą wedle wskazówek Ducha, kiedy będziesz decydować, jak wykorzystać te pomysły. Dodaj wybrane pomysły do swojego planu lekcji. Pamiętaj, że te pomysły są tylko propozycjami — nie wymaganiami — które mają pomóc w zaspokojeniu potrzeb nauczanych przez ciebie osób.

Plan skróconej lekcji (3–5 minut)

Plan zbawienia uczy nas, skąd przyszliśmy, dlaczego jesteśmy tu na Ziemi i dokąd udamy się po tym życiu. Obejmuje na naszej mapie wieczną podróż poprzez życie przedziemskie, życie śmiertelne, śmierć, zmartwychwstanie i nasze życie w wieczności. Plan wyjaśnia również to, co nasz kochający Ojciec w Niebie robi, by pomóc nam z powodzeniem ukończyć tę podróż tak, abyśmy mogli powrócić do Jego obecności i upodobnić się do Niego. Plan koncentruje się na misji i Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa, których celem było przezwyciężenie skutków Upadku i umożliwienie nam życia wiecznego. Prosimy, byś zastanowił się nad tym przesłaniem i pomodlił się na jego temat.

- Życie przedziemskie: cel i plan Boga przygotowany dla nas
- Stworzenie
- Wolna wola i Upadek Adama i Ewy
- Nasze życie na Ziemi
- Zadośćuczynienie
- Świat duchów
- Zmartwychwstanie, sąd i nieśmiertelność
- Królestwa chwały

Zobowiązania

- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, czy prawdą jest to, czego nauczamy?
- Czy odpokutujesz za swoje grzechy?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony dnia (data)?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan średniej długości lekcji (10–15 minut)

Nasze przesłanie pomaga nam zrozumieć cel życia i to, kim jesteśmy. Daje nam nadzieję i pomaga nam w odnalezieniu pokoju, radości i szczęścia. Mówi nam, skąd przyszliśmy, dlaczego jesteśmy tu, na Ziemi, i dokąd udamy się po tym życiu. Bóg jest naszym Ojcem i kocha nas. Jesteśmy Jego dziećmi. Stanowimy część Jego rodziny i przed narodzeniem się na Ziemi mieszkaliśmy z Nim. Przygotował On plan szczęścia, który umożliwia nam powrót przed Jego oblicze po tym życiu. Nasz postęp zależy od tego, w jaki sposób korzystamy z danej przez Boga wolnej woli, czyli możliwości wyboru. Część tego planu polegała na tym, że Upadek Adama umożliwił

Notatki

Notatki

nam przyjście na Ziemię, zdobycie ciał fizycznych, uzyskanie doświadczeń oraz założenie własnych rodzin. Jednakże Upadek przyniósł też śmierć fizyczną, która jest oddzieleniem ducha od ciała, oraz śmierć duchową, która jest oddzieleniem od Boga.

Jezus Chrystus jest najważniejszy w planie Boga. Zadość czyniąca ofiara Chrystusa przewyciężyła skutki zarówno śmierci fizycznej, jak i duchowej. Wszyscy zmartwychwstaniemy i będziemy żyć na zawsze, mając fizyczne ciała wolne od bólu i choroby. Chrystus sprawił też, że możliwe jest przewyciężenie śmierci duchowej. Jeśli będziemy żyć według Jego ewangelii, On w Swym miłosierdziu wybaczy nasze grzechy. Uzdrowi nas i poczucie winy i wstydu ustąpi na rzecz pokoju i szczęścia w tym życiu.

Część Bożego planu miłosierdzia stanowi to, że wszyscy doświadczymy śmierci fizycznej. Nasze duchy oddzielią się od ciał i przez jakiś czas będziemy żyć w świecie duchów. Następnie zmartwychwstaniemy, mając nieśmiertelne ciała — będzie to wieczna jedność ciała i ducha. Będziemy sądzeni według naszych uczynków i pragnień. Osoby, które żyły według ewangelii, otrzymają najwspanialszy dar naszego Ojca w Niebie — dar życia wiecznego w Jego obecności.

Nasz Ojciec Niebieski jeszcze raz zwrócił się do Swych dzieci, by objawić Swoje plany szczęścia. Dowiadujemy się o tym planie z Księgi Mormona, którą możesz czytać, zastanawiać się nad jej treścią i modlić się na jej temat. Zapraszamy cię, byś poszedł z nami do kościoła i oddawał cześć Bogu.

Zobowiązania:

- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, czy prawdą jest to, czego nauczamy?
- Czy odpokutujesz za swoje grzechy?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony dnia (data)?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan pełnej lekcji (30–45 minut)

- Życie przedziemskie: cel i plan Boga przygotowany dla nas
 - Bóg jest naszym Ojcem Niebieskim, a my jesteśmy Jego dziećmi (zob. Dzieje Apostolskie 17:16–34; List do Hebrajczyków 12:9).
 - Bóg przygotował plan dla naszego szczęścia. Jezus Chrystus jest najważniejszą postacią w tym planie.
 - Boży plan szczęścia umożliwia powrót do Jego obecności (zob. Mojżesz 1:39).
 - Nasz wieczny postęp zależy od tego, jak wykorzystujemy naszą wolną wolę (zob. 2 Nefi 2:27–29).
- Stworzenie
 - Pod kierunkiem Ojca Niebieskiego Jezus Chrystus stworzył Ziemię (zob. List do Hebrajczyków 1:1–3).

Notatki

- Wolna wola i Upadek Adama i Ewy
 - Adam i Ewa zostali stworzeni na podobieństwo Boga (zob. I Ks. Mojżeszową 1:26–27).
 - W Ogrodzie Eden byli niewinni i żyli w obecności Boga.
 - Jako że spożyli zakazany owoc, zostali wypędzeni z ogrodu (zob. Mojżesz 4:19–31). Nazywa się to Upadkiem.
 - Stali się śmiertelni, mogli mieć dzieci i podlegali też grzechowi i śmierci (zob. 2 Nefi 2:22–25; Mojżesz 5:11).
- Nasze życie na Ziemi
 - Naszym celem w życiu jest odnalezienie trwałego pokoju, radości i szczęścia na łonie rodziny i przygotowanie się na powrót do życia z Bogiem.
 - Przyszliśmy na Ziemię, aby zostać wypróbowani (zob. Abraham 3:24–25).
 - Zdobyliśmy powłokę z ciała i kości, ale podlegamy śmierci fizycznej.
 - Bóg daje przykazania. Jeśli ich przestrzegamy, jesteśmy błogosławieni. Jeśli jesteśmy nieposłuszni, grzeszymy i zmagamy się z konsekwencjami grzechu.
 - Za wszystkie grzechy musimy ponieść karę — albo sami, albo za pośrednictwem Chrystusa (zob. NiP 19:15–20).
 - Dokonujemy wyborów i wszyscy popełniamy grzechy (zob. List do Rzymian 3:23).
 - Mamy doświadczenia, które przynoszą nam szczęście, ale także smutek.
 - Bez Chrystusa nie możemy przezwyciężyć ani śmierci fizycznej, ani duchowej.
- Zadośćuczynienie
 - Ponieważ Jezus Chrystus przezwyciężył śmierć fizyczną, wszyscy zmartwychwstaniemy (zob. Alma 11:41–43).
 - Dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa możemy być oczyszczeni z grzechu po to, byśmy mogli powrócić do życia w obecności Boga (zob. 2 Nefi 9:8–9).
 - Chrystus wybaczy nasze grzechy, kiedy będziemy mieli wiarę w Niego, odpokutujemy, przyjmimy chrzest i dar Ducha Świętego oraz wytrwamy do końca.
- Świat duchów
 - Wszyscy ludzie muszą umrzeć.
 - Gdy ludzie umierają, duchy idą do świata duchów.
 - Będziemy żyć albo w stanie nieszczęścia, albo w stanie pokoju i odpoczynku, w zależności od tego, jak żyliśmy w tym życiu.
- Zmartwychwstanie, sąd i nieśmiertelność
 - Nasze duchy i ciała ponownie się połączą podczas zmartwychwstania (zob. Alma 11:42–45; 40:23).
 - Staniemy przed obliczem Boga, aby być przez Niego osądzeni według naszych uczynków i pragnień.

Notatki

- Jeśli odpokutujemy, dostąpimy miłosierdzia.
- Życie wieczne jest darem Boga dla tych, którzy w pełni posłuszni są ewangelii Jezusa Chrystusa (zob. NiP 14:7).
- Królestwa chwały (zob. NiP 76; 137; I List do Koryntian 15:40–42).
 - Otrzymamy nagrody zgodnie z naszymi uczynkami i pragnieniami (zob. NiP 137:9).
 - Ci, którzy przyjmują ewangelię i odważnie żyją według niej, otrzymają królestwo celestialne (zob. NiP 76:50–70).
 - Szlachetni ludzie, „których zaślepiła przebiegłość ludzka” i którzy „nie są dzielni w świadectwie Jezusa [Chrystusa]”, otrzymają królestwo terestrialne (zob. NiP 76:75, 79).
 - Ci, którzy grzeszą i nie odpokutowują, otrzymają chwałę tełestialną po tym, jak będą cierpieć i zapłacać za swe grzechy.

Zobowiązania

- Czy będziesz modlić się, by dowiedzieć się, czy prawdą jest to, czego nauczamy?
- Czy odpokutujesz za swoje grzechy?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony dnia (data)?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Pytania po nauczaniu

- Jakie masz pytania na temat tego, czego nauczaliśmy?
- Co rozumiesz na temat planu Boga przygotowanego dla ciebie i twojej rodziny?
- Jak rozumiesz rolę Jezusa Chrystusa na podstawie tego, czego nauczaliśmy cię? Co to oznacza dla ciebie?

Słowa kluczowe

Poniżej znajdują się terminy, których zainteresowani często nie rozumieją. Upewnij się, że wyjaśniłeś je w przystępny sposób i sprawdź, czy osoby nauczone rozumieją je.

- **Nieśmiertelność:** Stan życia na zawsze po zmartwychwstaniu, nie podleganie śmierci fizycznej.
- **Odkupienie:** Oswobodzenie, wykupienie lub wybawienie, czyli uwolnienie osoby z niewoli zapłaty. Odkupienie dotyczy Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa i wyzwolenia z grzechu. Zadośćuczynienie Jezusa wybawia całą ludzkość od śmierci fizycznej. Dzięki Jego Zadośćuczynieniu, osoby, które mają wiarę w Niego i które odpokutują, są też odkupione od śmierci duchowej.
- **Sąd:** Bóg będzie nas sądził poprzez Jezusa Chrystusa, by określić, którą z wiecznych chwał otrzymamy. Osądzani będziemy na podstawie naszego posłuszeństwa przykazaniom Bożym, a także przyjęcia zadość czyniącej ofiary Jezusa Chrystusa. Otrzymamy naszą wieczną nagrodę zależnie od tego, czy nasze uczynki i pragnienia były dobre, czy złe.

Notatki

- **Śmierć duchowa:** Oddzielenie od Boga i Jego wpływu; umrzeć dla wszystkiego co prawe. Śmierć duchowa pojawiła się na świecie wraz z Upadkiem Adama (zob. Alma 42:6–7). Istoty śmiertelne mające złe myśli, wypowiadające złe słowa i dokonujące złych uczynków, są martwe duchowo, choć wciąż żyją na Ziemi (zob. 2 Nefi 9:39). Mężczyźni i kobiety mogą stać się wolni od grzechu i przewyciężyć śmierć duchową dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa i posłuszeństwu zasadom i obrzędom ewangelii.
- **Śmierć fizyczna:** Oddzielenie naszego ducha, który żyje wiecznie i nie może umrzeć, od naszego ciała fizycznego.
- **Śmiertelność:** Czas od narodzin do śmierci fizycznej.
- **Upadek (Adama i Ewy):** Kiedy Adam i Ewa zjedli zakazany owoc, stali się śmiertelni — oznacza to, że podlegali grzechowi i śmierci. Adam stał się „pierwszym stworzeniem” na Ziemi (Mojżesz 3:7). Objawienie otrzymane w dniach ostatnich wyjaśnia, że Upadek jest błogosławieństwem i że Adamowi i Ewie należy się szacunek jako pierwszym rodzicom całej ludzkości.
- **Wyniesienie:** Wieczne życie w obecności Boga; stanie się takim, jak nasz Ojciec w Niebie i życie w Jego obecności. To największy ze wszystkich darów Boga. Wyniesienie przychodzi poprzez Zadośćuczynienie Chrystusa i posłuszeństwo wszystkim prawom i obrzędom ewangelii.
- **Zadośćuczynienie:** Według pism świętych, zadośćuczynić — to odcierpieć karę za grzeszny uczynek; tym samym grzesznik poprzez pokutę pozbywa się skutków grzechu, co pozwala mu pojednać się z Bogiem. Jezus Chrystus cierpiał w Getsemane i na krzyżu. Był On jedynym, który mógł w doskonały sposób zadośćuczynić za całą ludzkość. Odcierpiał karę za nasze grzechy w Getsemane i umarł na krzyżu. Wziął na Siebie boleści, choroby, pokusy, nieszczęścia i dolegliwości nas wszystkich (zob. Alma 7:11–12).
- **Zbawienie:** Być zbawionym od śmierci fizycznej i duchowej. Wszyscy ludzie będą zbawieni od śmierci fizycznej dzięki łasce Boga, poprzez śmierć i Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Każda osoba może też być zbawiona od śmierci duchowej dzięki łasce Boga, poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa. Wiarę tę okazuje się, żyjąc w posłuszeństwie prawom i obrzędom ewangelii i służąc Chrystusowi.
- **Zmartwychwstanie:** Powtórne połączenie po śmierci ciała duchowego z powłoką cielesną, składającą się z ciała i kości. Po zmartwychwstaniu duch i ciało już nigdy nie rozdzielą się, a dana osoba będzie nieśmiertelna. Każda osoba, która narodziła się na Ziemi, zmartwychwstanie dzięki temu, że Jezus Chrystus przewyciężył śmierć.
- **Życie przedziemskie (życie przed narodzeniem):** Zanim urodziliśmy się na Ziemi, żyliśmy jako duchowe dzieci naszego Ojca w Niebie w Jego obecności. W życiu przedziemskim nie mieliśmy ciał fizycznych.

Inne terminy, które mogą wymagać dalszego wyjaśnienia osobom nauczającym

• Chrzest przez zanurzenie	• Oczyszczony [z grzechu]	• Świat duchów
• Drzewo poznania wiadomości dobrego i złego	• Odpokutowanie	• Wiara
• Grzech	• Ogród Eden	• Wieczny postępowanie
• Królestwa chwały	• Plan zbawienia	• Wybaczenie [grzechu]
• Królestwo celestialne	• Próba	• Zakazany owoc
• Królestwo tełestialne	• Przeciwięństwo	• Życie wieczne
• Królestwo terrestialne	• Stworzenie	
	• Śmierć fizyczna	

Ewangelia Jezusa Chrystusa

Twój cel

Kiedy nauczysz, przygotuj swoich zainteresowanych, aby sprościli wymaganiom dotyczącym chrztu, które znajdują się w Naukach i Przymierzach 20:37 oraz w pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest. Najlepiej można to osiągnąć, prosząc zainteresowanych, aby przyjęli i wypełnili zobowiązania, wymienione poniżej.

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest

- Czy wierzysz, że Bóg jest naszym Wiecznym Ojcem?
- Czy wierzysz, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, Zbawicielem i Odkupicielem świata?
- Czy wierzysz, że Kościół i ewangelia Jezusa Chrystusa zostały przywrócone poprzez Proroka Józefa Smitha?

Zobowiązania

- Czy nadal będziesz pogłębiać wiarę w Jezusa Chrystusa, ucząc się o Jego ewangelii?
- Czy odpokutujesz i będziesz się modlić o wybaczenie grzechów?
- Czy zostaniesz ochrzczony i staniesz się członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich w dniu (data)? Czy będziesz confirmowany i przyjmiesz dar Ducha Świętego?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Dzięki Chrystusowi możemy być oczyszczeni z grzechu

Bóg wysłał na świat Swego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa, aby wszystkie dzieci Boże miały możliwość wrócić przed Jego oblicze po śmierci. Jedynie dzięki łasce i miłosierdziu Zbawiciela możemy być czysti od grzechu po to, byśmy mogli żyć w obecności Ojca Niebieskiego. Oczyszczenie z grzechu, to duchowe uzdrowienie (zob. 3 Nefi 9:13; 18:32).

Dzięki Zadośćuczynieniu i Zmartwychwstaniu Chrystusa wszyscy ludzie staną przed obliczem Pana, aby być osądzeni według uczynków i pragnień (zob. 2 Nefi 9:10–16; Helaman 14:15–18; 3 Nefi 27:14–22; NiP 137:9). Będziemy osądzeni zgodnie z prawami sprawiedliwości i miłosierdzia.

Sprawiedliwość to niezmiennie prawo, które sprowadza konsekwencje za uczynki: błogosławieństwa za posłuszeństwo przykazaniom Bożym i kary za nieposłuszeństwo. Wszyscy grzeszymy. Grzech czyni nas nieczystymi, a żadna nieczysta rzecz nie może żyć w obecności Boga (zob. 1 Nefi 10:21; 3 Nefi 27:19; Mojżesz 6:57).

Kiedy Zbawiciel był na naszym miejscu i cierpiał karę za nasze grzechy, zaspokoił wymagania sprawiedliwości wobec tych, którzy odpokutują za swe grzechy i starają się przestrzegać wszystkich Jego przykazań. Ten akt zwany jest Zadośćuczynieniem. Ten bezinteresowny akt daje Chrystusowi prawo do przebłagania Ojca w naszym imieniu. Ojciec Niebieski może w Swym miłosierdziu powstrzymać ukaranie nas i powitać nas w Swej obecności. Okazuje On nam miłosierdzie, kiedy wybacza nam grzechy i pomaga powrócić, byśmy zamieszkali w Jego obecności.

Jednakże Jezus nie zdjął z nas osobistej odpowiedzialności. Wybacza nasze grzechy, kiedy przyjmujemy Go, odpokutujemy i przestrzegamy Jego przykazań. Dzięki Zadośćuczynieniu i życiu według ewangelii stajemy się godni wejścia na stałe do obecności naszego Ojca Niebieskiego. Musimy pokazać, że przyjmujemy Chrystusa i że mamy wiarę w Niego, przestrzegając Jego przykazań i będąc posłuszni pierwszym zasadom i obrzędowi ewangelii.

Grzech

Pojęcie „grzech” w różnych kulturach oznacza różne rzeczy. W niektórych kulturach blisko związane jest ono z popełnieniem przestępstwa. W innych mówi się o grzechu wówczas, gdy ktoś jest złapany na robieniu czegoś złego i tym samym przynosi to wstyd rodzinie lub społeczności. Wyjaśnij, że grzech jest nieposłuszeństwem przykazaniom Bożym i wskutek popełniania go ludzie są oddzieleni od Boga. Bóg wie wszystko, co robimy i myślimy i jest niezadowolony, kiedy grzeszymy. Nie omawiaj swoich przeszłych grzechów. Zniechęć i nie proś zainteresowanych, by omawiali swoje grzechy.

Studiowanie pism świętych

Bóg zesłał Swego Syna

Alma 11:40

Ew. Jana 3:16–17

Chrystus jest naszym Orędownikiem

NiP 45:3–5

Zbawienie dzięki Chrystusowi

2 Nefi 2:6–8

Alma 34:8–9, 14–16

Miłosierdzie i sprawiedliwość

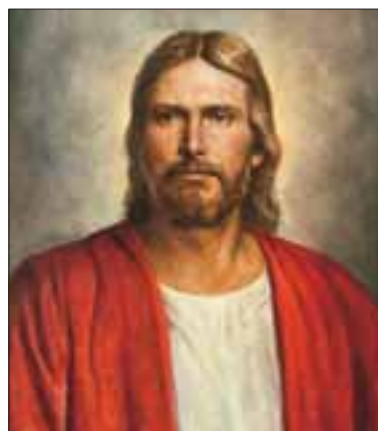
Mosjasz 15:9

Alma 42:22–25

2 Nefi 9:21–24

Wiara w Jezusa Chrystusa

Pierwszą zasadą ewangelii jest wiara w Pana Jezusa Chrystusa. Posiadanie wiary w Chrystusa obejmuje silne przekonanie, że jest On Jednorodzoną Synem Bożym, Zbawicielem i Odkupicielem świata. Uznajemy, że możemy powrócić do życia z naszym Ojcem Niebieskim, polegając tylko na łasce i miłosierdziu Jego Syna. Kiedy mamy wiarę w Chrystusa, przyjmujemy Jego Zadośćuczynienie i stosujemy się do Jego nauk. Ufamy Mu i temu, co On mówi. Wiemy, że ma moc dotrzymania Swoich obietnic. Ojciec Niebieski błogosławi tych, którzy mają taką wiarę, że są posłuszni Jego Synowi.

Wiara w Chrystusa prowadzi do pewnych uczynków. Prowadzi do szczerzej i trwałej pokuty. Posiadanie wiary powoduje, że z całych sił staramy się uczyć o naszym Zbawicielu i upodobnić się do Niego. Chcemy dowiedzieć się, jakie są Jego przykazania, a potem podporządkować się im. Mimo że nadal będziemy popełniać błędy, okazujemy Mu naszą miłość, starając się przestrzegać Jego przykazań i unikać grzechu.

Wierzmy w Chrystusa i wierzymy, że On chce, abyśmy przestrzegali wszystkich Jego przykazań. Chcemy okazać naszą wiarę, będąc Mu posłuszni. Z wiarą modlimy się o siłę w przewycięzaniu pokus. Możemy też pogłębiać wiarę w konkretną zasadę, jaką jest, na przykład, Słowo Mądrości czy prawo dziesięciny, wierząc najpierw w Jezusa Chrystusa wystarczająco mocno, by przestrzegać Jego przykazań. Kiedy żyjemy według jakiegoś przykazania, uczymy się wierności temu przykazaniu poprzez doświadczenie (zob. Ew. Jana 7:17). Wzrastamy w wierze, słuchając też słowa Bożego (zob. List do Rzymian 10:17) i czytając je (zob. Helaman 15:7–8).

Kiedy jesteśmy posłuszni Bogu, On nas błogosławi. Daje nam moc do radzenia sobie z wyzwaniem życia. Pomaga nam zmienić pragnienia naszych serc. Dzięki naszej wierze w Jezusa Chrystusa może On uzdrowić nas tak fizycznie, jak i duchowo.

Studiowanie pism świętych

Wiara, moc i zbawienie

1 Nefi 7:12 Moroni 7:33–34
2 Nefi 9:23 Moroni 10:7
2 Nefi 25:23

Doktryna wiary

Alma 32 Guide to the Scriptures,
List do Efezjan 2:8 „Faith”

Przykłady wiary

Eter 12 List do Hebrajczyków 11

Uczynki i posłuszeństwo

1 Nefi 3:7 List Jakuba 2:17–26
NiP 130:20–21

Wiara prowadząca do pokuty

Alma 34

Pokuta

Drugą zasadą ewangelii jest pokuta. Nasza wiara w Chrystusa i nasza miłość do Niego prowadzi nas do pokuty, czyli przemiany naszych myśli, wierzeń i zachowania, które nie są w zgodzie z Jego wolą. Przez pojęcie pokuty rozumiemy inne spojrzenie na Boga, na siebie i na świat. Kiedy dokonujemy pokuty, czujemy boży smutek, a wtedy przestajemy czynić to, co jest złe, i czynimy to, co jest dobre. Dostosowanie naszego życia do woli Boga dzięki pokucie jest głównym celem naszego życia. Możemy powrócić, by żyć z Bogiem Ojcem jedynie dzięki miłosierdziu Chrystusa, a miłosierdzia Chrystusa możemy dostąpić jedynie pod warunkiem pokuty.

Aby odpokutować, musimy rozpoznać nasze grzechy i czuć wyrzuty sumienia, czyli boży smutek. Wyznajemy nasze grzechy Bogu. Bardzo poważne grzechy wyznajemy też upoważnionym przywódcom Kościoła, którzy mogą nam pomóc w odpokutowaniu. Prosimy Boga w modlitwie, aby nam wybaczył. Robimy wszystko, co w naszej mocy, by rozwiązać problemy, jakie mogły spowodować nasze działania. Nazywa się to naprawianiem błędów. Kiedy zakończymy pokutę, zmienia się sposób, w jaki postrzegamy siebie i świat. Kiedy się zmieniamy, dostrzegamy, że jesteśmy dziećmi Bożymi i że nie musimy wciąż od nowa popełniać tych samych błędów. Jeśli dokonujemy szczerzej pokuty, odwracamy się od naszych grzechów i nie popełniamy ich więcej. Opieramy się wszelkim pragnieniom popełnienia grzechu. Pragnienie podążania za Bogiem staje się coraz silniejsze i głębsze.

Szczera pokuta przynosi pewne skutki. Czujemy, że Bóg wybaczył nam grzechy i odczuwamy w naszym życiu Jego pokój. Ustępuje poczucie winy i żal. Bardziej czujemy wpływ Ducha. A kiedy odejdziemy z tego świata, będziemy lepiej przygotowani, by żyć z naszym Ojcem Niebieskim i Jego Synem.

Nawet jeśli przyjęliśmy Chrystusa i odpokutowaliśmy za nasze grzechy, możemy zawieść oczekiwania i znowu zgrzeszyć. Wciąż od nowa powinniśmy starać się naprawiać te grzechy. Poza tym powinniśmy ciągle się doskonalić — rozwijać cechy Chrystusowe, zdobywać wiedzę i służyć w bardziej skuteczny sposób. Kiedy będziemy więcej dowiadywać się o tym, czego oczekuje od nas Zbawiciel, będziemy chcieli okazać naszą miłość, okazując Mu posłuszeństwo. A zatem, kiedy codziennie będziemy dokonywać pokuty, okaże się, że nasze życie ulegnie zmianie i udoskonali się. Nasze serca i nasze zachowanie będzie bardziej Chrystusowe. Odczuwamy wielką radość w codziennej pokucie.

Studiowanie pism świętych

Wszyscy grzeszymy

List do Rzymian 3:23
I List Jana 1:7–8

Pokuta

Alma 34:8–17 II List do Koryntian 7:9–10
NiP 58:42–43 Guide to the Scriptures,
NiP 61:2 „Repent, Repentance”

Odkupienie i wybaczenie

Helaman 5:10–11

Miłosierdzie wymaga od człowieka skruchy

Alma 12:32–35 NiP 18:10–13
Alma 42:13, 21–24

Chrzest, nasze pierwsze przymierze

Wiara w Jezusa Chrystusa i pokuta przygotowują nas do obrzędu chrztu i konfirmacji. Obrzęd jest świętą ceremonią, czyli rytuałem, który jest znakiem zawarcia przymierza z Bogiem.

Bóg zawsze wymagał od Swoich dzieci, aby zawierały przymierza. Przymierze to wiążąca i uroczysta umowa pomiędzy Bogiem a człowiekiem. Bóg obiecuje błogosławić nas, a my obiecujemy, że będziemy Mu posłuszni. Bóg ustala warunki przymierzy ewangelii, które albo przyjmujemy, albo odrzucamy. Dotrzymywanie przymierzy przynosi błogosławieństwa w tym życiu i wyniesienie w życiu przyszłym.

Przymierze nakłada na nas poważne zobowiązanie do szanowania naszych zobowiązań wobec Boga.

Aby dotrzymać przymierzy, musimy zrezygnować z zachowań czy zainteresowań, które powstrzymują nas od szanowania tych przymierzy. Na przykład, rezygnujemy z robienia zakupów i rekreacji w niedzielę, abyśmy mogli zachować świętość dnia Sabatu. Powinniśmy pragnąć być godni zawarcia przymierzy, które oferuje nam Bóg, a potem starać się dotrzymywać ich. Nasze przymierza przypominają nam, abyśmy dokonywali pokuty każdego dnia naszego życia. Dotrzymując przykazań i służąc innym, otrzymujemy i zachowujemy odpuszczenie grzechów.

Zazwyczaj przymierza zawiera się za pomocą świętych obrzędów, takich jak chrzest. Obrzędy te dokonywane są z upoważnienia kapłańskiego. Na przykład, dzięki obrzędowi

chrztu zawieramy przymierze, że weźmiemy na siebie imię Jezusa Chrystusa, zawsze będziemy o Nim pamiętać i przestrzegać Jego przykazań. Kiedy dotrzymujemy naszej części przymierza, Bóg obiecuje dać nam stałe towarzystwo Ducha Świętego, odpuszczenie grzechów i ponowne narodziny.

Dzięki świętym obrzędom, takim jak chrzest i konfirmacja, uczymy się o mocy Boga i doświadczamy jej (zob. NiP 84:20). Jezus nauczał, że musimy być ochrzczeni przez zanurzenie na odpuszczenie grzechów, czyli ich wybaczenie. Chrzest jest niezbędnym obrzędem zbawienia. Żadna osoba nie może wejść do królestwa Bożego, nie przyjąwszy chrztu. Chrystus, przyjmując chrzest, dał nam przykład.

Chrzest przez zanurzenie jest symbolem śmierci, pochówku i zmartwychwstania Zbawiciela. W podobny sposób symbolizuje koniec naszego starego życia i zobowiązanie do prowadzenia nowego życia jako uczeń Chrystusa. Zbawiciel nauczał, że chrzest to ponowne narodziny. Kiedy przyjmujemy chrzest, rozpoczynamy proces ponownych narodzin oraz stajemy się duchowymi synami i córkami Chrystusa (zob. Mosjasz 5:7–8; List do Rzymian 8:14–17).

Aby stać się członkami Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich i ostatecznie wejść do królestwa niebieskiego, musimy zostać ochrzczeni. Ten obrzęd jest prawem Bożym i musi być dokonany z Jego upoważnieniem. Biskup lub prezydent misji musi dać zgodę posiadaczowi kapłaństwa, aby dokonał chrztu i konfirmacji.

Małe dzieci nie muszą być ochrzczone i są odkupione dzięki miłosierdziu Jezusa Chrystusa (zob. Moroni 8:4–24). Nie powinny one być chrzczone, dopóki nie osiągną wieku odpowiedzialności, czyli wieku ośmiu lat (zob. NiP 68:27).

Przed chrztem okazujemy naszą gotowość do zawarcia przymierza, by przestrzegać wszystkich przykazań przez resztę naszego życia. Po chrzcie okazujemy naszą wiarę, dochowując przymierzy. Również regularnie odnawiamy przymierza, które zawarliśmy podczas chrztu, kiedy przyjmujemy sakrament. Cotygodniowe przyjmowanie sakramentu jest przykazaniem. Pomaga nam w pozostawaniu godnymi, by zawsze mieć ze sobą Ducha. Jest cotygodniowym przypomnieniem o naszych przymierzach. Jezus Chrystus przedstawił ten obrzęd Swoim Apostołom tuż przed Zadośćuczynieniem. Przywrócił go poprzez Proroka Józefa Smitha. Zbawiciel nakazał, że posiadacze kapłaństwa powinni udzielać sakramentu na pamiątkę Jego ciała i krwi, którą za nas przelał. Poprzez godne przyjmowanie sakramentu obiecujemy zawsze pamiętać o Jego ofierze, odnawiamy nasze obietnice i otrzymujemy odnowione przyrzeczenie, że Duch zawsze będzie z nami.

Przed chrztem

„[Upewnij] się, że osoby [zainteresowane] rozwinęły w sobie wiarę w Chrystusa, odpokutowały za grzechy i dokonały w swym życiu wystarczających zmian, by spełniać wymagania, jakie znajdują się w Naukach i Przymierzach 20:37. Zainteresowani powinni żyć w zgodzie z prawami czystości moralnej, Słowem Mądrości oraz zobowiązać się do płacenia dziesięciny. Jeżeli misjonarze czują, że potrzeba więcej czasu na przygotowanie, powinni odłożyć chrzest na później, do czasu, gdy osoby zainteresowane będą spełniać wszystkie warunki.

Przed chrztem każda osoba zainteresowana powinna otrzymać wszystkie dyskusje misjonarskie, poznać biskupa lub prezydenta gminy oraz uczestniczyć w kilku spotkaniach sakramentalnych” („Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, list od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grudnia 2002 r.).

Studiowanie pism świętych

Przykład Chrystusa

2 Nefi 31:4–18 Ew. Mateusza 3:13–17

Przymierze chrztu

Mosjasz 5:8–10 NiP 20:37

Mosjasz 18:8–10

Kwalifikowanie się do chrztu

2 Nefi 9:23 Moroni 6:1–4

Mosjasz 18:8–10 NiP 20:37

Alma 7:14–15 Dzieje Apostolskie

3 Nefi 11:23–27 2:37–39

Pan ustanawia sakrament

3 Nefi 18:1–18 Ew. Łukasza 22:15–20

Obiecane błogosławieństwa chrztuMosjasz 4:11–12, 26 Ew. Jana 3:5
Moroni 8:25–26 List do Rzymian 6:4**Modlitwy sakramentalne**

Moroni 4 i 5 NiP 20:75–79

Przyjmowanie sakramentuNiP 27:2 I List do Koryntian
11:23–29**Konieczność posiadania upoważnienia**

NiP 22 List do Hebrajczyków 5:4

Notatki

Dar Ducha Świętego

Jezus nauczał, że musimy być ochrzczeni wodą, a także Duchem. Po chrzcie wodą musi nastąpić chrzest Duchem lub w przeciwnym razie obrzęd jest niepełny. Jedynie wtedy gdy przyjmiemy chrzest i dar Ducha Świętego, możemy otrzymać odpuszczenie grzechów i całkowicie odrodzić się duchowo. Wówczas rozpoczynamy nowe życie duchowe, jako uczniowie Chrystusa.

Po chrzcie wodą jeden lub kilku posiadaczy kapłaństwa kładzie dłonie na głowie danej osoby i konfirmuje ją na członka Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Następnie nadaje dar Ducha Świętego.

Osoby, które otrzymały dar Ducha Świętego i pozostają godne, mogą cieszyć się Jego towarzystwem przez całe swe życie. Duch Święty uświęca i oczyszcza nas. Świadczy On o Chrystusie i pomaga nam w rozpoznaniu prawdy. Zapewnia siłę duchową i pomaga nam czynić to, co jest prawe. Pociesza nas w czasach prób i smutku. Ostrzega przed duchowym lub fizycznym niebezpieczeństwem. Duch Święty daje moc, dzięki której nauczamy i uczymy się. Dar Ducha Świętego jest jednym z najcenniejszych darów naszego Ojca Niebieskiego. Dzięki mocy Ducha Świętego możemy poczuć miłość Boga i wskazówki, jakie nam daje. Ten dar jest przedsmakiem wiecznej radości i obietnicą życia wiecznego.

Do dokonania tego obrzędu potrzebne jest upoważnienie kapłańskie, które przed wiekami zaginęło z powodu odstępstwa, a które zostało przywrócone poprzez Proroka Józefa Smitha. Jedynie poprzez członkostwo w Kościele można otrzymać dar Ducha Świętego. To upoważnienie odróżnia Kościół od wielu innych religii na świecie. Pan oświadczył, że jest to „[jedyny prawdziwy i żywy kościół] na powierzchni całej Ziemi” (NiP 1:30).

Wskazówki od Ducha Świętego

Wyjaśnij nauczającym osobom, że Szatan sprzeciwia się Bogu i kusi ludzi do popełniania grzechu. Aby zachować w sobie dobre uczucia, jakie mają podczas spotkań z misjonarzami, powinni czytać Księgę Mormona, modlić się, uczęszczać do kościoła i przestrzegać przykazań. Wyjaśnij, że posiadanie ciągłego przewodnictwa Ducha Świętego jest jedną z korzyści bycia ochrzczonym i konfirmowanym.

Notatki

Studiowanie pism świętych

Natura Ducha ŚwiętegoNiP 130:22–23
Ew. Jana 3:1–8List do Galacjan
5:22–23Guide to the Scriptures,
„Holy Ghost”**Błogosławieństwa i wpływ Ducha Świętego**2 Nefi 32:1–5
2 Nefi 33:1–2Mojżesz 6:61
Ew. Jana 14:26Guide to the Scriptures,
„Holy Ghost”**Znaczenie daru Ducha Świętego**2 Nefi 31:11–12, 18, 21
3 Nefi 18:36–37
3 Nefi 19:133 Nefi 27:19–20
NiP 19:31NiP 33:15
Dzieje Apostolskie 19:1–6**Wytrwać do końca**

Kiedy już weszliśmy na prostą i wąską ścieżkę dzięki wierze w Jezusa Chrystusa, pokucie oraz obrzędowi chrztu i konfirmacji, musimy starać się ze wszystkich sił, by pozostać na tej ścieżce. Czynimy to poprzez ciągłe wykazywanie się wiarą w Jezusa Chrystusa, odpokutowanie, zobowiązanie się i postępowanie według podszeptów Ducha.

Kiedy wybaczone nam nasze grzechy, każdego dnia powinniśmy starać się pozostać wolni od grzechu, abyśmy zawsze mogli mieć ze sobą Ducha Świętego. W przymierzu chrztu obiecujemy naszemu Ojcu w Niebie, że będziemy przestrzegać Jego przykazań przez resztę życia. Jeśli nie spełnimy oczekiwań, musimy odpokutować w celu zachowania błogosławieństw tego przymierza. Obiecujemy czynić dobro, służyć innym i naśladować przykład Zbawiciela. To trwające całe życie zobowiązanie pisma święte często nazywają „wytrwaniem do końca”.

Postępując ścieżką ewangelii możemy zbliżyć się do Boga, pokonać pokusy i grzech oraz pełniej cieszyć się darem Ducha Świętego. Kiedy cierpliwie, wiernie i ciągle podążamy tą ścieżką przez całe życie, będziemy kwalifikować się do życia wiecznego.

Wiara w Chrystusa, pokuta, zawarcie, odnawianie i dochowywanie przymierzy oraz bycie oczyszczonym Duchem stają się pewnym wzorcem życia. Zasady te nadają kształt i kierują działaniami naszego codziennego życia. Dzięki temu pojawia się pokój i radość, a w nas stopniowo wzrastają cechy Chrystusowe. W końcu, kiedy podążamy tą ścieżką i „[dażymy] naprzód mając nieugiętą wiarę w Chrystusa [...] i [wytrwamy] do końca”, mamy obiecanie: „Będziecie mieli życie wieczne” (2 Nefi 31:20).

Studiowanie pism świętych

Wytrwać do końca

2 Nefi 9:24

3 Nefi 27:16–17

Ew. Mateusza 10:22

2 Nefi 31:14–20

Błogosławieństwa dla tych, którzy wytrwają

1 Nefi 13:37

3 Nefi 15:9

NiP 14:7

Zaproszenie do chrztu

Zaproszenie do chrztu i konfirmacji powinno być konkretne i proste. „Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony przez kogoś, kto ma upoważnienie kapłaństwa Boga? Przygotujemy nabożeństwo chrztu na (data). Czy przygotujesz się, by przyjąć chrzest tego dnia?”

Pomysły dotyczące nauczania

Część ta zawiera pomysły, z których możesz skorzystać podczas przygotowywania i przedstawienia tej lekcji. Kiedy będziesz decydować, jak wykorzystać te pomysły, postępuj z modlitwą wedle wskazówek Ducha. Dodaj wybrane pomysły do swojego planu lekcji. Pamiętaj, że te pomysły są tylko propozycjami — nie wymaganiami — które mają pomóc w zaspokojeniu potrzeb nauczanych przez ciebie osób.

Plan skróconej lekcji (3–5 minut)

Ewangelia Jezusa Chrystusa jest jedyną drogą prowadzącą do życia wiecznego. Pierwszymi zasadami i obrzędami ewangelii są: wiara w Jezusa Chrystusa, pokuta, chrzest przez zanurzenie na odpuszczenie grzechów oraz dar Ducha Świętego. Wówczas musimy wytrwać do końca. Stosując te zasady przez całe życie, naśladujemy przykład Zbawiciela, uczymy się żyć według Jego przykazań oraz rozwijamy cechy Chrystusowe. Możemy uzyskać wybaczenie grzechów i będziemy mogli powrócić do życia w obecności naszego Ojca w Niebie.

- Dzięki Chrystusowi możemy być oczyszczeni z grzechu
- Wiara w Jezusa Chrystusa
- Pokuta
- Chrzest, nasze pierwsze przymierze
- Dar Ducha Świętego
- Wytrwać do końca

Zobowiązania

- Czy nadal będziesz pogłębiać wiarę w Jezusa Chrystusa, ucząc się o Jego ewangelii?
- Czy odpokutujesz i będziesz się modlić o wybaczenie grzechów?
- Czy zostaniesz ochrzczony i staniesz się członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich w dniu (data)? Czy będziesz konfirmowany i przyjmiesz dar Ducha Świętego?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan średniej długości lekcji (10–15 minut)

Nasze przesłanie jest przesłaniem wiary i nadziei. Kochamy i czcimy Jezusa Chrystusa. Jest On najważniejszą postacią w planie Boga, stworzonym dla naszego szczęścia. Zadość czyniąca ofiara Chrystusa umożliwi nam uzyskanie życia wiecznego w obecności Boga. Jeśli będziemy żyć według Jego ewangelii, On w Swym miłosierdziu wybaczy nasze grzechy. Uzdrowi nas, a na miejsce poczucia winy i wstydu pojawi się pokój i szczęście w tym życiu.

Ewangelia Jezusa Chrystusa jest prosta. Rozpoczyna się od wiary w Jezusa Chrystusa. Wierzmy w Niego, ufamy Mu i polegamy na Nim. Taka wiara prowadzi nas do pokuty — przestajemy czynić to, co jest złe, i czynimy to, co jest dobre. Wiara w Jezusa sprawia, że chcemy okazać naszą miłość poprzez przestrzeganie Jego przykazań, włączając w to chrzest. Po chrzcie On obiecuje dać nam dar Ducha Świętego. Duch Święty poprowadzi nas,

Notatki

Notatki

pocieszy nas i pomoże nam poznać prawdę. Możemy odczuć w swoich sercach i umysłach, kiedy jest z nami Duch Święty. Będziemy odczuwać pokój, miłość i radość. Będziemy chcieli służyć innym. Przez całe życie będziemy starali się zadowolić Pana.

Jezus Chrystus przywrócił Swą ewangelię poprzez proroka w dniach ostatnich. Dowiadujemy się o ewangelii z Księgi Mormona, którą możesz czytać, zastanawiać się nad jej treścią i modlić się na jej temat. Bóg powie ci dzięki mocy Ducha Świętego, że jest ona prawdziwa. Kiedy przekonasz się, że jest prawdziwa, będziesz chciał odpokutować i zostać ochrzczonym, aby móc otrzymać odpuszczenie grzechów i dar Ducha Świętego.

Zobowiązania

- Czy nadal będziesz pogłębiać wiarę w Jezusa Chrystusa, ucząc się o Jego ewangelii?
- Czy odpokutujesz i będziesz się modlić o wybaczenie grzechów?
- Czy zostaniesz ochrzczony i staniesz się członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich w dniu (data)? Czy będziesz confirmowany i przyjmiesz dar Ducha Świętego?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?
- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Plan pełnej lekcji (30–45 minut)

- Dzięki Chrystusowi możemy być oczyszczeni z grzechu
 - Bóg wysłał na świat Swego Umiłowanego Syna, Jezusa Chrystusa (zob. Ew. Jana 3:16–17).
 - Jedynie dzięki łasce i miłosierdziu możemy być oczyszczeni z grzechu (zob. 2 Nefi 2:6–8).
 - Jesteśmy odpowiedzialni za przyjęcie Chrystusa, odpokutowanie i posłuszeństwo.
- Wiara w Jezusa Chrystusa
 - Mamy wierzyć w Chrystusa jako Zbawiciela świata.
 - On chce, abyśmy przyjęli Jego nauki i postępowali według nich.
 - Otrzymujemy błogosławieństwa, kiedy jesteśmy posłuszni (zob. NiP 130:20–21).
- Pokuta
 - Wiara w Chrystusa prowadzi do pokuty (zob. Alma 34).
 - Odczuwamy boży smutek (zob. II List do Koryntian 7:9–10).
 - Przestajemy czynić to, co jest złe, i czynimy to, co jest dobre.
 - Wyznajemy nasze grzechy, a bardzo poważne grzechy wyznajemy przywódcom Kościoła, którzy mogą nam pomóc w odpokutowaniu (zob. NiP 58:43).

Notatki

- Otrzymujemy wybaczenie; pokój zastępuje miejsce poczucia winy i żalu (zob. Alma 36:17–21).
- Chrzest, nasze pierwsze przymierze
 - Obrzęd jest świętym rytuałem, dzięki któremu zawieramy przymierze z Bogiem.
 - Przymierze to wiążąca i uroczysta umowa pomiędzy Bogiem a Jego dziećmi.
 - Przymierza niosą błogosławieństwa.
 - Jesteśmy chrzczeni przez zanurzenie na odpuszczenie grzechów (zob. Zasady Wiary 1:4).
 - Kiedy jesteśmy ochrzczeni, rozpoczynamy nowe życie, pełni oddania Chrystusowi (zob. List do Rzymian 6:3–8).
 - Chrzest musi być dokonany przez tego, kto ma upoważnienie kapłańskie.
 - Odnawiamy nasze przymierza przez cotygodniowe przyjmowanie sakramentu (NiP 20:77, 79).
- Dar Ducha Świętego
 - Po chrzcie wodą następuje chrzest Duchem — obydwa obrzędy są nierozdzielne.
 - Posiadacze kapłaństwa nadają dar Ducha Świętego poprzez nałożenie rąk.
 - Duch Święty uczy nas, oczyszcza, pociesza, świadczy o prawdzie, ostrzega i wskazuje kierunek (zob. 2 Nefi 32:1–5; Mosjasz 5:1–6; Moroni 10:5; NiP 36:2).
- Wyrwać do końca
 - Odkąd zostaliśmy ochrzczeni i confirmowani, musimy podążać tą ścieżką.
 - Robimy wszystko, co w naszej mocy, aby być wolni od grzechu, by móc cieszyć się darem Ducha Świętego.
 - Wiernie podążając ewangeliczną ścieżką wiary, pokuty, zawierając przymierza i dotrzymując ich oraz otrzymawszy Ducha Świętego, możemy kwalifikować się do otrzymania życia wiecznego (zob. 2 Nefi 31:14–20).
 - Nieustannie, przez całe nasze życie musimy dokonywać pokuty (zob. NiP 19:15–20).

Zobowiązania

- Czy nadal będziesz pogłębiać wiarę w Jezusa Chrystusa, ucząc się o Jego ewangelii?
- Czy odpokutujesz i będziesz się modlić o wybaczenie grzechów?
- Czy zostaniesz ochrzczony i staniesz się członkiem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich w dniu (data)? Czy będziesz confirmowany i przyjmiesz dar Ducha Świętego?
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę?

Notatki

- Czy możemy umówić się na następną wizytę?
- Przykazania z lekcji 4, które zdecydujesz się tu włączyć.

Pytania po nauczaniu

- Jakie masz pytania na temat tego, czego nauczaliśmy?
- Co oznacza słowo „odpokutować”?
- Dlaczego dar Ducha Świętego jest zasadniczą częścią ewangelii?
- Dlaczego ważne jest dla ciebie przyjęcie chrztu i otrzymanie daru Ducha Świętego?
- Czy w naszych spotkaniach kościelnych jest coś, czego nie rozumiałeś?
- Co podobało ci się w naszych spotkaniach kościelnych?

Słowa kluczowe

- **Ewangelia:** Boży plan zbawienia, który jest możliwy dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa. Ewangelia obejmuje wieczne prawdy lub prawa, przymierza i obrzędy potrzebne ludzkości, aby powróciła przed oblicze Boga.
- **Konfirmacja:** Nałożenie rąk przez posiadaczy Kapłaństwa Melchizedeka, aby dana osoba stała się członkiem Kościoła i aby nadany został jej dar Ducha Świętego.
- **Łaska:** Umożliwiająca moc Jezusa Chrystusa, która pozwala nam otrzymać błogosławieństwa w tym życiu oraz uzyskać życie wieczne i wyniesienie po tym, gdy wypróbowana będzie nasza wiara, gdy odpokutujemy i z całej siły będziemy starać się przestrzegać przykazań. Taka boska pomoc czy siła dana jest dzięki miłosierdziu i miłości Jezusa Chrystusa. Wszyscy potrzebujemy łaski z powodu Upadku Adama i Ewy, a także z powodu naszej niegodziwości.
- **Miłosierdzie:** Duch współczucia, łagodności i wybaczenia. Miłosierdzie jest jedną z cech Boga. Jezus Chrystus oferuje nam miłosierdzie poprzez Swą ofiarę Zadośćuczynienia, pod warunkiem naszej pokuty.
- **Odnowienie:** Zwrot czegoś, co zostało zabrane lub zagubiono się.
- **Przymierze:** Umowa pomiędzy Bogiem a Jego dziećmi. Nie jesteśmy równymi stronami tej umowy. Bóg ustala warunki przymierza, a my zgadzamy się czynić to, o co nas poprosi. Wówczas Bóg obiecuje nam pewne błogosławieństwa w zamian za nasze posłuszeństwo. Przyjmujemy obrzędy związane z przymierzem. Kiedy zawieramy takie przymierze, obiecujemy szanować je. Na przykład, członkowie Kościoła zawierają przymierze z Panem podczas chrztu i odnawiają je, przyjmując sakrament. Dalsze przymierza zawieramy w świątyni. Lud Pana to lud przymierza. Jesteśmy wielce błogosławieni, kiedy dochowujemy przymierzy zawartych z Panem.
- **Wytrwać do końca:** Pozostać wiernym przykazaniom Bożym przez całe życie, pomimo pokus, przeszkód i przeciwności.
- **Życie wieczne:** Życie na zawsze wraz z rodziną w obecności Boga (zob. NiP 132:19–20). Życie wieczne jest najwspanialszym darem Boga dla człowieka.

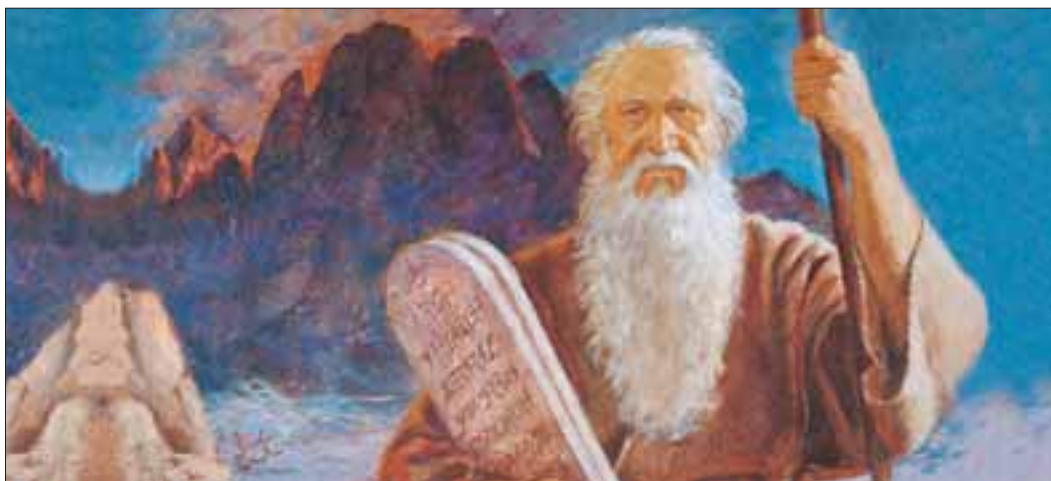
Inne terminy, które mogą wymagać dalszego wyjaśnienia osobom nauczanym

- Modlitwa
- Prosta i wąska ścieżka
- Wyznanie grzechu
- Oczyszczony z grzechu
- Sakrament
- Pokusa
- Wybaczenie

Przykazania

Przygotowanie do chrztu i konfirmacji

Notatki

Przedstawienie tej lekcji

Istnieje wiele sposobów przedstawienia przykazań, znajdujących się w tej lekcji. Na przykład, możesz nauczać kilku przykazań z tej lekcji w ramach pierwszych trzech lekcji lub możesz z kilku przykazań stworzyć odrębną lekcję. To, co uczynisz, powinno zależeć od potrzeb zainteresowanych i wskazówek Ducha.

Przygotuj się do nauczania

Twoim celem nauczania przykazań jest pomóc ludziom żyć według ewangelii poprzez wykazywanie się wiarą w Jezusa Chrystusa i odpokutowanie, kiedy przygotowują się do chrztu i konfirmacji. Poprzez przestrzeganie przykazań wzrastać będzie ich świadectwo o ewangelii, pokażą, że przyszli „ze skruchą w sercu i w pokorze ducha” i zaczną pokutę za swe grzechy (zob. Moroni 6:1–4; NiP 20:37).

Lekcja ta różni się od pierwszych trzech. Tamte lekcje wyjaśniają doktrynalne podstawy ewangelii Jezusa Chrystusa. Ta lekcja wyjaśnia konkretne przykazania, jakie dał nam Bóg, by pomóc nam w stosowaniu zasad ewangelii w naszym życiu.

Istnieje wiele sposobów przedstawienia tej lekcji. Twoje podejście powinno zależeć od potrzeb zainteresowanych i wskazówek Ducha. Ciągłe myśl i módl się nad tym, w jaki sposób pomóc zainteresowanym żyć według ewangelii. Oto pomysły, które możesz wykorzystać:

- Nauczaj jednego lub więcej przykazań w ramach trzech pierwszych lekcji. Jednocześnie zastanów się nad zasadą nauczaną w Alma 12:32: „Po zaznajomieniu ich więc z planem odkupienia, Bóg dał im przykazania” (kursywa dodana). Pewne przykazania, takie jak modlitwa i studiowanie pism świętych, mogą być nauczane z najlepszym skutkiem podczas pierwszych trzech lekcji. Innych przykazań może lepiej nauczać, kiedy już przedstawisz doktrynalne podstawy ewangelii, które znajdują się w pierwszych trzech lekcjach.
- Nauczaj dwóch lub trzech przykazań, tworząc z nich odrębną lekcję.

- Nauczaj jednego przykazania w ramach jednej lekcji.
- Nauczaj przykazań w kontekście ewangelii. Zanim będziesz nauczać jednego lub kilku przykazań, pokrótce przypomnij lekcję na temat ewangelii Jezusa Chrystusa. Kiedy to zrobisz, możesz pomóc zainteresowanym, by dostrzegli, w jaki sposób te przykazania odpowiadają szerszej perspektywie wykazania się wiarą w Zbawiciela i odpokutowania, w ramach przygotowań do chrztu i konfirmacji. Kiedy dostrzegą w ewangelii Jezusa Chrystusa pewien wzór życia, ich życie może być błogosławione.

Być może niektórych zainteresowanych będziesz mógł nauczać w czasie niewielu lekcji, a inni mogą potrzebować większej ilości spotkań. Podczas przedstawiania lekcji możesz być elastyczny, sięgając po takie metody, które najlepiej pomogą ludziom w przygotowaniu się do chrztu i konfirmacji. Twoim celem jest nie tylko omówienie całego materiału, ale także pomoc innym w przyjsciu do Chrystusa poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa, pokutę, chrzest, przyjęcie daru Ducha Świętego i wytrwanie do końca.

W rzadkich przypadkach lekcja może przekraczać 45 minut. Być może okaże się, że ten czas pozwoli ci tylko na krótkie nauczanie. W takim przypadku możesz potrzebować częstych i krótkich odwiedzin, w czasie których omawiać będziesz krótsze fragmenty materiału.

Istnieje wiele sposobów, na jakie możesz podejść do nauczania tej lekcji. To, których przykazań będziesz nauczać, kiedy i ile czasu na to poświęcić, będzie zależało od potrzeb zainteresowanych i wskazówek Ducha.

Ucz się o przykazaniach i zobowiązaniach

Kiedy studiujesz tę lekcję, postępuj wedle poniższego schematu:

- Przestuduj rozdział, który opisuje przykazania i zapisz prosty plan lekcji, mający od trzech do pięciu głównych punktów.
- Nauczaj swojego kolegę dwu- lub trzyminutowej wersji tej lekcji. Poćwicz, w jaki sposób wystosować zaproszenie do zobowiązania i jak rozwiązać obawy.
- Przedyskutuj, w jaki sposób zastosować każde zobowiązanie, które przyjął zainteresowany.

Posłuszeństwo

Bóg daje przykazania dla naszego dobra. Są one instrukcjami od kochającego Ojca w Niebie, mającymi nam pomóc wieść szczęśliwe życie. Daje nam też wolną wolę, czyli zdolność i możliwość wybierania pomiędzy dobrem a złem. Kiedy jesteśmy posłuszni Bogu, postępujemy według wpływu Ducha i decydujemy, że podporządkujemy się Jego woli. Posłuszeństwo przykazaniom przynosi nam szczęście w tym życiu i w życiu wiecznym w świecie, który nastanie. Okazując posłuszeństwo, okazujemy naszą miłość Bogu. Nieposłuszeństwo przynosi nam smutek.

Ojciec Niebieski zna nasze słabości i jest wobec nas cierpliwy. Błogosławi nas, kiedy staramy się przestrzegać Jego przykazań. Oczekuje, że będziemy Mu posłuszni, aby mógł nas błogosławić.

Studiowanie pism świętych

Wolna wola

2 Nefi 2:26–29

Alma 12:31

NiP 58:26–29

NiP 82:8–10

Guide to the Scriptures, „Agency”

Posłuszeństwo

NiP 130:20–21

Ew. Jana 14:15, 21

Ks. Kaznodziei Salomona 12:13

Zobowiązanie

- Czy będziesz posłuszny prawom Boga?

Notatki

Módl się często

Bóg nakazał nam modlić się do Niego. Możesz modlić się wszędzie i o każdej porze. Pan nauczał nas, by uklęknąć i modlić się rano i wieczorem, indywidualnie i z naszymi rodzinami. Nasz Ojciec Niebieski wysłuchuje naszych modlitw i odpowiada na nie. Dzięki codziennym modlitwom otrzymujemy boskie kierownictwo i błogosławieństwa. Zawsze powinniśmy modlić się szczerze. Powinniśmy też modlić się z „prawdziwym zamiarem”, co oznacza, że zobowiązujemy się do działania zgodnego z odpowiedzią, jaką otrzymamy.

Modlimy się z wiarą do naszego Ojca w Niebie, w imię Jezusa Chrystusa (zob. Mosjasz 5:8). Ponieważ jest On naszym Ojcem, a my jesteśmy Jego dziećmi, odpowiada On na nasze modlitwy. Rozpoczynamy nasze modlitwy od zwrócenia się do naszego Ojca w Niebie. Kończymy nasze modlitwy, mówiąc: „W imię Jezusa Chrystusa, amen”.

W modlitwie rozmawiamy z naszym kochającym Ojcem w Niebie otwarcie i uczciwie. Wyrażamy wdzięczność i dziękczynienie za nasze błogosławieństwa. Możemy dać wyraz naszej miłości do Niego. Prosimy też o pomoc, ochronę i wskazówki, zgodnie z potrzebami.

Kiedy będziemy modlić się z wiarą, szczerze i z prawdziwym zamiarem, dostrzeżemy w naszym życiu wpływ Boga. Będzie nas prowadził w codziennym życiu i będzie nam pomagał w podejmowaniu dobrych decyzji. Pobłogosławi nas uczuciem pocieszenia i pokoju. Ostrzeże nas przed niebezpieczeństwem i wzmocni, abyśmy oparli się pokusom. Wybaczy nasze grzechy. Będziemy czuli, że jesteśmy bliżej Boga. Musimy nauczyć się rozpoznawania Jego wpływu w naszym życiu. Musimy nauczyć się wsłuchiwanie się w cichy, spokojny głos Ducha.

Możemy rozpoznać, kiedy Duch Święty uczy nas prawdy. Nasze umysły napełnią się natchnionymi i wzniosłymi myślami. Doznamy oświecenia, czyli uzyskamy nową wiedzę. Serca napełnią się uczuciem pokoju, radości i miłości. Będziemy chcieli czynić dobro i być pomocni dla innych. Uczucia te są trudne do opisanie, ale kiedy ich doświadczamy, możemy je zauważyć.

Studiowanie pism świętych

2 Nefi 32:8–9

NiP 6:22–23

NiP 19:28

Enos 1:1–12

NiP 8:2–3

I Ks. Królewska 19:11–12

Alma 34:17–28

NiP 9:7–9

Guide to the Scriptures, „Prayer”

Moroni 10:3–5

Zobowiązanie

- Czy uklęknieš i będziesz się codziennie modlił indywidualnie i z rodziną?

Studuj pisma święte

Pisma święte to spisane kroniki, prowadzone przez proroków, piszących pod wpływem Ducha Świętego, zawierające opisy postępowania Boga z Jego dziećmi. Okazujemy naszą wiarę poprzez studiowanie, ufność i posłuszeństwo objawionemu słowu Bożemu. Pilnie badamy pisma święte, aby zrozumieć prawdę. Napawamy się nimi, ponieważ otwierają drzwi objawieniu i pokazują nam to, co musimy czynić i kim mamy się stać. Badamy pisma święte, aby dowiedzieć się o Jezusie Chrystusie i Jego ewangelii. Wiara w Jezusa Chrystusa jest darem od Boga i wypływa ze studiowania i życia według Jego słowa i Jego ewangelii. Zatwierdzone pisma święte Kościoła, zwane również podstawowymi pismami świętymi to: Biblia Święta, Księga Mormona, Nauki i Przymierza oraz Perła Wielkiej Wartości. Codziennie powinniśmy studiować te święte księgi.

Studiowanie pism świętych

1 Nefi 19:22–23	2 Nefi 31:19–20	Ew. Jana 20:31
2 Nefi 9:50–51	2 Nefi 32:3–5	II List do Tymoteusza 3:14–17
2 Nefi 25:26	Alma 32:28–30	II List Piotra 1:20–21
2 Nefi 29:1–13	Ew. Jana 5:39	

Zobowiązanie

- Czy będziesz codziennie czytał pisma święte indywidualnie i z rodziną?

Zachowuj Sabat jako dzień święty

Nasze zachowanie w dzień Sabatu odzwierciedla zobowiązanie do szanowania i oddawania czci Bogu. Zachowując Sabat jako dzień święty, okazujemy Bogu gotowość do dochowania naszych przymierzy. W każdy dzień Sabatu udajemy się do domu Pana, aby tam oddawać Mu cześć. Kiedy tam jesteśmy, przyjmujemy sakrament na pamiątkę Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienia. Odnawiamy przymierza i okazujemy, że jesteśmy gotowi odpokutować za nasze grzechy i błędy.

Tego dnia cieszymy się odpoczynkiem od pracy. Kiedy bierzemy udział w nabożeństwach kościelnych i wspólnie oddajemy cześć Bogu, wzmacniamy się nawzajem. Pokrzepiamy się towarzystwem przyjaciół i rodziny. Nasza wiara wzmacnia się, kiedy studujemy pisma święte i więcej uczymy się na temat przywróconej ewangelii.

Kiedy społeczeństwo lub naród nie troszczy się o zajęcia, które powinny mieć miejsce w Sabat, jego życie religijne niszczy, a to wpływa negatywnie na wszystkie aspekty życia. Traci się błogosławieństwa związane z przestrzeganiem dnia Sabatu. Powinniśmy wtedy powstrzymać się od robienia zakupów oraz od uczestniczenia w innych zajęciach handlowych czy sportowych, które teraz powszechnie bezczeszczą Sabat.

Święci w Dniach Ostatnich powinni sprawić, by ten święty dzień wolny był od zajęć tego świata. Można to osiągnąć poprzez wejście w ten dzień w duchu oddawania czci, dziękczynienia, służby oraz poprzez udział w zajęciach rodzinnych odpowiednich dla dnia Sabatu. Kiedy członkowie Kościoła postarają się dostosować zajęcia niedzielne do zamierzeń i Ducha Pana, ich życie napełni się radością i pokojem.

Studiowanie pism świętych

3 Nefi 18:1–25	II Ks. Mojżeszowa 20:8–11	Ks. Izajasza 58:13–14
NiP 59:9–15	II Ks. Mojżeszowa 31:12–17	

W kościele siadaj obok zainteresowanych lub członków

Kiedy dwójki misjonarskie biorą udział w spotkaniach sakramentalnych czy konferencjach palika, powinny siadać obok zainteresowanych, ostatnio nawróconych lub członków. Nie powinny siadać wraz z innymi misjonarzami.

Zobowiązania

- Czy będziesz zachowywać Sabat jako dzień święty?
- Czy przygotujesz się do godnego przyjęcia sakramentu?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Jak rozumiesz dzień Sabatu, włączając w to przyjmowanie sakramentu co tydzień i służenie innym członkom? Czy jesteś gotów przestrzegać tego prawa [przed chrztem]?

Notatki

Chrzest i confirmacja

Chrzest i confirmacja są sposobem na wyrażenie naszego pragnienia, by podążać ścieżką Boga. Kiedy przyjmujemy chrzest i jesteśmy confirmowani, zawieramy z Bogiem przymierze, że weźmiemy na siebie imię Jezusa Chrystusa, że zawsze będziemy o Nim pamiętać i przestrzegać Jego przykazań. Obiecujemy też, że zawsze będziemy świadkami Boga i będziemy pomagać tym, którzy są w potrzebie (zob. Mosjasz 18:8–9). W zamian Bóg obiecuje dać nam stałe towarzystwo Ducha Świętego, odpuszczenie grzechów i ponowne narodziny.

Zobowiązania

- Czy będziesz ochrzczony i confirmowany?
- Czy zaprosisz zainteresowanych, by wzięli udział w uroczystości chrztu?
- Jeśli to możliwe, zaprosz zainteresowanych na spotkanie sakramentalne, na którym jakaś osoba będzie confirmowana.

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Wszystkie pytania wywiadu poprzedzającego chrzest.

Zaproszenie do chrztu

Zaproszenie do chrztu i confirmacji powinno być konkretne i proste. „Czy postąpisz zgodnie z przykładem Jezusa Chrystusa i zostaniesz ochrzczony przez kogoś, kto ma upoważnienie kapłaństwa Boga? Przygotujemy nabożeństwo chrztu na (data). Czy przygotujesz się, by przyjąć chrzest tego dnia?”

Podążaj za prorokiem

Prawda to wiedza o rzeczach, które rzeczywiście były, są i będą. Nie zmienia się wraz ze zmieniającymi się okolicznościami czy upływem czasu. Prawda jest taka sama w każdym wieku i w każdej kulturze. Źródłem wszelkiej prawdy jest Bóg. Możemy mieć wiarę w Niego, ponieważ wiemy, że On nauczył nas jedynej prawdy. Bóg chce, aby wszystkie Jego dzieci znały prawdę. Dlatego też poprzez proroków i apostołów objawia prawdy konieczne do zbawienia. Objawia prawdę nam osobiście poprzez pisma święte i osobiste objawienia.

Prorok jest powołany i wybrany przez Boga. Jest on prawym mężczyzną wielkiej wiary. Pan objawia mu prawdy poprzez Ducha Świętego. Nakazuje Swojemu prorokowi, by nauczał prawdy wszystkich ludzi. Ci, którzy uwierzą w słowa Boże objawione poprzez proroka, będą błogosławieni.

Kościół Chrystusa zbudowany jest na fundamencie apostołów i proroków, którzy kierują Kościołem dzięki objawieniu. Pan powołał Józefa Smitha na pierwszego proroka i przywódcę tej ostatniej dyspensacji. Jego następcy, którzy prowadzą Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich w dzisiejszych czasach, również są prorokami i apostołami. Obecny prezydent Kościoła jest żyjącym prorokiem. Mamy wierzyć w wybranego proroka Bożego, zdobyć przekonanie o jego boskim powołaniu i postępować wedle jego nauk.

Często mamy możliwość publicznego popierania przywódców Kościoła. *Popierać* oznacza wspierać. Mamy przygotować się, żeby z chwilą gdy usłyszymy przemawiających proroków i apostołów, Duch Święty mógł potwierdzić prawdy, jakich nauczają, i żebyśmy wówczas zdecydowali, że będziemy postępować według rad, jakich udzielili.

Nie zblądzą ci, którzy słuchają i postępują według rad żyjących proroków i apostołów. Nauki żyjących proroków zapewniają kotwicę wiecznej prawdy w świecie zmieniających się wartości i pomagają nam uniknąć nieszczęścia i smutku. Zamęt i spory świata nie przytłoczą nas i będziemy mogli cieszyć się pewnością płynącą z życia w harmonii z wolą Boga.

Studiowanie pism świętych

Mosjasz 15:11–12	NiP 21:1–7	List do Efezjan 2:19–20
Alma 13:1–16	NiP 136:37–38	List do Efezjan 4:11–14
3 Nefi 12:1–2	Ew. Jana 15:16	List do Hebrajczyków 5:4
NiP 1:37–38	Dzieje Apostolskie 10:34–44	Ks. Amosa 3:7

Zobowiązania

- Czy spotkasz się z biskupem?
- Czy będziesz popierał przywódców Kościoła i postępował wedle ich rad?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Czy wierzysz, że [obecny prezydent Kościoła] jest prorokiem Boga? Co to oznacza dla ciebie?

Przestrzegaj Dziesięciorga Przykazań

Ojciec Niebieski daje nam przykazania, abyśmy wiedzieli, co robić i czego unikać, aby otrzymać błogosławieństwa, jakie On chce nam dać (radość, spokój sumienia, trwałe szczęście). Bóg objawił Mojżeszowi Dziesięciorgo Przykazań, które miały prowadzić Jego lud:

- „Nie będziesz miał innych bogów obok mnie” (II Ks. Mojżeszowa 20:3). Inni „bogowie” to mogą być bogactwa, władza czy znacząca pozycja.
- „Nie czyn sobie podobizny rzeźbionej czegokolwiek” (II Ks. Mojżeszowa 20:4).
- „Nie nadużywaj imienia Pana, Boga twojego” (II Ks. Mojżeszowa 20:7).
- „Pamiętaj o dniu sabatu, aby go święcić” (II Ks. Mojżeszowa 20:8).
- „Czcij ojca swego i matkę swoją” (II Ks. Mojżeszowa 20:12).
- „Nie zabijaj” (II Ks. Mojżeszowa 20:13).
- „Nie cudzołóż” (II Ks. Mojżeszowa 20:14).

- „Nie kradnij” (II Ks. Mojżeszowa 20:15).
- „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu” (II Ks. Mojżeszowa 20:16).
- „Nie pożąday” (II Ks. Mojżeszowa 20:17).

Dziesięcioro Przykazań nadal obowiązuje w dzisiejszych czasach. Uczą nas, by oddawać cześć i okazywać szacunek Bogu. Uczą nas, w jaki sposób traktować się wzajemnie.

Żadnych bogów

Ludzie wielu kultur posiadają lub okazują szacunek przedmiotom, które przypominają im o Bogu lub przodkach. Czasami, takie przedmioty jak statuetki, symbole religijne czy małe kapliczki, mogą również być obiektem kultu. Pomóż zainteresowanym zrozumieć, że Pan nakazał nam, abyśmy nie czcili bożków. Zachęć ich, by usunęli ze swoich domów wszystkie przedmioty kultu czy takie, do których się modlą. Pomóż im skoncentrować wiarę i cześć na Ojcu Niebieskim i Jezusie Chrystusie. Naucz ich, że przywrócona ewangelia Jezusa Chrystusa skupia się na żyjącym Chrystusie.

W przywróconej ewangelii Pan naucza nas, jak mamy o Nim pamiętać. Pamiętamy o Nim poprzez modlitwę, sakrament i oddawanie czci w świątyni. Twój prezydent misji da ci wskazówki w określonych kwestiach.

Studiowanie pism świętych

Mosjasz 13
NiP 59:5–6

Ew. Mateusza 22:36–40
II Ks. Mojżeszowa 20:1–17

V Ks. Mojżeszowa 5:6–21

Zobowiązanie

- Czy będziesz przestrzegać Dziesięciorga Przykazań?

Prawo czystości moralnej

Bóg lubuje się w czystości i nienawidzi grzechu seksualnego. Czystość moralna obejmuje całkowite powstrzymanie się od stosunków seksualnych przed ślubem i absolutną wierność i lojalność wobec współmałżonka po ślubie. Osoby, które żyją według prawa czystości moralnej, cieszą się siłą, która wypływa z panowania nad sobą. Cieszą się pewnością i zaufaniem w relacjach rodzinnych. Pełniej cieszą się wpływem Ducha Świętego na ich życie. Ci, którzy łamią to prawo, cierpią z powodu trwałego poczucia wstydu i winy, które staje się ciężarem ich życia.

Czystość moralna wymaga wierności w myślach i uczynkach. Nasze myśli muszą być czyste, a my musimy być skromni w ubiorze, mowie i działaniach. Musimy unikać pornografii w każdej jej formie. Moc prokreacji, daną od Boga, i nasze ciała powinniśmy traktować jako święte. Kandydaci do chrztu mają żyć według prawa czystości moralnej, które zakazuje wszelkich kontaktów seksualnych poza obrębem legalnie zawartego małżeństwa pomiędzy mężczyzną a kobietą. Nie mogą mieć nic wspólnego z aborcją, relacjami homoseksualnymi czy lesbijskimi. Ci, którzy popełnili grzech seksualny, mogą odpokutować i uzyskać wybaczenie.

Pary żyjące razem

Mężczyźni i kobiety, którzy żyją razem, ale nie są sobie poślubieni, nie mogą być ochrzczeni, jeśli najpierw nie pobiorą się lub nie rozstaną. Ci, którzy są poślubieni więcej niż jednej osobie naraz, nie mogą być ochrzczeni. Szukaj rady u prezydenta misji, który da ci szczegółowe wskazówki w każdym przypadku.

Notatki

Studiowanie pism świętych

Jakub 2:28	3 Nefi 12:27–30	Ew. Mateusza 5:27–28
Mosjasz 13:22	NiP 42:22–24	List do Rzymian 1:26–32
Alma 39:3–5	NiP 63:16	List do Efezjan 5:3–5

Zobowiązanie

- Czy będziesz żyć zgodnie z prawem czystości moralnej?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Jak rozumiesz prawo czystości moralnej, które zakazuje wszelkich kontaktów seksualnych poza obrębem legalnie zawartego małżeństwa pomiędzy mężczyzną a kobietą? Czy jesteś gotów przestrzegać tego prawa [przed chrztem]?
- Czy kiedykolwiek dokonałaś/przyczyniłaś się do aborcji? Czy kiedykolwiek byłeś w związku homoseksualnym? [Uwaga: Osoba, która odpowie „tak” na któreś z tych pytań, musi odbyć wywiad z prezydentem misji, zanim zostanie ochrzczona].

Przestrzegaj Słowa Mądrości

Pan objawił Prorokowi Józefowi Smithowi prawo zdrowia zwane Słowem Mądrości. Prawo to uczy nas, jakiego pożywienia i jakich substancji powinniśmy używać, a jakich nie, aby nasze ciała pozostały zdrowe i abyśmy byli wolni od złych wpływów. Pan obiecuje błogosławieństwa zdrowia, siły, ochrony przed złem i większą otwartość na prawdy duchowe.

Pamiętaj, że nasze ciała są święte. Powinniśmy traktować je z cziłą i szacunkiem. Słowo Mądrości uczy, że mamy jeść zdrowe pożywienie. Bardzo dokładnie uczy, że mamy unikać szkodliwych substancji, do których należy alkohol, tytoń, herbata i kawa. Musimy też unikać narkotyków w każdej postaci. Osoby nauczane, które chcą być ochrzczone i konfirmowane, muszą zrezygnować z tych rzeczy. Ludzie, którzy przestrzegają Słowa Mądrości, są bardziej otwarci na prawdy duchowe.

Twój prezydent misji odpowie na pytania związane z tym, czy inne substancje w twojej kulturze objęte są Słowem Mądrości.

Przewycięzanie nałogów

Tym, którzy zmagają się z rzuceniem palenia, alkoholu czy innych nawyków, najlepiej możesz pomóc, postępując według poniższych zasad. Sugestie te mają zastosowanie szczególnie w przypadku Słowa Mądrości, ale można przystosować je także do innych uzależnień.

1. Pomóż ludziom ustanowić cele, dotyczące tego, kiedy i jak będą żyli według Słowa Mądrości.
2. Módl się za nich w osobistych modlitwach i kiedy jesteś z nimi.
3. Bądź pozytywnie nastawiony i wspieraj ich, nawet jeśli znów popadają w nałóg.
4. Nadal nauczaj ich ewangelii. Nauczaj ich, w jaki sposób wykorzystywać modlitwę i wiarę jako źródło siły.
5. Pomóż im regularnie chodzić do kościoła i nawiązywać przyjaźnie z tymi, którzy żyją według Słowa Mądrości, a którzy przewyciężyli ten sam nałóg.
6. Jeśli jest to właściwe, zaproponuj im błogosławieństwa kapłańskie.
7. Zachęć ich, by usunęli ze swoich domów wszystkie szkodliwe substancje.

Zobacz rozdział 10, by znaleźć więcej wskazówek na temat pomagania ludziom w przewycięzaniu uzależnień.

Studiowanie pism świętych

NiP 89

I List do Koryntian 3:16–17

I List do Koryntian 6:19–20

Zobowiązanie

- Czy będziesz żyć zgodnie ze Słowem Mądrości?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Jak rozumiesz Słowo Mądrości? Czy jesteś gotów przestrzegać tego prawa [przed chrztem]?

Notatki

Przestrzegaj prawa dziesięciny

Jednym z najwspanialszych błogosławieństw członkostwa w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest przywilej przyczyniania się do wzrostu królestwa Bożego poprzez płacenie dziesięciny. Dziesięcina to starożytnie, boskie prawo. Na przykład, prorok Abraham ze Starego Testamentu płacił dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadał (zob. Alma 13:15).

Tym, którzy płacą dziesięcinę, Pan obiecuje, że „[otworzy okna niebieskie] i [...] wyleje [...] błogosławieństwa ponad miarę” (Ks. Malachiasza 3:10). Błogosławieństwa te mogą być doczesne lub duchowe, ale przyjdą one do tych, którzy posłuszni są temu boskiemu prawu.

Dziesięcina oznacza jedną dziesiątą i Pan nakazał nam oddać dziesiątą część naszego przyrostu, co rozumie się jako dochody, abyśmy mogli być błogosławieni. Prawo dziesięciny daje nam możliwość pomagania w budowie Jego królestwa. Nasze dziesięciny są święte dla Pana i płacąc je, okazujemy Mu szacunek. Bóg obiecał obficie błogosławić tych, którzy płacą uczciwą dziesięcinę. Ci, którzy nie płacą, okradają Boga (zob. Ks. Malachiasza 3:8). Zatrzymują dla siebie coś, co prawowicie należy do Niego. Najpierw powinniśmy szukać królestwa Bożego, a dziesięcina jest istotnym sposobem na czynienie tego. Płacenie dziesięciny jest wyrazem naszej wiary. Jest zewnętrznym znakiem naszej wiary w Boga i Jego dzieło.

Fundusze dziesięciny wykorzystywane są do wspierania działalności Kościoła, takiej jak budowanie i utrzymywanie świątyń i domów spotkań, niesienie ewangelii na cały świat, prowadzenie pracy świątynnej i historii rodzinnej oraz wiele innych działań na całym świecie. Dziesięcina nie jest przeznaczona na pensję lokalnych przywódców Kościoła, którzy służą bez jakiegokolwiek wynagrodzenia.

Każdego tygodnia lokalni przywódcy kościelni wysyłają otrzymaną dziesięcinę bezpośrednio do siedziby głównej Kościoła. Rada złożona z Rady Prezydenta Kościoła, Kworum Dwunastu Apostołów i Przewodniczącej Rady Biskupiej określa dokładny sposób wykorzystania świętych funduszy dziesięciny.

Studiowanie pism świętych

Dziesięcina

NiP 119

List do Hebrajczyków 7:1–2

III Ks. Mojżeszowa 27:30–33

NiP 120

I Ks. Mojżeszowa 14:18–20

Ks. Malachiasza 3:7–12

Wiara

3 Nefi 13:33

Eter 12:6

Zobowiązanie

- Czy będziesz żyć zgodnie z prawem dziesięciny, kiedy zostaniesz ochrzczony?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Jak rozumiesz prawo dziesięciny? Czy jesteś gotów przestrzegać tego prawa?

Przestrzegaj prawa postu

Dla tych, którzy przestrzegają Bożego prawa postu, dostępne są wspaniałe błogosławieństwa. Post to obywanie się bez jedzenia i picia przez pewien okres. Zazwyczaj pierwsza niedziela każdego miesiąca wyznaczana jest na dzień postu, co oznacza powstrzymanie się od dwóch następujących po sobie posiłków, modlitwę i składanie świadectwa. Post i modlitwa towarzyszą sobie. Kiedy pościmy i modlimy się z wiarą, jesteśmy bardziej otwarci na otrzymanie odpowiedzi na nasze modlitwy i błogosławieństwa od Pana. Obiecuje On nam, że ciągle będzie nas prowadził. Powinniśmy pościć i modlić się w intencji konkretnych rzeczy. Post jest sprawą prywatną i duchową, dlatego nie powinniśmy zwracać uwagi innych osób na to, że pościmy.

Czysta religia obejmuje troskę o biednych. Mamy pomagać w zaspokojeniu ich potrzeb fizycznych i duchowych. Kiedy pościmy, przekazujemy pieniądze Kościołowi na opiekę nad biednymi i potrzebującymi. Nazywamy to ofiarą postną. Przekazujemy co najmniej taką sumę pieniędzy, jaką zaoszczędziliśmy, poszcząc przez dwa posiłki. Jednakże nie musimy ograniczać datku do kosztu dwóch posiłków. Jesteśmy zachęceni, byśmy byli na tyle szczerzy, na ile pozwalają nam na to nasze warunki. Troszcząc się o potrzebujących, wypełniamy nasze przymierza chrztu i uzyskujemy odpuszczenie grzechów.

Studiowanie pism świętych**Post**

Omni 1:26

Alma 17:2–3

NiP 88:76

Alma 5:45–46

Moroni 6:5

Ew. Mateusza 6:1–4, 16–18

Alma 6:6

NiP 59:12–16

Ks. Izajasza 58:6–11

Troszczenie się o biednych

Mosjasz 4:16–27

Alma 4:12–13

List Jakuba 1:27

Mosjasz 18:8–10

Ew. Mateusza 25:34–46

Ks. Izajasza 58:3–12

Zobowiązania

- Czy będziesz pościć i modlił się w następną niedzielę postną w intencji konkretnej potrzeby?
- Czy będziesz przekazywał szczerą ofiarę postną [po swoim chrzcie]?

W jaki sposób przekazywać dziesięciny i ofiary

Dziesięciny i ofiary płaci się dobrowolnie i prywatnie. Członkowie mogą płacić dziesięciny i ofiary kiedykolwiek, ale zazwyczaj najlepiej jest płacić dziesięcinę z chwilą uzyskania dochodu, a ofiarę postną w dniu postu. Członkowie dokonują wpłaty, wypełniając pokwitowanie wpłaty, które można otrzymać od rady biskupiej. Członek zachowuje żółtą kopię pokwitowania, a biały oryginał wraz z pieniędzmi zakleja w załączonej kopercie. Kopertę przekazuje członkowi rady biskupiej. Wpłaty te uważane

są za święte i należą do Pana. Członek rady biskupiej i pisarz prowadzą dokładną i poufną księgowość wszystkich wpłat.

Pod koniec każdego roku członkowie ustalają status dziesięciny wraz z biskupem, by określić ich wierność w płaceniu dziesięciny. Podczas tego prywatnego spotkania członkowie otrzymują sprawozdanie z danego roku, zawierające wszystkie ich wpłaty. Wszystkie informacje finansowe są ściśle poufne.

Naučaj, w jaki sposób przekazywać dziesięciny i ofiary

Pokaż formularz wpłaty i wyjaśnij, jak go używać. Po chrzcie nawróconych możesz pomóc im wypełnić formularz.

Przestrzegaj prawa i szanuj je

Wszyscy Święci w Dniach Ostatnich wierzą w posłuszeństwo prawu kraju, w jakim żyją. Radzi się członkom Kościoła, aby byli dobrymi obywatelami, angażowali się w samorządy społeczne i sprawy polityczne oraz aby służyli społeczeństwu. Jednakże czynią to jako zaangażowani obywatele, a nie jako przedstawiciele Kościoła.

Studiowanie pism świętych

NiP 58:21

NiP 130:20–21

Zasady Wiary 1:12

NiP 98:5

NiP 134

Zobowiązanie

- Czy będziesz posłuszny prawom kraju, w którym mieszkasz?

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest, związane z lekcją

- Czy kiedykolwiek popełniłeś poważne przestępstwo? Jeśli tak, czy wyrok jest w zawieszeniu, czy jesteś na zwolnieniu warunkowym? [Uwaga: Osoba, która odpowie „tak” na któreś z tych pytań, musi odbyć wywiad z prezydentem misji, zanim zostanie ochrzczona].

Zajęcie

Przy każdym przykazaniu z tej lekcji wypisz obietnice z pism świętych, jakie Pan składa tym, którzy je przestrzegają. Zapisz w swoim dzienniku do studiowania obietnice, które zrealizowały się w twoim życiu.

Notatki

Prawa i obrzędy

Po chrzcie i konfirmacji

© 1988 Dai Parson. Nie kopiować.

Przygotuj się do nauczania

Po chrzcie i konfirmacji nawróconego, przywódcy okręgu decydują, czy nauczanie kontynuują misjonarze okręgu czy pełnoetatowi misjonarze oraz jak długo pełnoetatowi misjonarze mają być zaangażowani w nauczanie. Lekcję tę należy przedstawić nowym członkom wkrótce po ich chrzcie i konfirmacji. Możesz nauczać ich o tych prawach i obrzędach pomiędzy ich chrztem a konfirmacją lub nawet przed chrztem. Kandydaci do chrztu powinni być przynajmniej świadomi tych praw i obrzędów przed chrztem.

Lekcja ta podobna jest do lekcji 4. Twoje podejście powinno zależeć od potrzeb osób ostatnio nawróconych i wskazówek Ducha. Ciągłe myśl i módl się nad tym, w jaki sposób pomóc osobom nawróconym żyć według ewangelii. Oto pomysły, które możesz wykorzystać:

- Nauczaj nowego członka każdego z praw i obrzędów z tej lekcji podczas nauczania lekcji: „Przesłanie Przywrócenia”, „Plan zbawienia” i „Ewangelia Jezusa Chrystusa”. Na przykład: podczas omawiania przesłania Przywrócenia możesz nauczać o kapłaństwie i pracy misjonarskiej, podczas omawiania planu zbawienia możesz nauczać o małżeństwie na wieczność, świątyniach i pracy nad historią rodzinną, nauczaniu i uczeniu się w Kościele. Kiedy omawiasz ewangelię Jezusa Chrystusa, możesz nauczać o prostej i wąskiej ścieżce oraz służbie w Kościele.
- Nauczaj dwóch lub trzech praw i obrzędów, tworząc z nich odrębną lekcję.
- Nauczaj jednego prawa lub obrzędu w ramach jednej lekcji.

Współpracuj z członkami, by pomóc nowym członkom przyjąć prawa i obrzędy i zacząć według nich żyć. Pomóż nowym członkom dostrzec, że przestrzegając praw Bożych uzyskają odpuszczenie grzechów i pozostaną na drodze prowadzącej do życia wiecznego. Doświadczą większego pokoju i radości. Odnajdą odpowiedzi na pytania, jakie niesie życie, i bezpieczeństwo, znajdujące się w wiedzy, która przynależy do prawdziwego Kościoła Jezusa Chrystusa. Prawa i obrzędy służą jako wskazówki potrzebne do tego, by wieść radosne życie, mając wiarę w Jezusa Chrystusa i pewną nadzieję otrzymania życia wiecznego z naszym Ojcem w Niebie.

Ucz się o prawach, obrzędach i zobowiązaniach

Kiedy studiujesz lekcję „Prawa i obrzędy”, pomocnym będzie postępowanie wedle poniższego schematu.

- Przestuduj rozdział, który opisuje doktrynę i zapisz prosty plan lekcji, mający od trzech do pięciu głównych punktów.
- Nauczaj swojego kolegę dwu- lub trzyminutowej wersji tej lekcji. Poćwicz, w jaki sposób wystosować zaproszenie do zobowiązania i jak rozwiązać obawy.
- Przedyskutuj, w jaki efektywny sposób zastosować każde zobowiązanie, które przyjął zainteresowany.

Kapłaństwo i organizacje pomocnicze

Kapłaństwo to moc i upoważnienie dane człowiekowi do działania w imię Boga dla zbawienia Jego dzieci. Dzięki kapłaństwu otrzymujemy obrzędy zbawienia, jak i błogosławieństwa uzdrowienia, pocieszenia i rady.

Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich prowadzi Jezus Chrystus poprzez apostołów i proroków. Są to prawi mężczyźni, których powołał Bóg i którzy posiadają kapłaństwo. W starożytności Chrystus ustanowił Swoich Apostołów i nadał im kapłaństwo. Upoważnienie to zaginęło, kiedy ludzie odrzucili ewangelię i zabili Chrystusa i Apostołów.

Upoważnienie kapłańskie zostało przywrócone w 1829 roku, kiedy Prorokowi Józefowi Smithowi i Oliwierowi Cowdery'emu ukazał się Jan Chrzciel. Nałożył ręce na ich głowy i nadał im Kapłaństwo Aarona (zob. NiP 13). Krótco po tym Piotr, Jakub i Jan — pierwsi z Dwunastu Apostołów — nałożyli ręce na Józefa Smitha i Oliwiera Cowdery'ego i nadali im Kapłaństwo Melchizedeka, które Piotr, Jakub i Jan otrzymali od Jezusa Chrystusa (zob. NiP 27:12–13).

Mężczyzna może otrzymać upoważnienie kapłańskie jedynie dzięki właściwemu ustanowieniu przez nałożenie rąk przez tego, kto ma to upoważnienie. Mężczyzna, który otrzymał kapłaństwo, ma cudowne możliwości. Zawiera przymierze, że będzie wypełniał święte obowiązki, służył innym i pomagał w budowaniu Kościoła. Musi mieć pragnienie, by służyć Bogu i musi być ustanowiony do tej mocy (zob. NiP 4:3; 63:57). Koniecznym też jest, by posiadacze kapłaństwa dokonywali świętych obrzędów, takich jak chrzest i konfirmacja. Kiedy godnie korzysta się z upoważnienia kapłańskiego, manifestuje się moc Boża. Z mocy kapłańskiej można korzystać jedynie w prawy sposób, z miłością i cierpliwością.

Całe kapłaństwo pochodzi od Boga. W Kościele istnieją dwa rodzaje kapłaństwa: Kapłaństwo Aarona i Kapłaństwo Melchizedeka. Kapłaństwo Aarona zajmuje się takimi obrzędami jak chrzest i sakrament. Godni mężczyźni w wieku 12 lat i więcej otrzymują Kapłaństwo Aarona wkrótce po chrzcie i konfirmacji.

Godni dorośli mężczyźni otrzymują w końcu Kapłaństwo Melchizedeka, czyli wyższe kapłaństwo. Dzięki mocy tego kapłaństwa członkowie Kościoła otrzymują wiele duchowych i doczesnych błogosławieństw. Godni posiadacze Kapłaństwa Melchizedeka mogą nadawać dar Ducha Świętego, ustanawiać inne osoby do kapłaństwa, jeśli są do tego wyznaczeni, namaszczać chorych poświęconym olejkim oraz dawać błogosławieństwa zdrowia i pocieszenia. Godni mężowie i ojcowie, którzy dzierżą Kapłaństwo Melchizedeka, mogą dawać szczególne błogosławieństwa swoim żonom, dzieciom i innym członkom rodziny. Nauczyciele domowi odwiedzają domy członków Kościoła i troszczą się o jednostki i rodziny. Biskupi i prezydenci palików są sędziami w Kościele. Mają upoważnienie do tego, by pomóc Świętym, którzy zgrzeszyli, w odpokutowaniu i cieszeniu się pełnią

Notatki

błogosławieństw wynikających z członkostwa w Kościele. Przeprowadzają wywiady z ludźmi, by upewnić się co do tego, czy są godni wejścia do świątyni.

Pod kierunkiem kapłańskim organizacje pomocnicze pomagają we wzmacnianiu członków. Są one wspólnym źródłem pracy misjonarskiej, kiedy pomagają w odnajdywaniu i nauczaniu zainteresowanych oraz w przyjmowaniu do wspólnoty nowo nawróconych. Kobiety w wieku 18 lat i starsze są członkiniami Stowarzyszenia Pomocy, które służąc dociera do rodzin, pojedynczych osób i społeczności. Młode kobiety w wieku od 12 do 18 lat są objęte programem Młodych Kobiety. Chłopcy w podobnym wieku biorą udział w programie Młodych Mężczyzn. Wszystkie dzieci w wieku od 3 do 11 lat uczestniczą w Organizacji Podstawowej. Wszyscy członkowie w wieku powyżej 12 lat zapisani są na lekcje Szkoły Niedzielnej.

Studiowanie pism świętych

Mosjasz 18:17	NiP 84:19–20	Ew. Łukasza 9:1–6
Alma 13:1–19	NiP 107	Ew. Jana 15:16
NiP 20:38–65	NiP 121:34–46	List Jakuba 5:14–15

Zobowiązania

- Czy przygotujesz się do otrzymania Kapłaństwa Aarona (w przypadku zdolnych do tego i godnych mężczyzn powyżej 12 roku życia)?
- Czy przygotujesz się do otrzymania Kapłaństwa Melchizedeka (w przypadku zdolnych do tego i godnych dorosłych mężczyzn)?
- Czy będziesz brać aktywny udział w działalności odpowiednich organizacji pomocniczych?

Praca misjonarska

Członkowie, którzy dzielą się ewangelią, doświadczają radości i bardziej doświadczają Ducha Pana. Kiedy dzielimy się ewangelią, doceniamy, jak wartościowa i ważna jest ona dla nas i czujemy większą miłość do Boga i innych. Pan nakazał Swoim naśladowcom, by głosili ewangelię na całym świecie, dając każdemu człowiekowi możliwość przyjęcia lub odrzucenia jej. Kiedy ludzie zostają ochrzczeni, zawierają przymierze, że zawsze będą świadczili o Bogu. Jesteśmy zobowiązani do dzielenia się ewangelią z tymi, którzy jej jeszcze nie otrzymali. Kiedy będą wiernie żyć według ewangelii, ustanowią przykład, pokazując członkom rodziny i przyjaciołom wspólnie błogosławieństwa, które płyną z takiego życia. Powinni też wykorzystać wszelkie sposobności do tego, by odpowiadać na pytania, dzielić się literaturą lub materiałami audiowizualnymi oraz zapraszać innych, by dowiedzieli się więcej na temat przywróconej ewangelii. Członkowie powinni modlić się za tych, którzy nie są członkami Kościoła. Powinni modlić się o okazje misjonarskie — okazje do służenia tym, którzy są innego wyznania i podzielenia się tym, w co wierzą. Pan obiecuje pomoc członkom, aby wiedzieli, co powiedzieć i co zrobić, kiedy dzielą się ewangelią.

Studiowanie pism świętych

Jakub 5:70–75	NiP 19:29	NiP 84:74–76, 88
Mosjasz 28:3	NiP 33:8–11	NiP 88:81
NiP 18:10–16	NiP 38:40–42	NiP 100:5–8

Zobowiązania

- Czy przygotujesz się do tego, by zaprosić przyjaciół i krewnych, którzy nie należą do Kościoła, aby spotkali się z misjonarzami i dowiedzieli się o ewangelii?
- Czy będziesz się modlić za misjonarzy oraz o możliwości dzielenia się ewangelią?
- Czy będziesz przygotowywać się do tego, by służyć na misji?

Małżeństwo na wieczność

Podstawową jednostką Kościoła jest rodzina. Na łonie rodziny ludzie doświadczają wielu najwspanialszych radości i największych smutków. Małżeństwo między mężczyzną i kobietą jest ustanowione przez Boga i zajmuje najważniejsze miejsce w planie Boga dla zbawienia Jego dzieci. Sposób, w jaki powstaje życie doczesne na Ziemi, jest wyświęcony przez Boga i zabezpieczony przy pomocy małżeństwa. Boski plan szczęścia umożliwia trwanie związków rodzinnych nadal po śmierci. Jednakże małżeństwo może trwać przez wieczność jedynie wtedy, gdy upoważnieni posiadacze kapłaństwa dokonają pieczętujących obrzędów w świętych świątyniach i kiedy mężowie i żony, którzy zostali zapieczętowani, dochowują przysięgi, jakie zawarli. Mężowie i żony mają kochać się nawzajem. Tak jak przestrzegają przykazań i żyją zgodnie z zasadami ewangelii, mają też szanować przyrzeczenia małżeńskie z absolutną wiernością (zob. „Rodzina: Proklamacja dla świata”, *Liahona*, październik 1998, 24; zob. także NiP 42:22).

Najpewniej osiąga się szczęście w życiu rodzinnym, kiedy podstawę stanowią nauki Pana Jezusa Chrystusa i kiedy rodzice nadają rodzinie najwyższy priorytet. „Według boskiego zamysłu, ojcowie mają przewodniczyć swoim rodzinom w miłości i prawości, i są odpowiedzialni za zapewnienie swoim rodzinom niezbędnych środków do życia i ochrony. Głównym obowiązkiem matek jest dbałość o duchowy i fizyczny rozwój dzieci. W tych świętych odpowiedzialnościach, ojcowie i matki, są zobowiązani pomagać sobie wzajemnie, jako równi partnerzy” (*Liahona*, październik 1988, 24). Rodzice razem mają uczyć swoje dzieci ewangelii Jezusa Chrystusa i pomagać im żyć według niej.

Szatan dokonuje zmasowanego ataku na rodziny. Wiele lat temu przywódcy Kościoła wyznaczyli poniedziałkowe wieczory jako czas na domowe wieczory rodzinne. Rodzice powinni wykorzystywać ten czas, by uczyć swoje dzieci ewangelii, wzmacniać swoje relacje z nimi i razem się bawić. Inne sposoby wzmacniania rodzin to: codzienna modlitwa rodzinna i studiowanie pism świętych, rodzinne oddawanie czci Bogu w kościele i służenie innym. Niebo to kontynuacja idealnego domu. Dzięki obrzędom kapłańskim i prawemu życiu możemy żyć jako rodziny w obecności Boga na wieczność.

Studiowanie pism świętych

Małżeństwo

NiP 42:22	NiP 132:7	„Rodzina: Proklamacja dla świata”
NiP 49:15	I Ks. Mojżeszowa 2:24	
NiP 131:1–4	List do Efezjan 5:25	

Rodzina

Mosjasz 4:14–15	NiP 130:2	„Rodzina: Proklamacja dla świata”
3 Nefi 18:21	I List do Tymoteusza 5:8	

Nauczanie dzieci

Alma 56:47	NiP 68:25–30	List do Efezjan 6:4
Alma 57:21	Mojżesz 6:55–62	Przyp. Salomona 22:6

Notatki

Zobowiązania

- Czy będziesz odbywać cotygodniowe domowe wieczory rodzinne, codzienną modlitwę rodzinną, codzienne rodzinne studiowanie pism świętych i inne zajęcia dla rodziny?
- Czy przygotujesz się do wejścia do świątyni, aby (1) otrzymać własne obdarowanie? (2) zawrzeć małżeństwo na życie doczesne i na wieczność? (3) jeśli jesteś w związku małżeńskim: być zapieczętowanym na wieczność jako mąż i żona? i (4) zapieczętować dzieci do siebie?
- Czy będziesz z rodziną oddawać cześć Bogu w dzień Sabatu?
- Czy będziesz służyć innym?

Świątynie i historia rodzinna

Bóg nakazał Swojemu ludowi budować świątynie. W świątyni zawieramy święte przymierza i obdarowani jesteśmy darem mocy i wiedzy z wysokości. Moc ta pomaga nam w codziennym życiu i umożliwia nam budowanie królestwa Bożego. W świątyni możemy też zawrzeć małżeństwo na życie doczesne i na wieczność, umożliwiając tym samym naszym rodzinom przebywanie na zawsze w obecności Boga. Po przynajmniej jednym roku członkostwa godni dorośli mają prawo otrzymać od biskupa rekomendację na otrzymanie własnego obdarowania. Po otrzymaniu własnego obdarowania poślubiona para może być zapieczętowana czyli zawrzeć małżeństwo na wieczność.

Zbawiciel kocha wszystkich ludzi i pragnie ich zbawienia, lecz miliony ludzi umarło, nie mając możliwości usłyszenia przesłania przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa czy otrzymania obrzędów niezbędnych do zbawienia. Dzięki Swojej pełnej miłości łasce i miłosierdziu, Pan umożliwił zbawienie każdemu, kto zmarł, nie mając sposobności, by otrzymać, zrozumieć czy być posłusznym ewangelii podczas życia w śmiertelności. Dlatego ewangelia jest głoszona tym zmarłym ludziom w świecie duchów. Członkowie Kościoła na Ziemi dokonują obrzędów niezbędnych do zbawienia w imieniu swych zmarłych przodków i innych osób. W świecie duchów zmarli mają możliwość przyjęcia lub odrzucenia ewangelii i obrzędów dokonanych w ich imieniu.

Z tego powodu członkowie Kościoła szukają informacji na temat swych przodków. Wypełniają karty rodowe i rodzinne rejestry grupowe i przedkładają nazwiska zmarłych krewnych, którzy potrzebują tego, by obrzędy te dokonane zostały w ich imieniu w świątyniach. To jest praca nad historią rodzinną. Godni członkowie powyżej 12 roku życia, wraz z nowymi członkami, mogą uzyskać od biskupa rekomendację na dokonywanie chrztów za zmarłych.

Historia rodzinna

Zaproś nowych członków, aby spotkali się z członkiem lub udali się do lokalnego centrum historii rodzinnej (tam, gdzie jest to możliwe), aby zapoznać się z pracą nad historią rodzinną i dostępnymi tam zasobami. Dostarcz im egzemplarz materiałów związanych z historią rodzinną.

Studiowanie pism świętych

NiP 43:16	NiP 131	Psalm 65:4	Broszura, <i>Welcome to the Family History Center (Witamy w Centrum Historii Rodzinnej)</i>
NiP 95:8–9	NiP 132	I List Piotra 3:18–21	
NiP 124:22–42	NiP 138	I List do Koryntian 15:29	
NiP 128			

Zobowiązania

- Czy będziesz przygotowywać się do otrzymania obrzędów świątynnych? (Wkrótce po chrzcie i konfirmacji godni członkowie powyżej 12 roku życia mogą otrzymać rekomendację, by udać się do świątyni i uczestniczyć w chrztach za zmarłych).
- Czy będziesz brał udział w pracy nad historią rodzinną i przedłożysz nazwiska przodków, aby dokonano za nich w zastępstwie obrzędów świątynnych?

Służba

Jednym z najwspanialszych błogosławieństw członkostwa w Kościele jest możliwość służenia. Kiedy z miłości służymy innym, służymy Bogu. Kiedy zostajemy ochrzczeni, zawieramy przymierze, że będziemy pełnić taką służbę (zob. Mosjasz 18:8–10). Mamy być świadomi fizycznych i duchowych potrzeb innych ludzi. Wówczas poświęcamy swój czas, talenty i środki, by pomóc w zaspokojeniu tych potrzeb. Naśladujemy przykład Zbawiciela, który przyszedł, by służyć innym. Mamy czynić to, co Jezus i stać się do Niego podobni.

Wkrótce po chrzcie nowi członkowie otrzymują od przywódców kapłańskich błogosławieństwo odpowiedzialności za pomaganie w Kościele. Nazywa się to powołaniem. Cała praca w Kościele wykonywana jest dobrowolnie. Nikt nie jest wynagradzany za taką służbę. Kiedy przyjmujemy powołanie, jesteśmy publicznie popierani na spotkaniu kościelnym, aby inni członkowie mogli poznać nasze powołania i zapewnić wsparcie. Jesteśmy też wyświęceni przez przywódcę kapłańskiego i otrzymujemy specjalne błogosławieństwa, które pomogą nam w wypełnianiu powołań. Kościół potrzebuje talentów i zdolności każdego członka, aby obsadzić wiele rozmaitych powołań. Wszystkie powołania są ważne i pomagają w budowaniu królestwa Bożego. Powinniśmy przyjąć takie powołania i pilnie pracować, aby uczyć się wypełniać nasze obowiązki. Kiedy to czynimy, wzrastamy w wierze, rozwijamy nowe talenty i większą zdolność do służby oraz otrzymujemy liczne błogosławieństwa.

Studiowanie pism świętych**Miłość bliźniego**

Moroni 7:43–48 NiP 88:125 Ew. Mateusza 22:36–40 I List do Koryntian 13:1–8

Troszczenie się o biednych

Mosjasz 4:26 Alma 34:28–29 NiP 52:40 Ew. Mateusza 25:40

Powinniśmy służyć

Mosjasz 2:17 Mosjasz 18:8–10 NiP 42:29 NiP 107:99–100

Zobowiązania

- Czy przyjmiesz i będziesz wypełniać obowiązki związane z powołaniem (włącznie z zadaniem nauczyciela domowego lub odwiedzającej nauczycielki)?
- Czy będziesz wspierać innych w ich powołaniach?

Notatki

Nauczanie i uczenie się w Kościele

Kościół jest tak zorganizowany, by doskonalić i błogosławić życie członków. Daje możliwości wzajemnego uczenia się ewangelii, zawierania przyjaźni, służenia sobie nawzajem oraz wspierania się w poszukiwaniu zbawienia. Każdy członek jest nauczany doktryn ewangelii w rodzinie i poprzez Kościół. Kiedy członkowie powoływani są do nauczania, otrzymują materiały i pomoc umożliwiającą im odniesienie sukcesu.

Studiowanie pism świętych

NiP 88:77–79

List do Efezjan 4:11–14

Zobowiązanie

- Czy będziesz chodził do kościoła?

Wytrwać do końca

Kiedy żyjemy według ewangelii, zbliżamy się do naszego Ojca Niebieskiego. Radujemy się i bardziej doceniamy Zadośćuczynienie Zbawiciela. Nasze rodziny zbliżają się do siebie. Doświadczamy większej miłości, radości i pokoju, które płyną z Zadośćuczynienia. W naszych sercach dokonuje się przemiana i odnajdujemy bezpieczeństwo w życiu wedle przywróconej ewangelii.

Kiedy rozwijamy wiarę w Chrystusa, dokonujemy pokuty i odnawiamy nasze przymierza, radujemy się stałym przewodnictwem Ducha Świętego. Jeśli wytrwamy do końca naszego życia, będąc wiernymi naszym przymierzom, otrzymamy życie wieczne.

Pewna część członków nie wytrwa lub nie pozostanie w pełni aktywna. Jednakże na każdym spoczywa osobista odpowiedzialność za wytrwanie do końca. „Zbawienie swoje [sprawujemy]” (List do Filipian 2:12) oraz służymy i kochamy tych, których wiara osłabła, prowadząc do nieaktywności.

Studiowanie pism świętych

2 Nefi 31:20–21
Moroni 6:4NiP 20:37
Zasady Wiary 1:3Ew. Jana 14:15, 21
List do Efezjan 4:11–14

List do Filipian 2:12

Zobowiązanie

- Czy nadal będziesz żył według ewangelii, dotrzymując przymierzy chrztu przez całe swe życie?

W jaki sposób mam rozpoznać i rozumieć Ducha?

Notatki

Rozważ

- Dlaczego potrzebuję osobistego objawienia?
- Kim jest Duch Święty i jak On działa?
- Dlaczego muszę modlić się z wiarą?
- Jaka jest rola Ducha w pracy misjonarskiej?
- W jaki sposób mogę rozpoznać podszepty Ducha?

Osobiste objawienie

Józef Smith powiedział: „Zbawienie nie może przyjść bez objawienia; próżno jest służyć, nie mając go” (*History of the Church*, 3:389). Kiedy nauczysz się przyjmować i postępować według osobistego objawienia, odniesiesz sukces w pracy. Józef Smith nauczał też, że objawienie jest istotne w twojej codziennej pracy: „Jest to zasada, na której opierają się rządy niebieskie — dzięki objawieniu przystosowanemu do warunków, w jakich przebywają dzieci królestwa” (*History of the Church*, 5:135).

Bóg kocha ciebie i wszystkie Swoje dzieci. Zależy Mu na tym, by wspierać cię w realnych i konkretnych wyzwaniach. Obiecano ci natchnienie, byś wiedział, co robić i dano ci moc, by to uczynić (zob. NiP 43:15–16). On pomoże ci, kiedy będziesz starał się rozpoznać i zrozumieć Ducha poprzez pilne studiowanie pism świętych. Zaprowadzi cię do ludzi, którzy przyjmą przesłanie Przywrócenia. Da ci moc, by przekazać przesłanie i zaświadczyć o Chrystusie i Jego ewangelii. Poprzez dar Ducha Świętego spłyną na ciebie Jego błogosławieństwa. On prosi cię, byś pozostał godnym tego daru i abyś prosił, szukał i pukał (zob. NiP 4:7; Ew. Mateusza 7:7–8).

Żyjemy w dniach, o których prorokowali prorocy Księgi Mormona — w dniach, kiedy ludzie będą „toczyli spory, i będą oni nauczać według własnego rozumu i zaprzeczać

Duchowi Świętemu, który przemawia przez ludzi” (2 Nefi 28:4; zob. także 3 Nefi 29:6; Mormon 9:7–8). Mimo to wielu ludzi także tęskni za duchowością. Kiedy nauczysz się otrzymywania osobistego objawienia, będziesz nauczał tego z mocą i upoważnieniem (zob. Alma 17:3), ponieważ Duch Święty da ci moc przemawiania (zob. 1 Nefi 10:22).

Musisz starać się i otrzymywać osobiste objawienie poprzez Ducha Świętego, kiedy pomagasz ludziom w przyjęciu chrztu i konfirmacji. Miej wiarę, że otrzymasz osobiste świadectwo, które będzie cię prowadzić z dnia na dzień. Duch Święty pomoże ci w każdym aspekcie pracy.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

W końcowych słowach swojego świadectwa Moroni napisał „[kilka] słów zachęty” (Moroni 10:2). Przeczytaj Moroni 10 i zapisz własnymi słowami, do czego Moroni zachęca czytelników Księgi Mormona. (*Zachęcać* oznacza przekonująco namawiać lub nakłaniać kogoś do zrobienia czegoś).

Światło Chrystusa

Człowiek może otrzymać duchowe przewodnictwo, zanim dostąpi chrztu i konfirmacji. Ten duchowy wpływ rozpoczyna się od Światła Chrystusa i „każdy człowiek otrzymał Ducha Chrystusa, aby mógł odróżnić dobro od zła” (Moroni 7:16; zob. także wersety 14–19).

Światło Chrystusa to „boska energia, moc czy wpływ, który emanuje od Boga przez Jezusa Chrystusa i wszystkiemu daje życie i światło. Jest to prawo, które zarządza wszystkim, co jest w niebiosach i na Ziemi. Pomaga też ludziom zrozumieć prawdy ewangelii oraz stanąć na tej ścieżce ewangelii, która wiedzie do zbawienia.

Światła Chrystusa nie należy mylić z Duchem Świętym. Światło Chrystusa to nie osoba. Jest to wpływ, który pochodzi od Boga i przygotowuje daną osobę na przyjęcie Ducha Świętego. Jest to wpływ, który w życiu wszystkich ludzi wiedzie ku dobru.

Jednym z przejawów światła Chrystusa jest sumienie, które pomaga człowiekowi wybrać pomiędzy dobrem a złem. Kiedy ludzie otrzymują więcej wiedzy na temat ewangelii, ich sumienie staje się bardziej wrażliwe. Ludzie, posłuszni światłu Chrystusa prowadzeni są ku ewangelii Jezusa Chrystusa” (The Guide to the Scriptures, „Light, Light of Christ” [Światło, Światło Chrystusa], zob. także NiP 84:46–47).

Prezydent Boyd K. Packer powiedział: „Ważne jest dla [...] misjonarza [...], by wiedział, że Duch Święty może działać poprzez Światło Chrystusa. Nauczyciel prawd ewangelii nie zaszczepta w osobie dorosłej czy też w dziecku niczego obcego ani nawet nowego. Misjonarz lub nauczyciel raczej nawiązuje kontakt z Duchem Chrystusa, który już tam jest. Ewangelia będzie dla nich czymś znanym” („The Light of Christ”, przemówienie wygłoszone na seminarium dla nowych prezydentów misji, 22 czerwca 2004, 2).

Duch Święty

Osoba Ducha Świętego. Duch Święty jest trzecim członkiem Boskiej Trójcy. Jest osobą duchową, nie mającą powłoki z ciała i kości (zob. NiP 130:22). Jest On Pocieszycielem, który, jak obiecał Zbawiciel, miał nauczać Jego naśladowców wszystkiego i przypomnieć im wszystko, czego On ich nauczał (zob. Ew. Jana 14:26).

Moc Ducha Świętego. Świadectwo, które przychodzi przed chrztem do osób szczerze zainteresowanych, pojawia się dzięki mocy Ducha Świętego. „Moc Ducha Świętego może przed chrztem spocząć na człowieku i świadczyć, że ewangelia jest prawdziwa” (The Guide to the Scriptures, „Holy Ghost” [Duch Święty]). Daje świadectwo o Jezusie Chrystusie i

Jego dzieła oraz o pracy Jego sług na Ziemi. Duch Święty świadczy o prawdzie. Wszyscy ludzie mogą dowiedzieć się o prawdziwości Księgi Mormona poprzez moc Ducha Świętego. „I przez Ducha Świętego możecie przekonać się o prawdzie wszystkiego” (Moroni 10:5).

Dar Ducha Świętego. Zainteresowani, którzy otrzymali świadectwo, nie mają jeszcze obietnicy, iż Duch Święty będzie im stale towarzyszyć. Józef Smith powiedział: „Istnieje różnica pomiędzy Duchem Świętym a darem Ducha Świętego. Korneliusz otrzymał Ducha Świętego, zanim został ochrzczony, co było przekonującą mocą Bożą, mówiącą mu o prawdzie Ewangelii, ale nie mógł on otrzymać daru Ducha Świętego, póki nie został ochrzczony. Gdyby nie przyjął na siebie tego znaku czy obrzędu, Duch Święty, który przekonał go o prawdzie Bożej, opuściłby go” (*History of the Church*, 4:555).

„[...] Prawo do posiadania stałego towarzystwa Ducha Świętego, pod warunkiem że dana osoba jest godna, jest darem, który można otrzymać jedynie poprzez nałożenie rąk posiadacza Kapłaństwa Melchizedeka po dostąpieniu ważnego chrztu w prawdziwym Kościele Jezusa Chrystusa” (*The Guide to the Scriptures*, „Holy Ghost” [Duch Święty]).

Otrzymałeś dar Ducha Świętego jako członek Kościoła na mocy upoważnienia kapłańskiego. Dar ten upoważnia cię do stałego towarzystwa Ducha Świętego tak długo, jak jesteś tego godny. Módl się o przewodnictwo Ducha i odważnie postępuj zgodnie z otrzymanymi podszeptami.

Święty Duch Obietnicy. O Duchu Świętym mówi się też jako o Świętym Duchu Obietnicy (zob. NiP 88:3). Być zapieczętowanym przez Świętego Ducha Obietnicy oznacza, że Duch Święty potwierdza, iż Bóg akceptuje prawe działania, obrzędy i przymierza. Święty Duch Obietnicy świadczy Ojcu, że obrzędy niezbędne do zbawienia zostały dokonane we właściwy sposób i że związane z nimi przymierza zostały dochowane. Osoby zapieczętowane przez Świętego Ducha Obietnicy otrzymują wszystko, co posiada Ojciec (zob. NiP 76:51–60; List do Efezjan 1:13–14). Wszystkie przymierza i akty muszą być zapieczętowane przez Świętego Ducha Obietnicy, jeśli mają być ważne po tym życiu (zob. NiP 132:7, 18–19, 26). Złamanie przymierzy może usunąć zapieczętowanie.

Dary Ducha. Dary Ducha to specjalne błogosławieństwa duchowe, które Pan daje godnym osobom dla ich własnej korzyści i w celu błogosławienia innych ludzi. Na przykład, misjonarze, którzy muszą nauczyć się nowego języka, mogą otrzymać dar języków, który zapewni im boską pomoc w jego nauce. Kilka darów Ducha opisanych jest w Moroni 10:8–18; Naukach i Przymierzach 46:11–33 oraz w I Liście do Koryntian 12:1–12. To zaledwie kilka przykładów z wielu darów Ducha. Pan może pobłogosławić cię na inne sposoby w zależności od twej wierności, twoich potrzeb i potrzeb osób, którym służysz. Powinieneś pragnąć darów duchowych i żarliwie starać się o nie (zob. NiP 46:8; I List do Koryntian 12:31; 14:1, 12). Dary te przychodzą poprzez modlitwę, wiarę i uczynki, zgodnie z wolą Bożą (zob. NiP 63:9–12; 84:64–73).

„Dar Ducha Świętego przychodzi po tym, jak dana osoba odpokutuje i stanie się godna. [...] Duch Święty świadczy o prawdzie i uzmysławia duszy realność Boga Ojca i Syna Jezusa Chrystusa tak bardzo, że żadna ziemską moc ni władza nie może oddzielić jej od tej wiedzy”.

– PREZYDENT JAMES E. FAUST
„THE GIFT OF THE HOLY GHOST — A SURE COMPASS”,
ENSIGN, KWIEC. 1996, 4

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Przeczytaj poniższe odsyłacze:

- The Guide to the Scriptures, „Holy Ghost” (Duch Święty), „Light, Light of Christ” (Światło, Światło Chrystusa) oraz „Spirit” (Duch).
- *Our Search for Happiness*, 84–86, 91–92.
- *Oddani wierze*, „Duch Święty” 33–35, „Dary duchowe”, 25–27.

Opisz naturę i rolę Ducha Świętego.

Przeczytaj Dzieje Apostolskie 4:23–33.

- W jaki sposób Piotr i Jan starali się o dary duchowe?
- W jaki sposób Pan odpowiedział na ich modlitwy?
- Czego może nauczyć cię to doświadczenie na temat własnej pracy?

Moc Ducha w nawróceniu

Moc Ducha Świętego jest bardzo istotna dla nawrócenia. Postaraj się zrozumieć doktrynę nawrócenia, a także doświadczyć nawrócenia. Starszy Boyd K. Packer wyjaśnił zasadniczą rolę, jaką odgrywa Duch w nawróceniu:

„Kiedy ma miejsce nawrócenie, dzieje się to poprzez moc Ducha. Następujące trzy rzeczy są niezbędne dla osiągnięcia sukcesu w pracy misjonarskiej:

Musimy zrozumieć, co powinien odczuwać zainteresowany w celu doświadczenia nawrócenia.

Musimy zrozumieć, co powinien czuć misjonarz, aby nauczać z nawracającą mocą Ducha.

A potem musimy zrozumieć, co powinien czuć członek, aby odniósł sukces w doświadczeniu nawrócenia” (konferencja dla prezydentów misji, 3 kwiec. 1985).

Im lepiej zrozumiesz, co czują zainteresowani, misjonarze i członkowie, kiedy otrzymują świadectwo Ducha, tym lepiej zrozumiesz swoją rolę, którą jest:

- Bycie podbudowanym i zaznanie oświecenia umysłu podczas badania pism świętych i nauczania doktryny.
- Stworzenie podczas nauczania atmosfery, w której Duch Święty będzie mógł złożyć świadectwo. Możesz to zrobić poprzez nauczanie i świadczenie o przesłaniu Przywrócenia. Nauczaj zgodnie ze wskazówkami Ducha i składaj świadectwo, że dzięki mocy Ducha Świętego wiesz, iż prawdą jest to, czego nauczasz.
- Postępowanie zgodne ze wskazówkami Ducha w czasie przystosowywania przesłania do potrzeb każdej osoby.
- Zapraszanie ludzi do działania. Ich wiara będzie wzrastać, kiedy odpokutują, będą przestrzegać przykazań oraz zawrą przymierza i dochowają ich.

Starszy M. Russell Ballard mówił o mocy Ducha: „Prawdziwe nawrócenie przychodzi przez moc Ducha. Kiedy Duch porusza serce, wówczas serce się zmienia. Kiedy ludzie [...] poczuja, że Duch współdziała z nimi lub kiedy zobaczą dowód miłości i miłosierdzia Pana w swoim życiu, będą duchowo podbudowani i wzmocnieni, a ich wiara w Niego powiększy się. Te doświadczenia z Duchem pojawiają się naturalnie, kiedy osoba jest gotowa do wypróbowania słowa. Oto, w jaki sposób dochodzimy do *odczuwania*, że ewangelia jest prawdziwa” („Teraz jest czas”, *Liahona*, stycz. 2001, 75).

Duch Święty działa w sercach ludzi, aby doprowadzić do takich zmian. Kiedy ludzie decydują, że będą przestrzegać przykazań, silniej odczuwają moc Ducha Świętego i wzrosnie ich wiara, która jest niezbędna dla okazywania posłuszeństwa Chrystusowi. A zatem powinniśmy pomagać w rozwijaniu wiary tym osobom, z którymi pracujesz, prosząc je, by odpokutowały oraz złożyły zobowiązania i dotrzymały ich.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

- Przeczytaj jeden lub dwa z następujących fragmentów i zastanów się, co zainteresowany musi odczuć, aby się nawrócić. Zapisz swoje uczucia i wrażenia w dzienniku do studiowania. Omów swoje pomysły z innymi misjonarzami i członkami.
2 Nefi 4:16–35; Enos 1; Mosjasz 4–5; 18:7–14; 27–28; Alma 5; 17–22; 32; 36; 38
- Przeczytaj jeden lub dwa z następujących fragmentów i zastanów się, co ty jako misjonarz i jako członek musisz czuć, by nauczać z mocą nawracania. Zapisz swoje uczucia i wrażenia w dzienniku do studiowania. Omów swoje pomysły z innymi misjonarzami i członkami.
1 Nefi 8:11–12; Mosjasz 28:1–4; Alma 26; 29; 31:26–38; 32; Moroni 7:43–48; NiP 4; 18:10–16; 50:21–22

Studiowanie pism świętych

Czego te fragmenty uczą na temat mocy Ducha w twojej pracy?

2 Nefi 33:1–2	NiP 42:11–17	Guide to the Scriptures, „Conversion, Convert” (Nawrócenie, Nawrócony)
NiP 50:13–22	Dzieje Apostolskie 2:37–38	
I List do Koryntian 2:11–14		

Co możesz zrobić, by cieszyć się mocą Ducha w swojej pracy?

Alma 32:27–28	NiP 42:14	Ew. Jana 7:17
---------------	-----------	---------------

Dlaczego ważne jest, by nauczać tego, co się wie i w co się wierzy?

Alma 5:43–47	NiP 52:9	NiP 80:4
--------------	----------	----------

Módl się z wiarą

Możesz nauczać w Pański sposób jedynie dzięki mocy Ducha, a otrzymasz Go poprzez modlitwę wiary. Pan powiedział: „A Duch będzie wam dany przez modlitwę wiary; a jeżeli nie otrzymacie Ducha, nie będziecie nauczać” (NiP 42:14). Kiedy modlisz się o pomoc w nauczaniu, moc Ducha Świętego zanieś twe nauki „do serc ludzi” (2 Nefi 33:1).

Prezydent Gordon B. Hinckley zilustrował tę zasadę, opowiadając o pewnym doświadczeniu ze swojej misji:

„Zawsze będę pamiętać dwóch młodych mężczyzn, którzy służyli w mojej misji. Jeden był dosłownie gwiazdą. Był wykształcony. Był błyskotliwy. Był bystry. Był nieco arogancki. Mieliśmy też drugiego misjonarza, który wcześniej malował znaki drogowe, szyldy i reklamy. Pracował w warsztacie produkującym znaki i miał niewielkie wykształcenie, ale

znał swoje niedociągnięcia i polegał na Panu. Kiedy modlił się, widać było, że rozmawia z Panem. Nie były to wyuczone formułki, była to konwersacja i ten młody człowiek dokonywał cudów, podczas gdy ten pierwszy zaledwie wykonywał swoje obowiązki bez angażowania się. Widać było wyraźnie, że jeden z nich miał moc, a drugi jej nie miał. Wzywajcie Pana. To On wystosował zaproszenie i On odpowie” (*Teachings of Gordon B. Hinckley* [1997], 469).

Staraj się szczerze modlić z prawdziwym zamiarem i „z całego serca” (Moroni 7:48). Skuteczna modlitwa wymaga wielkiego wysiłku (zob. Moroni 10:3–4; NiP 8:10; 9:7). Poważnie zastanów się nad swoją postawą i używanymi słowami. Kiedy się modlisz, weź pod uwagę następujące kwestie:

- Używaj języka modlitwy, który okazuje miłość i szacunek do Ojca Niebieskiego. Posługuj się stosownym i pełnym czci słownictwem, bez względu na język, jakim mówisz. Na przykład, w języku angielskim używa się zaimków z pism świętych takich jak *Tyś*, *Twa*.
- Zawsze wyrażaj wdzięczność za otrzymane błogosławieństwa. Jeśli świadomie postarasz się, by okazać wdzięczność, pomoże ci to dostrzec, ile miłosierdzia okazuje ci Pan w twoim życiu.
- Módl się szczególnie o kierownictwo i pomoc Ducha Świętego. Pokaż, że cenisz to błogosławieństwo, będąc wrażliwym i świadomym podszeptów duchowych. Następnie odważnie postępuj zgodnie z nimi.
- Módl się z miłością i miłosierdziem. Módl się za konkretne osoby po nazwisku. Proś o natchnienie, które pomoże ci zrozumieć i zaspokoić ich potrzeby. Módl się o dobro poznawanych osób, zainteresowanych, nowo nawróconych i mniej aktywnych członków. Módl się za członków, przywódców kapłaństwa i organizacji pomocniczych na twoim obszarze. Módl się za swą rodzinę w domu. Módl się za kolegę/koleżankę, innych misjonarzy i za swojego prezydenta misji. Módl się, by wiedzieć, jak możesz pomóc innym, a potem bądź gotów poświęcić się w ich imieniu.
- Módl się, byś dostrzegł, gdzie masz iść i co robić. Módl się, byś był zaprowadzony do tych, którzy są przygotowani na przyjęcie przesłania Przywrócenia. Módl się, byś dostrzegł takie osoby.

„Każdego ranka [...] misjonarze powinni padać przed Panem na kolana i prosić Go, by rozwiązał im języki i przemawiał przez nich dla błogosławieństwa tych, których będą nauczać. Jeżeli będą tak czynić, nowe światło zagości w ich życiu. Będą mieli więcej zapału do pracy. Poznają, że w bardzo rzeczywistym sensie są sługami Pana, przemawiającymi w Jego imieniu. Zauważą inne reakcje u tych, których nauczą. Gdy będą tak czynić pod wpływem Ducha, ich zainteresowani odpowiedzą pod wpływem tego samego Ducha”.

— PREZYDENT GORDON B. HINCKLEY
„SŁUŻBA MISJONARSKA”, PIERWSZE ŚWIATOWE SZKOLENIE DLA
PRZYWÓDCÓW, 11 STYCZ. 2003, 20

- Uznaj, że twój Ojciec Niebieski lepiej zna twoje potrzeby niż ty sam. Polegaj na Duchu, by wiedzieć, o co się modlić (zob. 3 Nefi 19:24; NiP 46:28, 30).
- W wieczornych modlitwach zdawaj Panu sprawozdanie z tego, co działo się w danym dniu. Później prześledź z Nim plany na następny dzień. Słuchaj podszeptów Ducha.
- Módl się, by przetrwać pokusę. Poddawanie się pokusie zakłóca kontakt z Duchem.
- Módl się, a kiedy jest to właściwe, poś w intencji specjalnych błogosławieństw.
- Rozważaj pisma święte i módl się na ich temat. Otwierają one okna objawienia.
- Wierz, że Bóg odpowie na twoje modlitwy. Uznaj, że myśli Boga nie są twoimi myślami (zob. Ks. Izajasza 55:8–9) i zaufaj, że Bóg odpowie na twoje modlitwy na Swoją własny sposób i w Swoim czasie.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Zastanów się nad poniższymi wypowiedziami dotyczącymi szczerzej modlitwy:

„Problem z większością naszych modlitw polega na tym, że wypowiadamy je tak, jak byśmy podnosili słuchawkę telefonu i zamawiali artykuły spożywcze — składamy zamówienie i odkładamy słuchawkę. Potrzebujemy medytować, kontemplować, myśleć o tym, o co się modlimy, a potem porozmawiać z Panem tak, jak człowiek z człowiekiem” (Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469).

„Modlitwa, która jest tylko spazmatycznym płaczem w chwilach kryzysu, stanowi krańcowo samolubny akt. Zwracamy się wtedy do Boga jak do fachowca od usterek lub serwisu technicznego, którzy pomagają nam jedynie w razie nagłych wypadków. Powinniśmy pamiętać o Najwyższym dzień i noc — zawsze — nie tylko wtedy, gdy zawiedzie wszelka inna pomoc, a my rozpaczliwie jej potrzebujemy” (Howard W. Hunter, *The Teachings of Howard W. Hunter*, wyd. Clyde J. Williams [1997], 39).

Posłuż się poniższą skalą i oceń na swój prywatny użytek swoje modlitwy. W dzienniku do studiowania zapisz odpowiedzi na pytania, takie jak te zamieszczone poniżej: Gdzie umieściłbyś się na tej skali? Gdzie chciałbyś być na tej skali? Jak zamierzasz to zmienić?

Słabo	Średnio	Dobrze
Słaba wiara w Chrystusa	←————→	Silna wiara w Chrystusa
Nie są pełne wdzięczności	←————→	Są pełne wdzięczności za wszystko
Nie są skupione na pracy	←————→	Są skupione na pracy
Nie są związane z działaniami	←————→	Działania są przepojone modlitwami
Powtarzające się	←————→	Skoncentrowane na dzisiejszych potrzebach
Przytępione uczucia	←————→	Budujące, orzeźwiające
Skoncentrowane na nieczystych myślach	←————→	Skoncentrowane na czystych myślach
Skoncentrowane na sobie	←————→	Mające na względzie innych ludzi
Ogólne, nie konkretne	←————→	Konkretne, nie ogólne
Brak Ducha	←————→	Duch prowadzi w modlitwie
Nie rozpoznane odpowiedzi	←————→	Pewność, że Bóg odpowiada na modlitwy

Studiowanie pism świętych

Dlaczego musisz modlić się o Ducha?

2 Nefi 32:8–9

NiP 42:14

NiP 50:13–22

O co powinieneś się modlić?

Alma 6:6

Alma 13:28

Alma 34:17–27

Alma 37:36–37

3 Nefi 18:20

3 Nefi 19:9

NiP 50:29–30

Guide to the Scriptures,
„Prayer” (Modlitwa)**Naucz się rozpoznawać podszepty Ducha**

Duch zawsze może cię prowadzić i kierować tobą. Jednakże Duch przemawia cicho, tak poprzez twe uczucia, jak i myśli. Jednym z największych wyzwania, jakie masz ty i osoby, z którymi pracujesz, jest rozpoznanie cichych, subtelnych podszeptów Ducha Świętego.

Starszy Boyd K. Packer nauczał: „W pismach świętych głos Ducha opisany jest nie jako ‚głośny’ czy ‚ostrzy’. Nie jest to ‚głos grzmotu ani ogłuszający głos’. Jest to raczej ‚cichy głos o wielkiej łagodności, niczym szept’, który potrafi ‚[dotrzeć] do każdego zakątka [...] duszy’ i sprawić, by ‚serca [...] rozgorzały’. (3 Nefi 11:3; Helaman 5:30; NiP 85:6–7). Pamiętajcie, Elias nie usłyszał głosu Pana w wietrze, ani w trzęsieniu ziemi, ni w ogniu, ale był to ‚cichy łagodny powiew’ (I Ks. Królewska 19:12).

Duch nie przyciąga naszej uwagi krzykiem ani nie potrząsa nami ciężką ręką. Raczej szepcze. Pieści tak łagodnie, że jeśli jesteśmy czymś zajęci, możemy wcale Go nie poczuć. (Nic więc dziwnego, że objawiono nam Słowo Mądrości, bo jak osoba pijana czy uzależniona mogłaby usłyszeć taki głos?)

Czasami napiera na nas tak stanowczo, że zwracamy na niego uwagę. Jednak w większości przypadków, jeśli nie przywiązujemy wagi do łagodnych uczuć, Duch oddali się i będzie czekać, aż poszukamy Go, posłuchamy i własnymi słowami powiemy tak, jak powiedział Samuel w starożytnych czasach: „Mów, bo sługa twój słucha” (I Ks. Samuela 3:10) („The Candle of the Lord”, *Ensign*, stycz. 1983, 53).

Na świecie jest wiele głosów, które zabiegają o twoją uwagę i z łatwością mogą zmniejszyć twoją wrażliwość duchową, jeśli nie będziesz uważać.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Przestuduj następującą tabelkę. Pomyśl o tym, kiedy doświadczyłeś któregoś z tych uczuć, myśli czy wrażeń, opisanych w poniższych fragmentach. W miarę studiowania i zdobywania doświadczenia dodawaj do listy nowe fragmenty. Zastanów się, w jaki sposób możesz zastosować te zasady, by pomóc innym poczuć i rozpoznać Ducha.

NiP 6:23; 11:12–14; List do Rzymian 15:13; List do Galacjan 5:22–23	Daje poczucie miłości, radości, pokoju, cierpliwości, pokory, łagodności, wiary i nadziei.
NiP 8:2–3	Umysłowi podsuwa myśli, sercu uczucia.
NiP 128:1	Zajmuje myśli i narzuca uczucia.
Józef Smith — Historia 1:11–12	Pomaga w tym, by pisma święte wywarły silniejszy wpływ.
NiP 9:8–9	Daje dobre odczucia co do nauczania, jeśli coś jest prawdą.
Alma 32:28; NiP 6:14–15; I List do Koryntian 2:9–11	Oświeca umysł.
Alma 19:6	Ciemność zastępuje światłem.
Mosjasz 5:2–5	Wzmacnia pragnienie unikania zła i przestrzegania przykazań.
Ew. Jana 14:26	Naucza prawdy i przypomina ją.
Ew. Jana 14:27	Daje uczucie pokoju i pocieszenia.

Ew. Jana 16:13	Prowadzi do prawdy i pokazuje przyszłe rzeczy.
Moroni 10:5	Objawia prawdę.
NiP 45:57	Prowadzi i chroni przed oszustwem lub ułudą.
2 Nefi 31:18; NiP 20:27; Ew. Jana 16:14	Wielbi Boga Ojca i Jezusa Chrystusa i świadczy o Nich.
NiP 42:16; 84:85; 100:5–8; Ew. Łukasza 12:11–12	Kieruje słowami pokornych nauczycieli.
Ew. Jana 16:8	Rozpoznaje i naprawia grzech.
Moroni 10:8–17; NiP 46:8–26; I List do Koryntian 12	Daje dary Ducha.
Alma 10:17; 12:3; 18:16, 20, 32, 35; NiP 63:41	Pomaga dostrzec lub rozróżnić myśli innych osób.
NiP 46:30; 50:29–30	Mówi, o co się modlić.
2 Nefi 32:1–5; NiP 28:15	Mówi, co robić.
1 Nefi 10:22; Alma 18:35	Pomaga prawym mówić z mocą i upoważnieniem.
NiP 21:9; 100:8; Ew. Jana 15:26	Świadczy o prawdzie.
2 Nefi 31:17; Alma 13:12; 3 Nefi 27:20	Uświęca i przynosi odpuszczenie grzechów.
1 Nefi 2:16–17; 2 Nefi 33:1; Alma 24:8	Niesie prawdę do serca słuchacza.
1 Nefi 1:1–3; I Ks. Mojżeszowa 31:3–5	Uwydatnia umiejętności i zdolności.
1 Nefi 7:15; 2 Nefi 28:1; 32:7; Alma 14:11; Mormon 3:16; Eter 12:2	Ogranicza lub powstrzymuje (odmawia).
NiP 50:13–22	Podbudowuje zarówno nauczyciela, jak i uczniów.
NiP 88:3; Ew. Jana 14:26	Przynosi pocieszenie.

W odpowiedzi na pytanie: „W jaki sposób rozpoznajemy podszepty Ducha?” Prezydent Gordon B. Hinckley przeczytał Moroni 7:13, 16–17, a następnie powiedział: „Ostatecznie jest to test. Czy przekonuje to do czynienia dobra, wzrastania, dzielności, czynienia tego, co prawe, uprzejmości, wielkoduszności? Jeśli tak, to jest to od Ducha Bożego. [...]”

Jeśli zaprasza do czynienia dobra, to jest to od Boga. Jeśli zaprasza do czynienia zła, wówczas jest to od diabła. [...] A jeśli czynisz to, co prawe i jeśli żyjesz w prawy sposób, poznasz swoim sercem, co Duch mówi do ciebie.

Rozpoznasz podszepty Ducha poprzez owoce Ducha — jeśli jest to coś, co oświeca, co buduje, co jest pozytywne, afirmatywne i wzniosłe i prowadzi nas do lepszych myśli, lepszych słów i lepszych uczynków, jest od Ducha Bożego” (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 260–261).

Bóg odpowiada na twoje modlitwy poprzez osobiste natchnienie i objawienie. Poprzez Ducha Świętego będzie prowadził cię w odnajdywaniu osób, podczas nauczania przywróconej ewangelii i wzmacniania mniej aktywnych członków i nowo nawróconych. Twoim zadaniem jest żyć godnie, żarliwie się modlić, nauczyć się rozpoznawania przewodnictwa Ducha oraz odważnie postępować wedle Jego wskazówek.

Poleganie na Duchu

Jako sługa Pana masz wykonywać Jego pracę na Jego sposób i w oparciu o Jego moc. Niektórzy misjonarze czują się pewnie, kiedy wiedzą, jak odnieść sukces. Innym brak takiej pewności. Jednakże pamiętaj, że poczucie pewności i wiara powinny mieć swe korzenie w Chrystusie, nie w tobie. Polegaj bardziej na Duchu, niż na własnych talentach

i zdolnościach. Ufaj, że Duch poprowadzi cię w każdym aspekcie pracy. Prorok Józef Smith nauczał, że Duch jest podstawą nauczania i głoszenia ewangelii:

„Żaden człowiek nie może głosić Ewangelii, nie mając Ducha Świętego” (*History of the Church*, 2:477).

„Niekórzy zostali powołani i ustanowieni przez Ducha objawienia i proroctwa i zaczęli głosić, kiedy Duch im na to pozwolił i choć byli słabi, wzmacniała ich moc Boża” (*History of the Church*, 4:538).

„[Józef Smith] przystąpił do szkolenia Starszych w kwestii głoszenia Ewangelii i położył nacisk na konieczność uzyskania Ducha, aby mogli głosić wraz z Duchem Świętym zesłanym z niebios” (*History of the Church*, 4:13).

Podczas planowania zajęć na tydzień i na każdy dzień będziesz musiał codziennie, a nawet kilka razy w ciągu dnia, zadać sobie kilka podstawowych pytań (zob. ramkę „Studiowanie pism świętych”, w której znajdują się przykłady takich pytań). Szukaj natchnienia, by odpowiedzieć na te pytania w sposób, który będzie odpowiadał każdej sytuacji. Następnie podczas planowania weź pod uwagę te odpowiedzi. Jednak powinieneś też być gotów podążać za Duchem i zmieniać plany, kiedy pojawią się nieprzewidziane okoliczności.

Przestuduj poniższe fragmenty z pism świętych i zastanów się, jakiej odpowiedzi udzielają na te ważne pytania, które powinieneś zadawać sobie każdego dnia. Zastanów się, co te fragmenty znaczą dla twych wysiłków, związanych z odnajdywaniem ludzi, z sesjami planowania oraz studiowaniem osobistym i z kolegą/koleżanką. Pomyśl też nad ich znaczeniem, kiedy nauczasz lekcji, zapraszasz ludzi do złożenia zobowiązań, sprawdzasz, czy się z nich wywiązali, wzmacniasz nowych i mniej aktywnych członków oraz współpracujesz z członkami.

Studiowanie pism świętych

Gdzie powinienem pójść?

Helaman 10:17 NiP 75:26–27
NiP 31:11 NiP 79:1–2

Co powinienem zrobić?

1 Nefi 4:6 NiP 28:15
2 Nefi 32:2–5 NiP 52:3–4

Co powinienem powiedzieć?

2 Nefi 33:1	NiP 33:8–10	Ew. Mateusza 10:19–20
Alma 5:43–46	NiP 50:13–22	Ew. Marka 13:11
Alma 11:22	NiP 68:1–4	I List do Koryntian 2:4–5, 12–13
Helaman 5:18	NiP 75:3–11	II Ks. Mojżeszowa 4:10–12
Helaman 13:3–5	NiP 100:5–8	

W jaki sposób mam przystosować nauczanie do potrzeb moich zainteresowanych?

Alma 12:7	3 Nefi 17:2–3	NiP 84:85
Alma 41:1	NiP 71:1	

Którymi fragmentami z pism świętych powinienem posłużyć się i jak to zrobić?

Mosjasz 18:19–20	NiP 32:4	NiP 71:1
Mosjasz 27:35	NiP 42:11–17	NiP 80:4
NiP 18:32–36	NiP 68:1–4	Ew. Łukasza 24:13–32

Krótkie ostrzeżenie

Kiedy modlisz się o natchnienie, powinieneś też potwierdzić swoje uczucia. Na przykład, porównaj swoją decyzję z fragmentami z pism świętych i naukami żyjących proroków. Upewnij się, że te uczucia są zgodne z twoimi zadaniami. Na przykład, nie otrzymasz objawienia, by mówić lokalnemu biskupowi, jak ma wykonywać swoje powołanie. Omów swoje decyzje i wnioski z kolegą/koleżanką, przywódcą dystryktu lub, jeśli jest to właściwe, ze swoim prezydentem misji.

Prezydent Howard W. Hunter dał taką radę: „Pozwólcie, że dam wam krótkie ostrzeżenie. [...] Myślę, że jeśli nie będziemy ostrożni [...], możemy próbować fałszować prawdziwy wpływ Ducha Pana metodami niegodnymi i stosującymi manipulację. Martwi mnie, kiedy wydaje się, że silne emocje czy płynące łzy identyfikowane są z obecnością Ducha. Z całą pewnością Duch Pana może przynieść ze sobą silne emocje, łącznie ze łzami, ale zewnętrzna manifestacja nie powinna być mylona z obecnością samego Ducha” (*The Teachings of Howard W. Hunter*, 184). Duch Pana zawsze podbudowuje.

Objawienie i doświadczenia duchowe są święte. Powinny być traktowane jako poufne i omawiane jedynie we właściwych okolicznościach. Jako misjonarz będziesz być może bardziej świadomy doświadczeń duchowych, niż kiedykolwiek przedtem. Opieraj się pokusom, by swobodnie rozmawiać o takich doświadczeniach.

Starszy Boyd K. Packer poradził:

„Dowiedziałem się, że silne, wywierające duże wrażenie doświadczenia duchowe nie przychodzą do nas zbyt często. A kiedy tak się stanie, służą zazwyczaj naszemu podbudowaniu, pouczeniu nas i naszej poprawie. Jeśli nie jesteśmy powołani przez odpowiednie władze, nie mamy upoważnienia, by radzić lub poprawiać innych.

Przekonałem się też, że niemądrze jest ciągle mówić o niezwykłych doświadczeniach duchowych. Mają one być traktowane z troską i można się nimi dzielić jedynie wówczas, gdy sam Duch podpowie nam, byśmy opowiedzieli o nich w celu pobłogosławienia innych” (*Ensign*, stycz. 1983, 53).

„Jeśli jesteśmy godni, mamy prawo do otrzymania objawień dla samych siebie, rodzice dla dzieci, a członkowie Kościoła w związku ze swoimi powołaniami. Jednak prawo do objawienia dla innych nie wykracza poza tych, którym służymy”.

– PREZYDENT JAMES E. FAUST
„COMMUNION WITH THE HOLY SPIRIT”, *ENSIGN*, MAR. 2002, 4

Studiowanie pism świętych

Poleganie na Duchu jest tak ważne, że Pan bardzo wyraźnie ostrzega nas, byśmy nie zaprzeczali Duchowi lub nie gasili Go. Czego dowiadujesz się z poniższych fragmentów pism świętych?

Jakub 6:8–9
3 Nefi 29:5–6

Mormon 9:7–9
Moroni 10:7–8

NiP 11:25–26
I List do Tesaloniczan 5:19–20

Zapamiętaj

- Módl się z wiarą, aby uzyskać odpowiedzi na modlitwy.
- Naucz się rozumieć, rozpoznawać i postępować według podszeptów Ducha.
- Naucz się polegać na Duchu, który pokaże ci, gdzie iść, co zrobić i co powiedzieć.
- Nauczaj innych, jak rozpoznawać Ducha.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Zapisz swoje duchowe doświadczenia w dzienniku do studiowania. Na przykład, odpowiedz na takie pytania jak: Czy wtedy gdy studiowałem pisma święte, lepiej coś zrozumiałem? Czy miałem niezwykłą możliwość spotkania się z ludźmi, z którymi mogłem podzielić się przestaniem? Czy dane mi były słowa, które mogłem powiedzieć wtedy, kiedy tego potrzebowałem? Czy odczuwam wielką miłość do ludzi, których spotkałem? W jaki sposób uzyskałem odpowiedź na swoje modlitwy?
- Podziel stronę na dwie kolumny. Jedną kolumnę zatytułuj „Co zrobił Pan”, a drugą — „Co zrobił Lehi lub Nefi”. Przeczytaj historię o Liahonie i złamanym łuku (1 Nefi 16:9–30) lub o tym, jak Nefi budował statek (1 Nefi 17:7–16; 18:1–6). Podczas czytania wypisuj w odpowiedniej kolumnie wydarzenia z historii. Zastanów się, czego ta historia może nauczyć cię o naturze natchnienia.
- Przejrzyj swój dziennik i znajdź przypadki, kiedy prowadził cię Duch lub doświadczyłeś objawienia czy innego daru Ducha. Zastanów się, kiedy, gdzie i dlaczego miały miejsce dane doświadczenia. Czy zrobiłeś coś szczególnego, by przygotować się na takie doświadczenie? W jaki sposób widać było w tym doświadczeniu rękę Pana? Jak się czułeś? Co możesz zrobić, by mieć podobne doświadczenia? Pamiętanie o tych doświadczeniach może ci pomóc w rozpoznaniu i ponownym otrzymaniu Ducha.
- Dzieje Apostolskie, znajdujące się w Biblii, nazwane są w wersji angielskiej „Księgą dziejów Ducha Świętego działającego poprzez Apostołów”. Przeczytaj nagłówki do rozdziałów w księdze Dziejów Apostolskich i wyjaśnij, dlaczego tytuł ten może być właściwy. Znajdź potwierdzenie swojego stanowiska.
- Przestuduj poniższą radę i zastanów się nad nią. W jaki sposób wiąże się ona z twoim codziennym głoszeniem ewangelii?

„Powiedz braciom, by byli pokorni i wierni i aby na pewno zachowywali Ducha Pana, który poprowadzi ich właściwą drogą. Bądź ostrożny i nie odwracaj się od spokojnego, cichego głosu; on ich nauczy, co robić i gdzie pójść; przyniesie owoce królestwa. Powiedz braciom, aby ich serca były otwarte na przekonanie tak, by byli gotowi na przyjęcie Ducha Świętego, kiedy ten przyjdzie do ich serc. Potrafią oni odróżnić Ducha Pana od wszystkich innych duchów — będzie On szeptał ich duszom o pokoju i radości; usunie z ich serc złośliwość, nienawiść, spór i całe zło, a ich wszelkim pragnieniem będzie czynienie dobra” (cytowane w: *Juvenile Instructor*, 19 lipca 1873, 114).

Prorok Józef Smith dał tę radę Brighamowi Youngowi we śnie, prawie trzy lata po swojej śmierci. Co byś zrobił, gdybyś był na miejscu Brighama Younga i otrzymał taką radę?

- Przestuduj Alma 33:1–12; 34:17–29, 38. Na jakie pytania odpowiadał Alma? (Przyjrzyj Alma 33:1–2). W jaki sposób Alma odpowiedział na te pytania? Jakie dał zapewnienie dotyczące tego, że Bóg wysłuchuje i odpowiada na modlitwy?
- Pan obiecał, że Duch będzie prowadził nas na wiele różnych sposobów. Podczas czytania poniższych fragmentów znajdź takie aspekty swojej pracy, które wymagają przewodnictwa Ducha. Co oznaczają dla twego osobistego studiowania i studiowania z kolegą/koleżanką przykazania i obietnice zawarte w poniższych fragmentach? Jakie znaczenie mają dla spotkań dystryktu, konferencji strefy, nabożeństw chrztu i innych spotkań?

Modlitwa

3 Nefi 19:24
NiP 46:30

NiP 50:30
List do Rzymian 8:26

Prowadzenie spotkań

Moroni 6:9 NiP 20:45 NiP 46:2

Pisanie

NiP 9:9 NiP 47:4 NiP 124:4
NiP 24:6 NiP 104:81 Mojżesz 6:6

- Przeczytaj poniższe fragmenty z pism świętych (włącznie z nagłówkami do rozdziałów).

NiP 60:1–5 NiP 61:1–4, 21–22 NiP 62:4–8

Co w tej opowieści było dla Pana bardzo ważne?

Co nie miało dla Pana znaczenia?

Zastanów się nad następującą wypowiedzią Starszego Dallina H. Oaksa:

„[Ktoś może mieć] silne pragnienie, by być prowadzonym przez Ducha Pana, ale [...] niemądrym jest rozciągnięcie tego pragnienia do takiego punktu, w którym chce być prowadzonym w *każdym* aspekcie. Pragnienie, aby być prowadzonym przez Pana jest swoistą mocą, ale musi temu towarzyszyć zrozumienie, że nasz Ojciec Niebieski zostawia wiele decyzji naszemu osobistemu wyborowi. Podejmowanie decyzji jest jednym ze źródeł wzrastania, jakiego mamy doświadczyć w życiu śmiertelnym. Osoby, które próbują przerzucić podjęcie wszystkich decyzji na Pana i proszą o objawienie w każdym przypadku, wkrótce znajdują się w sytuacji, kiedy modlą się o przewodnictwo i go nie otrzymują. Na przykład, prawdopodobnie stanie się tak w tych licznych przypadkach, w których wybory są trywialne lub każda z możliwości jest do przyjęcia.

Powinniśmy przestudiować wszystko naszym umysłem, korzystając ze zdolności rozumowania, jakie dał nam nasz Stwórca. Wówczas powinniśmy modlić się o kierownictwo i postępować zgodnie z tym, co otrzymaliśmy. Jeśli nie otrzymaliśmy wskazówek, powinniśmy działać zgodnie z naszym najlepszym osądem. Osoby, które obstają przy szukaniu objawionego kierownictwa w sprawach, w których Pan nie chce nami kierować, mogą wywołać odpowiedzi oparte na swoich fantazjach czy uprzedzeniach, albo mogą nawet otrzymać odpowiedź przez medium fałszywego objawienia” („Our Strengths Can Become Our Downfall”, *Ensign*, październik 1994, 13–14).

Jaki jest związek pomiędzy postępowaniem według własnego osądu a poleganiem na Duchu?

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Porozmawiajcie o modlitwach, jakie ofiarujecie jako para misjonarska. Czy są one prowadzone przez Ducha Świętego? Czy otrzymaliście odpowiedzi na swoje modlitwy? Czy kiedy modlicie się jako para misjonarska:
 - Wierzycie, że Bóg da wam to, o co prosicie w prawości?
 - Dostrzegacie odpowiedzi na wasze modlitwy i dziękujecie za nie?
 - Modlicie się za konkretnych ludzi po nazwisku i bierzecie pod uwagę ich potrzeby?
 - Modlicie się za siebie nawzajem i prosicie, by Duch was prowadził?
 - Otrzymujecie odpowiedzi na swoje modlitwy?
- Omówcie jako para misjonarska, w jaki sposób żarliwiej będziecie szukać Ducha.
- Przedyskutujcie, na jakie sposoby ludzie opisują wpływ Ducha Świętego. Zapiszcie komentarze zainteresowanych na temat ich doświadczeń związanych z Duchem w procesie uczenia się ewangelii oraz próbach dotrzymywania zobowiązań. W jaki sposób możecie pomóc innym w rozpoznaniu tego świętego wpływu? Jak możecie uniknąć manipulowania nimi, kiedy będziecie pomagać?

- Zastanówcie się i omówcie, w jaki sposób poniższa rada ma zastosowanie w waszym przypadku: „Nie możecie wymusić spraw duchowych. Słowa takie jak: *zmusić, przymusić, naciskać, wymagać*, nie opisują przywileju, jaki mamy w czasie obcowania z Duchem. Nie możecie zmusić Ducha, aby zareagował, tak jak nie możecie zmusić fasolki do kiełkowania, czy pisklęcia do wyklucia przed czasem. Możecie stworzyć atmosferę, w której możliwe jest wzrastanie, odżywianie Słowem i ochrona, ale nie możecie wymuszać: musicie czekać na wzrastanie” (Boyd K. Packer, „The Candle of the Lord”, *Ensign*, stycz. 1983, 53).

- Przedyskutujcie poniższe wypowiedzi oraz to, jak te zasady mogą zmienić zarówno wasze modlitwy, jak i waszą pracę. W jaki sposób wasze modlitwy mogą wpływać na plany, ustanawianie celów, pracę i codzienne zajęcia?

„W dużej mierze nasze uczynki są dziećmi naszych modlitw. Po modlitwie działamy; nasze właściwe prośby mają wpływ na obranie właściwego kursu zachowania” (Bruce R. McConkie, „Why the Lord Ordained Prayer”, *Ensign*, stycz. 1976, 12).

„Szczera modlitwa implikuje to, że kiedy prosimy o jakieś błogosławieństwo lub cnotę, powinniśmy pracować nad utrzymaniem tego błogosławieństwa i kultywowaniem tej cnoty” (David O. McKay, *Secrets of a Happy Life*, 114–115).

„Proście [Boga], aby postawił was tam, gdzie On chce i aby powiedział wam, co chce, byście zrobili i abyście poczuli, że jesteście do Jego dyspozycji” (Brigham Young, *Discourses of Brigham Young*, wyb. John A. Widtsoe [1954], 46).

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Przedstaw lekcję na temat stosownego i pełnego czci języka modlitwy.
- Kiedy jest to właściwe, niech misjonarze podzielą się historią lub doświadczeniem, o jakim słyszeli podczas ostatniego spotkania świadectw, nauczania czy w innych okolicznościach. Historie i doświadczenia duchowe, o jakich mówią inni ludzie, mogą pomóc ci rozwinąć wiarę i uznać, że wpływ Ducha widoczny jest powszechnie i często.
- Wyraź wdzięczność za przejaw ręki Pana w twojej pracy (zob. NiP 59:21). Przedyskutuj, jak wyrażanie wdzięczności pomaga ci dostrzec małe, ale bardzo znamienne sposoby, na jakie Pan cię błogosławi (zob. Eter 3:5).
- Poproś misjonarzy, aby wygłosili przemówienia na temat misji i mocy Ducha Świętego.
- Poproś ostatnio nawróconego, aby powiedział ci, w jaki sposób Duch Święty natchnął go, gdy był zainteresowanym.

Prezydent misji

- Od czasu do czasu poproś misjonarzy, aby w swoich cotygodniowych listach do ciebie zawarli odpowiednie doświadczenia duchowe.
- Podczas wywiadów zapytaj od czasu do czasu o ich poranne i wieczorne modlitwy. Zapytaj, czy według nich te modlitwy są znaczące.
- Zapytaj misjonarzy, w jaki sposób pomagają zainteresowanym, by odczuli i rozpoznali Ducha.
- Kiedy jest to właściwe, powiedz misjonarzom, w jaki sposób otrzymujesz natchnienie co do transferów, co do nieposłusznych lub potrzebujących pomocy misjonarzy oraz doktryn, których powinnięś nauczać.

Jaka jest rola Księgi Mormona?

Rozważ

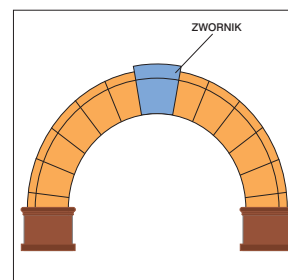
- W jaki sposób Księga Mormona jest zwornikiem, podstawą naszej religii?
- W jaki sposób Księga Mormona odpowiada na wielkie pytania duszy?
- Dlaczego Księga Mormona jest tak silnym narzędziem w procesie nawrócenia?
- W jaki sposób powinienem używać Księgi Mormona do budowania wiary i pomagania innym w zbliżeniu się do Boga?
- Dlaczego obietnica, znajdująca się w Moroni 10:3–5, jest kluczowa dla pracy misjonarskiej?

Księga Mormona jest mocnym dowodem na boskość Chrystusa. Jest też dowodem na Przywrócenie ewangelii poprzez Proroka Józefa Smitha. Zasadniczą częścią nawrócenia jest otrzymanie świadectwa od Ducha Świętego, że Księga Mormona zawiera prawdę. Jako misjonarz musisz najpierw mieć osobiste świadectwo, że Księga Mormona zawiera prawdę. Świadectwo to podczas procesu nawracania może doprowadzić do głębokiej i trwałej wiary w moc Księgi Mormona. Bądź pewien, że Duch Święty złoży świadectwo każdemu, kto czyta Księgę Mormona i zastanawia się nad nią i kto ze szczerym sercem, prawdziwym zamiarem i wiarą w Chrystusa pyta Boga, czy zawiera ona prawdę. To świadectwo Ducha Świętego powinno być głównym celem twojego nauczania.

Księga Mormona jest zwornikiem, podstawą naszej religii

Prorok Józef Smith nauczał, że Księga Mormona stanowi „podstawę naszej religii” (przedmowa do Księgi Mormona). Przy innej okazji powiedział: „Zabierzcie Księgę Mormona i objawienia — i co zostanie z naszej religii? Nie będzie jej” (*History of the Church*, 2:52).

Łuk to mocna budowla architektoniczna, wykonana z kamieni wykutych na kształt klinów, które opierają się na sobie. Środkowy kamień, czyli zwornik, zazwyczaj jest

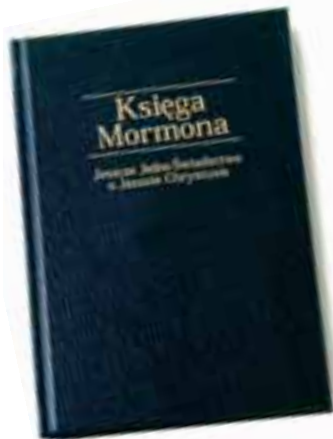

Notatki

większy niż pozostałe i unieruchamia wszystkie inne fragmenty. Kiedy Józef Smith nazwał Księgę Mormona „podstawą (zwornikiem) naszej religii”, nauczał, że spaja ona całą naszą religię. Prezydent Ezra Taft Benson powiedział, że Księga Mormona jest takim zwornikiem na co najmniej trzy sposoby:

Świadek Chrystusa. „Księga Mormona jest zwornikiem w naszym świadectwie o Jezusie Chrystusie, który Sam jest kamieniem węgielnym wszystkiego, co robimy. Z mocą i w jasny sposób składa świadectwo o Jego realności”.

Pełnia doktryny. „Sam Pan powiedział, że Księga Mormona zawiera „pełnię ewangelii Jezusa Chrystusa’ (NiP 20:9). [...] W Księdze Mormona odnajdziemy pełnię doktryn, które są konieczne dla naszego zbawienia. A one są nauczone w sposób prosty i wyraźny tak, że nawet dzieci mogą nauczyć się dróg zbawienia i wyniesienia”.

Podstawa świadectwa. „Tak jak łuk zawali się, jeśli zwornik zostanie usunięty, tak cały Kościół będzie stał lub upadnie w zależności od tego, czy Księga Mormona zawiera prawdę. Wrogowie Kościoła rozumieją to w jasny sposób. Właśnie dlatego tak usilnie starają się obalić prawdziwość Księgi Mormona, ponieważ jeśli będzie ją można zdyskredytować, wówczas Prorok Józef Smith upadnie razem z nią. A razem z nim nasze roszczenia co do kluczy kapłańskich, objawienia i przywróconego Kościoła. Ale i odwrotnie: jeśli Księga Mormona zawiera prawdę — a miliony świadczą, że mają świadectwo od Ducha, że jest ona prawdziwa — wówczas muszą być zaakceptowane roszczenia co do Przywrócenia i wszystkiego, co jest z tym związane” (*A Witness and a Warning* [1988], 18–19).

Księga Mormona, w połączeniu z Duchem, jest twoim najsilniejszym źródłem nawracania. Jest to najbardziej poprawna księga na Ziemi (zob. przedmowę do Księgi Mormona). Wyraźnie naucza doktryny Chrystusa, szczególnie w lekcjach, które prowadzisz dla zainteresowanych. Korzystaj z niej jako głównego źródła nauczania przywróconej ewangelii. Poniżej znajdują się przykłady prawd nauczanych wyraźnie w Księdze Mormona, których będziesz nauczać zainteresowanych.

Lekcja misjonarska	Doktryny	Odsyłacze
Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa	Odstępstwo, Przywrócenie, Józef Smith, upoważnienie kapłańskie	1 Nefi 12–14 2 Nefi 3; 26–29 Mosjasz 18
Plan zbawienia	„Wielki plan Wiecznego Boga” wraz z Upadkiem Adama, Zadośćuczynieniem, Zmartwychwstaniem i Sądem	2 Nefi 2; 9 Mosjasz 3; 15 Alma 12; 40–42
Ewangelia Jezusa Chrystusa	Wiara w Chrystusa, pokuta, chrzest, dar Ducha Świętego i wytrwanie do końca	2 Nefi 31–32 3 Nefi 11; 27
Dziesięcioro Przykazań; Prawa i obrzędy	Obrzędy takie jak chrzest, confirmacja, obrzędy kapłańskie i sakrament	3 Nefi 11:22–28; 18 Moroni 2–6

Zajęcie: Osobiste studiowanie

W dzienniku do studiowania zapisz odpowiedzi na poniższe pytania:

- W jaki sposób studiowanie Księgi Mormona wpłynęło na twoje świadectwo o Jezusie Chrystusie?
- W jaki sposób możesz używać Księgi Mormona, by pomóc innym we wzmocnieniu ich świadectw?

Studiowanie pism świętych**Co Zbawiciel mówi o Księdze Mormona?**

NiP 1:29

NiP 19:26–27

NiP 42:12

NiP 3:19–20

NiP 20:5–16

Mojżesz 7:62

NiP 17:6

NiP 33:16

Zajęcie dzięki uprzejmości C. Harrison Cooney Co., Inc. Nie kopiować.

Księga Mormona świadczy o Chrystusie

Głównym celem Księgi Mormona jest przekonanie wszystkich ludzi, że Jezus jest Chrystusem (zob. stronę tytułową Księgi Mormona). Świadczy ona o Chrystusie, potwierdzając realność Jego życia, misji i mocy. Naucza prawdziwej doktryny dotyczącej Zadoścuczynienia — które jest podstawą planu zbawienia. Niektórzy z tych, którzy spisywali dzieje zawarte w Księdze Mormona, widzieli Chrystusa osobiście. Brat Jereda, Nefi i Jakub widzieli Chrystusa, zanim narodził się On w życiu śmiertelnym. Mormon i Moroni widzieli zmartwychwstałego Chrystusa. Poza tym obecne były tłumy ludzi podczas krótkiej, lecz pełnej mocy służby Zbawiciela pośród Nefitów (zob. 3 Nefi 11–28). Ci, którzy nic nie wiedzą lub wiedzą niewiele o Zbawicielu, poznają Go dzięki czytaniu,

rozważaniu i modleniu się na temat Księgi Mormona.

Świadectwo Księgi Mormona potwierdza świadectwo Biblii, że Jezus jest Jednorodzoną Synem Boga i Zbawicielem świata. Kiedy będziesz nauczał pełni ewangelii Jezusa Chrystusa, często będziesz świadczył o Zbawicielu i Odkupicielu świata. Dzięki mocy Ducha Świętego dodasz swoje żywe świadectwo o prawdziwości tego przesłania.

Studiowanie pism świętych**Jakie powody spisywania kronik podali prorocy z Księgi Mormona?**

1 Nefi 6:4–6

2 Nefi 33:13–15

Słowa Mormona 1:3–8

1 Nefi 9:3–5

Jakub 1:4–7

Alma 37:2, 14

2 Nefi 4:15–16

Jakub 4:1–6, 12

3 Nefi 5:14–15

2 Nefi 25:23–29

Enos 1:13

Mormon 8:35

2 Nefi 26:15–16

Jarom 1:2

NiP 3:16–20

2 Nefi 29:11–14

Omni 1:25–26

NiP 10:46–48

Księga Mormona i Biblia potwierdzają nawzajem swe przesłania

Wierzenia ludzi na temat Biblii bardzo się różnią. Niektórzy wierzą, że Biblia jest księgą całkowicie doskonałą, pozbawioną błędów i że jest wszystkim, czego potrzebujemy do zbawienia. Inni traktują Biblię jako literaturę wartą studiowania, ale zaprzeczają, jakoby była dowodem boskości i cudów Chrystusa czy bezpośrednim objawieniem od Boga. Niektórzy ignorują Biblię, a inni nigdy jej nie widzieli lub nie mieli możliwości przeczytania jej.

Święci w Dniach Ostatnich wierzą, że „Biblia jest słowem Bożym, o ile jest poprawnie przetłumaczona” (Zasady Wiary 1:8). Księga Mormona, nie rywalizując z Biblią, potwierdza jej treść, nawołuje do jej czytania i świadczy o prawdziwości jej przesłania. Powinieneś korzystać z Księgi Mormona i Biblii, by potwierdzały nawzajem swe przesłanie.

Księga Mormona mówi o starożytnych przymierzach, jakie Bóg zawarł ze Swoimi dziećmi; Biblia mówi o wielkich prorokach, którzy również otrzymali te przymierza dzięki wierze. Księga Mormona świadczy o Chrystusie i Jego Zadośćuczynieniu; Biblia opisuje Jego narodziny, służbę, śmierć, Zadośćuczynienie i Zmartwychwstanie. A zatem Biblia i Księga Mormona uzupełniają się nawzajem i wzbogacają swe treści.

W angielskiej wersji Biblii Króla Jakuba wydanej przez Świętych w Dniach Ostatnich oraz w Księdze Mormona znajdują się odsyłacze i pomoce do studiowania, które z kawałka Judy (Biblia) i kawałka Józefa (Księga Mormona) tworzą jeden kawałek drewna w naszych dłoniach (zob. Ks. Ezechiela 37:15–17; zob. także 1 Nefi 13:34–41; 2 Nefi 3:12; 29:8). Niech priorytetem w nauczaniu będzie Księga Mormona, ale pokazuj też, jak Księga Mormona i Biblia uczą tych samych zasad.

Korzystaj z Księgi Mormona, by wyjaśnić i wytłumaczyć fragmenty Biblii. Na przykład, w Nowym Testamencie czytamy, że Chrystus został ochrzczony, by „wypełnić wszelką sprawiedliwość” (Ew. Mateusza 3:14–15). Księga Mormona wyjaśnia, co to znaczy wypełnić wszelką sprawiedliwość (zob. 2 Nefi 31:5–9).

Kiedy będziesz korzystać z Księgi Mormona i Biblii jako towarzyszących sobie tomów pism świętych, pokonają one spory i poprawią fałszywe doktryny (zob. 2 Nefi 3:12).

Biblia uczy następującej zasady w odniesieniu do prawa świadków: „Na zeznaniu dwóch albo trzech świadków opierać się będzie każda sprawa” (II List do Koryntian 13:1). W harmonii z tym prawem oba pisma — Księga Mormona i Biblia — świadczą o Jezusie Chrystusie.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Znajdź w Księdze Mormona i Biblii odsyłacze do poniższych tematów. Przykłady podane są w nawiasach po każdym temacie. Dodaj własne fragmenty i tematy.

- Prorocy (Ks. Amosa 3:7 i Jakub 4:4–6)
- Odstępstwo (II List do Tymoteusza 4:3–4 i 2 Nefi 28)
- Przywrócenie (Dzieje Apostolskie 3:19–21 i 1 Nefi 13:34–42)
- Dzieci Boże (Dzieje Apostolskie 17:29 i 1 Nefi 17:36)

Studiowanie pism świętych

Co Biblia mówi o Księdze Mormona?

Ew. Jana 10:16

Ks. Ezechiela 37:15–17

Ks. Izajasza 29:4, 11–18

Guide to the Scriptures, „Ephraim” (Ephraim),
podtytuł: *The Stick of Ephraim or Joseph*
(Kawałek Efraima lub Józefa)

Co Księga Mormona mówi o Biblii?

1 Nefi 13:20–29, 40–41

3 Nefi 23:1

Mormon 7:8–9

2 Nefi 29:3–14

W jaki sposób obie księgi służą jako świadectwa o Chrystusie?

2 Nefi 29:8

Ew. Jana 20:31

Dzieje Apostolskie 10:43

Księga Mormona odpowiada na pytania duszy

Prezydent Ezra Taft Benson powiedział, że misjonarze „muszą pokazać, jak [Księga Mormona] odpowiada na wielkie pytania duszy” („Flooding the Earth with the Book of Mormon”, *Ensign*, list. 1988, 5).

„Wielkie pytania duszy” mogą zawierać pytania takie jak te: Czy Bóg naprawdę istnieje? Czy żyłem przed narodzeniem? Czy będę żył po śmierci? Jaki jest cel istnienia? Czy Jezus naprawdę jest Zbawicielem?

Inne pytania mogą koncentrować się na bardziej doczesnych potrzebach: W jaki sposób mogę udoskonalić moje relacje ze współmałżonkiem? W jaki sposób mogę pomóc moim nastoletnim dzieciom, by unikały narkotyków czy niemoralności? Jak mogę znaleźć pracę, by zapewnić byt mojej rodzinie?

Ewangelia Jezusa Chrystusa pomaga nam odpowiedzieć na obydwie rodzaje pytań. Kiedy zdobywamy wiarę, że Księga Mormona jest prawdziwa, możemy zacząć odpowiadać na pytania dotyczące celu życia i nadziei na życie wieczne. Księga Mormona opisuje plan szczęścia, który nadaje życiu sens i perspektywę. Odpowiedzi na poniższe pytania są w jasny sposób wyjaśnione w Księdze Mormona.

- Czy Bóg istnieje? (Alma 22)
- Czego Jezus Chrystus oczekuje ode mnie? (2 Nefi 9)
- W jaki sposób może mi pomóc wiara w Jezusa Chrystusa? (Alma 36)
- Czy istnieje życie po śmierci? (Alma 40)
- Jaki jest cel istnienia? (Alma 34)
- Dlaczego Bóg pozwala na istnienie zła i cierpienia? (2 Nefi 2; Alma 14:9–11; 60:13)
- Czy moje nowo narodzone dziecko potrzebuje chrztu? (Moroni 8)
- Czy Bóg mnie zna? (Alma 5:38, 58)
- Czy Bóg odpowiada na modlitwy? (Enos 1)
- W jaki sposób mogę odnaleźć pokój i radość? (Mosjasz 2, 4)
- W jaki sposób moja rodzina może być szczęśliwsza i bardziej zjednoczona? (Mosjasz 2)
- Jak mogę znaleźć równowagę pomiędzy rodziną a karierą? (3 Nefi 13)
- W jaki sposób mogę wzmocnić moje relacje ze współmałżonkiem? (3 Nefi 14)

- Co mogę zrobić, by zło nie zagrażało mojej rodzinie? (Alma 39)
- Jak mogę uniknąć grzechu? (Helaman 5)

Kiedy czytamy Księgę Mormona, mając przewodnictwo Ducha, pomoże nam ona odpowiedzieć sobie na osobiste pytania. Naucza, że modlitwa i objawienie są kluczem do rozwiązywania konkretnych problemów. Pomaga nam wierzyć w to, że Bóg odpowie na nasze modlitwy.

Księga Mormona pomaga też zrozumieć, że przykazania Boże nie są restrykcyjną listą nakazów i zakazów, ale wskazówkami wiodącymi ku szczęśliwemu, obfitemu życiu. Kiedy zaczynamy rozumieć, że pierwsze zasady i obrzędy ewangelii są drogą prowadzącą do obfitego życia, będziemy wdzięczni, że pomagają nam one odpowiedzieć sobie na każde pytania i zaspokoić każdą potrzebę. Na przykład, rozumiemy, że pokuta, wybaczenie i zobowiązanie się do służenia innym są czymś zasadniczym w doskonaleniu relacji ze współmałżonkiem. Widzimy, że wiara w Chrystusa, zawieranie i dotrzymywanie przymierzy oraz postępowanie zgodne z podszeptami Ducha mogą pomóc nastolatkom w uniknięciu silnych pokus, jakie ich otaczają.

Ewangelia może odpowiedzieć na niemal każde pytanie i zaspokoić niemal każdą potrzebę. To właśnie dlatego masz „uczyć [...] zasad mojej Ewangelii, które są w Biblii i Księdze Mormona, a w których jest pełnia Ewangelii” (NiP 42:12).

„W świecie bardziej niebezpiecznym [...] Księga Mormona: Jeszcze Jedno Świadczenie o Jezusie Chrystusie ma ożywczą moc uzdrowienia głodujących dusz na świecie”.

– PREZYDENT BOYD K. PACKER
„KSIĘGA MORMONA: JESZCZE JEDNO ŚWIADECTWO
O JEZUSIE CHRZYSTUSIE”, LIAHONA, STYCZ. 2001, 64

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Zrób listę niektórych „wielkich pytań duszy”, które mogą zadać zainteresowani. Znajdź w Księdze Mormona odpowiedzi na te pytania. Zapisz odpowiedzi w swoim dzienniku do studiowania i wykorzystaj je podczas nauczania.

Księga Mormona zbliża ludzi do Boga

Na temat Księgi Mormona Prorok Józef Smith powiedział, że „przybliży do Boga ludzi przestrzegających jej nauk bardziej niż jakakolwiek inna księga” (przedmowa do Księgi Mormona). Księga Mormona jest trampoliną dla świadectwa i osobistego objawienia. Korzystaj z Księgi Mormona, by pomóc ludziom w zdobyciu duchowych doświadczeń, szczególnie świadectwa od Ducha Świętego, że księga ta zawiera prawdę. Dzięki konsekwentnemu zapraszaniu ludzi, by żyli zgodnie z zasadami znajdującymi się w Księdze Mormona, pomagasz im rozwinąć wiarę w Jezusa Chrystusa i zbliżyć się do Boga.

Prezydent Gordon B. Hinckley oświadczył: „Ci, którzy z modlitwą przeczytali [Księgę Mormona] — tak bogaci, jak i biedni, wykształceni lub nie — wzrosli dzięki jej mocy. [...] Bez wahania obiecuję wam, że jeśli z modlitwą przeczytacie Księgę Mormona, bez względu na to, ile razy wcześniej ją czytaliście, do waszych serc przyjdzie [...] Duch Pana. Pojawi się wzmocnione postanowienie, by kroczyć w posłuszeństwie Jego przykazaniom i pojawi się silniejsze świadectwo o żywotnej rzeczywistości Syna Bożego” („The Power of the Book of Mormon”, *Ensign*, czerw. 1988, 6).

Korzystaj z Księgi Mormona, by odpowiadać na wątpliwości

Wielu ludzi nie uwierzy we wszystko, czego będziesz nauczać. Prezydent Ezra Taft Benson nauczał, w jaki sposób Księga Mormona może być głównym źródłem reakcji w takich sytuacjach:

„Mamy korzystać z Księgi Mormona, by radzić sobie z wątpliwościami wobec Kościoła. [...]

[...] Wszystkie wątpliwości, czy będą one dotyczyć aborcji, wielożeństwa, oddawania czci siódmego dnia itp., w gruncie rzeczy zależą wyłącznie od tego, czy Józef Smith i jego następcy byli i są prorokami Boga, otrzymującymi boskie objawienie. [...]

[...] Jedyny problem, jaki osoba kwestionująca nasze nauki sama musi rozwiązać, dotyczy tego, czy Księga Mormona zawiera prawdę. Ponieważ jeśli Księga Mormona zawiera prawdę, wówczas Jezus jest Chrystusem, Józef Smith był Jego prorokiem, Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich jest prawdziwy i jest dziś kierowany przez proroka, otrzymującego objawienie.

Naszym głównym zadaniem jest głosić ewangelię i robić to skutecznie. Nie jesteśmy zobowiązani do rozwiania każdej wątpliwości. Ostatecznie za każdym człowiekiem stoi ściana wiary i tam musi on budować swoje stanowisko” (*A Witness and a Warning*, 4–5).

Na przykład, szczerze zainteresowani mogą mieć wątpliwości w kwestii tego, czego nauczasz o Słowie Mądrości. Pomóż im dostrzec, że ich prawdziwym pytaniem jest, czy Józef Smith mówił jako prorok Boga, kiedy przykazanie to zostało odnowione w tej dyspensacji. Możesz powiedzieć: „Posiadanie wiary potrzebnej do zaakceptowania tej nauki wymaga pewności, że to przykazanie przyszło do nas dzięki objawieniu, jakie Prorok Józef Smith otrzymał od Boga. Sposobem na to, aby dowiedzieć się, że Józef Smith jest prorokiem Boga, jest przeczytanie i modlenie się na temat Księgi Mormona”.

Zainteresowani sami muszą rozwiązać swoje obawy i wątpliwości. Możesz im pomóc, kiedy skupisz ich uwagę na tym, co wzmocni ich wiarę w Jezusa Chrystusa — na czytaniu i modleniu się na temat Księgi Mormona. Kiedy wzmocnią swe świadectwo o Przywróceniu, będą mieli siłę, by pokonać swoje obawy i wątpliwości.

Kiedy odpowiadasz na wątpliwości, pamiętaj, że opieramy się na współczesnych prorokach — Józefie Smithie i jego następcach — którzy otrzymują bezpośrednie objawienie od Boga. A zatem pierwszym pytaniem, na jakie musi odpowiedzieć sobie zainteresowany, jest to, czy Józef Smith był prorokiem, a odpowiedź tę można uzyskać, czytając Księgę Mormona i modląc się na jej temat.

Mój sluga, Józef © 2004 Lsz. Lemon Swindle. Publikacja tego wizerunku za zgodą Foundation Arts, American Fork, Utah 84003.

Józef Smith i Księga Mormona

Jednym ze sposobów na to, by dowiedzieć się, że Józef Smith jest prorokiem Boga, jest przeczytanie Księgi Mormona i modlenie się na jej temat.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Zapisz w swoim dzienniku do studiowania, w jaki sposób nawiązałbyś do Józefa Smitha i Księgi Mormona, by odpowiedzieć na poniższe wątpliwości:

- „Nie wierzę, że Bóg jeszcze przemawia do ludzi”.
- „Wierzę, że mogę czcić Boga na swój własny sposób, zamiast za pośrednictwem jakiejś zorganizowanej religii”.
- „Dlaczego muszę zrezygnować z lampki wina do obiadu, jeśli przystąpię do waszego kościoła?”
- „Dlaczego potrzebuję religii?”

W jaki sposób powinieneś korzystać z Księgi Mormona?

Wielu zainteresowanych albo nie czyta Księgi Mormona, albo nie rozumie tego, co czyta. Ci, którzy nie czytają bądź nie rozumieją Księgi Mormona, będą mieli trudności z otrzymaniem świadectwa o jej prawdziwości.

Czytaj Księgę Mormona ze swoimi zainteresowanymi

Podczas wspólnego czytania módl się, by Duch Święty złożył świadectwo zainteresowanym, że Księga Mormona zawiera prawdę.

Możesz pomóc zainteresowanym, czytając z nimi Księgę Mormona. Módl się o pomoc, kiedy wybierasz fragmenty, które odpowiedzą na ich wątpliwości i problemy. Wspólne czytanie może być częścią lekcji lub kolejnych spotkań. Możesz również zaangażować członków w czytanie z zainteresowanymi.

Niektóre szczególnie ważne fragmenty to: strona tytułowa, przedmowa (szczególnie dwa ostatnie akapity) oraz Moroni 10:3–5.

Fragmenty te pomogą zainteresowanym zrozumieć, w jaki sposób zdobyć świadectwo o Księdze Mormona. Zachęcaj ich, by czytali Księgę Mormona od początku, łącznie ze świadectwami trzech i ośmiu świadków oraz świadectwem Proroka Józefa Smitha.

Czytajcie i omawiajcie krótkie fragmenty (takie jak 1 Nefi 3:7 lub Mosjasz 2:17) oraz dłuższe fragmenty lub całe rozdziały (takie jak 2 Nefi 31, Alma 7 czy 3 Nefi 18).

Podczas wspólnego czytania od czasu do czasu przerywajcie je i omówcie to, co przeczytaliście. Zwróć uwagę na to, by w czasie czytania poszukać kluczowych przesłań czy ważnych doktryn. Podziel się właściwymi spostrzeżeniami, uczuciami, świadectwami i doświadczeniem osobistym. Pomóż innym poczuć duchową moc Księgi Mormona. W ten sposób możesz nauczać ich prawdziwej doktryny wprost z Księgi Mormona. Kontynuuj tę

„Proszę, nie traktujcie Księgi Mormona jako czegoś oczywistego. Módlcie się o wizję tego, jak skuteczniej można korzystać z Księgi Mormona podczas misji. Obiecuję wam, że jeśli to zrobicie, zaznacie oświecenia w kwestii tego, jaki kierunek powinniście obrać”.

– STARSZY JOSEPH B. WIRTHLIN
SEMINARIUM DLA NOWYCH PREZYDENTÓW MISJI, 23 CZERWCA 1999 R.

praktykę podczas kolejnych spotkań tak, by nauczane osoby mogły rozwinąć umiejętność samodzielnego czytania i modlenia się.

Nauczaj zasad i doktryn, posługując się słowami i wyrażeniami, jakich używali prorocy Księgi Mormona. Wyjaśnij tło i kontekst fragmentu. Wyjaśnij nieznanne słowa i wyrażenia.

„Odnos” do siebie i swoich zainteresowanych to, co przeczytaliście, znajdując zastosowanie tego, co istotne dla ciebie osobiście i twoich zainteresowanych (zob. 1 Nefi 19:23). „Odnosić” to tworzyć mentalny most pomiędzy zrozumieniem doktryny a życiem zgodnym z nią. Aby szczerze czytać z prawdziwym zamiarem, ty i osoby nauczane musicie być gotowi do tego, by działać zgodnie z doktryną, wprowadzić ją w swe codzienne życie oraz, jeśli to konieczne, odpokutować. Dzięki życiu zgodnemu z doktryną, zdobędziesz pewność, że jest ona prawdziwa. Możesz, na przykład, powiedzieć zainteresowanemu:

- „Nefi, podobnie jak ty, zmagał się z trudnym wyzwaniem. Ale kiedy praktykował wiarę po to, by „pójść i uczynić” to, co Pan mu nakazał, mógł odnieść sukces. (Przeczytaj 1 Nefi 3:7). Wiem, że Bóg pomoże ci żyć zgodnie ze Słowem Mądrości”.
- „Janku, to dobrze, że chcesz uwolnić się od poczucia winy. Tak jak Zbawiciel obiecał Nefitom — jeśli odpokutujesz, dostąpisz chrztu i otrzymasz Ducha Świętego, będziesz „bez winy przed Ojcem””. (Przeczytaj 3 Nefi 27:16).

Polegaj na obietnicy, znajdującej się w Moroni 10:3–5. Każda osoba, która szczerze czyta i modli się na temat tej księgi, może przekonać się o jej prawdziwości dzięki mocy Ducha Świętego. Czynь wszystko, co w twej mocy, by pomóc zainteresowanym:

- Przeczytać Księgę Mormona i zastanowić się nad jej przesłaniem dotyczącym Jezusa Chrystusa.
- Modlić się do Boga z wiarą w Jezusa Chrystusa, by otrzymać świadectwo o tym, że Księga Mormona zawiera prawdę i że Józef Smith jest prorokiem Przywrócenia.
- Modlić się szczerze i z prawdziwym zamiarem, co oznacza, że będą mieli zamiar działać zgodnie z odpowiedzią, jaką otrzymają od Boga.

Ty też powinieneś regularnie stosować tę obietnicę, by wzmocnić i odnowić własne świadectwo o Księdze Mormona. Odnowione świadectwo pomoże ci w zachowaniu trwałego przekonania, że każdy, kto zastosuje się do tej obietnicy, otrzyma odpowiedź.

Korzystaj z Księgi Mormona w każdym aspekcie pracy

Księga Mormona jest potężnym źródłem w nawróceniu. Korzystaj z niej jako głównego źródła nauczania przywróconej prawdy.

Pamiętaj:

- Księga Mormona jest zwornikiem, podstawą naszego świadectwa o Chrystusie, naszej doktryny i naszego świadectwa w ogóle.
- Księga Mormona w jasny sposób naucza doktryny, zawartej w lekcjach misjonarskich.
- Korzystaj z Księgi Mormona, by odpowiedzieć na pytania duszy i zareagować na wątpliwości dotyczące Kościoła.
- Czytaj konsekwentnie fragmenty z Księgi Mormona wraz z zainteresowanymi i nowo nawróconymi. Rób wszystko, co w twojej mocy, by sprawić, żeby codziennie czytali ją na własną rękę i stosowali to, czego się dowiadują.
- Zaufaj obietnicy Pana, że każda osoba, która szczerze czyta Księgę Mormona i modli się na jej temat, przekona się o jej prawdziwości dzięki mocy Ducha Świętego.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Przeczytaj 2 Nefi 2, 9, 30, 31, 32 i zaznacz każdy odsyłacz do Jezusa Chrystusa. Zrób listę różnych imion i tytułów Chrystusa, używanych w tych rozdziałach. Podkreśl słowa wypowiedziane przez Chrystusa. Zaznacz Jego cechy i uczynki. Możesz kontynuować tę praktykę w miarę czytania całej Księgi Mormona.
- Zapisz w swoim dzienniku do studiowania, co czułeś, kiedy po raz pierwszy zdobyłeś duchowe świadectwo, że Księga Mormona jest prawdziwa.
- W NiP 20:17 wyrażenie „przez to wiemy” wprowadza doktryny, jakie naucza i wyjaśnia Księga Mormona. Przeczytaj NiP 20:15–35 i zrób listę wspomnianych doktryn. Wybierz jedną z nich i skorzystaj z Guide to the Scripture, by porównać swoją listę z tym, czego Biblia uczy na ich temat.
- Porównaj kazanie na Górze, znajdujące się w Ew. Mateusza 5–7, z kazaniem Chrystusa w świątyni, opisanym w 3 Nefi 12–14. Zrób listę prostych i cennych prawd, które zostały przywrócone dzięki Księdze Mormona.
- Zrób listę pytań, jakie zadali zainteresowani. Znajdź w Księdze Mormona fragmenty, które odpowiedzą na te pytania i wykorzystuj je w miarę potrzeb w swoim codziennym nauczaniu.
- Znajdź w Księdze Mormona fragment, który zmienił twoje życie. Zapisz swoje uczucia z tym związane w dzienniku do studiowania.
- Znajdź w Księdze Mormona każdy przypadek, kiedy zapisane były słowa czyjejs modlitwy. W dzienniku do studiowania zapisz wspólne elementy tych modlitw.
- Przeczytaj 2 Nefi 33:10–15 i Moroni 10:27–29, 34. Co podczas sądu powiesz Nefiemu i Moroniemu o tym, jak wykorzystywałeś Księgę Mormona? Zapisz swoją odpowiedź i ustanów cele zmierzające do poprawy.
- Z nagłówków do Mosjasza 11–16 zrób streszczenie tego, czego nauczał Abinadi. Przeczytaj te rozdziały i rozszerz swoje podsumowanie.
- Z nagłówków do Mosjasza 2–5 zrób streszczenie tego, czego nauczał król Beniamin. Przeczytaj te rozdziały i rozszerz swoje podsumowanie.
- Kiedy codziennie czytasz Księgę Mormona, zapisuj w dzienniku do studiowania te fragmenty, które zrobiły na tobie wrażenie. Zapisz, w jaki sposób zastosujesz je w swoim życiu.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Razem czytajcie Księgę Mormona. Podzielcie się tym, czego się dowiedzieliście i co poculiście. Złóżcie też sobie nawzajem świadectwa.
- Którym z proroków lub misjonarzy z Księgi Mormona chciałbyś być i dlaczego? Podziel się swoją odpowiedzią z kolegą/koleżanką.
- Przeczytajcie razem Alma 26 i 29. Podzielcie się swoimi uczuciami na temat misji. Zapiszcie je w swoich dziennikach do studiowania.
- Przeczytajcie Alma 37:9 i przedyskutujcie, jak ważne były pisma święte dla Ammona i jego towarzyszy–misjonarzy. Znajdźcie odsyłacze opisujące to, jak korzystali z pism świętych.

- Przeczytaj z kolegą/koleżanką Alma 11–14. Jedno z was niech czyta rolę Almy lub Amuleka, a drugie — przeciwnika. Zauważcie, jak ci misjonarze odpowiadali na trudne pytania.
- Przeczytajcie poniższą prawdziwą historię i omówcie to, czego nauczyliście się na temat ważności i mocy Księgi Mormona (nazwiska zostały zmienione).

„Kiedy zaproponowaliśmy Sniderom, by przyjęli chrzest i zostali konfirmowani, Siostra Snider była gotowa, ale Brat Snider powiedział: „Starsi, nie róbcie sobie nadziei. Nie wiem, czy kiedykolwiek to się stanie!” Choć Brat Snider przyjął to, czego nauczyliśmy i zawsze był ciepły i przyjacielski, głęboko martwiło go to, jak jego rodzina zareaguje na wieść, że przystąpił do innego kościoła.

Po kilku tygodniach obserwowania zmagania Brata Snidera mój kolega i ja poczuliśmy, że powinniśmy jeszcze raz przeczytać ze Sniderami 3 Nefi 11. Nigdy nie zapomnę tego, co się stało tamtego wieczoru. Kiedy otworzyliśmy Księgę Mormona, mój kolega wyjaśnił: „Rozdział ten, jak może sobie przypominacie, opowiada o tym, jak Zbawiciel odwiedził lud z Księgi Mormona. Teraz przeczytamy o miłości Zbawiciela do tych ludzi i o tym, czego ich nauczał”. Po kolei czytaliśmy po jednym lub po dwa wersety. Po przeczytaniu piątego wersetu mój kolega przerwał i powiedział: „Zawsze robił na mnie wrażenie opis głosu, który usłyszeli. Głos nie był ostry, nie był głośny i choć to był cichy głos, przeszył ich z ogromną mocą. Nie był on słyszany jedynie za pomocą uszu — przemawiał do ich serc”. Patrzyłem, w jakim skupieniu Sniderowie słuchają mojego kolegi.

Po dyskusji na temat modlitwy i słuchania Ducha przyszła kolej Brata Snidera: „I gdy usłyszeli głos po raz trzeci, zrozumieli. I usłyszeli te słowa: Oto Mój umiłowany Syn, w którym sobie upodobałem, przez którego wsławiłem Moje imię. Słuchajcie Go”. Brat Snider zatrzymał się, wpatrując się uważnie w swoją Księgę Mormona. Potem spojrzął na mnie i zapytał: „Ojciec Niebieski był naprawdę dumny ze Swojego Syna, prawda?” „Tak” — odpowiedziałem. Brat Snider jeszcze raz zwrócił wzrok ku księdze i wpatrywał się w jej otwarte stronicę, jakby był pogrążony w głębokiej zadumie. W końcu powiedział: „Chciałbym, żeby Ojciec Niebieski był też dumny ze mnie. Zastanawiam się, jak On by mnie przedstawił. Myślę, że jeśli... no jeśli chcę, by był ze mnie dumny, wówczas lepiej by było, gdybym robił to, co On chce, bym robił”. „Tak, myślę, że to byłoby ważne” — odpowiedziałem. „Cóż — kontynuował Brat Snider — myślę, że nie będę już za bardzo przejmował się tym, co myślą inni, a bardziej tym, co myśli Bóg”. Po krótkiej pauzie Brat Snider pokiwał głową i z determinacją w oku powiedział: „Myślę, że najlepiej będzie, jak zostanę ochrzczony”. Jego odpowiedź była tak nieoczekiwana, że mój kolega i ja patrzyliśmy na niego pustym wzrokiem. W końcu, mój kolega powiedział: „Tak, to właśnie byłoby właściwe. Faktycznie, w dalszej części tego rozdziału Zbawiciel naucza...”. Kiedy mój kolega mówił, poczułem ogień w swoim sercu i wdzięczność za moc Księgi Mormona”.

W jaki sposób ci misjonarze wykorzystali Księgę Mormona? Jak ty i twój kolega wykorzystacie ją skuteczniej w swoich wysiłkach związanych z pracą misjonarską?

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Ćwicz korzystanie z Księgi Mormona na każdy sposób wymieniony w nagłówkach tego rozdziału.
- Zrób listę wątpliwości lub pytań stawianych przez zainteresowanych. Wyjaśniajcie sobie nawzajem, w jaki sposób odpowiedzielibyście na te pytania, korzystając z Księgi Mormona.
- Razem czytajcie Księgę Mormona. Dziel się wiedzą, uczuciami i świadectwem.
- Ćwicz korzystanie z Księgi Mormona, by potwierdzić przesłanie Przywrócenia.

- Wybierz jednego ze wspinających misjonarzy z Księgi Mormona. Omów cechy charakteru tego misjonarza i poproś misjonarzy, by zrobili listę tych cech. Poproś każdego misjonarza, by wyznaczył sobie cel, którym będzie zastosowanie jednej z tych cech. Powtarzaj regularnie to zajęcie, korzystając z przykładów misjonarzy z Księgi Mormona.
- Poproś misjonarzy, by podzielili się doświadczeniami, kiedy Księga Mormona pomogła im zainteresowanym w procesie nawrócenia.
- Niech misjonarze podzielą się najlepszymi odpowiedziami, jakie Księga Mormona udzieliła na pytania duszy.

Prezydent misji

- Nauczaj misjonarzy, jak korzystać z Księgi Mormona, aby potwierdzić prawdziwość przesłania o Przywróceniu.
- Wraz z misjonarzami przeczytaj 1 Nefi 1 i porównaj to z doświadczeniem Józefa Smitha.
- Daj misjonarzom czyste egzemplarze Księgi Mormona w miękkiej okładce. Niech różnymi kolorami zaznaczają:
 - Każdy odsyłacz do Jezusa Chrystusa (każde z Jego imion lub zaimki odnoszące się do Niego).
 - Jego słowa (wypowiedziane przez Niego lub przez proroków, kiedy mówili: „Tak mówi Pan”).
 - Jego cechy.
 - Doktryny i zasady zawarte w Księdze Mormona.

Poproś misjonarzy, aby na dole każdej strony zapisali liczbę odsyłaczy. Po dwóch lub trzech miesiącach od tego zajęcia, podczas wywiadów lub spotkań dystryktów poproś misjonarzy, by podzielili się ze sobą nawzajem tym, czego się dowiedzieli. Możesz rozważyć wykonanie podobnego zajęcia, by cała misja zaznaczała odsyłacze, mówiące o wierze w Jezusa Chrystusa, pokucie, chrzcie, darze Ducha Świętego lub innej fundamentalnej zasadzie ewangelii.

- Podczas wywiadów poproś misjonarzy, by podzielili się z tobą fragmentami z Księgi Mormona, które zmieniły ich życie.
- Pomóż misjonarzom dostrzec, w jaki sposób Księga Mormona naucza doktryn z lekcji misjonarskich. Na przykład, jeśli tematem było Zadośćuczynienie, niech misjonarze zapiszą w jednej kolumnie każdy główny element Zadośćuczynienia, o jakim mówi Księga Mormona, wraz z odsyłaczami. Następnie w drugiej kolumnie, obok, niech wypiszą te same elementy, tak jak naucza Biblia. Niech misjonarze pozostawią puste miejsca obok tych zagadnień, których brakuje lub których Biblia nie naucza. Wówczas dla misjonarzy stanie się oczywiste, w jaki sposób Księga Mormona jest zwornikiem czyli podstawą naszej doktryny. To samo zajęcie można przeprowadzić w odniesieniu do innych doktryn, jakich uczą misjonarze.
- Rozpoznaj pytania duszy pośród ludzi w twojej misji. Poproś misjonarzy, aby znaleźli odpowiedzi w Księdze Mormona.

W jaki sposób mam rozwijać w sobie cechy Chrystusowe?

Rozważ

- W jaki sposób mogę rozwijać w sobie cechy, które sprawią, że będę silniejszym i skuteczniejszym głosicielem ewangelii Jezusa Chrystusa?
- W jaki sposób rozwijanie cech Chrystusowych pomoże mi osiągnąć cel, jaki mam jako misjonarz?
- Którą z cech powinienem rozwijać w sobie najbardziej?

Na początku Swej służby w śmiertelnym życiu Jezus Chrystus szedł wzdłuż wybrzeży Morza Galilejskiego i wezwał dwóch rybaków, Piotra i Andrzeja. „Pójdźcie za mną — powiedział — a zrobię was rybakami ludzi” (Ew. Mateusza 4:19; zob. także Ew. Marka 1:17). Pan również ciebie powołał do wykonania Jego pracy i zaprasza cię, byś szedł za Nim. To zaproszenie, by iść za Chrystusem jest zaproszeniem do naśladowania Jego przykładu i stania się takim jak On.

Niektóre rozdziały w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*” koncentrują się na tym, co powinieneś robić jako misjonarz — jak studiować, jak nauczać, jak mądrze gospodarować swoim czasem. Jednakże równie istotne, jak to, co robisz, jest to, kim jesteś.

Przywrócona ewangelia daje ci możliwość stania się takim, jak Ojciec Niebieski i Jezus Chrystus. Zbawiciel pokazał drogę. Ustanowił doskonały przykład i nakazał nam stać się takimi, jak On (zob. 3 Nefi 27:27). Ucz się o Nim i staraj się wprowadzać Jego cechy do swojego życia. Dzięki mocy Jego Zadośćuczynienia, możesz osiągnąć ten cel i doprowadzić innych do tego samego.

Pisma święte opisują cechy Chrystusowe, które są niezbędne dla twego ostatecznego rozwoju przez czas misji, jak i przez resztę życia. Przystudiuj fragmenty z pism świętych zawarte w tym rozdziale i poszukaj przykładów cech Chrystusowych podczas studiowania innych rozdziałów.

Notatki

Cechy Chrystusowe są darem od Boga. Pojawiają się, kiedy w prawy sposób korzystasz ze swej wolnej woli. Proś Ojca Niebieskiego, by błogosławił cię tymi cechami. Nie możesz rozwinąć ich bez Jego pomocy. Mając pragnienie zadowolenia Boga, znajdź swe słabości, bądź gotów i staraj się udoskonalić siebie.

Studiowanie pism świętych

Co te fragmenty z pism świętych mówią o naśladowaniu przykładu Jezusa Chrystusa?

3 Nefi 12:48

Ew. Jana 13:1–16

I List Piotra 2:21

3 Nefi 27:21, 27

Jaki jest związek pomiędzy pierwszymi zasadami ewangelii a cechami Chrystusowymi?

Moroni 8:25–26

Pomysły do studiowania tego rozdziału

Istnieje wiele propozycji przestudiowania tego rozdziału. Wypróbuj jedną z nich:

- Kiedy wykonasz zajęcie „Cechy charakteru”, znajdujące się na końcu tego rozdziału, znajdź cechę, której najbardziej potrzebujesz lub najbardziej chcesz rozwinąć. Przestudiuj część tego rozdziału, opisującą daną cechę i postaw sobie za cel rozwinięcie jej.
- Przeczytaj rozdział bez studiowania fragmentów z pism świętych i zdecyduj, którą cechę chcesz dokładniej przestudiować. Następnie przestudiuj najważniejsze fragmenty związane z daną cechą. Poszukaj dodatkowych fragmentów, nie wymienionych w tym rozdziale, które nauczają o tej cesze. Zapisz pomysły dotyczące jej rozwijania w swoim dzienniku do studiowania.
- Znajdź cechę, którą chcesz przestudiować. Postępuj zgodnie ze wzorem, znajdującym się w części „Rozwijanie cech Chrystusowych”, pod koniec rozdziału.

Wiara w Jezusa Chrystusa

Kiedy masz wiarę w Chrystusa, wierzysz, że jest On Synem Bożym, Jednorodzonym Synem Ojca w ciele. Przyjmujesz Go jako Zbawiciela i Odkupiciela oraz postępujesz zgodnie z Jego naukami. Wierzysz, że twoje grzechy mogą zostać odpuszczone dzięki Jego Zadośćuczynieniu. Wiara w Niego oznacza, że ufasz Mu i jesteś pewien, że On cię kocha.

Wiara prowadzi do działania, w tym do pokuty, posłuszeństwa i oddanej służby. Kiedy masz wiarę w Jezusa Chrystusa, ufasz Panu wystarczająco mocno, by postępować zgodnie z Jego przykazaniami, nawet jeśli nie w pełni je rozumiesz. Osiągasz to, czego Pan chce, byś osiągnął. Pomagasz wprowadzić dobro w swoje życie i w życie innych ludzi. Możesz czynić cuda zgodnie z wolą Pana. Twoja wiara znajdzie swój wyraz w pilności i pracy.

Wiara jest zasadą mocy. Bóg działa przez moc, ale Jego moc zazwyczaj objawia się w odpowiedzi na wiarę (zob. Moroni 10:7). Działa zgodnie z wiarą Swoich dzieci. Przeciwnością wiary jest wątpliwość i strach.

© 1988 Conception Unlimited Investments, Inc. Nie kopiować.

Twa wiara wzrośnie dzięki pilnemu studiowaniu, modlitwie, oddanej służbie i posłuszeństwu podszeptom Ducha Świętego i przykazaniom.

Twa wiara w Jezusa Chrystusa wrasta w miarę, jak poznajesz Go i Jego nauki. Kiedy zgłębiasz pisma święte i badasz je, uczysz się Jego dróg, Jego miłości do wszystkich ludzi i Jego przykazań.

Częścią wiary jest zaufanie co do misji i mocy Ducha Świętego. Dzięki wierze otrzymujesz odpowiedzi na swoje modlitwy i osobiste natchnienie, by prowadziło cię w pracy Pana.

Studiowanie pism świętych

Czym jest wiara?

Alma 32:21
Eter 12:6

List do Hebrajczyków 11:1;
zob. przypis b w Biblii wydanej przez
Świętych w Dniach Ostatnich

Oddani wierze, „Wiara”, 174–177
Guide to the Scriptures, „Faith” (Wiara)

Jak zdobyć wiarę i co możesz zrobić dzięki wierze?

2 Nefi 25:29
2 Nefi 26:13
Mosjasz 4:6–12

Alma 32
Helaman 15:7–8
Eter 12:7–22

Moroni 7:33
List do Rzymian 10:17
List do Hebrajczyków 11

Jakie błogosławieństwa przychodzą dzięki wierze?

Mosjasz 3:17
Mosjasz 5:1–15

Helaman 5:9–12

Ew. Jana 14:6

Nadzieja

Nadzieja jest trwałym zaufaniem, że Pan wypełni złożone ci obietnice. Przejawia się jako pewność, optymizm, entuzjazm i cierpliwa wytrwałość. Jest wiarą i oczekiwaniem na to, że coś się stanie. Kiedy masz nadzieję, przechodzisz przez próby i trudności, mając pewność i będąc przekonany, że wszystko będzie działało dla twojego dobra. Nadzieja pomaga pokonać zniechęcenie. Pisma święte często opisują nadzieję, jaką pokładamy w Jezusie Chrystusie, jako pewność, że odziedziczymy życie wieczne w królestwie celestialnym.

Prezydent James E. Faust nauczał:

„Nadzieja jest kotwicą naszych dusz. [...]”

Nadzieja jest zaufaniem, iż spełnią się obietnice Boga; jest wiarą, że jeśli teraz będziemy działać, w przyszłości wypełnią się upragnione błogosławieństwa. [...]

„Niezachwianym źródłem naszej nadziei jest to, że jesteśmy synami i córkami Boga i że Jego Syn, Pan Jezus Chrystus, wybawił nas od śmierci” („Hope, an Anchor of the Soul”, *Ensign*, list. 1999, 59–60).

*„Ponieważ zostaliśmy pobłogosławieni nadzieją, jako uczniowie wyciągniemy rękę do wszystkich, którzy z jakiegokolwiek przyczyny [zachwiali] się w nadziei, opartej na ewangelii’ (List do Kolosan 1:23).
Podnieśmy opuszczone ręce, które utraciły nadzieję”.*

– STARSZY NEAL A. MAXWELL
„BRIGHTNESS OF HOPE”, *ENSIGN*, NOV. 1994, 36

Studiowanie pism świętych

Czym jest nadzieja i na co mamy nadzieję?

2 Nefi 31:20

Moroni 7:40–48

List do Rzymian 8:24–25

Alma 58:10–11

NiP 59:23

List do Hebrajczyków 6:10–20

Eter 12:4, 32

NiP 138:14

Guide to the Scriptures, „Hope” (Nadzieja)

Miłość bliźniego i miłość

Pewnego razu pewien mężczyzna zapytał Jezusa: „Które przykazanie jest największe?” Jezus odpowiedział: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej myśli swojej. To jest największe i pierwsze przykazanie. A drugie podobne temu: Będziesz miłował bliźniego swego jak siebie samego” (Ew. Mateusza 22:36–39).

Miłość bliźniego jest „prawdziwą miłością Chrystusa” (Moroni 7:47). Obejmuje wieczną miłość Boga do wszystkich Jego dzieci.

Wszyscy staramy się rozwijać ten rodzaj miłości. Kiedy przepelnia cię miłość bliźniego, przestrzegasz przykazań Bożych

i czynisz wszystko, co w twojej mocy, by służyć innym i pomagać im w przyjęciu przywróconej ewangelii.

Miłość bliźniego jest darem od Boga. Prorok Mormon powiedział, że powinniśmy „[modlić] się do Ojca z całego serca, aby przelał w [nasze] serca tę miłość” (Moroni 7:48). Kiedy będziesz postępował zgodnie z tą radą i starał się czynić prawość, wzrośnie twoja miłość do wszystkich ludzi, szczególnie do tych, pośród których pracujesz. Poczujesz szczerą troskę o wieczne dobro i szczęście innych ludzi. Będziesz ich postrzegał jako dzieci Boże, mające potencjał, by stać się podobnymi do naszego Ojca Niebieskiego i będziesz pracował w ich imieniu. Będziesz unikał negatywnych uczuć, takich jak złość, zawiść, pożądanie czy chciwość. Będziesz unikał osądzania innych, krytykowania ich czy mówienia o nich w negatywny sposób. Postarasz się zrozumieć ich oraz ich punkt widzenia. Będziesz wobec nich cierpliwy i postarasz się pomóc im, gdy będą zmagać się z trudnościami i zniechęceniem. Miłość bliźniego, podobnie jak wiara, prowadzi do działania. Będziesz rozwijać miłość bliźniego, gdy będziesz szukać możliwości służenia innym i dawania czegoś z siebie.

© 2001 Simon Dawey. Nie kopiować.

Studiowanie pism świętych

Czym jest miłość bliźniego?

Moroni 7:45–48

Guide to the Scriptures,

I List do Koryntian 13

„Charity” (Miłość bliźniego)

W jaki sposób Jezus okazywał miłość bliźniego?

1 Nefi 19:9

Eter 12:33–34

Ew. Łukasza 7:12–15

Alma 7:11–13

Czego uczą poniższe wersety na temat miłości bliźniego?

2 Nefi 26:30

Mosjasz 2:17

Mosjasz 28:3

Alma 7:24

Eter 12:28

NiP 88:125

I List do Tymoteusza 4:12

I List Piotra 4:8; zobacz przypis a w Biblii wydanej przez Świętych w Dniach Ostatnich

Cnota

Cnota bierze swój początek w twych najskrytszych myślach i pragnieniach. Jest wzorem myślenia i postępowania, opartym na najwyższych wzorcach moralnych. Jako że Duch Święty nie mieszka w nieczystym tabernakulum, cnota jest wstępnym warunkiem otrzymania przewodnictwa Ducha. Dobrą miarą twojej cnoty jest to, co czynisz przedmiotem swych myśli i działania, kiedy jesteś sam i sądzisz, że nikt na ciebie nie patrzy.

Osoby cnotliwe są czyste i nieskalane duchowo. Koncentrują się na prawości, wzniosłych myślach i nie pozwalają sobie na niegodne myśli, które prowadzą do niewłaściwego postępowania umysłu. Przestrzegają przykazań Bożych i postępują wedle rady przywódców Kościoła. Modlą się o siłę, by oprzeć się pokusom i czynić to, co jest prawe. Szybko odpowiadają za wszelki grzech czy błąd. Żyją tak, by być godnymi rekomendacji świątynnej.

Twój umysł jest jak scena w teatrze. Jednakże w teatrze twego umysłu, na scenie może przebywać w danej chwili tylko jeden aktor. Jeśli scena jest pusta, często zaczynają się na niej pojawiać myśli ciemności i grzechu, które chcą kusić. Jednakże myśli te nie mają mocy, jeśli scena twego umysłu zajęta jest przez zdrowe myśli, takie, jak wyuczony na pamięć hymn czy werset z pisma świętego, który możesz przywołać w chwili pokusy. Dzięki kontrolowaniu sceny umysłu możesz oprzeć się uporczywym chęciom oddania się pokusie czy popadnięciu w grzech. Możesz stać się czysty i cnotliwy.

Studiowanie pism świętych**Co to znaczy być cnotliwym?**

NiP 4:6

NiP 25:2

NiP 38:24

NiP 46:33

NiP 121:45–46

Zasady Wiary 1:13

II List Piotra 1:3–8

Guide to the Scriptures, „Virtue” (Cnota)

Wiedza

Pan nakazał: „Szukajcie wiedzy, przez naukę jak i przez wiarę” (NiP 88:118). Ostrzegał też: „Zbawienie człowieka w niewiedzy jest niemożliwe” (NiP 131:6). Staraj się zdobyć wiedzę, szczególnie wiedzę duchową. Codziennie studiuj pisma święte i studiuj też słowa żyjących proroków. Staraj się znaleźć pomoc w konkretnych kwestiach, wyzwaniach i możliwościach poprzez studiowanie i modlitwę. Zwracaj szczególną uwagę na fragmenty z pism świętych, które możesz wykorzystać podczas nauczania oraz gdy odpowiadasz na pytania na temat przywróconej ewangelii.

Zastanów się, w jaki sposób możesz zastosować w swoim życiu zasady ewangelii. Kiedy będziesz studiować pilnie, z modlitwą i z czystym zamiarem, Duch Święty oświeci twój umysł, nauczy cię i pomoże zrozumieć znaczenie pism świętych oraz nauk żyjących proroków. Możesz też zdobyć wiedzę, obserwując i słuchając innych, szczególnie przywódców Kościoła. Możesz powiedzieć podobnie jak Nefi: „Moja dusza lubuje się w piśmie świętym, w sercu rozważam je [...]. Moja dusza lubuje się w tym, co pochodzi od Pana i w sercu rozważam ciągle, co widziałem i słyszałem” (2 Nefi 4:15–16).

Studiowanie pism świętych**W jaki sposób wiedza pomaga w wykonywaniu pracy Pańskiej?**

Alma 17:2–3 NiP 88:77–80

W jaki sposób możesz zdobyć wiedzę?2 Nefi 32:1–5 NiP 42:61 NiP 88:118
Moroni 10:5 NiP 76:5–10 Guide to the Scriptures, „Knowledge” (Wiedza)**Cierpliwość**

Cierpliwość jest zdolnością do przetrwania opóźnień, kłopotów, przeciwności czy cierpienia, bez popadania w złość, frustrację czy niepokój. Jest to zdolność do czynienia woli Bożej i zaakceptowania tego, że wszystko dzieje się zgodnie z Jego czasem. Kiedy jesteś cierpliwy, nie załamujesz się pod wpływem presji i potrafisz ze spokojem i nadzieją stawić czoło przeciwnościom. Cierpliwość związana jest z nadzieją i wiarą — musisz czekać na wypełnienie obiecanych przez Pana błogosławieństw.

W codziennych doświadczeniach i związkach potrzebujesz cierpliwości, szczególnie w relacjach ze swoim kolegą/koleżanką. Kiedy pracujesz nad pokonywaniem błędów i słabości, musisz być cierpliwy wobec wszystkich ludzi, także wobec siebie.

„Życie jest pełne trudności — niektóre z nich są niewielkie, a inne są poważniejszej natury. Wydaje się, że istnieją niekończące się zapasy wyzwań dla jednego człowieka i dla wszystkich. Nasz problem polega na tym, że często w przypadku takich wyzwań spodziewamy się natychmiastowych rozwiązań, zapominając, że często potrzebna jest niebiańska cnota, jaką jest cierpliwość”.

– PREZYDENT THOMAS S. MONSON
„PATIENCE — A HEAVENLY VIRTUE”, *ENSIGN*, LIST. 1995, 59

Zajęcie: Osobiste studiowanie

- Przestuduj Mosjasz 28:1–9. Jakie były pragnienia synów Mosjasza?
- Jaka była rada Pana dla tych misjonarzy? (Zob. Alma 17:10–11 i 26:27).
- Co się stało w wyniku ich cierpliwości i pilności? (Zob. Alma 26)
- Zapisz swoje odpowiedzi w dzienniku do studiowania.

Studiowanie pism świętych**Dlaczego cierpliwość jest ważna? W jaki sposób cierpliwość i wiara wiążą się ze sobą?**

Mosjasz 23:21	Alma 34:40–41	II List do Koryntian 6:1–10
Mosjasz 24:9–16	NiP 101:38	List Jakuba 5:10–11
Alma 31:31	List do Rzymian 5:3–5	Psalms 46:10
Alma 32:41–43	List do Rzymian 8:24–25	Guide to the Scriptures, „Patience” (Cierpliwość)

Pokora

Pokora to gotowość do podporządkowania się woli Pana i oddanie czci Panu za wszystko, co się dokonało. Zawiera on w sobie wdzięczność za Jego błogosławieństwa i zaakceptowanie faktu, iż ciągle potrzebujemy Jego boskiej pomocy. Pokora to nie oznaka

słabości. To znak duchowej siły. Kiedy z pokorą ufasz Mu i uznajesz Jego moc i miłosierdzie, możesz mieć pewność, że Jego przykazania są dla twego dobra. Jesteś przekonany, że możesz uczynić wszystko, czego Pan od ciebie wymaga, jeśli na Nim polegasz. Jesteś też gotów zaufać Jego wybranym sługom i postępować zgodnie z ich radą. Pokora pomoże ci, gdy będziesz starał się być posłuszny, ciężko pracować i bezinteresownie służyć.

Przeciwieństwem pokory jest duma, która potępiona jest w pismach świętych. Być dumnym to ufać bardziej we własne siły, niż polegać na Bogu czy Jego sługach. Oznacza to również, cenić sprawy tego świata wyżej niż sprawy Boga. Dumni ludzie zaszczyty przypisują sobie i nie oddają chwały Bogu. Duma oparta jest na współzawodnictwie — osoby dumne chcą mieć więcej i uważają się za lepszych od innych ludzi. Duma zazwyczaj rodzi uczucia złości i nienawiści i stanowi wielką przeszkodę.

Studiowanie pism świętych

Co to znaczy być pokornym?

2 Nefi 9:28–29	Alma 26:12	Guide to the Scriptures, „Humble, Humility” (Pokorny, Pokora)
Mosjasz 4:11–12	Ew. Mateusza 26:39	
Alma 5:26–29		

Jakie otrzymujesz błogosławieństwa, kiedy się korzysz?

Alma 32:1–16	NiP 67:10	Ew. Mateusza 23:12
Eter 12:27	NiP 112:10	
NiP 12:8	NiP 136:32–33	

W jaki sposób możesz rozpoznać w sobie dumę?

1 Nefi 15:7–11	II List do Tymoteusza 3:1–4	Przyp. Salomona 15:10
1 Nefi 16:1–3	Przyp. Salomona 13:10	Przyp. Salomona 28:25

Pilność

Pilność to stały, konsekwentny, szczerzy i energiczny wysiłek wkładany w pracę Pana. Pan oczekuje, że będziesz pilnie pracował — wytrwale, wkładając w to wielki wysiłek i uwagę. Pilny misjonarz pracuje skutecznie i wydajnie. Pilność w pracy misjonarskiej jest wyrazem miłości do Pana i Jego pracy. Kiedy jesteś pilny, odnajdujesz w swej pracy radość i satysfakcję.

„Często mówiłem, że jednym z największych sekretów pracy misjonarskich jest praca! Jeśli misjonarz będzie pracował, będzie miał Ducha; jeśli będzie miał Ducha, będzie nauczał z Duchem; a jeśli będzie nauczał z Duchem, dotknie serc ludzi i będzie szczęśliwy. Nie pojawi się tęsknota za domem, nie będzie martwienia się przez cały ten czas o rodzinę, a talenty i zainteresowania koncentrować się będą na głoszeniu. Praca, praca, praca — nic nie zastąpi jej w zadowalający sposób, szczególnie dotyczy to pracy misjonarskiej”.

— PREZYDENT EZRA TAFT BENSON
THE TEACHINGS OF EZRA TAFT BENSON (1988), 200

Z własnej nieprzymuszonej woli czyn wiele dobra (zob. NiP 58:27). Nie czekaj, aż twoi przywódcy powiedzą ci, co masz robić. Rób wszystko, co możesz, nawet kiedy jesteś zmęczony. Skup się na najważniejszych rzeczach i unikaj marnowania czasu. Módl się o przewodnictwo i siłę. Planuj regularnie i skutecznie. Unikaj wszystkiego, co rozprasza twoje myśli czy uczynki.

Studiowanie pism świętych

Co to znaczy być pilnym?

Moroni 9:6 NiP 107:99–100 Guide to the Scriptures, „Diligence” (Pilność)
NiP 10:4

Dlaczego Pan oczekuje, że będziesz pilny?

NiP 75:2–5 NiP 127:4 NiP 130:20–21
NiP 123:12–14

W jaki sposób pilność związana jest z wolną wolą?

Mosjasz 4:26–27 NiP 58:26–29

Posłuszeństwo

Od ciebie jako misjonarza oczekuje się, byś był gotów przestrzegać przykazań, byś przestrzegał zasad misji i postępował wedle rad twoich przywódców. Posłuszeństwo to pierwsze prawo niebios. Jest to akt wiary. Czasami może się zdarzyć, że będzie się od ciebie wymagać rzeczy, których do końca nie będziesz rozumieć. Kiedy jesteś posłuszny, wrasta twoja wiara, wiedza, mądrość, świadectwo, ochrona i wolność. Staraj się być posłusznym Panu, żyjącemu prorokowi i swojemu prezydentowi misji.

„Dyscyplina, która jest częścią codziennego posłuszeństwa, czystego prowadzenia się i zdrowego życia, buduje wokół ciebie zbroję ochrony i bezpieczeństwa, która broni przed pokusami dręczącymi cię na ścieżce śmiertelności”.

– STARSZY L. TOM PERRY
„CALLED TO SERVE”, ENSIGN, MAJ 1991, 39

Studiowanie pism świętych

Co to znaczy być posłusznym?

1 Nefi 2:3 NiP 82:8–10 Ew. Jana 14:15
Mosjasz 5:8 Ew. Mateusza 7:24–27 Guide to the Scriptures, „Obedience, Obedient, Obey”
Mosjasz 15:7 Ew. Jana 7:17 (Posłuszeństwo, Posłuszny, Być posłusznym)

Czego możesz nauczyć się na temat posłuszeństwa z poniższych fragmentów z pism świętych?

1 Nefi 3:7 NiP 105:6 II Ks. Królewska 5:1–14

Dlaczego młodzi wojownicy w armii Helamana byli tak bardzo posłuszni?

W jaki sposób byli błogosławieni?

Alma 56:45–48 Alma 57:21–27

Rozwijanie w sobie cech Chrystusowych

W miarę studiowania i starania się o rozwijanie w sobie cech opisanych w tym rozdziale i innych cech, znajdujących się w pismach świętych, pomocny może okazać się następujący plan:

- Wybierz cechę, którą chciałbyś rozwijać.
- Zapisz definicję i opis cechy.
- Podczas studiowania zapisz pytania, na które szukasz odpowiedzi.
- Wypisz i gruntownie przestuduj fragmenty z pism świętych, które uczą na temat tej cechy.
- Zapisz swoje uczucia i wrażenie.
- Wyznacz sobie cele i zrób plan zastosowania tej cechy w życiu.
- Módl się, by Pan pomógł ci rozwinąć tę cechę.
- Od czasu do czasu oceniał postępy, jakie robisz rozwijając każdą z cech.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Wybierz cechę z tego rozdziału lub z pism świętych. Postępuj zgodnie ze wzorem znajdującym się powyżej, by lepiej zrozumieć i zaplanować rozwój cechy.

Spójrz na swoją plakietkę misjonarską. Czym twoja plakietka różni się od tej, jaką noszą pracownicy jakiejś firmy? Zwróć uwagę, że dwa najważniejsze elementy plakietki to twoje nazwisko i imię Zbawiciela. W jaki sposób możesz upewnić się, że reprezentujesz Zbawiciela jako jeden z Jego uczniów? Dlaczego ważne jest, by ludzie wiązali w pozytywny sposób twoje nazwisko ze Zbawicielem? Zapisz swoje przemyślenia w dziennikach do studiowania.

Studiowanie pism świętych

Jakie niektóre cechy wymienione są w tych fragmentach z pism świętych?

Mosjasz 3:19

NiP 121:41–45

List do Filipian 4:8

Alma 7:23

Zasady Wiary 1:13

II List Piotra 1:5–8

NiP 4

Zapamiętaj

- Powinieneś *być* misjonarzem Chrystusowym, a nie tylko *wykonywać* pracę misjonarską.
- Uczenie się, po to, by stać się podobnym do Chrystusa, jest procesem, który trwa przez całe życie.
- Naśladuj przykład Chrystusa, rozwijaj Jego cechy, pojedynczo — jedno działanie i jedna decyzja naraz.
- Przemiana zmierzająca do tego, by stać się podobnym do Chrystusa, wymaga praktykowania wiary, odpokutowania, przestrzegania przykazań, przyjęcia w większym stopniu Ducha Świętego i wytrwania do końca.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Przygotuj pięciominutowe przemówienie w oparciu o jedną z cech, omówionych w tym rozdziale.
- Korzystając z Guide to the Scripture poszukaj, w jaki sposób Zbawiciel stanowił przykład cech, opisanych w tym rozdziale. Zapisz to, czego się nauczyłeś w swoim dzienniku do studiowania.
- Od czasu do czasu wykonuj zajęcie „Cechy charakteru”, znajdujące się na końcu rozdziału.
- Wybierz z tego rozdziału jedną cechę. Zadań sobie pytania:
 - W jaki sposób mogę rozwinąć w sobie tę cechę?
 - Co musi się zmienić w moim sercu, umyśle i działaniu, abym rozwinął tę cechę?
 - W jaki sposób dochowywanie przymierzy pomoże mi rozwinąć tę cechę?
 - W jaki sposób rozwijanie tej cechy pomoże mi zasłużyć sobie na Ducha Świętego i stać się silniejszym sługą w głoszeniu ewangelii Jezusa Chrystusa?
- Znajdź przykłady cech Chrystusowych w życiu mężczyzn i kobiet z pism świętych. Zapisz swoje wrażenia w dzienniku do studiowania.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Przestudiujcie odsyłacze z biblioteczki misjonarskiej, mówiące o cechach Chrystusowych.
- Omówcie związki pomiędzy różnymi cechami. Na przykład:
 - W jaki sposób wiara związana jest z pilnością?
 - W jaki sposób związane są ze sobą pokora i miłość?
 - W jaki sposób wiedza wzmacnia cierpliwość?

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Kilka dni przed spotkaniem dystryktu lub konferencją strefy poproś każdego misjonarza, aby wybrał jedną z cech z tego rozdziału lub z pism świętych i przygotował pięciominutowe przemówienie na temat tej cechy wraz z fragmentami pism, które jemu pomogły.

W czasie spotkania zarezerwuj czas, by kilkoro misjonarzy podzieliło się swoimi przemówieniami.

- Podziel misjonarzy na trzy grupy i daj im poniższe zadania:

Grupa 1: Przeczytajcie 1 Nefi 17:7–16 i odpowiedzcie na pytania:

- W jaki sposób Nefi wykazał się wiarą?
- Co zrobił Nefi, co pokazało cechy Chrystusowe?
- Co Pan obiecał Nefiemu, jeśli będzie wierny i będzie przestrzegał przykazań?
- W jaki sposób opowieść ta odnosi się do pracy misjonarskiej?

Grupa 2: Przeczytajcie Jakub 7:1–15 i odpowiedzcie na pytania:

- Dlaczego wiara Jakuba była wystarczająco silna, by oprzeć się atakowi Szerema?
- W jaki sposób Jakub wykazał się wiarą, kiedy rozmawiał z Szeremem?
- W jaki sposób działania Jakuba uwidoczniły cechy Chrystusowe?
- Co możemy zrobić, by rozwinąć wiarę podobną do wiary Jakuba?

Grupa 3: Przeczytajcie Józef Smith — Historia 1:8–18 i odpowiedzcie na pytania:

- W jaki sposób Józef Smith wykazał się wiarą w Jezusa Chrystusa?
- W jaki sposób została wypróbowana jego wiara?
- Co zrobił, co pokazało cechy Chrystusowe?
- Co możemy zrobić, by naśladować przykład Józefa Smitha?

Kiedy grupy skończą pracę, zbierz misjonarzy razem i poproś ich, by podzielili się tym, co omawiali.

- Podziel się doświadczeniem, kiedy byłeś błogosławiony lub natchniony wiarą innej osoby.
- Niech misjonarze zjrzą do części „Zajęcia: cechy charakteru”. Każdemu misjonarzowi daj kartkę, na której zapisze swoje odpowiedzi.

Kiedy ukończą pracę, poproś ich, by wyznaczyli cele osobiste.

Poproś kilku misjonarzy, by podzielili się tym, czego się nauczyli i co czuli, kiedy uzupełniali ćwiczenia.

Podziel się swoim świadectwem na temat ważności rozwijania w sobie cech Chrystusowych.

Prezydent misji

- Poproś misjonarzy, by przeczytali jedną z czterech Ewangelii w Nowym Testamencie lub 3 Nefi 11–28. Niech podkreślą to, co uczynił Zbawiciel i co sami mogą uczynić.
- Nauczaj misjonarzy na temat pilności, korzystając z wyznaczania celów i planowania. Pokaż, w jaki sposób pilność w koncentrowaniu się na ludziach jest wyrazem miłości.
- Podczas wywiadów poproś misjonarzy, by powiedzieli o cechach, które starają się w sobie rozwijać.
- W czasie konferencji strefy poproś misjonarzy, by powiedzieli o cechach Chrystusowych, jakie podziwiają w swoim koledze/koleżance.

ZAJĘCIA: CECHY CHARAKTERU

Bardzo uważnie przeczytaj poniższe pozycje. Zdecyduj, która odpowiedź opisuje ciebie i wybierz najwłaściwszą z poniżej podanych. Zapisz odpowiedź do każdej pozycji w swoim dzienniku do studiowania. Wzrastanie duchowe to stopniowy proces i nikt nie jest doskonały, więc możesz ocenić, że niektóre cechy ocenisz wyżej niż inne.

Klucz do odpowiedzi 1 = nigdy 2 = czasami 3 = często 4 = prawie zawsze 5 = zawsze

Wiara

- ___ 1. Wierzę w Chrystusa i akceptuję Go jako mojego Zbawiciela. (2 Nefi 25:29)
- ___ 2. Jestem pewien, że Bóg mnie kocha. (1 Nefi 11:17)
- ___ 3. Ufam Zbawicielowi na tyle, że akceptuję Jego wolę i czynię wszystko, o co prosi. (1 Nefi 3:7)
- ___ 4. Gorąco wierzę, że dzięki Zadośćuczynieniu Jezusa Chrystusa mogę uzyskać wybaczenie wszystkich swoich grzechów. (Enos 1:5–8)
- ___ 5. Mam wystarczającą wiarę w Chrystusa, by uzyskać odpowiedzi na swoje modlitwy. (Mosjasz 27:14)
- ___ 6. W ciągu dnia myślę o Zbawicielu i pamiętam, co On dla mnie zrobił. (NiP 20:77, 79)
- ___ 7. Mam wiarę konieczną, by przyczynić się do tego, aby w moim życiu i w życiu innych osób miały miejsce dobre rzeczy. (Eter 12:12)
- ___ 8. Dzięki mocy Ducha Świętego wiem, że Księga Mormona jest prawdziwa. (Moroni 10:3–5)
- ___ 9. Mam wystarczającą wiarę w Chrystusa, aby osiągnąć wszystko to, czego On chce, abym uczynił — nawet cuda, jeśli będzie to konieczne. (Moroni 7:33)

Nadzieja

- ___ 10. Jednym z największych moich pragnień jest odziedziczenie życia w celestialnym królestwie Boga. (Moroni 7:41)
- ___ 11. Jestem pewien, że moja misja będzie szczęśliwa i pełna sukcesów. (NiP 31:3–5)
- ___ 12. Jestem spokojny i optymistycznie nastawiony co do przyszłości. (NiP 59:23)
- ___ 13. Gorąco wierzę, że pewnego dnia zamieszkać z Bogiem i stanę się taki, jak On. (Eter 12:4)

Miłość bliźniego i miłość

- ___ 14. Szczerze pragnę, by inni zaznali wiecznego dobra i szczęścia. (Mosjasz 28:3)
- ___ 15. Kiedy modłę się, proszę o miłość bliźniego czyli czystą miłość Chrystusową. (Moroni 7:47–48)
- ___ 16. Staram się zrozumieć uczucia innych i spojrzeć na sprawę z ich punktu widzenia. (List Judy 1:22)
- ___ 17. Wybaczam tym, którzy mnie obrazili lub skrzywdzili. (List do Efezjan 4:32)

- ___ 18. Staram się pomóc innym, kiedy zmagają się z problemami lub są zniechęceni. (Mosjasz 18:9)
- ___ 19. Kiedy jest to właściwe, mówię innym, że ich kocham i troszczę się o nich. (Ew. Łukasza 7:12–15)
- ___ 20. Szukam możliwości służenia innym ludziom. (Mosjasz 2:17)
- ___ 21. Mówię pozytywnie o innych. (NiP 42:27)
- ___ 22. Jestem uprzejmy i cierpliwy wobec innych, nawet kiedy trudno jest pozostać z nimi w dobrych stosunkach. (Moroni 7:45)
- ___ 23. Cieszę się osiągnięciami innych. (Alma 17:2–4)

Cnota

- ___ 24. Moje serce jest czyste i nieskalane. (Psalm 24:3–4)
- ___ 25. Nie mam pragnienia czynienia zła, lecz pragnienie czynienia dobra. (Mosjasz 5:2)
- ___ 26. Można na mnie polegać — robię to, o czym powiedziałem, że zrobię. (Alma 53:20)
- ___ 27. Koncentruję się na prawych, wzniosłych myślach i wyrzucam z mojego umysłu niezdrowe myśli. (NiP 121:45)
- ___ 28. Odpokutowuję za swoje grzechy i staram się pokonać swoje słabości. (NiP 49:26–28)
- ___ 29. W swoim życiu odczuwam wpływ Ducha Świętego. (NiP 11:12–13)

Wiedza

- ___ 30. Mam pewność co do swojego zrozumienia doktryn i zasad ewangelii. (Eter 3:19–20)
- ___ 31. Codziennie studiuję pisma święte. (Ew. Jana 5:39)
- ___ 32. Gorliwie staram się zrozumieć prawdę i znaleźć odpowiedzi na moje pytania. (NiP 6:7)
- ___ 33. Otrzymuję wiedzę i przewodnictwo dzięki Duchowi. (1 Nefi 4:6)
- ___ 34. Kocham i cenię doktryny i zasady ewangelii. (2 Nefi 4:15)

Cierpliwość

- ___ 35. Cierpliwie czekam aż wypełnią się błogosławieństwa i obietnice Pana. (2 Nefi 10:17)
- ___ 36. Potrafię czekać, nie denerwując się i nie będąc sfrustrowanym. (List do Rzymian 8:25)
- ___ 37. Jestem cierpliwy i opanowany, kiedy stoję wobec swoich wyzwań misjonarskich. (Alma 17:11)

- ___ 38. Mam cierpliwość do błędów i słabości innych osób. (List do Rzymian 15:1)
- ___ 39. Jestem cierpliwy wobec siebie i polegam na Panu, gdy pracuję nad pokonaniem swoich słabości. (Eter 12:27)
- ___ 40. Ze spokojem i nadzieją stawiam czoło przeciwnościom i nieszczęściom. (Alma 34:40–41)

Pokora

- ___ 41. Jestem łagodnego i pokornego serca. (Ew. Mateusza 11:29)
- ___ 42. Polegam na pomocy Pana. (Alma 26:12)
- ___ 43. Jestem szczerze wdzięczny za błogosławieństwa, jakie otrzymuję od Pana. (Alma 7:23)
- ___ 44. Moje modlitwy są żarliwe i szczerze. (Enos 1:4)
- ___ 45. Doceniam wskazówki od moich przywódców lub nauczycieli. (2 Nefi 9:28)
- ___ 46. Staram się podporządkować woli Pana, bez względu na to, jaka ona jest. (Mosjasz 24:15)

Pilność

- ___ 47. Skutecznie pracuję, nawet wtedy, gdy nikt na mnie nie naciska czy nie sprawuje nade mną ścisłej kontroli. (NiP 58:26–27)
- ___ 48. W moich wysiłkach koncentruję się na najważniejszych rzeczach. (Ew. Mateusza 23:23)
- ___ 49. Ofiarowuję osobiste modlitwy przynajmniej dwa razy w ciągu dnia. (Alma 34:18–27)
- ___ 50. Koncentruję myśli na swoim powołaniu misjonarskim. (NiP 4:2, 5)
- ___ 51. Regularnie wyznaczam sobie cele i planuję. (NiP 88:119)
- ___ 52. Ciężko pracuję, aż do zakończenia pracy pełnym sukcesem. (NiP 10:4)
- ___ 53. W swej pracy znajduję radość i satysfakcję. (Alma 36:24–25)

Posłuszeństwo

- ___ 54. Kiedy modłę się, proszę o siłę, by oprzeć się pokusom i czynić to, co jest prawe. (3 Nefi 18:15)
- ___ 55. Przestrzegam wymaganych przykazań, aby być godnym rekomendacji świętynnej. (NiP 97:8)
- ___ 56. Dobrowolnie przestrzegam zasad misji i postępuję zgodnie z radą moich przywódców. (List do Hebrajczyków 13:17)
- ___ 57. Staram się żyć w zgodzie z prawami i zasadami ewangelii. (NiP 41:5)

W jaki sposób mogę lepiej nauczyć się mojego języka misyjnego?

Rozważ

- Dlaczego przez cały czas muszę doskonalić umiejętności językowe?
- W jaki sposób mogę udoskonalić swoją umiejętność mówienia i nauczania w języku mojej misji?
- Jak mogę zdobyć dar języków?

Przygotuj się duchowo

Pan oświadczył: „Każdy człowiek usłyszy pełnię Ewangelii w swym własnym języku, i w swej własnej mowie, przez tych, co są wyświęceni do tej mocy” (NiP 90:11). Wzmacniaj swoje osobiste świadectwo, by przydać swym słowom mocy nawracania. Najpierw przestudiuj doktryny i lekcje w swoim ojczystym języku. Zrozumienie wzmocni twoje świadectwo i zdolność przekonywającego nauczania i świadczenia. Następnie możesz nauczyć się wyrażania przesłania Przywrócenia w języku swojej misji pod przewodnictwem Ducha.

Poniżej wypisane są sposoby, na jakie możesz wzmocnić swą wiarę w to, że Pan pomoże ci nauczać i świadczyć w języku twojej misji:

- Uznaj, że zostałeś powołany przez Boga, za pośrednictwem proroka.
- Żyj tak, aby być godnym towarzystwa Ducha Świętego.
- Przestrzegaj przykazań i podporządkuj się normom misjonarskim.

Notatki

- Szczerze módl się o boską pomoc.
- Każdego dnia studiuj, praktykuj i używaj języka misji.

Bądź oddany i pilny

Nauczenie się tego, by skutecznie nauczać w języku misji, wymaga pilnych wysiłków. Nie zdziw się, jeśli zadanie to początkowo wydawać się będzie trudne. Nauczenie się języka wymaga czasu. Miej do siebie cierpliwość. Szukaj pomocy u swojego kolegi/koleżanki, członków, zainteresowanych i innych misjonarzy.

Nie przestawaj doskonalić umiejętności językowych, kiedy już ludzie zaczną cię rozumieć. Wraz ze wzrostem płynności języka ludzie będą uważniej słuchać tego, co masz do powiedzenia, niż tego, jak mówisz. Mniej będziesz się martwić o to, jak wyrazić uczucia, które goszczą w twym sercu. Lepiej będziesz mógł reagować na potrzeby zainteresowanych i podszepty Ducha.

Staraj się opanować język w czasie swojej misji, jak i po jej zakończeniu. Pan wiele w ciebie zainwestował i może zechce wykorzystać twe umiejętności językowe w późniejszym czasie. Starszy Jeffrey R. Holland wyjaśnił: „Mamy [...] nadzieję, że każdy misjonarz, który uczy się nowego języka podczas głoszenia, opanuje go w każdy możliwy sposób. [...] A gdy będziecie tak czynić, zwiększą się wasze umiejętności głoszenia i świadczenia. Będziecie lepiej przyjmowani przez zainteresowanych i będziecie wywierali na nich większe wrażenie pod względem duchowym. [...] Nie poprzestawajcie jedynie na tym, co misjonarze nazywają słownictwem misjonarskim. Poszerzajcie umiejętności językowe, na ile możecie, a zdobędziecie większy dostęp do serc ludzi” (przekaz satelitarny dla misjonarzy, sierp. 1998).

Podczas nauki języka misji nie jesteś sam. Kiedykolwiek Pan daje przykazanie, umożliwia też jego wypełnienie (zob. 1 Nefi 3:7). Szukaj Jego pomocy. Bądź oddany studiowaniu. Z czasem zdobędziesz umiejętności językowe potrzebne do wypełnienia celu, jaki mają misjonarze.

Ucz się języka angielskiego

Jeśli nie mówisz po angielsku, jako misjonarz powinieneś się go uczyć. Pobłogosławi cię to w czasie misji i przez całe twe życie. Nauka angielskiego sprawi, że będziesz mógł pomagać w budowaniu królestwa Pana na inne sposoby i pobłogosławi ciebie i twoją rodzinę. Pomoże ci w tym wiele z sugestii, znajdujących się w tym rozdziale. Szczególnie skoncentruj się na następujących kwestiach:

- Postaw sobie za cel rozmawianie po angielsku ze swoim kolegą/koleżanką. Jeśli twój kolega/koleżanka zna już angielski i próbuje nauczyć się twojego języka, możecie postanowić, że w mieszkaniu będziecie rozmawiać po angielsku, a gdy wychodzicie, mówicie w języku misji.
- Razem ze swoim kolegą/koleżanką czytaj Księgę Mormona po angielsku. Możecie też czytać na zmianę: ty czytasz werset po angielsku, a potem twój kolega/koleżanka czyta werset w języku misji. Poprawiajcie nawzajem wymowę i intonację.
- Poproś prezydenta misji o sugestie na temat prostych gramatycznie tekstów w języku angielskim, jeśli jeszcze ich nie masz.

Zasady uczenia się języka

W rozdziale tym opisane są zasady, które pomogą ci w skuteczniejszym studiowaniu i nauce języka.

- **Przyjmij obowiązek.** Regularnie twórz lub dostosowuj cele i plan studiowania języka. Staraj się używać języka przy każdej nadarzającej się okazji.
- **Niech studiowanie ma sens.** Zadaj sobie pytania: Dlaczego to studiuje? W jaki sposób pomoże mi to w lepszym porozumiewaniu się? Łącz to, co studiujesz, z realnymi sytuacjami i codziennymi zajęciami. Studiuuj te kwestie językowe, które pomogą ci powiedzieć to, co chcesz. Na przykład, jeśli chciałbyś podczas nauczania wykorzystać historię z pism świętych, naucz się słownictwa i gramatyki, potrzebnych do jej opowiedzenia.
- **Staraj się rozmawiać.** Staraj się znaleźć równowagę pomiędzy studiowaniem gramatyki i struktury języka a uczeniem się podczas codziennych zajęć. Nic nie zastąpi rozmowy z osobą, której językiem ojczystym jest język, którego chcesz się nauczyć.
- **Gruntownie ucz się nowych pojęć.** Będziesz mógł przywołać i używać w praktyce zasad językowych, jeśli będziesz regularnie powtarzał to, co studiowałeś i jeśli będziesz ćwiczył to w nowych sytuacjach.

Stwórz plan studiowania języka

Plan studiowania języka pomaga zarówno nowym, jak i doświadczonym misjonarzom, skupić się na tym, co mogą zrobić każdego dnia, by doskonalić swoją umiejętność mówienia w języku misji. Twój plan będzie obejmował to, co będziesz robić w czasie studiowania języka, jak i czynności wykonywane w ciągu dnia.

Jeśli zachodzi taka potrzeba, wykorzystaj czas przeznaczony na studiowanie języka, by stworzyć lub zmodyfikować plan studiowania. Wówczas, każdego ranka podczas studiowania, ucz się tych kwestii językowych, których będziesz potrzebował w czasie zajęć danego dnia. Poniższe wskazówki pomogą ci w tworzeniu własnego planu uczenia się języka:

1. Postaw sobie cele. Tygodniowe i codzienne cele pomogą ci w uczeniu się języka misji. Niech twoje cele koncentrują się na doskonaleniu umiejętności komunikowania się oraz nauczania w czasie zaplanowanych zajęć, takich jak spotkania z zainteresowanymi celem nauczania, szukanie sposobności nauczania czy spotkania rady okręgu. Sprawdzaj, jakie robisz postępy w osiągnięciu celów związanych z nauką języka. Zadaj sobie pytanie, co możesz zrobić, by lepiej i z większą mocą komunikować się podczas zaplanowanych zajęć.

2. Wybierz narzędzia, z których będziesz korzystać. Przejrzyj poniższe narzędzia do nauki języka i zdecyduj, których możesz użyć do osiągnięcia swoich celów:

- Podstawowe pisma święte w języku misji.
- Lekcje w języku misji.
- Słownik kieszonkowy.
- Mały podręcznik z gramatyką.
- Materiały językowe z Centrum Szkolenia Misjonarzy.
- Kartki z notatkami.
- Notes kieszonkowy.
- Inne materiały kościelne w języku misji.

3. Ucz się na pamięć słownictwa i zwrotów. Znajdź słownictwo i zwroty, które pomogą ci w osiągnięciu celów. Plan nauki języka może obejmować następujące pomysły:

- Znajdź słownictwo i zwroty w lekcjach, broszurkach, pismach świętych i innych publikacjach kościelnych, których możesz użyć podczas nauczania.
- W notesie zapisuj słowa i zwroty, których nie znasz. Noś ze sobą mały słowniczek i szukaj tych słów.
- Noś kartki z notatkami, by studiować cały dzień. Zapisz słowo lub zwrot po jednej stronie, a definicję po drugiej. Odkładaj słowa, których się nauczyłeś. Pracuj nad pozostałymi słowami, aż poznasz je wszystkie.
- Używaj nowych słów i zwrotów w zdaniach podczas osobistego studiowania, nauczania i przez cały dzień.
- Ćwicz wymowę, wypowiadając na głos nowe słowa i wyrażenia.
- Ucz się na pamięć najważniejszych fragmentów z pism świętych w języku misji.
- Ucz się na pamięć prostych zdań z lekcji lub broszur, które mówią o podstawowych zasadach ewangelii. Znajdź inne sposoby na wyrażenie tych pojęć.

4. Ucz się gramatyki. Korzystaj z materiałów do nauki języka, by znaleźć zasady gramatyczne, które pomogą ci osiągnąć cel. Jeśli zachodzi taka potrzeba, poproś o pomoc kolegę/koleżankę, doświadczonego misjonarza lub członka. Weź pod uwagę wprowadzenie kilku z poniższych pomysłów:

- Korzystaj z tekstów do gramatyki, jakie otrzymałeś w CSM lub z tekstów zatwierdzonych przez prezydenta misji, które pomogą ci zrozumieć gramatykę i wzory zdań znajdujące się w lekcjach, broszurach i pismach świętych.
- Przygotuj zdania, które są przykładem konkretnych zasad gramatycznych i które wykorzystasz podczas zaplanowanych zajęć. Poćwicz mówienie i pisanie tych zdań.
- Zwróć uwagę na szyk zdania danego języka oraz na słowa i ich części.
- Szukaj możliwości ćwiczenia i stosowania tych kwestii gramatycznych, które studiujesz każdego dnia.

5. Czynnie słuchaj. Weź pod uwagę wprowadzenie poniższych pomysłów:

- Uważnie słuchaj osób, których językiem ojczystym jest język twojej misji. Naśladuj to, co słyszysz.
- Kiedy usłyszysz coś, czego nie rozumiesz, zapisz to i dowiedz się, co to znaczy. Ćwicz słownictwo lub wzory zdań.
- Kiedy słuchasz, staraj się rozpoznać słownictwo i wzory zdań, których ostatnio się uczyłeś.
- Kiedy słyszysz zwrot wyrażony w sposób różniący się od tego, jakiego używałeś, zapisz to i ćwicz. Jednakże, jako służba Pana, zawsze używaj stosownego języka, nie slangu.
- Zrób listę tego, co ludzie mogą powiedzieć ci podczas zaplanowanych zajęć. Poszukaj słów i zwrotów odnoszących się do tych wypowiedzi. Zaplanuj i przećwicz, w jaki sposób mógłbyś odpowiedzieć.

6. Udoskonalaj umiejętność czytania i pisania. Czytaj Księgę Mormona w języku misji, by nauczyć się słownictwa i zwrotów oraz przećwicz gramatykę, wymowę i płynność. W korzystaniu z pism świętych w języku misji tkwi wielka siła. Weź też pod uwagę poniższe pomysły:

- Naucz się czytać i pisać alfabet, charakterystyczne litery dla danego języka oraz pisać odręcznie. W systemach opartych na innym alfabecie, skup się na umiejętności czytania, np. czytania pism świętych, co pomoże ci w czasie nauczania.
- Czytaj na głos Księgę Mormona, inne pisma święte lub czasopisma kościelne w języku misji. Zwróć uwagę na nieznaną słownictwo, zwroty i gramatykę. Jeśli nie znasz jakiegoś słowa, zanim poszukasz go w słowniku, spróbuj zrozumieć jego znaczenie z kontekstu. Dodaj to słowo do swoich kartek z notatkami. Jeśli jest to konieczne, korzystaj jednocześnie z pism świętych w języku ojczystym i misyjnym.
- Niech ktoś uczy cię wymowy, intonacji i pauz podczas czytania.
- Ćwicz pisanie w języku misyjnym, np. osobiste notatki i przypomnienia, listy, podziękowania i słowa zachęty. Zapisz swoje świadectwo w egzemplarzach Księgi Mormona, które rozdajesz.

7. Poproś innych, by ci pomogli. Weź pod uwagę wprowadzenie poniższych pomysłów:

- Jeśli twój kolega/koleżanka jest osobą, której językiem ojczystym jest język misji, skorzystaj z tej wspaniałej możliwości poprzez częste zadawanie pytań i prośbę o komentarze.
- Poproś swojego kolegę/koleżankę i osoby, których językiem ojczystym jest język misji, by poprawiali cię i zaproponowali, w jaki sposób możesz doskonalić umiejętności. Jeśli używają słowa, którego nie rozumiesz, poproś, aby je zdefiniowali. Często chętne do pomocy są dzieci i dziadkowie.
- Poproś o pomoc nauczone osoby. Wyjaśnij: „Uczę się twojego języka. Proszę, pomóż mi. Jeśli mam kłopot ze znalezieniem odpowiedniego słowa, pomóż mi je znaleźć”.
- Nie wahaj się prosić o konkretną pomoc: „Jak mówicie na _____?” „Jak wymawia się _____?” „Co oznacza _____?” „Czy mógłbyś/mogłabyś powtórzyć?” Zapisz odpowiedzi i przestuduj je.
- Poproś członków, aby przepytali cię z twoich kartek z notatkami czy z listy słówek i aby pomogli ci w czytaniu na głos pism świętych.

8. Oceń i popraw swój plan studiowania. Każdego tygodnia przejrzyj plan studiowania, by ocenić, czy działa. Poproś swojego kolegę/koleżankę i przywódców misji, by zasugerowali, co powinieneś udoskonalić.

Używaj języka misji przy każdej nadarzającej się okazji. Rozmawiaj w nim ze swoim kolegą/koleżanką w ciągu dnia tak często, jak jest to możliwe. Na osobności i publicznie módl się w języku misji, ucz się właściwego języka modlitwy i naucz się mówić to, co jest w twoim sercu.

Nie bój się popełniać błędów. Każdy, kto uczy się nowego języka, popełnia błędy. Ludzie będą to rozumieli i docenią wysiłek, jaki wkładasz w uczenie się ich języka. Uczenie się na pamięć zwrotów i fragmentów z pism świętych pomoże ci w uniknięciu błędów, ale nie powinieneś wykorzystywać zbyt długich tekstów jako sposobu unikania pomyłek.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Korzystając z powyższych wskazówek, przygotuj plan studiowania. Przejrzyj plan z kolegą/koleżanką lub przywódcą misyjnym.

Ucz się ze swoim kolegą/koleżanką

Pomóż swoim kolegom/koleżankom zaznać smaku sukcesu i zdobyć pewność w uczeniu się języka tak szybko, jak jest to możliwe. Szczerze i często praw komplementy kolegom/koleżankom i innym misjonarzom na temat czynionych przez nich postępów. Uważaj, by nie mówić i nie robić niczego, co może osłabić ich pewność, ale też nie chroń ich na tyle, by nie uczyli się. Nie odmawiaj pomocy, kiedy jest potrzebna. Dawaj im wiele sposobności, by pomyślnie nauczać i świadczyć. Weź pod uwagę poniższe pomysły dotyczące uczenia się ze swoimi kolegami/koleżankami:

- Nauczajcie się nawzajem gramatyki i słownictwa, jakie opanowaliście.
- Ćwiczcie nauczanie w języku misji. Najpierw niech nowi misjonarze ucą bardzo prostych rzeczy, dzielą się prostym świadectwem i recytują z pamięci fragmenty z pism świętych. Wraz ze wzrostem pewności siebie i zdolności będą mogli pełniej brać udział w nauczaniu zainteresowanych.
- Ćwiczcie używanie języka w zwyczajnych, codziennych rozmowach misjonarskich.
- W uprzejmy, prosty i praktyczny sposób komentujcie swoje osiągnięcia. Ważne jest też, by nie poczuć się urażonym poprawkami innych.

Zauważ, jak w poniższej prawdziwej historii bardziej doświadczony misjonarz pomagał swojemu koledze.

Właśnie przyjechałem do mojego drugiego miejsca, gdy mój kolega powiedział, że teraz jest moja kolej, by podzielić się duchową myślą podczas spotkania przy kolacji. Byłem więcej niż przestraszony. Mój pierwszy kolega zawsze był szczęśliwy, gdy mógł nauczać, a ja zwykle mówiłem niewielką część lekcji i później słuchałem, jak on rozwija temat i odpowiada na każde pytanie.

Próbowałem przekonać mojego obecnego kolegę, że to on powinien przekazać myśl duchową, ale zachęcał mnie, bym podjął się tego zadania. Ćwiczyłem z jego pomocą.

Kiedy nadszedł ten moment, otworzyłem swoje pisma święte i przeczytałem fragmenty z 3 Nefi 5 i 7. Z trudem, ale udało mi się wyjaśnić, dlaczego moim zdaniem te fragmenty były ważne i odetchnąłem z ulgą, kiedy skończyłem. Gdy zadano pytanie, spojrzałem na kolegę, oczekując odpowiedzi, ale on nie otworzył ust. Wtedy to zadziwiłem samego siebie, gdy udzieliłem odpowiedzi po francusku, w sposób zrozumiały dla obecnych. A jeszcze bardziej się zdziwiłem, że członek zdawał się nie zauważać, iż byłem niepewny swoich umiejętności językowych. Zyskałem pewność siebie i zdałem sobie sprawę, że mój francuski jest lepszy, niż przypuszczałem.

Mijały tygodnie, a mój kolega nadal pozwalał mi nauczać — nawet, kiedy nie sądziłem, że mogę, nawet, kiedy prawdopodobnie on zastanawiał się, czy mi się to uda. A jako że zachęcał mnie do mówienia, słuchania i nauczania, moje umiejętności językowe szybciej się zwiększały i czułem, że stałem się narzędziem naszego Ojca w Niebie, zamiast być po prostu cichym towarzyszem drugiego starszego.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- W jaki sposób możesz lepiej pomóc swojemu koledze/koleżance w nauce języka, jeśli pracujesz z nowym misjonarzem?
- O jakiego rodzaju pomoc możesz poprosić bardziej doświadczonego kolegę/koleżankę, jeśli jesteś nowym misjonarzem?

Nauka kultury i języka

Kultura i język są blisko ze sobą związane. Zrozumienie kultury pomoże w wyjaśnieniu, dlaczego języka używa się w taki właśnie sposób. Staraj się zrozumieć kulturę ludzi, pośród których pracujesz, byś mógł przekazać wyjątkowe aspekty przesłania Przywrócenia w sposób, który będzie dla nich jasny.

Jedną z najwspanialszych rzeczy, jaką możesz uczynić, by zdobyć zaufanie i miłość, jest przyjęcie ich kultury we właściwy sposób. Wielu wielkich misjonarzy tak robiło (zob. I List do Koryntian 9:20–23). Staraj się, by ci ludzie czuli się dobrze w twoim towarzystwie i przy twoich umiejętnościach językowych.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- Wyobraź sobie, że służysz na misji w Azji. Przygotowujesz się, by nauczać kogoś o zmartwychwstaniu i wiesz, że buddyści wierzą w reinkarnację. W jaki sposób będziesz uczył o zmartwychwstaniu tak, by zainteresowany zrozumiał, że ta doktryna różni się od pojęcia reinkarnacji? Jakich słów i zwrotów być może będziesz musiał się nauczyć, by ukończyć to zadanie?
- Zastanów się nad kulturowym i religijnym pochodzeniem nauczanych osób. Rozpoznaj takie aspekty ich przekonań, które mogą doprowadzić ich do błędnego zrozumienia doktryn ewangelii. Zaplanuj, w jaki sposób klarownie nauczać tych doktryn.

Dar języków

Szukaj darów Ducha, włącznie z darem języków i tłumaczenia języków. Pomoże ci on — bardziej niż cokolwiek innego — w mówieniu i rozumieniu języka ludzi w twojej misji. Nie zdobędziesz tego daru, nie wkładając ze swej strony żadnego wysiłku; musisz aktywnie starać się o niego. Częścią starania się o dar języków jest praca, zmaganie się i czynienie wszystkiego, co w twojej mocy, by nauczyć się języka. Miej ufność, że Duch pomoże ci, gdy będziesz żyć w taki sposób, w jaki powinienes i gdy będziesz czynić, co w twojej mocy. Miej wiarę, że możesz mieć dar języków w prawdziwym i najpełniejszym tego słowa znaczeniu.

Kiedy czujesz, że masz trudności z wyrażeniem się w taki sposób, w jaki byś chciał, pamiętaj, że Duch potrafi przemawiać do serc wszystkich dzieci Bożych. Prezydent Thomas S. Monson nauczał: „Jest jeden język [...], który jest wspólny dla wszystkich misjonarzy — to język Ducha. Nie uczy się go z tekstów pisanych przez bardzo wykształconych ludzi, ani nie nabywa się go dzięki czytaniu i uczeniu się na pamięć. Język Ducha przychodzi do tego, kto całym swym sercem chce poznać Boga i przestrzega Jego boskich przykazań. Biegłość w tym języku pozwala na przekraczanie granic, przewycięzanie przeszkód i poruszanie serc ludzkich” („The Spirit Giveth Life”, *Ensign*, czerw. 1997, 2).

Zapamiętaj

- Najpierw studiuj doktryny i nauczane lekcje w swoim ojczystym języku.
- Naucz się mówić o tych doktrynach i wyrażać swoje uczucia w języku misji.
- Stwórz plan studiowania języka i regularnie staraj się wykorzystywać nowe pomysły, kiedy próbujesz udoskonalić swój język misji.
- Staraj się o przewodnictwo Ducha, by pomógł ci zrozumieć i komunikować się z ludźmi w twojej misji.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Przejrzyj sugestie z tego rozdziału. Znajdź te propozycje, z których jeszcze nie korzystałeś i postaw sobie cel, by wykorzystać je w ciągu kilku następnych dni.
- Podczas następnego spotkania dystryktu zapytaj doświadczonego misjonarza, obdarzonego uzdolnieniami językowymi, co robi, by uczyć się języka.
- Przeczytaj i omów poniższą wypowiedź Starszego Richarda G. Scotta: „Tam, [...] gdzie tradycje narodowe lub zwyczaje stoją w sprzeczności z naukami Boga, odrzuć je. Tam, gdzie tradycje i zwyczaje są w harmonii z Jego naukami, należy je cenić” („Removing Barriers to Happiness”, *Ensign*, maj 1998, 87). Pomyśl, w jaki sposób kultura na obszarze, na którym służysz, różni się od twojej. Zrób listę tych różnic. Następnie wykreśl te, które stoją w sprzeczności z naukami ewangelii. Zastanów się nad tymi, które pozostały i pomyśl, w jaki sposób możesz sprawić, by zwyczaje te stały się twoimi.
- Zrób plan studiowania, by w języku twojej misji przygotować się do jednej z następujących rzeczy:
 - Opowiedzenia historii Józefa Smitha.
 - Streszczenia 3 Nefi 11.
 - Streszczenia Alma 32.
 - Opowiedzenia historii Nefiego i mosiężnych płyt (zob. 1 Nefi 3–5).
 - Wyjaśnienia znaczenia słowa dyspensacja.
 - Podzielenia się osobistym doświadczeniem.
- Wypisuj na kartkach słówka z jednej z lekcji, których nie znasz. Noś je do czasu, aż opanujesz je wszystkie.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Przećwiczcie nauczanie siebie nawzajem lekcji misjonarskich w języku waszej misji.
- Poproś kolegę/koleżankę, by wysłuchał twojej wymowy i pomógł ci ją poprawić.
- Wybierzcie historie lub fragmenty z pism świętych, które chcielibyście wykorzystać podczas nauczania. Poćwiczcie streszczenie ich własnymi słowami.
- Przejrzyjcie pomysły z tego rozdziału. Omówcie, które sugestie moglibyście wykorzystać podczas studiowania z kolegą/koleżanką w ciągu następnego tygodnia.
- Jeśli trenujesz nowego misjonarza, zapisuj sytuacje, kiedy twój kolega/koleżanka nie jest rozumiany. Zrób listę odpowiednich słów, wyrażeń czy zagadnień gramatycznych, które pomogłyby twojemu koledze/koleżance. Wyjaśnij i przećwicz, jak wykorzystać kwestie z listy podczas przyszłych, zaplanowanych zajęć.

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Zaproś na spotkanie osoby, których językiem ojczystym jest język misji. Zorganizuj misjonarzy tak, by w małych grupach nauczali te osoby. Poproś te osoby, by robiły notatki i podzieliły się spostrzeżeniami na temat języka używanego przez misjonarzy.
- Wyznacz wcześniej jednego lub dwóch misjonarzy, by opowiedzieli o swoich sukcesach związanych ze studiowaniem języka. Niech podzielą się swoimi pomysłami.

- Wyznacz doświadczonego misjonarza, by krótko przedstawił takie kwestie językowe, które sprawiają misjonarzom największą trudność. Przedstaw przykłady poprawnego użycia języka, a misjonarze niech je przećwiczą.
- Niech misjonarze, których językiem ojczystym jest język misji, podzielą się pomocnymi spostrzeżeniami.

Prezydent misji

- Od czasu do czasu przeprowadzaj wywiad z misjonarzami w języku, jakiego się uczą.
- Poproś lokalnych przywódców kapłaństwa o pomysły, dotyczące tego, jak misjonarze mogą doskonalić swój język.
- Zwróć uwagę, jakie błędy najczęściej popełniają misjonarze, uczący się nowego języka. Podczas konferencji strefy przeprowadź szkolenie, celem wyeliminowania tych błędów.
- Nauczaj misjonarzy doktryny o darach duchowych.
- Obserwuj swoich misjonarzy, kiedy nauczają w nowym języku.
- Szukaj możliwości rozmawiania z misjonarzami w języku misji.

W jaki sposób mam mądrze wykorzystywać czas?

Notatki

Rozważ

- W jaki sposób cele mogą pomóc mi być skutecznym misjonarzem?
- Na czym powinny koncentrować się moje cele?
- Jakimi narzędziami i źródłami planowania dysponuję oraz jak z nich będę korzystać?
- Dlaczego ważna jest księga obszaru?
- W jaki sposób mam przeprowadzać cotygodniowe i codzienne sesje planowania?
- Skąd będę wiedział, czy moje cele i plany są pomocne w posuwaniu pracy Pana do przodu?

Zostałeś wyznaczony do wykonywania pracy Pana na konkretnym obszarze. Pragnie On, abyś dbał o swój obszar z miłością i wielką troską. Twoim celem jest pomóc innym, by przyszli do Niego poprzez chrzest i konfirmację.

Rób wszystko, co w twojej mocy, byś pozostawił swój obszar silniejszym, niż go zastałeś. Znamienne cele i uważne planowanie pomogą ci w osiągnięciu tego, czego wymaga od ciebie Pan. Kiedy będziesz troszczyć się o ludzi na przydzielonym ci obszarze, będziesz mógł liczyć na Niego i na przywódców twojej misji.

W twoim liście z powołaniem na misję jest napisane: „Oczekuje się od ciebie, że poświęcisz cały swój czas i uwagę służbie Panu, pozostawiając za sobą wszystkie sprawy osobiste. Kiedy tak uczynisz, Pan pobłogosławi cię i staniesz się skutecznym orędownikiem i posłańcem prawdy. Pokładamy w tobie nadzieję i modlimy się, by Pan pomógł ci sprostać obowiązkom związanym z wypełnianiem tego świętego zadania”. Rozdział ten pomoże ci dowiedzieć się, w jaki sposób ustanawianie celów, planowanie i odpowiedzialność mogą pomóc wielu ludziom w przyjęciu przywróconej ewangelii.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Przeczytaj Jakub 5:11–13, 61–64, 74–75 i odpowiedz na te pytania:

- Jakich uczuć doznaje Pan wobec Swoich dzieci?
- Jakiego rodzaju wysiłku wymaga Pan od Swoich sług?

Kluczowe wskaźniki dla nawracania

Być może zastanawiałeś się, które z twych wielu obowiązków są najważniejsze. Chcąc odpowiedzieć na to pytanie, musisz zrozumieć swój cel i dowiedzieć się, w jaki sposób skuteczne wykorzystywanie czasu może pomóc ci w osiągnięciu tego celu.

Twoim celem jest zapraszanie innych, by przyszedli do Chrystusa, a realizujesz go pomagając im w przyjęciu przywróconej ewangelii poprzez wiarę w Jezusa Chrystusa i Jego Zadośćuczynienie, pokutę, chrzest, przyjęcie daru Ducha Świętego i wytrwanie do końca. Przywódcy Kościoła określili kluczowe wskaźniki, które pomogą ci skupić się na tym celu. Gdy skoncentrujesz się na nich, pomożesz ludziom w robieniu postępów, co doprowadzi ich do chrztu, konfirmacji, ciągłej aktywności w Kościele i trwałego nawrócenia.

Kluczowe wskaźniki przydatne dla sporządzania zapisów i sprawozdań

- Nawróceni ochrzczeni i konfirmowani
- Zainteresowani z ustaloną datą chrztu
- Zainteresowani, którzy są obecni na spotkaniu sakramentalnym
- Lekcje przedstawiane zainteresowanym w obecności członka
- Inne przedstawione lekcje
- Zainteresowani robiący postępy
- Pozyskane dane o potencjalnych zainteresowanych, z którymi się skontaktowano
- Nowi zainteresowani
- Lekcje przedstawione ostatnio nawróconym i mniej aktywnym członkom

Te wskaźniki mówią o wydarzeniach i warunkach, które ilustrują postęp danej osoby w trwałym nawróceniu się. Poniżej znajduje się krótki opis każdego z tych kluczowych wskaźników:

Nawróceni ochrzczeni i konfirmowani: Każdy nawrócony, który przyjął obrzędy chrztu i konfirmacji.

Zainteresowani z ustaloną datą chrztu: Każdy zainteresowany, który zgodził się być ochrzczony i konfirmowany konkretnego dnia.

Zainteresowani, którzy są obecni na spotkaniu sakramentalnym: Każdy zainteresowany, który był obecny na spotkaniu sakramentalnym.

Lekcje przedstawiane zainteresowanym w obecności członka: Ogólna liczba lekcji przedstawionych wszystkim zainteresowanym w obecności członka. Lekcja zazwyczaj obejmuje nauczanie jednej lub kilku zasad ewangelii z lekcji misjonarskich, modlitwę na rozpoczęcie i zakończenie oraz prośbę o złożenie zobowiązań. Nie jest wymagane, abyś nauczał

wszystkich zasad znajdujących się w danej lekcji. Miarą skuteczności twego nauczania może być wzrastająca wiara zainteresowanych w Zbawiciela, ich pokuta za grzechy i gorliwe przygotowywanie się do przyjęcia obrzędów chrztu i konfirmacji.

Inne przedstawione lekcje: Ogólna liczba lekcji przedstawionych zainteresowanym nie w obecności członka.

Zainteresowani robiący postępy: Ogólna liczba zainteresowanych, z którymi przeprowadzono dwie lub więcej lekcji i którzy dochowują zobowiązań, takich jak modlenie się, czytanie Księgi Mormona, chodzenie do kościoła oraz przygotowywanie się do chrztu i konfirmacji. Według tej definicji zainteresowani, którzy są chętni to dalszego uczenia się ewangelii, ale mają kłopoty z dochowaniem zobowiązań, nie są zainteresowanymi robiącymi postępy. Są zaliczani do grupy „nowi zainteresowani” lub „inni zainteresowani”.

Pozyskane dane o potencjalnych zainteresowanych, z którymi się skontaktowano: Ogólna liczba danych o potencjalnych zainteresowanych, z którymi się skontaktowano i których nauczano lub umówiono się na konkretne spotkanie. Kiedy już skontaktujesz się z poleconą osobą, dane jej przenosi się z grupy „pozyskanych danych o potencjalnych zainteresowanych” i staje się ona „nowym zainteresowanym”, co odnotowuje się w sprawozdaniach lub usuwa się z dalszych zapisów. Możesz też uznać, że skontaktowałeś się z osobą, którą ci polecono, jeśli po wielu próbach nie możesz do niej dotrzeć lub okazuje się, że adres jest niewłaściwy. Takie dane odsyłane są z powrotem do biura misji wraz z notką opisującą, dlaczego nie doszło do kontaktu.

Ogólna suma pozyskanych danych o potencjalnych zainteresowanych odnosi się do wszystkich danych tego rodzaju, których jeszcze nie sprawdziłeś (dane od członków, zainteresowanych, z siedziby głównej Kościoła itp.).

Nowi zainteresowani: Ogólna liczba osób, których nauczano jednej lekcji i z którymi umówiono się na konkretne spotkanie.

Lekcje nauczane ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członków: Ogólna liczba lekcji, jakie przeprowadzono z nawróconymi, którzy są członkami krócej niż jeden rok i z mniej aktywnymi członkami.

Podczas gdy wyznaczasz cele i układasz plany, oceń swą pracę na podstawie tego, w jaki sposób twoje wysiłki wpływają na liczbę osób, podaną w każdym z kluczowych wskaźników. Twoim celem powinno być zwiększanie liczb w każdej kategorii wskaźników.

Będziesz robić wiele rzeczy, których nie ujęto w kluczowych wskaźnikach, takich jak nawiązywanie kontaktów na ulicy czy studiowanie osobiste i studiowanie z kolegą/koleżanką. Te ważne zajęcia wpływają na jeden lub więcej kluczowych wskaźników. Na przykład, kiedy nauczasz tych, których sam znajdziesz, dodajesz nowych zainteresowanych do grupy nauczanych przez siebie osób. Jakość studiowania osobistego i studiowania z kolegą/koleżanką wpłynie na zwiększenie się możliwości nauczania przez Ducha, co pobłogosławi twoich nowych i robiących postępy zainteresowanych. Siła odnajdywania i nauczania wpłynie na każdy z kluczowych wskaźników. Oceniaj wszystko, co robisz, na podstawie tego, czy dane działanie zwiększa liczbę osób w każdej kategorii. Jeśli ani ty, ani twój kolega/koleżanka nie widzicie, w jaki sposób konkretne działania związane z głoszeniem mogłyby zwiększyć liczbę osób w jednym lub kilku kluczowych wskaźnikach, musicie postawić sobie pytanie, czy to działanie jest warte waszego czasu.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Zapisz w swoim dzienniku do studiowania każde działanie związane z głoszeniem, jakiego podjęliście się w ciągu minionych trzech dni. Przy każdym z działań określ, czy wpłynęło ono na jeden z kluczowych wskaźników. Jeśli wpłynęło, napisz obok *tak*. Jeśli nie wpłynęło, napisz obok *nie*. Przy każdym działaniu, przy którym zapisałeś *tak*, opisz, jaki miało ono wpływ. Przy każdym działaniu, przy którym zapisałeś *nie*, określ, dlaczego je podjąłeś i czy będziesz podejmował to działanie w przyszłości. Omów swą listę z kolegą/koleżanką i wyjaśnij, dlaczego przy niektórych działaniach zapisałeś *tak*, a przy innych *nie*. Przedyskutujcie, z których działań być może powinniście zrezygnować.

Księga obszaru oraz narzędzia do planowania i składania sprawozdań

Moroni nauczał na temat tych, którzy w jego czasach zostali przyjęci do Kościoła przez chrzest i konfirmację: „Podawali swe imiona, aby o nich pamiętano i wzmacniano ich dobrym słowem Bożym, aby utrzymali się na dobrej drodze” (Moroni 6:4).

Dano ci narzędzia, które pomogą ci zapisywać ważne informacje na temat nauczanych przez siebie osób. Narzędzia te pozwolą ci również podzielić się pewnymi informacjami z tymi, którzy ich potrzebują, jak pokazano to na ilustracji.

Piramida informacyjna		Narzędzia:
Prezydent misji	Ilość informacji	Tygodniowe sprawozdanie misjonarza
Przywódcy misyjni		Podsumowanie bieżącego sprawozdania
Rada okręgu		Rejestr postępów
Misjonarze		Codzienny kalendarz misjonarski; Księga obszaru

Narzędzia te i wszystkie informacje potrzebne do wykonywania pracy znajdują się w księdze obszaru i „Codziennym kalendarzu misjonarskim”. Księga obszaru ułożona jest w następujący sposób:

- **Mapa obszaru**
 - Mapa obszaru z zakreślonymi granicami
- **Rejestry postępów**
 - Formularze „Rejestr postępów”
- **Zainteresowani z ustaloną datą chrztu i konfirmacji**
 - Formularze „Rejestr nauczania”
- **Zainteresowani robiący postępy**
 - Formularze „Rejestr nauczania”
- **Nowi i inni zainteresowani**
 - Formularze „Rejestr nauczania”
- **Potencjalni zainteresowani**
 - Formularze „Potencjalni zainteresowani”
 - Dane o potencjalnych zainteresowanych pozyskane z mediów i w inny sposób
- **Byli zainteresowani**
 - Formularze „Rejestr nauczania”
- **Ostatnio nawróceni i mniej aktywni członkowie**
 - Formularze „Rejestr nauczania”
 - Formularze „Lista kroków podjętych wobec nawróconych”

- **Informacje na temat okręgu i misji**
 - Spis telefonów w okręgu
 - Lista powołań w okręgu
 - Harmonogram spotkań w okręgu i spotkań misjonarskich
 - Lista rodzin, w których część należy do Kościoła
 - Spis telefonów misjonarzy w twoim dystrykcie lub strefie
- **Przywództwo**
 - „Podsumowanie bieżącego sprawozdania”
- **Informacje na temat obszaru**
 - Informacje na temat mieszkania
 - Transport publiczny
 - Fryzjer
 - Pralnia
 - Sklepy
 - Miejsca, których należy unikać
 - Kontakty

Księga obszaru

Każdy obszar głoszenia ma księgę obszaru, która staje się trwałym zapisem twoich codziennych wysiłków. Codziennie uaktualniaj najważniejsze informacje i korzystaj z nich podczas cotygodniowej sesji planowania. Prowadź księgę w sposób staranny, dokładny i na bieżąco tak, by każdy przyszły misjonarz mógł opierać się na twojej natchnionej służbie. Kiedy zostaniesz o to poproszony, weź swoją księgę obszaru na wywiady czy konferencje strefy, gdzie przywódcy misyjni będą mogli ją przejrzeć i pomogą ci w skuteczniejszym korzystaniu z niej.

Powinieneś codziennie korzystać z niektórych części księgi obszaru, kiedy uaktualniasz i dostosowujesz swoje plany. Bierz ze sobą księgę obszaru na konferencje strefy i wywiady, aby przywódcy misyjni mogli ją przejrzeć. Księga ta powinna pozostawać w twoim mieszkaniu po twoim przeniesieniu w inne miejsce, aby przyszli misjonarze mogli korzystać z zawartych tam informacji.

W księdze obszaru prowadź dokładne, pełne i bieżące zapiski na temat wszystkich ludzi, z którymi pracujesz. Poniżej znajduje się wyjaśnienie na temat tych narzędzi.

Notatki

Rejestr nauczania: Formularz ten pomoże ci w zapisaniu szczegółowych informacji na temat postępów zainteresowanych, ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członków, których nauczasz.

- Dane osobowe.
- Daty chrztu i konfirmacji.

KOŚCIÓŁ JEZUSA CHRYSZTUSA ŚWIĘTYCH W DNIACH OSTATNICH

Rejestr nauczania

Obszar głoszenia _____ Okręg lub gmina _____ Palk lub dystrykt _____

Dane osobowe (Zobacz drugą stronę formularza, by wpisać dodatkowe informacje)

Imię i nazwisko osoby lub pary _____ Rodzaj _____ Wiek _____ Data pierwszego kontaktu _____ Zaplanowana data chrztu _____ Rzeczywista data chrztu _____ Data konfirmacji _____ Imiona dzieci (Imiona kolejnych dzieci można wpisać po drugiej stronie, w części informacji o pochodzeniu).
Wiek _____ Wiek _____ Wiek _____

Adres _____ Numer telefonu _____ Mijonarze, którzy rozpoczęli nauczanie _____
Nazwiska osób przyjmujących do wspólnoty oraz nauczycieli domowych lub odwiedzających nauczycieli _____ Numer telefonu _____ Adres _____

*Rodzaj: Z = Zainteresowany; ON = Ostatnio nawrócony; MA = Mniej aktywny członek; C = Członek; CR = Część rodziny należy do Kościoła

Data nauczanych lekcji i zasad (Otoczyć kółkiem, jeśli zostały przedstawione w obecności członka)	Przed chrztem		Po chrzcie		Przed chrztem		Po chrzcie		Przebieg		Dotyczy	
Przesłanie Przywrócenia												
Bóg jest naszym Kochającym Ojcem Niebieskim												Czyta Księgę Mormona
Ewangelia błogosławi rodziny												Modli się na temat Józefa Smitha i Księgi Mormona
Dyspansja ewangelii												Jest obecny na spotkaniu sakramentalnym i innych spotkaniach
Ziemska służba Zbawiciela												Dzieci są obecni na zajęciach Organizacji Podstawowej, Młodych Mężczyzn lub Młodych Kobiet
Wielkie Odstępstwo												Przedstawił misjonarzom rodzinę i przyjaciół
Przywrócenie: Józef Smith												Obecny na uroczystości chrztu
Księga Mormona												Spotkał się z biskupem i członkami rady okręgu
Modlitwa, Duch Święty												Poprosił przyjaciół z członkami okręgu
Plan zbawienia												Przesłanego Dziesięcioro Przykazań
Życie przedzielskie												Żyje zgodnie z prawem czystości moralnej
Stworzenie												Żyje według Słowa Mądrości
Wolna wola i Upadek												Żyje według prawa dziesięciny
Nasze życie na Ziemi												Żyje według prawa postu
Zadobroczytnienie												Przesłanego praw swojego kraju
Świat duchów												Przeprowadzone z nim wywiad poprowadzący chrzt i konfirmację
Znawychęstanie, sąd i nieśmiertelność												Zaprosił przyjaciół i rodzinę na swój chrzt i konfirmację
Królestwa chwały												Został ochrzczony i konfirmowany
Ewangelia Jezusa Chrystusa												Codziennie modli się indywidualnie i studiuje pisma święte
Oczyszczony z grzechu												Codziennie wraz z rodziną modli się i studiuje pisma święte
Wiara w Jezusa Chrystusa												Organizuje cotygodniowe domowe wieczory rodzinne
Pokuta												Otrzymał kapłaństwo
Chrzest, nasze pierwsze przyznanie												Otrzymał powołanie kościelne
Dar Ducha Świętego												Bierze udział w zastępczych chrztach za zmarłych
Wytrwać do końca												

(Zobacz drugą stronę formularza, by wpisać dodatkowe dane osobowe)

© 2004 RM 104 1704 Printed in Germany 39887 100 Pages

(Pierwsza strona formularza)

- Zapis o tym, kiedy nauczałeś zasad z każdej z pięciu lekcji i czy był obecny przy tym członek Kościoła. Część ta pozwala ci na elastyczność w zapisie tego, czego nauczasz, bez względu na kolejność nauczanych zasad.
- Możesz odnotować lekcje nauczone przed chrztem i nauczone po chrzcie.
- Zapis statusu zobowiązań, jakich podejmują się zainteresowani. W tej części zapisujesz datę, kiedy poprosiłeś zainteresowanego, by podjął się zobowiązania i zaznaczasz, czy mu się to udało.

- Część, gdzie opisujesz bardziej szczegółowe informacje na temat osoby czy rodziny. Nie zamieszczaj kwestii bardzo osobistych czy negatywnych komentarzy.
- Część, gdzie opisujesz ważne informacje, uzyskane podczas nauczania. Możesz wpisać powstałe wątpliwości, trudności w wypełnieniu zobowiązań oraz sukcesy związane z czytaniem czy modlitwą. Możesz zaznaczyć, czy dana osoba chodzi do kościoła i czy czyta Księgę Mormona.
- Część, gdzie możesz odnotować dalsze wizyty kontrolne, jeśli osoba lub rodzina przestała interesować się Kościołem.

Rejestr nauczania (ciąg dalszy)
Informacje o pochodzeniu (Opisz, w jak sposób osoba lub rodzina nawiązała kontakty z Kościołem; zawoźd, wierzba religijne, zainteresowania, itd.)

Komentarze na temat nauczania

Data	Opisz, jak rozmówek lub próbek to, czego był nauczani; jak próbek zobowiązania itd.	Czy był w kościele w tym tygodniu? Tak/Nie	Zapisz postępy w czytaniu Księgi Mormona

Status byłych zainteresowanych (Opisz, dlaczego przestał interesować się Kościołem; Opisz, wymień każdej wizyty sprawozdania)

Data	Wynik wizyty	Misjonerze

Kiedy utworzony zostaje „Rejestr nauczania”, powinien on pozostać w księdze obszaru do czasu, aż osoba czy rodzina stanie się w pełni aktywna w Kościele, przynosi się lub umiera.

(Druga strona formularza)

KOŚCIÓŁ JEZUSA CHRYSYTUSA ŚWIĘTYCH W DNIACH OSTATNICH

Rejestr postępów Przesłany do przekazania informacji przywódcom okręgu lub palika o zainteresowanych, ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członkach.

Nazwisko misjonarzy: _____
 Okręg lub gmina: _____ Data: _____

Rodzaj	Imię i nazwisko	Wiek	M lub K	Adres	Numer telefonu	Przedstawione bieżące (obecny) adres, jeśli zostały przedstawione w obecności członka	Osoba przyjmująca do swej rodziny lub nauczyciel domowy	Ilość razy był w kościele	Data chrztu i konfirmacji		Data wyłączenia do kapłaństwa	Potrzebna pomoc
									Odstępowany	Konfirmacja		

*Rodzaj: Z = Zainteresowany; ON = Ostatnio nawrócony; MA = Mniej aktywny członek; CR = Część rodziny należący do Kościoła

Kluczowe wskaźniki: na koniec tygodnia

Stan obecny	Zainteresowani odczuciami i konfirmowani		Zainteresowani i składający się do chrztu	Zainteresowani, którzy byli obecni na spotkaniu studium skrypty	Lecję przedstawianą zainteresowanym w obecności członka	Inne przedstawiane bieżące	* Zainteresowani skłoniący do postępy	Dane o zainteresowanych pozyskane od innych osób	Otrzymał	Nawiązane kontakty	Nowi zainteresowani	Lecję przedstawianą osobom zainteresowanym i innym aktywnym członkom
	Odczucia	Konfirmowani										

* Zainteresowani postępy: Zainteresowani, których nauczano dwa lub więcej razy; lub w tym tygodniu, którzy dotarli do 15. lekcji Księgi Mormona, modlili się na jej temat i na temat Przekazała Języka Świętego, którzy chcieli do Kościoła iść

© 2004 BPL, 754 (154) Printed in Germany 30951 156 Polish

Rejestr postępów: Formularz ten umożliwia ci podsumowanie postępów zainteresowanych, ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członków, których nauczasz. Pozwala ci też zdać sprawozdanie na temat kluczowych wskaźników. Korzystaj z niego, by skorelować swoje wysiłki z pracą przywódców okręgu i palika podczas spotkań koordynujących działania misjonarzy i spotkań rady okręgu. Będziesz uaktualniać ten rejestr w czasie cotygodniowych sesji planowania lub przed spotkaniami rady okręgu. Jeśli jest to wykonalne, każdego tygodnia lub tak często, jak jest to potrzebne, daj kopie tego rejestru biskupowi, przywódcy misyjnemu w okręgu oraz innym członkom rady okręgu. Upewnij

się, że informacje znajdujące się na formularzach „Rejestr postępów” są kompletne, dokładne i czytelne. Wówczas rada okręgu będzie miała do ciebie zaufanie.

Potencjalni zainteresowani: Formularz ten umożliwi ci prowadzenie zapisków na temat osób, które potencjalnie mogą stać się zainteresowanymi.

- Status potencjalnego zainteresowanego.
(Czy osoba została usunięta z listy zainteresowanych, czy jest teraz nauczana lub czy należy skontaktować się z nią później?)
- Czy osoba ta została polecona przez kogoś czy znaleziona przez misjonarzy?
- Dzień, kiedy skontaktowano się z osobą.
- Ważne komentarze.

KOŚCIÓŁ JEZUSA CHRYSTUSA W DNIACH OSTATNICH

Potencjalni zainteresowani

Zapisz informacje na temat danych o zainteresowanych pozyskanych od innych kół na temat osób, z którymi się skontaktowałeś w inny sposób, którzy mogą przynieść zaproszenie, by uszyli się o przyłączenie ewangelii.

Osobę prowadzi: _____
Dzień kół gmina: _____ Kółko kół dystrykt: _____

*Status	Imię i nazwisko	Adres	Numer telefonu	**Rodzaj kontaktu	Data ewangelizacji kontaktu	Komentarze (podejście zainteresowania, wykorzystanie zaproszenia, wyścił następców objawień)

* W – Wywiady, N – Nauczany, S – Sprawdził, ** DC – Dane pozyskane od członka, DZ – Dane pozyskane od zainteresowanego, DZK – Dane pozyskane od osoby nie będącej członkiem, DZG – Dane pozyskane z listy gminy Kościoła, K – formularz programowy

Do formularza „Potencjalni zainteresowani” przepisz informacje, znajdujące się w „Codziennym kalendarzu misjonarskim”, w części zatytułowanej „Potencjalni zainteresowani”. Wykorzystaj te informacje, by zaplanować kolejne wizyty, przejrzeć z przywódcą misyjnym w okręgu pracę członków–misjonarzy oraz zaplanować inne zajęcia, które mogą pomóc ludziom, którzy zaczynają interesować się przywróconą ewangelią. Formularz ten służy też jako historyczny zapis dla misjonarzy, którzy w przyszłości zostaną przydzieleni do twojego obszaru. Kiedy wiesz, że zostaniesz przeniesiony do innego obszaru, upewnij się, że skopiowałeś wszystkie informacje ze swojego „Codziennego kalendarza misjonarskiego”.

Podsumowanie bieżącego sprawozdania:

Wykorzystuj to cotygodniowe sprawozdanie, by zebrać informacje na temat każdego z kluczowych wskaźników. Każda para misjonarska korzysta z „Podsumowania bieżącego sprawozdania”, znajdującego się na końcu ich „Codziennego kalendarza misjonarskiego”, by przekazać tę informację przywódcy dystryktu. Przywódca dystryktu zapisuje nazwiska każdej pary misjonarskiej ze swojego dystryktu na „Podsumowaniu bieżącego sprawozdania”, wraz z tygodniowymi sumami ogólnymi dla każdego z kluczowych wskaźników. Następnie, na dole formularza, podlicza on sumy dla dystryktu. Informacje przekazywane są dalej. Przywódcy dystryktów przekazują sumy z dystryktów swoim przywódcom stref.

KOŚCIÓŁ JEZUSA CHRYSTUSA W DNIACH OSTATNICH

Podsumowanie bieżącego sprawozdania

Na koniec tygodnia

Imię i nazwisko osoby prowadzącej	Imię i nazwisko osoby współprowadzącej	Zainteresowani o kontakcie	Zainteresowani o kontakcie (z wyjątkiem DZK)	Liczba przyswojonych członków	Liczba przyswojonych członków (z wyjątkiem DZK)	Wykorzystanie zaproszenia	Wykorzystanie zaproszenia (z wyjątkiem DZK)	Liczba nowych objawień	Liczba nowych objawień (z wyjątkiem DZK)

Opisem: _____

Na koniec tygodnia

Imię i nazwisko osoby prowadzącej	Imię i nazwisko osoby współprowadzącej	Zainteresowani o kontakcie	Zainteresowani o kontakcie (z wyjątkiem DZK)	Liczba przyswojonych członków	Liczba przyswojonych członków (z wyjątkiem DZK)	Wykorzystanie zaproszenia	Wykorzystanie zaproszenia (z wyjątkiem DZK)	Liczba nowych objawień	Liczba nowych objawień (z wyjątkiem DZK)

Opisem: _____

Na koniec tygodnia

Imię i nazwisko osoby prowadzącej	Imię i nazwisko osoby współprowadzącej	Zainteresowani o kontakcie	Zainteresowani o kontakcie (z wyjątkiem DZK)	Liczba przyswojonych członków	Liczba przyswojonych członków (z wyjątkiem DZK)	Wykorzystanie zaproszenia	Wykorzystanie zaproszenia (z wyjątkiem DZK)	Liczba nowych objawień	Liczba nowych objawień (z wyjątkiem DZK)

Opisem: _____

* Zainteresowani o kontakcie (z wyjątkiem DZK) - Liczba nowych objawień (z wyjątkiem DZK) - Wykorzystanie zaproszenia (z wyjątkiem DZK)

Przywódcy stref przekazują sumy ze stref asystentom prezydenta. Asystenci prezydenta przekazują sumy z misji prezydentowi misji.

Codzienny kalendarz misjonarski: Narzędzie to posiada następujące części:

- Sześć tygodni z codziennymi harmonogramami; siódmy tydzień jako wykaz.
- Strony przeznaczone na zapis celów na dany tydzień.
- Podsumowanie wskazówek dotyczących planowania; lista wydarzeń, które prowadzą do chrztu, konfirmacji i aktywności w Kościele; plany dotyczące lekcji misjonarskich; pomysły na znajdowanie osób, które można nauczać oraz pytania wywiadu poprzedzającego chrzest.
- Część przeznaczona na informacje o kontaktach oraz na adresy i numery telefonów zainteresowanych i członków.
- Podsumowanie bieżącego sprawozdania, w którym zapisuje się osiągnięcia z danego tygodnia.

Podczas cotygodniowych sesji planowania zapisuj swoje cotygodniowe cele w „Codziennym kalendarzu misjonarskim” na stronie „Cele na tydzień”, jak pokazano to poniżej.

- Cele na tydzień dla każdego z kluczowych wskaźników.
- Rzeczywiste wyniki z tygodnia. Wyniki z każdego dnia znajdują się w codziennym harmonogramie. Sumę z każdego tygodnia przenosi się tutaj.

Notatki / Lista spraw do załatwienia		Cele na tydzień			
		Tydzień od _____ do _____	Cel na tydzień	Rzeczywiste wyniki z tygodnia	
		Kluczowe wskaźniki			
		Zainteresowani ochrzczeni i konfirmowani	Chrzest		
			Konfirmacja		
		Zainteresowani z ustaloną datą chrztu			
		Zainteresowani, którzy są obecni na spotkaniu sakramentalnym			
		Lekcje przedstawiane zainteresowanym w obecności członka			
		Inne przedstawione lekcje			
		*Zainteresowani robiący postępy			
		Dane o zainteresowanych pozyskane od innych osób	Otrzymane		
			Nawiązano kontakt		
		Nowi zainteresowani			
		Lekcje przedstawione ostatnio nawróconym i mniej aktywnym członkom			
		Ludzie, na których należy się skoncentrować		Cel lub działanie	
Inne cele osobiste lub pary misjonarskiej					

*Zainteresowani robiący postępy: Zainteresowani, którym przedstawiono dwie lub więcej lekcji i którzy dochowują swoich zobowiązań.

- Nazwiska osób, które prawdopodobnie mogą pomóc ci w osiągnięciu celów (robiący postępy zainteresowani, nowi zainteresowani). Wyznacz sobie jako cel to, co zgodnie z twoimi oczekiwaniami stanie się z tymi ludźmi (będą chodzić do kościoła, czytać Księgę Mormona, ustalą daty chrztu itd.).
- Miejsce na zapisanie innych celów osobistych lub ustanowionych z kolegą/koleżanką.

Każdego dnia, kiedy planujesz i głosisz ewangelię, korzystaj z dziennego harmonogramu, jak pokazano to poniżej:

- Codzienny harmonogram, gdzie możesz zapisać umówione nauczanie, spotkania i szukanie zainteresowanych. Planuj w taki sposób, by każda godzina dnia wypełniona była sensownymi zajęciami. Jest też miejsce na plan alternatywny.
- Miejsce do wypisania zadań, jakie musisz wykonać (rozmowy telefoniczne, osoby, z którymi trzeba nawiązać kontakt, przygotowanie do lekcji, sprawdzenie zobowiązań itd.).

- Miejsce na zapisanie tego, co będziesz studiował w ramach przygotowań na umówione nauczanie.
- Cele na dzień i rzeczywiste wyniki dla wybranych wskaźników kluczowych.

Tygodniowe sprawozdanie misjonarza: To sprawozdanie daje ci możliwość zdania bezpośredniej relacji prezydentowi misji na temat twych wysiłków związanych z głoszeniem oraz twych spraw osobistych, które chciałbyś opisać. Kiedy piszesz ten list, wyrażaj się dokładnie i na temat, ale nie uważaj, że musisz wykorzystać całą wolną przestrzeń. Prezydent misji będzie jedyną osobą, która przeczyta ten list, możesz więc bez przeszkód i otwarcie dzielić się swoimi komentarzami.

Jak wyznaczać cele

Cele odzwierciedlają pragnienia naszych serc i naszą wizję tego, co możemy osiągnąć. Dzięki celom i pragnieniom nasze plany zmieniają się w czyn. Wyznaczanie celów i planowanie są aktami wiary. Z modlitwą wyznaczaj cele, które są w harmonii z przykazaniem Zbawiciela, by „[czynić] uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego” (Ew. Mateusza 28:19).

Wyznaczaj cele dla każdego z kluczowych wskaźników. Możesz też wyznaczać cele związane z twoim osobistym rozwojem. Czyń wszystko, co w twojej mocy, by osiągnąć cele, uwzględniając szacunek dla wolnej woli innych ludzi. Ostateczną miarą sukcesu jest nie tyle osiągnięcie celów, co służba, jaką pełnisz i postęp, jaki robią inni. Cele są środkami, które pomogą ci uczynić wiele dobrego pośród dzieci Ojca Niebieskiego. Nie są czymś, za co można oczekiwać uznania.

Starannie przemyślane cele wskażą ci jasny kierunek i pomogą wypełnić dzień zajęciami, które pomogą ludziom wzmocnić ich wiarę w Zbawiciela i czynić postępy na drodze do chrztu, confirmacji i pełnej aktywności w Kościele. Cele, które rzucają wyzwania, pomogą ci skutecznie pracować i sprawią, że będziesz wzrastać. Podczas wyznaczania celów weź pod uwagę poniższe wskazówki:

- Postępuj zgodnie z podszeptami Ducha.
- Koncentruj się na kluczowych wskaźnikach.
- Skoncentruj się ludziach. Mimo że będziesz posługiwał się liczbami, bądź w stanie podeprzeć te liczby nazwiskami ludzi tam, gdzie jest to możliwe.
- Bądź konkretny i bądź realistą, ale wyznaczaj cele, które wpłyną na twój rozwój.
- Wyznaczaj cele tygodniowe i dzienne.
- Wyznaczaj cele studiowania osobistego i studiowania z kolegą/koleżanką, łącznie ze studiowaniem języka, jeśli uczysz się nowego języka.
- Każdego dnia, każdego tygodnia i po każdym sześciotygodniowym cyklu mierz swoje postępy. Kiedy nie uda ci się osiągnąć celu, oceń swoje wysiłki i znajdź sposób na jego osiągnięcie. Jeśli to konieczne, dostosuj swoje oczekiwania.

Po jakimś czasie twoi przywódcy mogą ustanowić doskonałe wzorce, których celem jest rozszerzenie twojej wizji i pogłębienie wiary. Wzorce dystryktu, strefy i misji pomogą ci rozwijać się, skutecznie pracować i osiągnąć wyższy poziom działania. Nie są one przeznaczone do wykorzystywania jako przydziały, które narzucają konkretne cele tobie i twojemu koledze/koleżance.

„Jestem głęboko przekonany, że jeśli nie wyznaczymy sobie celów w naszym życiu i nie nauczymy się, jak opanować techniki życia, by osiągnąć nasze cele, możemy dożyć sędziwego wieku i spojrzeć wstecz na nasze życie tylko po to, by zobaczyć, że wykorzystaliśmy jedynie niewielką część pełnego potencjału. Kiedy dana osoba opanuje zasady wyznaczania celu, będzie wówczas zdolna do wprowadzania wielkich zmian, w wyniku których osiągnie w tym życiu pełnię”.

– STARSZY M. RUSSELL BALLARD
PRZEMÓWIENIE WYGŁOSZONE DO MŁODYCH DOROSŁYCH NA
OBSZARZE SALT LAKE, 18 PAŹDZ. 1981 R.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Wyznaczajcie tygodniowe cele dla każdego z kluczowych wskaźników. Przy każdym celu zadajcie sobie pytanie:

- Czy z liczbami wiążą się nazwiska?
- Czy ten cel jest konkretny?
- Czy ten cel jest realny?
- Czy ten cel nas rozwinie?
- Czy jesteśmy zaangażowani w realizację tego celu?

Omówcie każdy cel. Jeśli to konieczne, określcie, w jaki sposób można go skorygować i dlaczego.

Cotygodniowa sesja planowania

Kiedy już wyznaczący cele, zdecydujcie, w jaki sposób je osiągnąć. Ty i twój kolega/koleżanka powinniście odbywać cotygodniowe sesje planowania w dniu i w czasie, który jest mniej produktywny dla głoszenia, jak np. czwartek czy piątek rano. Wasz prezydent misji wybierze dzień i czas cotygodniowych sesji planowania. Takie cotygodniowe planowanie może zabrać dwie do trzech godzin.

Wasza dyskusja powinna skupić się na potrzebach ludzi i na tym, jak pomóc im w robieniu postępów. W czasie cotygodniowych sesji planowania, przejrzyjcie poprzednie cele i wyznaczcie nowe, na nadchodzący tydzień. Weźcie pod uwagę każdy aspekt głoszenia.

Rekomendowanym czasem na cotygodniowe bieżące sprawozdanie jest niedzielny wieczór. Sprawozdanie sporządzone w niedzielę wieczorem zawiera najdokładniejszy status misji, ponieważ większość chrztów i konfirmacji ma miejsce w sobotę lub niedzielę.

Ponieważ cotygodniową sesję planowania prawdopodobnie odbywacie w dniu innym niż dzień składania sprawozdań, przy planowaniu uwzględnijcie okres 10 dni. Na przykład, jeśli wasza cotygodniowa sesja planowania odbywa się w czwartek, przejrzyjcie postęp na drodze do osiągnięcia celu, jaki zrobiliście przez kilka dni tego tygodnia i zaplanujcie, co musicie zrobić, by osiągnąć te cele do niedzieli. Następnie wyznaczcie cele i zróbcie plany na następny tydzień, od poniedziałku do niedzieli. W niedzielę wieczorem podsumujecie i zdacie sprawozdanie z osiągnięć ubiegłego tygodnia i będziecie mieć gotowy plan na nadchodzący tydzień. Poniższy opis mówi o tym, w jaki sposób wskazówki dotyczące planowania mają zastosowanie w przypadku cotygodniowej sesji planowania.

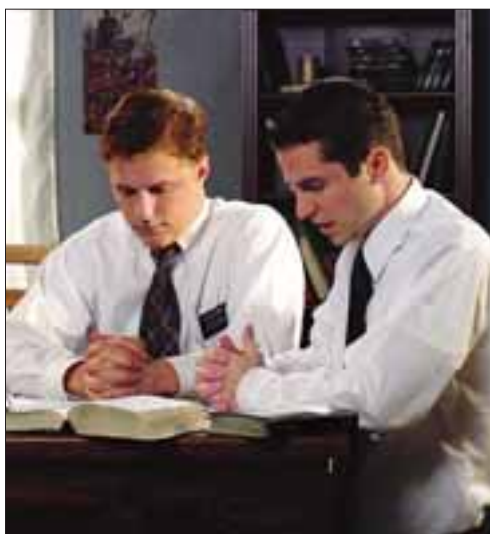
1. Módlcie się i starajcie się o natchnienie. Zanim rozpoczniecie, przygotujcie „Codzienny kalendarz misjonarski” i księgę obszaru. Sesję planowania rozpocznijcie od modlitwy. Kiedy omawiacie potrzeby ludzi i planujecie, w jaki sposób im służyć i pomóc w postępie na drodze ewangelii, starajcie się o natchnienie. Módlcie się szczególnie za swoich konkretnych zainteresowanych. Miejcie wiarę, by prosić Ojca Niebieskiego, aby pobłogosławił ich odpowiedziami na modlitwy, pragnieniem chodzenia do kościoła itp.

2. Wyznaczajcie cele i układajcie plany dla zainteresowanych, którzy mają być ochrzczeni i konfirmowani w nadchodzącym tygodniu. Przejrzyjcie „Rejestr nauczania” dla każdej osoby, która zobowiązała się do przyjęcia chrztu lub konfirmacji w nadchodzącym tygodniu. Omówcie przygotowania, jakich musicie się podjąć, by przeprowadzony został wywiad poprzedzający chrzest, by miały miejsce uroczystości chrztu oraz konfirmacje. Korzystając z „Rejestru nauczania”, omówcie każde zobowiązanie, z którym te osoby mogą mieć

problemy oraz sposób, w jaki możecie im pomóc. Zaplanujcie, że codziennie będziecie z nimi w kontakcie. Omówcie, w jaki sposób możecie pomóc przywódcy misyjnemu w okręgu uzgodnić z biskupem przeprowadzenie konfirmacji podczas spotkania sakramentalnego.

3. Wyznaczcie cele i układajcie plany dla zainteresowanych z ustaloną datą chrztu. Przejrzyjcie „Rejestr nauczania” dla każdej osoby, która będzie ochrzczona w nadchodzących tygodniach. Porozmawiajcie o lekcjach, których musicie ich nauczać. Zastanówcie się, jak możecie im pomóc w przygotowaniach do chrztu i konfirmacji. Przedyskutujcie przypadki zainteresowanych, którzy nie zostali ochrzczeni w zaplanowanym przez nich czasie. Z uwagą zastanówcie się nad ich potrzebami i przedyskutujcie je. Wyznaczcie nowe cele i ułóżcie plany, które pomogą im czynić postępy, by w konkretnym dniu i godzinie mogli zawrzeć przymierze chrztu i otrzymać obrzęd konfirmacji. W „Rejestrze nauczania” zaznaczcie ołówkiem zasady, jakich planujecie nauczać oraz zobowiązania, w których wypełnieniu pomożecie im. Określcie, co możecie zrobić, by pomóc im w przyjęciu tych lekcji i wypełnieniu zobowiązań.

4. Wyznaczcie cele i układajcie plany, by pomóc zainteresowanym w przyjściu na spotkanie sakramentalne. Przejrzyjcie „Rejestry nauczania” każdego zainteresowanego i omówcie jego/jej obecność na spotkaniu sakramentalnym. W przypadku zainteresowanych, którzy regularnie są obecni na spotkaniu sakramentalnym, omówcie, co powinniście zrobić, by pomóc im w dalszym przeżywaniu duchowych i wzniosłych doświadczeń. W przypadku tych, którzy nigdy nie byli na spotkaniu sakramentalnym, byli tylko raz lub są od czasu do czasu, omówcie, co może powstrzymać ich od przychodzenia. Na przykład, może potrzebują pomocy związanej z transportem,

może boją się lub nie znają nabożeństw przeprowadzanych przez Świętych w Dniach Ostatnich lub może mają negatywne doświadczenia z przeszłości. Omówcie, co możecie zrobić, by pomóc im w pokonaniu tych przeszkód. Zaplanujcie cele związane z liczbą zainteresowanych, których chcecie zobaczyć na spotkaniu sakramentalnym. Zaplanujcie, kto zabierze tych ludzi do kościoła, kto ich powita i kto będzie z nimi siedział podczas spotkania. Zaplanujcie skontaktowanie się z przywódcami kworum i organizacji pomocniczych oraz nauczycielami odpowiedzialnymi za lekcje, na których będą zainteresowani. Zaplanujcie powiadomienie o tym biskupa. W „Rejestrze postępu” zapiszcie, w jaki sposób pomoc może rada okręgu. Ułóżcie plany dotyczące tego, co musicie zrobić każdego dnia tygodnia, by przygotować te osoby do przyjścia do kościoła.

5. Wyznaczajcie cele i układajcie plany związane z lekcjami dla zainteresowanych robiących postępy. Przejrzyjcie „Rejestry nauczania” każdego zainteresowanego robiącego postępy, który był nauczany w obecności członka Kościoła. Porozmawiajcie o tym, jak, według was, przyjęli oni przesłanie. Przejrzyjcie w „Rejestrze nauczania” zobowiązania i wydarzenia, z którymi mają problemy. Omówcie, w jaki sposób pomóc członkom okręgu i radzie okręgu, by nadal zainteresowani byli postępem tych osób. Wyznaczcie cele związane z nauczaną lekcją, zobowiązania, które pomożecie im wypełnić, szczególnie te dotyczące obecności w kościele oraz ważne doświadczenia, które dzięki wam mogą oni przeżyć w ciągu następnych kilku tygodni.

Przejrzyjcie „Rejestry nauczania” każdego zainteresowanego robiącego postępy, który nie był nauczany w obecności członka Kościoła. Takimi zainteresowanymi mogą być ludzie, których znaleźliście dzięki własnym wysiłkom. Przedyskutujcie, który przywódca kapłaństwa lub organizacji pomocniczej mógłby się z nimi zaprzyjaźnić. Przejrzyjcie lekcje, jakich będziecie nauczać oraz zobowiązania, które pomożecie im wypełnić. Wyznaczcie cele, jakie mają spełnić nauczane lekcje, sposób, w jaki zaangażujecie członków i pomożecie zainteresowanemu w przyjsciu na spotkanie sakramentalne. Zapiszcie te cele w „Rejestrze nauczania” i zróbcie konieczne plany.

6. Wyznaczcie cele i ułóżcie plany związane z lekcjami dla wszystkich innych zainteresowanych.

Przejrzyjcie „Rejestry nauczania” każdego zainteresowanego, który nie robi postępów. Omówcie, dlaczego żaden z tych zainteresowanych nie wypełnia zobowiązań. Omówcie, w jaki sposób zaangażujecie przywódców kapłaństwa i organizacji pomocniczych w przyjęcie do wspólnoty tych zainteresowanych. Omówcie większość z propozycji znajdujących się w punkcie 5. Wyznaczajcie cele i plany, by pomóc tym ludziom robić postępy. Zapiszcie te cele w „Rejestrze nauczania”.

7. Wyznaczajcie cele i układajcie plany, by skontaktować się i nauczać osoby, których dane otrzymaliście od członków, zainteresowanych, osób nie będących członkami oraz z siedziby głównej Kościoła.

Przejrzyjcie formularze „Potencjalni zainteresowani”. Przejrzyjcie wszystkie dane o potencjalnych zainteresowanych, jakie otrzymaliście. Przejrzyjcie dane o potencjalnych zainteresowanych, z którymi jeszcze się nie skontaktowaliście. Wyznaczcie cele i plany, by w ciągu tygodnia skontaktować się z możliwie jak największą liczbą potencjalnych zainteresowanych. Najlepiej ze wszystkimi. Z osobami, których dane uzyskaliście z siedziby głównej Kościoła, powinniście skontaktować się z ciągu 24 godzin, jeśli to możliwe. Omówcie, jak moglibyście dotrzeć do każdej osoby czy rodziny i jakiego przesłania ich nauczać. Jeśli dane pochodzą z siedziby głównej Kościoła, omówcie, w jaki sposób będziecie nauczać przesłania ewangelii, wykorzystując film wideo, książkę lub inne materiały, jakie zamówiły te osoby. Upewnijcie się, że macie pozycję, o którą prosili. Jeśli to właściwe, skontaktujcie się telefonicznie z poleconą osobą i umówcie się na spotkanie. Omówcie, w jaki sposób powinniście zaaranżować następne spotkanie.

8. Wyznaczajcie cele i układajcie plany, by otrzymać więcej danych od członków, zainteresowanych i osób nie będących członkami.

Z modlitwą wybierzcie innych członków i zainteresowanych, których możecie odwiedzić. Zaplanujcie, jak pomożecie im zaprosić ich przyjaciół i członków rodziny, by dowiedzieli się o przywróconej ewangelii. Omówcie, w jaki sposób zaprosicie ich do udziału w pracy misjonarskiej. Zaplanujcie spotkania i poczyńcie konieczne plany.

9. Wyznaczajcie cele i układajcie plany związane z lekcjami dla ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członków.

Przejrzyjcie „Rejestry nauczania” każdego ostatnio nawróconego i mniej aktywnego członka, którego nauczacie. Wyznaczajcie cele i plany związane z lekcjami, które przeprowadzicie. Określcie, w jaki sposób pomożecie tym ludziom w przychodzeniu na spotkania sakramentalne i wypełnieniu innych zobowiązań.

10. Wyznaczajcie cele i układajcie plany, by znaleźć nowych zainteresowanych.

Przejrzyjcie opisy swoich wysiłków z ubiegłego tygodnia w celu znalezienia nowych zainteresowanych dzięki danym o potencjalnych zainteresowanych, dzięki służbie i własnemu poszukiwaniu ich. Zajrzyjcie do informacji w części księgi obszaru, która zatytułowana jest „Potencjalni zainteresowani”. Omówcie, dlaczego jedne osoby stały się nowymi zainteresowanymi, a inne nie. Wyznaczcie cele dotyczące tego, ilu zainteresowanych znajdziecie w przyszłym

tygodniu. Zidentyfikujcie tych, którzy prawdopodobnie staną się zainteresowanymi. Znajdźcie też członków i rodziny, z których tylko część należy do Kościoła, a których chcielibyście odwiedzić, polecone osoby, które można odwiedzić, a także znajdźcie możliwości służby. Zaplanujcie, które narzędzie wykorzystacie do szukania ludzi, jak np. kartki–ulotki, kasety wideo, DVD, pisma święte czy broszurki. Przedyskutujcie też, gdzie pójdziecie, by nawiązać kontakt z ludźmi, ilu ludzi poznacie każdego dnia, ilu zainteresowanych poprosicie o dane o potencjalnych zainteresowanych, ilu byłych zainteresowanych odwiedzicie, w jaki sposób pomoc może wam rada okręgu itd. Zróbcie konkretne plany na każdy następny dzień. Pozostały czas wypełnijcie szukaniem możliwości, które pomogą wam w osiągnięciu celu. Wyznaczcie cele i zaplanujcie porozmawianie z tyloma ludźmi, ilu Pan postawi na waszej drodze. Zawsze starajcie się znaleźć ludzi do nauczania.

11. Zaplanujcie, w jaki sposób współpracować z radą okręgu. Biskup sprawuje władzę przewodniczącą. Szanujcie jego upoważnienie i miejcie na nie wzgląd. Pod jego kierunkiem przeglądajcie „Rejestr postępów”, wykorzystywany podczas wcześniejszego spotkania koordynującego misjonarzy lub podczas rady okręgu. Omówcie zadania, jakie otrzymaliście od biskupa lub przywódcy misyjnego w okręgu oraz zdajcie sprawozdanie z waszych osiągnięć. Omówcie, w jaki sposób zaangażować innych, którzy mogą pomóc, jak np. przywódcę misyjnego w okręgu, przywódców kapłaństwa i organizacji pomocniczych oraz innych członków. Starannie przygotujcie „Rejestr postępów” na nadchodzące spotkanie rady okręgu, spotkanie komitetu wykonawczego kapłaństwa oraz spotkanie koordynujące misjonarzy. Upewnijcie się, że spisany jest starannie i czytelnie. Wyznaczcie cele i ułóżcie plany, by harmonijnie współpracować z przywódcami okręgu. Kiedy jest to możliwe, róbcie kopie „Rejestru postępów” dla przywódców okręgu, którzy są obecni.

12. Wpisujcie do harmonogramu spotkania, które odbywają się regularnie. W swoich „Codziennych kalendarzach misjonarskich” wpiszcie spotkania, które odbywają się regularnie, takie jak spotkania dystryktu, konferencje strefy, wywiady i spotkania kościelne. Omówcie zadania, jakie musicie wykonać przed każdym z tych spotkań i wpiszcie je do rubryki „Notatki/rzeczy do zrobienia”.

13. Przeprowadźcie ocenę siebie jako pary misjonarskiej. Pod koniec każdej cotygodniowej sesji planowania podziel się ze swoim kolegą/koleżanką właściwymi celami i poproś go/ją o pomoc w osiągnięciu ich. Przedyskutujcie mocne strony waszych relacji. Omówcie wszelkie wyzwania, które mogą odciągać waszą parę od pracy w jedności czy od bycia posłusznym. Rozwiążcie konflikty. Powiedz swojemu koledze/koleżance, jakie zalety w nim/niej dostrzegasz. Poproś o sugestie na temat tego, w jaki sposób możesz się doskonalić. Jeśli jest to potrzebne, postawcie sobie za cel poprawę waszych relacji. Zakończcie planowanie modlitwą.

Codziennie sesje planowania

Pod koniec każdego dnia przeprowadzajcie sesje planowania. Jeśli nauczacie lekcji, możecie być poza domem do 21:30. W innym przypadku powróćcie do swego mieszkania przed 21:00 i od 21:00 do 21:30 zajmijcie się codzienną sesją planowania. (Prezydenci misji mogą według własnego uznania dostosować ten plan do lokalnych warunków). Podczas codziennych sesji planowania zastosujcie te same zasady i wskazówki co do sesji tygodniowych — ale w prostszej formie. Bądźcie w nastawieniu modlitewnym, kiedy omawiacie lekcje lub tematy, które możecie przestudiować w czasie osobistego studiowania lub studiowania z kolegą/koleżanką i które pomogą wam w tworzeniu planu. Zapiszcie te tematy w codziennym harmonogramie, w miejscu do tego przeznaczonym.

Przejrzyjcie codzienny harmonogram. Na każdą godzinę dnia zaplanujcie jakieś sensowne zajęcie. W niedzielę, w czasie wieczornej sesji planowania, podsumujcie i przygotujcie cotygodniowe „Podsumowanie bieżącego sprawozdania”, napiszcie cotygodniowy list do prezydenta misji i określcie cele na nadchodzący tydzień.

Zanim następnego dnia opuścicie mieszkanie, przejrzyjcie cele, plany i harmonogram. Jeśli zachodzi taka potrzeba, nanieście poprawki. Zawsze módlcie się przed wyjściem z mieszkania. Możecie określić, na ile skuteczne są wasze codzienne plany, kiedy nie musicie pytać kolegi/koleżanki: „Co teraz powinienem robić?”

Odpowiedzialność

Zasada odpowiedzialności jest w wiecznym planie Boga czymś najbardziej istotnym. W czasie sądu ostatecznego wszyscy staniemy przed Panem i zdamy sprawozdanie z tego, co zrobiliśmy, działając w takich warunkach, jakie On nam dał (zob. Alma 5:15–19; NiP 137:9). Podczas misji wiele możesz nauczyć się na temat odpowiedzialności, co będzie procentowało w twym dalszym życiu. Zasada odpowiedzialności pobłogosławi cię, jeśli:

- Podejdziesz do wyznaczania celów i planowania z nastawieniem, że zdasz sprawozdanie ze swoich wysiłków przywódcom misyjnym i Panu powiesz o tym w modlitwie.
- Poczujesz się osobiście odpowiedzialny za święte zaufanie, jakim obdarzył cię Pan.
- Wyznaczać będziesz znamienne cele.
- Zdecydujesz, że przejmiesz inicjatywę w rozliczaniu się z pracy przed Panem i przywódcami misyjnymi. Nie czekaj, aż ktoś cię poprosi. Nie oczekuj, że inni będą często kontaktować się z tobą, celem uzyskania informacji. Miej pragnienie zdania sprawozdania ze swej pracy.
- Weź na siebie pełną odpowiedzialność za swoją pracę. Nigdy nie obwiniaj innych osób za trudne warunki czy brak postępu.
- Staraj się uczyć od swoich przywódców i proś ich, by sugerowali, w jaki sposób możesz się doskonalić.
- Miej motywację, by czynić wszystko, co w twojej mocy.

Rozliczenie się nie pojawia się jedynie pod koniec twojej misji. Jest to zasada, która wpływa na to, jak rozpoczynasz, jak myślisz i co czujesz w kwestii odpowiedzialności, jaką powierzył ci Pan, jaki jest twój stosunek do pracy i jak poradzisz sobie z wytrwaniem do końca. Stosunek, jaki masz wobec doświadczeń misyjnych, odzwierciedla twą miłość do Ojca Niebieskiego i Jego Syna oraz twój szacunek dla kapłaństwa.

Kiedy modlisz się na osobności i ze swoim kolegą/koleżanką, szukaj natchnienia na temat tego, co powinienesz robić każdego dnia. Kiedy postępujesz według planu, módl się i proś Pana o przewodnictwo. Przez cały dzień noś w sercu modlitwę, aby Duch pomógł ci wiedzieć, gdzie iść, co robić i co powiedzieć. Zadaj sobie pytanie: „Co więcej mogę zrobić?” W modlitwie pod koniec dnia zdaj sprawozdanie ze swej pracy.

„Tam, gdzie mierzy się dokonania, doskonalili się je. Tam, gdzie mierzy się dokonania i zdaje z nich sprawozdanie, poziom doskonalenia wzrasta”.

– STARSZY THOMAS S. MONSON

„THOU ART A TEACHER COME FROM GOD”,
IMPROVEMENT ERA, GRUDZ. 1970, 101

Każdego tygodnia będziesz zdawał sprawozdanie swoim przywódcom misyjnym, używając „Podsumowania bieżącego sprawozdania”. Jeśli jesteś przywódcą misyjnym, otrzymasz te informacje od innych misjonarzy. Okaż zainteresowanie ich życiem i życiem tych, których nauczają — nie tylko poprzez liczby. Nie wykorzystuj tego narzędzia czy informacji, jakie otrzymujesz, do kontrolowania czy manipulowania. Otrzymane dzięki temu narzędziu informacje dadzą ci możliwość pochwalenia misjonarzy za ich oddanie oraz dostrzeżenia okazji do przyszłego szkolenia.

Studiowanie pism świętych

Co to znaczy być odpowiedzialnym?

NiP 58:26–33

NiP 101:78

Ks. Ezechiela 33:1–6

Dlaczego wolna wola jest ważna w przypadku odpowiedzialności?

2 Nefi 2:26–29

Helaman 14:30–31

W jaki sposób misjonarz i przywódca misyjny powinni współpracować ze sobą?

NiP 38:23–25

List do Hebrajczyków 13:17–18

Zapamiętaj

- Skoncentruj swoje wysiłki na celu.
- Wyznaczaj cele zgodnie z kluczowymi wskaźnikami.
- Módl się z całej mocy nad swoimi celami i planami.
- Korzystaj z księgi obszaru i „Codziennego kalendarza misjonarskiego”, by pomóc ludziom rozwinąć wiarę, odpokutować, zostać ochrzczonym, przyjąć dar Ducha Świętego i wytrwać do końca.
- Przy każdym kluczowym wskaźniku ustanawiaj cele, które pomogą ci sięgać dalej, wykazać się wiarą i skutecznie pracować.
- Przeprowadzaj cotygodniowe i codzienne sesje planowania, które skupią się na pomaganiu innym w robieniu postępów na drodze ewangelii.
- Zdawaj sprawozdanie ze swoich wysiłków Panu i przywódcom misyjnym.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- W dzienniku do studiowania zapisz jednozdaniowe odpowiedzi na każde z pytań, znajdujących się w części „Rozważ”.
- Przez kilka chwil pomyśl nad ostatnim dniem swojej misji. Kiedy ten dzień nadejdzie:
 - Co chciałbyś powiedzieć na temat tego, czego dokonałeś jako misjonarz?
 - Co chciałbyś, by się stało?
 - Jakie zaszyły w tobie zmiany, które chciałbyś, by inni dostrzegli?

W dzienniku do studiowania zapisz odpowiedzi na każde z tych pytań. Określ, co teraz musisz zrobić, by zrealizować te cele. Zapisz plany, które przychodzą ci na myśl.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Korzystając z księgi obszaru, odpowiedzcie na poniższe pytania:
 - Czy wszystkie zapiski sporządzane są na bieżąco, są dokładne i łatwe do odczytania?
 - Czy misjonarz, który jest nowy na danym obszarze, będzie w stanie przejrzeć księgę obszaru i dowiedzieć się, na jakim etapie postępu duchowego znajdują się ludzie oraz co jeszcze należy zrobić, by im pomóc?
 - Czy misjonarz, który jest nowy na danym obszarze, będzie mógł skorzystać z waszej pracy, by znaleźć nowych zainteresowanych?
 - Wyobraźcie sobie, że przedstawicie Panu księgę obszaru, kiedy zdajecie sprawozdanie z tego, jak troszczyliście się o ludzi na swoim terenie. Czy Pan byłby zadowolony z waszych wysiłków?
- Omówcie przykład jednego z waszych nowych zainteresowanych. W „Codziennym kalendarzu misjonarskim” znajdźcie stronę zatytułowaną „Zdarzenia, które prowadzą do chrztu, konfirmacji i aktywności w Kościele”. Wybierzcie jedno zdarzenie i przygotujcie listę tego, co musicie zrobić, by miało ono miejsce. Omówcie, w jaki sposób moglibyście zaplanować te zadania, by wydarzenie to miało miejsce jak najszybciej.
- Omów poniższą analogię ze swoim kolegą/koleżanką. Oceńcie, jak długo w ciągu każdego dnia twoja „wędka” jest w wodzie.

„Nikt z nas nie powinien być podobny do wędkarza, który uważa, że łowił ryby przez cały dzień, skoro w rzeczywistości większość czasu spędził na wchodzeniu i wychodzeniu z wody, jedzeniu prowiantu i zmaganiu się ze sprzętem. Sukces wędkarski zależy od tego, jak długo wędka była w wodzie, a nie od tego, jak długo jest się poza domem. Niektórzy wędkarze są poza domem przez dwanaście godzin, a ich wędka jest w wodzie przez dziesięć godzin. Inni są poza domem przez dwanaście godzin, a ich wędka jest w wodzie jedynie przez dwie godziny. Ci mogą zastanawiać się, dlaczego nie odnoszą takich samych sukcesów jak inni.

Ta sama zasada odnosi się do misjonarzy, których Nauczyciel nazwał ‚rybakami ludzi’. Wędka misjonarska powinna być w wodzie już w chwili, gdy on czy ona opuszcza swoje mieszkanie” (Dallin H. Oaks, seminarium dla nowych prezydentów misji, 20 czerw. 2000).

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Przeczytaj misjonarzom jedną z poniższych sytuacji. Niech misjonarze omówią w małych grupach cele i plany, które pomogą ludziom z tych przykładów robić postępy na drodze do chrztu i konfirmacji. Niech każda grupa podzieli się swoimi pomysłami.

Sytuacja pierwsza: Spotkałeś Kubę i Beatę, kiedy pracowali w kuchni, wydającej posiłki dla biednych i bezdomnych. Przeprowadziłeś z nimi jedną lekcję, a teraz chcą dowiedzieć się więcej. Nie znają żadnego członka Kościoła. Beata jest chrześcijanką, a Kuba nie wyznaje żadnej konkretnej religii. Nie są małżeństwem, ale mieszkają ze sobą. Kuba pracuje od 16:00 do 24:00. Beata pracuje w ciągu dnia.

Sytuacja druga: Ze Stefanem przeprowadzono wszystkie lekcje i chodzi on do kościoła przynajmniej dwa razy w miesiącu. Wierzy, że Józef Smith jest prorokiem Boga i że Księga Mormona zawiera prawdę. Członkowie jego rodziny to pobożni katolicy i nie akceptują jego spotkań z misjonarzami.

Sytuacja trzecia: Jola jest studentką college'u. Ma przyjaciela, który jest członkiem Kościoła. Poprosił on ją, by spotkała się z wami. Przeprowadziliście z nią dwie lekcje. Na obu lekcjach obecny był ten przyjaciel. Jeszcze nie była w kościele i ma dużo pracy związanej z odrabianiem prac domowych, co utrudnia jej czytanie Księgi Mormona.

- Poproś misjonarzy, by podzielili się doświadczeniami, kiedy dzięki ustanawianiu celów i robieniu planów mogli pomóc ludziom:
 - Rozwinąć większą wiarę w Zbawiciela.
 - Odpokutować i dokonać zmian, które zbliżyły ich do Boga.
 - Przyjąć przymierze chrztu i konfirmacji.
 - Powrócić do Kościoła i odnowić przymierza chrztu.
- Podziel misjonarzy na trzy grupy. Wyjaśnij, że każda grupa otrzyma ważne zadanie. Następnie przydziel im poniższe zadania:
 - Otwarcie nowego obszaru nawracania.
 - Przygotowanie sesji szkoleniowej podczas konferencji strefy na temat przedstawienia zainteresowanym Księgi Mormona.
 - Wprowadzenie rodziny zainteresowanego do okręgu. W rodzinie jest trójka dzieci: ośmioletnia dziewczynka, dwunastoletnia dziewczynka i szesnastoletni chłopiec.

Powiedz misjonarzom, że mają osiem minut na przygotowanie planu. Jeden z misjonarzy powinien zapisywać plan, łącznie z codziennymi zajęciami.

Niech każda grupa przedstawi swój plan. Po każdej prezentacji zapytaj:

- Co misjonarze powinni wiedzieć w każdej z tych sytuacji?
- Jakie mogą być skutki tego, że nie zaplanowaliście znaczących zajęć albo w ogóle nic nie zaplanowaliście?

Po wszystkich prezentacjach zapytaj:

- W jaki sposób planowanie i ustanawianie celów jest wyrazem miłości, wyrazem wiary?

Notatki

Prezydent misji

- Poproś misjonarzy, aby na konferencję strefy lub na wywiady przynieśli ze sobą księgi obszaru. Poza samodzielnym przejrzaniem ksiąg obszaru, zastanów się nad tym, by poprosić o przejrzanie tej księgi przywódców misyjnych lub swoją żonę.
- Od czasu do czasu przyglądaj się cotygodniowym lub codziennym misjonarskim sesjom planowania.
- Od czasu do czasu przeprowadzaj wywiady w mieszkaniach misjonarzy. Kiedy tak się stanie, poproś swoją żonę lub asystentów, by przejrzyli misjonarskie księgi obszaru i codzienne kalendarze.
- Często przeglądaj „Codzienne kalendarze misjonarskie”.
- Od czasu do czasu bierz udział w spotkaniach rady okręgu.

W jaki sposób mam odnajdywać ludzi, aby nauczać ich?

Rozważ

- Co to znaczy „[znaleźć] tych, co was przyjmą” (NiP 42:8)?
- Jak mam rozwijać w sobie wiarę, by znaleźć ludzi do nauczania?
- Dlaczego powinienem angażować członków w szukanie zainteresowanych?
- Jaka jest rola mediów oraz danych o potencjalnych zainteresowanych z siedziby głównej Kościoła?
- Jaki jest związek pomiędzy odnajdywaniem a nauczaniem?
- Jaka jest rola służby w odnajdywaniu ludzi, aby nauczać ich?
- Jakich pomysłów dotyczących odnajdywania ludzi, których mógłbym nauczać, jeszcze nie wypróbowałem?

Rozwijanie w sobie wiary, by znajdować ludzi

Doktryny i zasady zawarte w tym rozdziale wzmocnią twą wiarę w to, że Pan przygotowuje ludzi na przyjęcie ciebie i przywróconej ewangelii. Zaprowadzi cię do nich lub doprowadzi ich do ciebie. Odnajdywanie ludzi wygląda różnie w różnych częściach świata. Misjonarze i prezydenci misji muszą dostosować się do warunków, jednakże pomimo różnic zasady odnajdywania są uniwersalne.

Rodzina Boża. Wszyscy ludzie na Ziemi byli w życiu przedziemskim członkami rodziny Bożej (zob. Dzieje Apostolskie 17:26–29; List do Hebrajczyków 12:9). W tym życiu jesteśmy częścią rodziny Bożej i możemy cieszyć się jeszcze większymi błogosławieństwami jako członkowie Jego rodziny w życiu przyszłym. Wszyscy jesteśmy braćmi i siostrami w rodzinie Boga. Wiedza ta daje nam poczucie tożsamości i przynależności. Daje nam powód, byśmy mieli nadzieję na życie wieczne w obecności Boga. Rozumiemy te podstawowe

Notatki

prawdy dzięki Przywróceniu. Nauczanie twoich braci i siostr przywróconych prawd jest twoim obowiązkiem i błogosławieństwem. Możesz modlić się jak Alma, kiedy starał się pomóc Zoramitom, którzy popadli w odstępstwo: „Pobłogosław nam, Panie, aby się nam powiodło, abyśmy mogli przyprowadzić ich z powrotem do Ciebie dzięki Chrystusowi. Ich dusze są cenne [...]. Daj nam więc, Panie, moc i mądrość, abyśmy mogli odzyskać tych naszych braci dla Ciebie” (Alma 31:34–35).

„Znajdźcie tych, co was przyjmą”. Macie budować Kościół, „[znajdując] tych, co was przyjmą” (NiP 42:8). Tacy ludzie rozpoznają w was sługi Pana. Będą gotowi postępować zgodnie z waszym przesłaniem. Wielu z tych ludzi to ci, „którzy są powstrzymywani od prawdy, tylko dlatego, że nie wiedzą, gdzie ją znaleźć” (NiP 123:12).

Zazwyczaj nie wiesz, kim są ci ludzie. Być może od razu nie rozpoznają w was sług Pana. Mogą nie rozumieć, że większy pokój, kierownictwo i cel w tym życiu pojawią się dzięki przywróconej ewangelii, a nie — z innego źródła. Często nie zdają sobie sprawy z tego, że szukali przywróconej ewangelii, aż ją znajdą. Na przykład, pewien nawrócony powiedział: „Kiedy usłyszałem o ewangelii, wypełniła ona lukę w moim sercu, o istnieniu której nawet nie wiedziałem”. Inny powiedział: „Zakończyłem poszukiwania, choć nie wiedziałem, że czegoś szukałem”.

Kiedykolwiek masz za zadanie służyć, pamiętaj, że Pan „[dopuscił], abyście przyszli na to miejsce; bowiem [uznał] to za konieczne dla zbawienia dusz”. Pracuj skutecznie, by „[wznieść] głosy do tego ludu; [głosić] myśli, jakie umieszczę w sercach waszych, i nie pomieszacie się wobec ludzi”. Jeśli tak uczynisz, otrzymasz obietnicę, że „będzie [ci] dane w samej godzinie, w samej chwili, co [masz] powiedzieć” (NiP 100:4–6). Odnajdywanie z Duchem jest tak samo ważne, jak nauczanie z Duchem. Jeśli podczas nauczania będziesz prowadzony przez Ducha, twe usiłowania związane z odnajdywaniem ludzi odniosą większy skutek. Miej wiarę, że będziesz wiedział, czego nauczać i co zrobić, by znaleźć tych, którzy cię przyjmą.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Wielu z członków, jakich odwiedzicie, to nawróceni na Kościół. Znajdźcie czas na to, by zapytać ich, jak nawiązali kontakt z Kościołem i po czym poznali, że misjonarze nauczali ich prawdy. Podsumujcie ich doświadczenia w dzienniku do studiowania.

Studiowanie pism świętych

W jaki sposób dzieci Boga są przygotowywane i naprowadzane na przywróconą ewangelię?

Alma 13:24

NiP 29:7

NiP 84:45–47, 88

Alma 16:16–17

NiP 33:6

NiP 136:32–33

Rozmawiajcie z każdą osobą

Kiedy Prorok Józef Smith podróżował z grupą misjonarzy po rzece Missouri, Pan objawił: „Nie ma potrzeby, by [...] [moi starsi] bystro [podróżowali] [...], podczas gdy po obu stronach mieszkańcy giną w niewierze” (NiP 61:3). Kiedy szybko przechodzisz od jednych zajęć do drugich, módl się o umiejętność dostrzeżenia niezaplanowanych możliwości służenia i nauczania tych, którzy być może „giną w niewierze”. Módl się o duchową wrażliwość na rozpoznanie możliwości. Okaże się, że Bóg postawi na twej drodze Swoje dzieci, które są przygotowane na przyjęcie przywróconej ewangelii.

W pracy misjonarskiej nie stanie się nic aż do chwili, gdy znajdziesz kogoś, kogo możesz nauczać. Każdego dnia rozmawiaj z tyloma ludźmi, z iloma tylko możesz. To normalne, że można mieć obawy co do rozmawiania z ludźmi, ale możesz modlić się o wiarę i siłę, by mieć więcej śmiałości w głoszeniu przywróconej ewangelii. Kiedy będziesz próbował rozmawiać z każdym, kogo spotkasz, spróbuj zastosować poniższe pomysły:

- Rozmawiaj z ludźmi o ich rodzinie. Pomóż im dostrzec, w jaki sposób przywrócona ewangelia może błogosławić ich rodziny.
- Szukaj rzeczy, które o czymś mówią — takich jak sprzęty w domu lub wygląd podwórka, nadruki na ubraniach, zwróć uwagę na dzieci — to pomoże ci zdecydować, w jaki sposób rozpocząć rozmowę.
- Pilnie słuchaj tego, co mówią do ciebie ludzie.
- Bądź ciepły, przyjacielski i radosny. Zaproponuj pomoc.
- Ufaj, że Duch wskaże ci w sercu i w umyśle to, czego masz nauczać.
- Zapraszaj każdego, by dowiedział się o przywróconej ewangelii.
- Wręczaj kartki–ulotki.
- Pytaj o nazwiska znajomych osób, które mogłyby zainteresować się waszym przesłaniem.

Kiedy będziesz czytać poniższą prawdziwą historię, zauważ, w jaki sposób mężczyzna był przygotowany na przyjęcie misjonarzy i jak misjonarze wykorzystali niezaplanowaną możliwość nauczania go ewangelii.

Gdy byłem dzieckiem, nigdy nie mówiono mi, bym czytał Biblię. W niedziele chodziłem do kościoła, ale nic z siebie nie dawałem i nic w zamian nie otrzymywałem. Pozbyłem się złudzeń, co do mojej religii. [...] Szukałem [...] Boga, chcąc wiedzieć, czy On w ogóle istnieje. Byłem spragniony poznania Go i Jego słów. Jednakże nie potrafiłem znaleźć tego, czego szukałem.

Były takie chwile, kiedy czułem, że jestem bliski ugaszenia tego pragnienia. Kiedy po raz pierwszy trzymałem w ramionach moje pierwsze dziecko, córkę, miałem wrażenie, że Bóg naprawdę istnieje. Wiele lat później, kiedy urodziła się jej siostrzyczka, doświadczyłem tego samego uczucia. [...] Jednak przez większość czasu niewytłumaczalne zmęczenie ciążyło na mojej duszy. Byłem duchowo spragniony i nie potrafiłem znaleźć miejsca, gdzie mógłbym się napić.

W kwietniu 1994 roku mieszkałem w Monterrey, w Meksyku, zarabiając na życie jako taksówkarz. Pewnego dnia padało przez kilka godzin, a kaskady wody spływały po zboczach gór. Po kilku godzinach jazdy w deszczu znalazłem się w małym miasteczku, znajdującym się około ośmiu kilometrów od Monterrey. Była już pora [...] wracać do domu. Nagle zobaczyłem dwóch mężczyzn idących pieszo. Mieli na sobie ciemne spodnie i białe koszule i wyglądali na przemoczonych od stóp do głów.

Kiedy podjechałem do nich, otworzyłem drzwi taksówki i zawołałem: „Wsiadajcie! Jadę do Monterrey”.

Wyższy z mężczyzn, który miał bardzo jasną karnację, powiedział: „Nie mamy pieniędzy”.

„Podwożę za darmo” — odpowiedziałem.

Szybko wsiadli do taksówki.

Podczas jazdy rozmawialiśmy. Zapytali, czy mogliby podzielić się ze mną przesłaniem o Jezusie Chrystusie. Zgodziłem się i podałem im swój adres.

Kiedy wszedłem do domu, obudziłem żonę i powiedziałem jej o dwóch młodych mężczyznach. „Co za przypadek — powiedziałem. — Jeden jest Meksykaninem, drugi Amerykaninem, a obaj mają na imię Elder [Starszy]”.

„Starszy to misjonarz” — odpowiedziała moja żona, która wiedziała co nieco o Kościele.

Gdzieś w głębi serca poczułem poruszenie. Ci młodzi mężczyźni pozostawili w moim sercu poczucie radosnego zaciekawienia. Poczułem, że jestem blisko wody, która może zaspokoić moje pragnienie, że jest ona w moim zasięgu.

5 czerwca przyszli do mojego domu misjonarze i z radością ich wysłuchałem. 19 czerwca, dwa tygodnie później, zostałem ochrzczony. W październiku, cztery miesiące później, została ochrzczona moja żona. Nasza najstarsza córka miała religię w szkole. Kiedy przyszła do kościoła po raz pierwszy, zawołała: „Tato, to jest o wiele lepsze niż to, czego się uczę w szkole!” Ona też została ochrzczona w październiku.

W grudniu 1995 roku zostaliśmy zapieczętowani jako rodzina na to życie i na wieczność w meksykańskiej Świątyni Mexico City. Teraz jesteśmy rodziną, która cieszy się harmonią, pokojem i szczęściem. Wiemy, Komu oddajemy cześć. Wiemy, skąd pochodzimy i dokąd zmierzamy.

Kochamy słowo Boże, a w szczególności Księgę Mormona i kochamy Jego Kościół, Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Dzięki tym darom odnaleźliśmy tę studnię wody żywej, o której Zbawiciel mówił Samarytance: „Kto napije się wody, którą Ja mu dam, nie będzie pragnął na wieki, lecz woda, którą Ja mu dam, stanie się w nim źródłem wody wytryskującej ku żywotowi wiecznemu” (Ew. Jana 4:14). [Victor Manuel Cabrera, „Thirsting for the Living Water”, Ensign, sierp. 2001, 60–61]

© 2001 Simon Dawey. Nie kopiować.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- W jaki sposób mężczyzna ten był przygotowany na przyjęcie przywróconej ewangelii?
- Co by się stało, gdyby misjonarze nie otworzyli ust, aby podzielić się przesłaniem ewangelii?
- Przejrzyj, co wczoraj robiłeś. Czy rozmawiałeś z tyloma ludźmi, z iloma tylko mogłeś? Jeśli nie, przygotuj plan i postaw sobie za cel, aby zrobić to dzisiaj.

Studiowanie pism świętych

Co Pan mówi o otwieraniu ust? Czego powinieneś nauczać? Co ci obiecano?

NiP 24:12

NiP 33:7–15

NiP 60:2–3, 7–8

NiP 28:16

Nauczaj, kiedy znajdziesz i znajduj, kiedy nauczysz

Odnajdywanie i nauczanie to zajęcia powiązane ze sobą. Kiedy spotykasz ludzi, bądź przygotowany na to, by przedstawić krótkie podsumowanie przywróconej prawdy tak, by Duch Święty mógł złożyć świadectwo o tym, że jesteście sługami Pana. W wielu sytuacjach będziesz musiał umieć przedstawić przesłanie w jedną minutę lub krócej. Ludzie są przyzwyczajeni do krótkich, mocnych oświadczeń. Na przykład, możesz świadczyć o przesłaniu Przywrócenia w zaledwie dwóch lub trzech zdaniach:

Pierwotne prawdy Boże (ewangelia Jezusa Chrystusa), po wiekach nieobecności, zostały przywrócone na Ziemię przez naszego kochającego Boga za pośrednictwem żyjącego proroka. Mamy na to dowód, który możesz wziąć do ręki, czytać, rozważać w swym sercu i modlić się, by przekonać się o jego prawdziwości. Czy możemy...

Jeśli masz więcej czasu, możesz powiedzieć więcej:

Nasze przesłanie jest proste. Bóg jest naszym Ojcem. My jesteśmy Jego dziećmi. Jesteśmy częścią Jego rodziny. On nas kocha. Od początku istnienia świata postępował zgodnie z pewnym wzorem miłości i troszczenia się. Wiele razy przepełniony miłością objawiał ewangelię Jezusa Chrystusa, aby Jego dzieci mogły dowiedzieć się, jak do Niego powrócić. Objawiał ją takim prorokom jak Adam, Noe, Abraham i Mojżesz. Jednak niektórzy ludzie wielokrotnie odrzucali tę ewangelię. Dwa tysiące lat temu sam Jezus Chrystus nauczał Swej ewangelii. To niewiarygodne, lecz ludzie odrzucili nawet Jezusa. Kiedykolwiek ludzie lekceważą lub zniekształcają prawdziwe doktryny i obrzędy, Bóg wycofuje swoje upoważnienie do zarządzania Kościołem.

Zapraszamy pana, by dodał pan te nauki do prawd, które już sobie ceni. Proszę się zastanowić nad tym, czego dowodzimy, że nasz Ojciec Niebieski ponownie zwrócił się do Swoich dzieci z miłością i objawił prorokowi prawdziwe doktryny i obrzędy. Ten prorok nazywał się Józef Smith. Dowód tej wspaniałej prawdy znajduje się w księdze — Księdze Mormona. Można ją wziąć do ręki, czytać i zastanawiać się nad jej prawdami w swym umyśle i sercu.

Unikaj skłonności, by mówić coś w stylu: „Czy ma pan kilka minut, abyśmy mogli przekazać przesłanie o...”, zamiast tego wyrób w sobie zwyczaj natychmiastowego rozpoczęcia nauczania i świadectwa, kiedy spotykasz ludzi. Znajdziesz więcej ludzi, których mógłbyś nauczać, kiedy będziesz świadczyć i pozwolisz im poczuć moc Ducha Świętego.

Niezależnie od początku rozmowy, szybko i z prostotą przejdź do tematu Przywrócenia ewangelii, ponieważ to jest naszym wyjątkowym przesłaniem dla świata. Osoby, które nauczasz, często mają przyjaciół lub krewnych, którzy są przygotowani na przyjęcie przywróconej ewangelii. W każdej sytuacji związanej z nauczaniem — takiej jak szukanie, nauczanie zainteresowanych, praca z członkami — zadawaj pytanie: „Kogo znasz, kto byłby zainteresowany i skorzystał z tego przesłania?” Po otrzymaniu danych o potencjalnym zainteresowanym zapytaj: „Kto jeszcze mógłby skorzystać z naszego przesłania?” Nie wahaj się podnosić tę kwestię ponownie na kolejnych spotkaniach. Kiedy nauczane osoby doświadczą błogosławieństw ewangelii, zwiększy się ich pragnienie dzielenia się nią (zob. 1 Nefi 8:12). Podczas uczenia się ewangelii często nawiązują nowe przyjaźnie. Misjonarze, którzy stosują tę zasadę, zazwyczaj mają wiele osób do nauczania.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Przygotuj jednogodzinowe przesłanie, oparte na jednej z lekcji. Zastanów się nad sposobami nauczania tej lekcji podczas znajdowania ludzi.
 - Określ, jak szybko możesz połączyć to przesłanie z Przywróceniem.
 - Podziel się przesłaniem ze swoim kolegą/koleżanką.
 - Postaw sobie za cel nauczanie dzisiaj tego przesłania we właściwym czasie, by dołączyć nowych zainteresowanych do grupy nauczanych osób.
-
- Przejrzyj listę osób, które obecnie nauczasz. Zrób listę tych, których poprosiłeś o dane o potencjalnych zainteresowanych, i tych, których o to nie poprosiłeś. Poćwicz, w jaki sposób poprosisz o te dane osoby z każdej grupy. Zapisz w swoim kalendarzu uwagę, by poprosić o to podczas następnego wizyty.

Mówienie o ważności rodziny

Przywrócona ewangelia Jezusa Chrystusa błogosławi rodziny. Rodziny, które żyją zgodnie z zasadami przywróconej ewangelii, mogą stać się silniejsze i doświadczyć pokoju, radości oraz poczucia przynależności i tożsamości.

Rozmawianie o ważności rodziny z osobami, które spotykasz każdego dnia, pomoże ci znaleźć ludzi do nauczania. Jest to normalnym zjawiskiem, że większość osób jest zainteresowana rodziną. Podczas odnajdywania osób szybko możesz połączyć to, co większość ludzi wie o rodzinie, z przesłaniem Przywrócenia. W takiej sytuacji możesz powiedzieć coś takiego:

Nie ma dla nas nic ważniejszego od rodziny. Nasza rodzina przywiązuje nas do siebie, daje nam nazwisko i pomaga nam czuć się potrzebnymi i kochanymi. Po naszych rodzinach dziedziczymy indywidualne cechy charakteru, atrybuty i wygląd zewnętrzny, co daje nam tym samym niepowtarzalną tożsamość.

Posiadanie silnej, szczęśliwej rodziny jest dla wielu ludzi na całym świecie najwyższym priorytetem. Osiągnięcie tego celu często bywa trudne. W czasach, kiedy otacza nas zło, wychowywanie dzieci i posiadanie silnego małżeństwa w dzisiejszym świecie może wydawać się niemal niemożliwe.

Następnie możesz przejść do przesłania Przywrócenia:

Uczucie miłości i troszczenie się o rodzinę jest czymś wiecznym i na stałe zakorzenionym w naszych duszach. Są one punktem odniesienia w naszych relacjach z Bogiem. Jesteś częścią rodziny Bożej od czasów poprzedzających twoje narodziny. Jest On naszym Ojcem. A jako że jest On naszym Ojcem, my jesteśmy braćmi i siostrami. Ojciec Niebieski pragnie, abyśmy powrócili do Niego, by żyć z Nim jako członkowie Jego rodziny. Rodziny tutaj, na Ziemi, powiązane są z rodziną Bożą. Rodziny mogą żyć razem po tym życiu. Wiemy o tym, ponieważ po wiekach nieobecności prawdziwe doktryny i obrzędy, takie jak chrzest przez zanurzenie, zostały przywrócone na Ziemię przez naszego kochającego Ojca Niebieskiego, za pośrednictwem żyjącego proroka. Przywrócone prawdy nie tylko pomagają nam zrozumieć nasze miejsce w rodzinie Bożej, ale są największą nadzieją na silną, szczęśliwą rodzinę w tym życiu. Czy możemy więcej powiedzieć o...

To samo można zrobić z innymi tematami, takimi jak szczęście, przeciwności, cel życia czy śmierć. Bez względu na to, jaki temat poruszy spotkana osoba, pamiętaj, by szybko połączyć to z przesłaniem dla świata.

Znaczenie członków

Pracuj z członkami Kościoła, by znaleźć ludzi których moglibyście nauczać. Idealna sytuacja jest wtedy, kiedy członkowie zapraszają innych, aby byli nauczani i są obecni podczas lekcji. Kiedy członkowie tak postępują, więcej ludzi przyjmuje chrzest i pozostaje aktywnymi w Kościele. Związek z członkami jest ważny, ponieważ łągodzi serca ludzi i często prowadzi ich do interesowania się przywróconą ewangelią. Często oznacza to, że nowi ludzie pojawiają się w kręgu przyjaciół członków Kościoła, włączając w to aktywnych i mniej aktywnych członków, ostatecznie nawróconych i rodziny, w których nie wszyscy należą do Kościoła.

Prezydent Gordon B. Hinckley nauczał: „Bardzo wielu z nas postrzega pracę misjonarską jako zwyczajne rozdawanie ulotek, chodzenie od drzwi do drzwi. Każdy, któremu nieobca jest ta praca, wie, że jest lepszy sposób. A jest nim praca poprzez członków Kościoła. Kiedykolwiek pojawia się członek, który przedstawia zainteresowanego, istnieje natychmiastowy system wsparcia. Członek składa świadectwo o prawdzie tego dzieła. Zależy mu na szczęściu przyjaciela. Jest podekscytowany, kiedy przyjaciel robi postępy w uczeniu się ewangelii.

Pełnoetatowi misjonarze mogą wykonywać nauczanie, ale członek, tam gdzie jest to możliwe, wesprze nauczanie, kiedy zaproponuje swój dom na miejsce służby misjonarskiej. Złoży szczere świadectwo o boskości tej pracy. Będzie tam, by odpowiedzieć na pytania, gdy zabraknie w pobliżu misjonarzy. Będzie przyjacielem nawróconego, który dokonuje wielkiej i często trudnej przemiany. [...] Za proces przyprowadzania nowych ludzi do Kościoła nie są odpowiedzialni sami misjonarze. Odnoszą oni największy sukces, kiedy członkowie stają się źródłem, z którego pochodzą nowi zainteresowani” (*Ensign*, maj 1999, 105–106).

Punktem wyjściowym w budowaniu silnych relacji z członkami jest biskup. Zaoferuj pomoc i służbę w każdy prawy sposób, kiedy cię o to poprosi. Regularnie zadawaj sobie pytanie: „Jestem dla biskupa błogosławieństwem czy ciężarem?” Wypracuj w sobie postawę „Jak mogę pomóc?” Jeśli szukasz sposobności, by kochać, służyć i nauczać, jest większe prawdopodobieństwo, że biskup i członkowie okręgu zaufają ci w sprawie członków swojej rodziny i przyjaciół.

Zastanów się nad poniższym fragmentem z listu misjonarza do prezydenta misji:

Drogi Prezydencie,

Zadzwonili dziś asystenci i powiedzieli, że będę przeniesiony. Poczulem, że powinienem napisać i podziękować Ci za przysłanie mnie na ten obszar. Wydaje się, jakbyś wczoraj mówił mi o wyzwaniach, jakie stoją przede mną.

Nasza pierwsza niedziela potwierdziła to, o czym mi mówiłeś. W okręgu przyjęto nas obojętnie. Jedynym promykiem światła tej pierwszej niedzieli był Scott, nowy przywódca misyjny w okręgu. Miesiąc temu został przeniesiony do bazy Sił Lotniczych i od dwóch tygodni służył jako przywódca misyjny w okręgu. Tej pierwszej niedzieli Scott zaprosił nas do swojego domu na obiad, by omówić, co można zrobić, by praca szła naprzód. Po obiedzie uklękliśmy do modlitwy i poprosiliśmy Ojca Niebieskiego o wskazówki. Kiedy się modliliśmy, miałem poczucie spokoju i determinacji. Stwierdziliśmy, że najlepszym sposobem na to, by praca szła naprzód jest zdobycie zaufania członków. Zdecydowaliśmy, że będziemy naśladować przykład Ammona i służyć im.

Zaczęliśmy od biskupa. Z powodu braku chrztów na tym obszarze i braku starań ze strony poprzednich misjonarzy nie podszedł, co jest zrozumiałe, zbyt entuzjastycznie do naszej prośby o spotkanie. W końcu zaprosił nas do siebie na obiad. Dowiedzieliśmy się, że biskup przygotowywał się do usunięcia dywanu ze swojego pokoju dziennego i odnowienia drewnianej podłogi. Zaproponowaliśmy naszą pomoc i została ona przyjęta. Pod koniec pracy biskup poprosił nas, byśmy przemawiali na spotkaniu sakramentalnym. Odebraliśmy to jako przejaw zaufania, jakim nas zaczął darzyć.

Gdy spotykaliśmy się z innymi członkami, postępowaliśmy tak samo. Znajdowaliśmy sposobność, by im służyć na wiele różnych, prostych sposobów. Kiedy nie byliśmy z członkami, pukaliśmy do drzwi i rozmawialiśmy o przywróconej ewangelii z tyloma ludźmi, z iloma tylko było to możliwe. Zostaliśmy pobogosławieni ludźmi, którzy chcieli być nauczeni i członkowie zobaczyli, że przyprowadzamy do kościoła ludzi, których znajdowaliśmy na własną rękę. Nastawienie całego okręgu zaczęło się zmieniać. Praca misjonarska cieszyła się coraz większym entuzjazmem. Kiedy członkowie nam zaufali, praca nabrała tempa. Odbyło się wiele chrztów.

„Koniec końców największym i najważniejszym obowiązkiem jest głoszenie ewangelii”.

– PROROK JÓZEF SMITH
TEACHINGS OF THE PROPHET JOSEPH SMITH, 113

Wielu członków Kościoła boi się wykonywać pracę misjonarską. Wielu nie ma pewności, gdzie zacząć lub co powiedzieć. Wielu boi się, że straci bliskich przyjaciół, jeśli spróbuje podzielić się z nimi ewangelią. Istnieje wiele sposobów na to, by pomóc członkom. Na przykład, pomóż budować ich wiarę, ucząc ich przesłania Przywrócenia oraz innych doktryn z lekcji. Pomóż im poczuć

Ducha i moc naszego przesłania. Wzmocnienie zrozumienia doktryny Chrystusa uczyni więcej dla zwiększenia zaufania do ciebie i dla zbudowania entuzjazmu dla pracy misjonarskiej, niż cokolwiek innego, co mógłbyś zrobić. Pomóż im zrozumieć, że ofiarowanie przywróconej ewangelii wypłynie w bardziej naturalny sposób z naszych związków, kiedy będą okazywać miłość i służyć członkom rodziny i przyjaciołom. Naucz ich zasad z części „Idź, czyniąc dobrze” tego rozdziału. Zachęć członków, by „[gromadzili] się często, jednocząc się w poście i żarliwej modlitwie dla dobra dusz tych, którzy nie znali Boga” (Alma 6:6). We wszystkim, co robisz wspólnie z członkami, staraj się wzmacniać i budować ich wiarę, która pomoże im w wykonywaniu pracy misjonarskiej.

Poza pracą z aktywnymi członkami, staraj się znaleźć ludzi, których mógłbyś nauczać poprzez potencjalnych starszych, mniej aktywnych członków i nowych członków. Członkowie ci mają prawdopodobnie wielu przyjaciół innych wyznań i będą błogosławieni, gdy podzielią się przywróconą ewangelią z członkami rodziny i przyjaciółmi.

Podczas każdego spotkania z członkami rób wszystko, co w twojej mocy, by zachęcić ich, aby:

- Modlili się i postępowali zgodnie z podszeptami Ducha.
- Ofiarowali służbę.
- Pogłębiali przyjaźnie.
- Otwierali usta, by dzielić się przywróconą ewangelią.
- Prosil innych, by robili to, co wzmocni ich wiarę w Chrystusa.

Każdą informację o potencjalnym zainteresowanym, jaką otrzymasz od członka, powinieneś traktować jak coś cennego. Kiedy członek podaje ci nazwisko przyjaciela, abyś zatelefonował lub odwiedził go, zareaguj szybko i powiedz danemu członkowi o rezultacie spotkania.

Pomysły na pomaganie członkom

Istnieje wiele sposobów na to, by zachęcić członków do większego zaangażowania się w pracę misjonarską. Weź pod uwagę poniższe pomysły:

- Szukaj przewodnictwa biskupa i innych przywódców w okręgu. Aby uzyskać dodatkową pomoc w tej dziedzinie, zobacz rozdział 13.
- Nauczaj przywódców Kościoła i członków przesłania Przywrócenia oraz innych lekcji.
- Nauczaj ich, by kochali swoich sąsiadów i przyjaciół i służyli im.
- Zachęcaj ich, by pościli i modlili się o okazje do pracy misjonarskiej.
- Zachęcaj ich, by odwiedzali znajomych, którzy ostatnio przeżyli wydarzenia, odmieniające życie (narodziny, śmierć w rodzinie, małżeństwo lub niedawna przeprowadzka).

- Poproś ich, by pomogli ci w nauczaniu. Idealną sytuacją byłoby, gdyby był z tobą członek Kościoła, który wcześniej wyznawał tę samą religię, co zainteresowany.
 - Pomóż im ustalić daty, kiedy poproszą przyjaciół, aby dowiedzieli się o przestaniu Przywrócenia.
 - Pokaż im to, co mogą dać innym, jak np.: egzemplarze Księgi Mormona, filmy wideo czy kartki–ulotki.
 - Zachęć ich, by zaprosili przyjaciół do kościoła lub na domowy wieczór rodzinny, by obejrzeli wydany przez Kościół film wideo albo wzięli udział w rozmowie na temat ewangelii.
 - Pomóż im poćwiczyć to, co mogą powiedzieć przyjaciołom.
 - Nauczaj ich, dlaczego tak wartościowe jest dzielenie się ewangelią, bez względu na rezultaty.
- Istnieje wiele innych sposobów na to, by pomóc członkom, aby byli bardziej zaangażowani. Staraj się powiększać tę listę w ciągu swej misji. Podziel się swoimi pomysłami z innymi misjonarzami.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Wraz ze swoim kolegą/koleżanką przejrzyj to, co zrobiliście w ubiegłym miesiącu, by służyć i pomóc biskupowi oraz innym przywódcom i członkom. Omówcie i zaplanujcie, co możecie zrobić w nadchodzącym miesiącu, by pogłębić relacje z nimi.

Przejrzyjcie pomysły wymienione w ramce „Pomysły na pomaganie członkom”. Znajdźcie te pomysły, których jeszcze nie wypróbowaliście. Przygotujcie plan, posługując się codziennym kalendarzem i wypróbujcie w nadchodzącym tygodniu niektóre z pomysłów.

Dane o potencjalnych zainteresowanych pozyskane dzięki mediom i z siedziby głównej Kościoła

Dane o potencjalnych zainteresowanych to kolejne źródło odnajdywania ludzi przygotowanych na przyjęcie przywróconej ewangelii. Kościół korzysta z danych, ale także aktywnie dociera do dzieci Bożych na wiele innych sposobów. Wzbudza on zainteresowanie, tworząc np. reklamy w mediach, ośrodki dla odwiedzających, miejsca historyczne, pomoc społeczną i humanitarną oraz strony internetowe (www.mormon.org, www.lds.org, www.familysearch.org). Dane pozyskane przez media i z siedziby głównej Kościoła to dane ludzi, którzy zgodzili się na to, by odwiedzili ich przedstawiciele Kościoła, aby dostarczyć jakąś rzecz (np.: Biblię Świętą lub Księgę Mormona) i przekazać więcej informacji na temat Kościoła. Te możliwości nauczania powinny być traktowane przez misjonarzy jako święty obowiązek.

Zanim odwiedzisz taką osobę, upewnij się, że dobrze znasz przedmiot, który masz przynieść. Zaplanuj krótką lekcję, by skierować rozmowę z przedmiotu na naukę przesłania Przywrócenia. W niektórych przypadkach takie dane poprowadzą cię do tych, których przygotowuje Bóg. Jeśli ludzie, z którymi się kontaktujesz, nie są zainteresowani, zapytaj ich, czy znają kogoś, kto byłby zainteresowany. Porozmawiaj też z innymi mieszkańcami domostwa i sąsiadami. Zapytaj każdego z nich, czy zna jeszcze kogoś, kto mógłby być zainteresowany twoim przesłaniem. Być może zostałeś zaprowadzony do tej osoby, ponieważ ktoś w domu lub sąsiedztwie jest gotowy na przyjęcie ewangelii.

Kiedy pracujesz z kimś, do kogo zostałeś posłany z polecenia, pamiętaj aby:

- Skontaktować się z nimi w przeciągu 24 godzin.
- Jeśli jest to wykonalne — zadzwonić wcześniej, by umówić się na spotkanie. Jeśli nikogo nie ma w domu, spróbuj o innych porach tego dnia.

- Dostarczyć to, o co prosili i przypomnieć im, że prosili o spotkanie. Zebrać wszystkich domowników, by cię posłuchali.
- Nauczać przesłania Przywrócenia.
- Poprosić, by budowali swą wiarę na Chrystusie.
- Poprosić o dane o potencjalnych zainteresowanych.
- Zaaranżować następne spotkanie.
- Zaplanować pracę w okolicy, po zakończeniu spotkania.
- Jeśli osoby nie ma w domu — porozmawiać z sąsiadami.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Znajdźcie wszystkie dane z ostatniego miesiąca o potencjalnych zainteresowanych na waszym obszarze. Znajdźcie każdą osobę, z którą nie nawiązano kontaktu i odwiedźcie ją. Zdecydujcie, z którą osobą, z wcześniej odwiedzonych, powinniście ponownie się spotkać.

Historia rodzinna

Historia rodzinna czyli genealogia jest jeszcze jednym sposobem na odnalezienie osób, które mógłbyś nauczać. Historia rodzinna jest teraz jednym z najbardziej rozpowszechnionych hobby na świecie. Duch Eliasza wpływa na miliony ludzi na Ziemi, by zaczęli badać historię swych przodków. Wielu pragnie silniejszej łączności z obecną rodziną. To może prowadzić do pragnienia, by znaleźć łączność i tożsamość z rodziną Bożą.

Określ, jakiego rodzaju źródła do badań genealogicznych dostępne są na waszym obszarze. Na przykład, możesz zaprosić ludzi do lokalnego centrum historii rodzinnej lub przedstawić ich członkom, którzy mogą pomóc im w wykonaniu początkowych poszukiwań rodów rodziny. Nie musisz wiedzieć zbyt wiele na temat historii rodzinnej, by zaproponować ten rodzaj służby, jeśli masz do pomocy członków Kościoła. Na większości obszarów na świecie są członkowie, którzy mogą pomóc innym w poszukiwaniu korzeni rodzinnych. Zaangażuj członków tak, by potencjalni zainteresowani spotkali się z ludźmi, z którymi mogą się zaprzyjaźnić. Wyjaśnij, że korzystanie z centrów historii rodzinnej jest bezpłatne.

Kiedy poznasz ludzi, pukając od drzwi do drzwi lub na ulicy, możesz wręczać im kartki-ulotki z numerem telefonu centrum historii rodzinnej, oferując bezpłatne wstępne poszukiwania korzeni rodzinnych. Następnego dnia lub za dwa dni ponownie skontaktuj się z mieszkańcami domów, w których zostawiłeś kartki. Daj takie kartki zainteresowanym, którzy mogą przekazać je przyjaciółom i krewnym. Dobrym pomysłem jest noszenie ze sobą czteropokoleniowego wykresu rodowego i pokazanie go tym, którzy noszą to samo nazwisko co ty.

Aby rozpocząć, zastanów się nad poniższym:

- Odwiedź centrum historii rodzinnej, jeśli jest na twoim obszarze.

„Mam nadzieję, że ujrzę, jak znikają sztuczne linie graniczne, które tak często rysujemy pomiędzy pracą misjonarską a świątynią i pracą genealogiczną, jako że jest to ta sama praca odkupienia!”

– PREZYDENT SPENCER W. KIMBALL
„THE THINGS OF ETERNITY — STAND WE IN
JEOPARDY?” ENSIGN, STYCZ. 1977, 3

- Przedyskutuj z biskupem i radą okręgu swoje pragnienie ofiarowania pomocy z dziedziny historii rodzinnej tym, których spotykasz na co dzień.
- Omów z przywódcami okręgu, w jaki sposób można najlepiej skoordynować te wysiłki:
 - Czy biskup przychylnie odnosi się do twej propozycji, by pomóc członkom okręgu?
 - Którzy członkowie okręgu służą w centrum historii rodzinnej lub mają doświadczenie w pracy nad historią rodzinną?
 - Jaki sposób jest najlepszy, by tych członków poprosić o pomoc?
 - Kto może ci towarzyszyć, kiedy przedkładasz wykresy rodowe czy grupowe rejestry rodzinne?

Przeczytaj poniższą historię opowiedzianą przez starszego wiekiem misjonarza. Zwróć uwagę na rolę, jaką odegrała historia rodzinna w nawróceniu tego małżeństwa.

Mildred Schultz była oddaną członkinią swojego kościoła. Nic dziwnego więc, że kiedy misjonarze zapukali do jej drzwi, nie traciła czasu i zaprosiła ich do środka, by móc nauczać ich „prawdy”. Kiedy misjonarze nauczali, poruszyły ją prawdy przywróconej ewangelii i została ochrzczona. Przez cały ten czas nauczania jej mąż, Frank, nie chciał w nim uczestniczyć.

W tym właśnie momencie zostałem zaangażowany w tę pracę. Starsi przedstawili nas Siostrze Schultz. Pomogliśmy jej rozpocząć pracę nad drzewem rodzinnym, a potem poprosiliśmy, by spotkała się z nami w centrum historii rodzinnej. Nadszedł dzień naszego spotkania i Frank zapytał, czy może przyjść, ponieważ też chciałby poszukać swoich przodków. Oczywiście była podekscytowana tą perspektywą i razem poszli do centrum.

Starsi zaplanowali, że spotkają się z nami tego samego dnia później. Zanim przyszli, pokazaliśmy Frankowi i Mildred biblioteke i przedstawiliśmy ich Siostrze Wright. Siostra Wright była specjalistką ds. historii rodzinnej i zaoferowała pomoc w znalezieniu informacji na temat ojca Franka. Znalazła w księdze jego nazwisko i mogła też pokazać Frankowi mapę Niemiec, na której widać było miejsce urodzenia jego ojca. Był tak podekscytowany tym odkryciem, że kiedy przyszli starsi, zaprosił ich na obiad, by pokazać im zdjęcia i opowiedzieć im o swojej rodzinie. Duch Eliasza dotknął jego serca i zmiękczył je, a także otworzył drzwi dla ewangelii, by weszła i wypełniła jego życie.

Tego wieczoru Mildred zastanawiała się, co mogłaby powiedzieć, by pomóc Frankowi zainteresować się ewangelią. Przyszło jej do głowy pewne pytanie. „Frank — zaczęła — czy chciałbyś być ze mną na zawsze, nawet po tym, jak skończy się to życie? Czy chciałbyś mieć rodzinę na wieczność?” Szybko odpowiedział: „Och, Mildred, oczywiście że tak. Co mogę zrobić?” Było to pytanie, o jakie się modliła. „Posłuchaj tego, co mają do powiedzenia misjonarze” — odpowiedziała. Zgodził się. Kiedy misjonarze zaczęli go nauczać, ciepło przesłania Przywrócenia rozwiało jego wątpliwości i obawy. Ochoczo zaakceptował prawdy, jakimi podzielili się misjonarze. Przyjął zaproszenie do chrztu. Od tego czasu Frank i Mildred byli silnymi i aktywnymi członkami Kościoła.

Frank i Mildred ciężko pracowali nad ukończeniem pracy, by można było dokonać obrzędów zbawienia za ich rodzinę. Był to ekscytujący dzień, kiedy zostali ochrzczeni w imieniu członków swojej rodziny. W dniach, kiedy wykonywana była praca świątynna, Brat Schultz miał sen związany z jego ojcem. Zobaczył go na ranczo, które było domem jego dzieciństwa. Jego ojciec stał obok fotela na biegunach, ubrany na biało i wyciągał ręce do swojego syna. Frank obudził się z płaczem. Wiedział, że jego ojciec przyjął wykonaną za niego pracę.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Co spowodowało, że Frank zdecydował, by nauczali go misjonarze?
- W jaki sposób można lepiej powiązać pracę nad historią rodzinną z planem Bożym dla rodzin?
- W jaki sposób korzystacie z historii rodzinnej jako narzędzia do odnajdywania ludzi? W jaki sposób możecie zaproponować informacje na temat historii rodzinnej ludziom, których spotykacie każdego dnia? Przygotujcie plany, by zacząć używać historii rodzinnej jako ważniejszego narzędzia w wysiłkach związanych z odnajdywaniem ludzi.

Historia rodzinna jest skutecznym narzędziem, które można wykorzystać do odnalezienia tych, których Pan przygotował na przyjęcie przywróconej ewangelii. Módlcie się o to, byście byli świadomi możliwości wykorzystania historii rodzinnej podczas, gdy szukacie ludzi. Zazwyczaj gdy ludzie mówią o rodzinie, mają duchowe doznania. Czują też Ducha, kiedy są nauczani doktryn, mówiących o tym, dlaczego pracujemy nad historią rodzinną. Poza tym zatrzymywanie nawróconego przynosi lepsze rezultaty, kiedy jako nowy członek potrafi szukać swoich korzeni rodzinnych i dokonywać świętych obrzędów w imieniu swoich przodków.

Studiowanie pism świętych

Co przywrócił Pan na Ziemię za pośrednictwem Eliasza?

NiP 110:14–16

NiP 138:32–34

Ks. Malachiasza 3:23–24

NiP 128:16–18

Zajęcie: Studiowanie osobiste i z kolegą/koleżanką

Zorganizuj wizytę w lokalnym centrum historii rodzinnej w towarzystwie członka, który ma doświadczenie w tej dziedzinie. Podczas takiej wizyty dowiedz się, jakiego rodzaju usługi są tam oferowane. Zdobądź inne informacje, jak np.: kiedy otwarte jest centrum, kto w nim służy i co oferuje osobom, z którymi kontaktujesz się na co dzień.

Poćwicz, w jaki sposób zaproponujesz pomoc związaną z historią rodzinną tym, których spotykasz. Zaplanuj proponowanie pomocy związanej z historią rodzinną w ramach poszukiwania zainteresowanych.

Przeczytaj i omów temat „Praca nad historią rodzinną i genealogia” w leksykonie *Oddani wierze*, by lepiej zrozumieć tę pracę. Zapisz w swoim dzienniku do studiowania to, czego się nauczyłeś.

Byli zainteresowani

Byli zainteresowani to cenne źródło odnajdywania ludzi, których mógłbyś nauczać. Istnieje wiele przyczyn, dla których ludzie przestają się interesować Kościołem. Taką przyczyną może być: przeniesienie misjonarzy, wyjazd zainteresowanych na wakacje, bywa tak, że misjonarze przestają odwiedzać zainteresowanych, choć oni oczekują tych wizyt albo zainteresowani uważają, iż misjonarze nie nauczą ich niczego nowego. Wielu byłych zainteresowanych mówi, że ponownie chcieliby spotykać się z misjonarzami.

Często przeglądaj księgę obszaru, by znaleźć byłych zainteresowanych. Z modlitwą zastanów się nad informacją w księdze obszaru na temat tego, w jaki sposób zainteresowani po raz pierwszy nawiązali kontakt z Kościołem, czego byli nauczani, jak reagowali i dlaczego przestali interesować się ewangelią. Jeśli członkowie byli zaangażowani w nauczanie i przyjmowanie do wspólnoty byłych zainteresowanych, zapytaj ich, co zapamiętali z tego doświadczenia. W oparciu o tę informację przygotuj plan, by ponownie skontaktować się z zainteresowanymi.

© 2001 Dei Patroni. Nie kopiować.

Jeśli ktoś, kogo nauczasz, podejmuje decyzję, by przerwać swe zainteresowanie ewangelią, zapisz tę informację w księdze obszaru, a będzie ona pomocna dla misjonarzy, którzy skontaktują się z daną osobą w przyszłości.

Podczas czytania opisu poniższego doświadczenia zastanów się nad mocą, jaka tkwi w kontaktowaniu się z byłymi zainteresowanymi.

Ku memu zdumieniu zostałem powołany do pracy w tej samej misji, w której rok wcześniej służyła moja starsza siostra. Po kilku miesiącach na polu misyjnym zostałem przeniesiony do jednego z obszarów, w którym ona służyła. Kiedy dowiedziała się o przeniesieniu, napisała do mnie i poprosiła, bym odwiedził rodzinę, którą nauczala ona i jej koleżanka. Wyraziła swą miłość do rodziny Normanów i poczucie bliskości z nimi oraz rozczarowanie, jakiego doznała, gdy przestali oni interesować się Kościołem.

Mój kolega i ja znaleźliśmy rodzinę Normanów i zostaliśmy ciepło przez nich przyjęci. Przyjęli nasze zaproszenie do ponownego wysłuchania przesłania o przywróconej ewangelii. Nie jestem pewien, na czym polegała różnica tym razem, ale teraz byli w pełni gotowi do zaakceptowania naszego przesłania. Cała rodzina została ochrzczona i konfirmowana.

Po tym doświadczeniu zastanawiałem się nad innymi byłymi zainteresowanymi, z którymi pracowała moja siostra. Pomyślałem: „Skoro zadziałało to w przypadku Normanów, to może zadziała też w przypadku innych ludzi, których nauczala siostra”. Zdecydowałem, że napiszę do niej na temat skontaktowania się z innymi ludźmi, których nauczala. Przejrzała swój dziennik i przesłała mi nazwiska innych byłych zainteresowanych na tym obszarze.

Mój kolega i ja spędziliśmy następny tydzień na kontaktowaniu się z tymi ludźmi. Ku naszej radości niemal połowa z nich przyjęła zaproszenie do ponownego wysłuchania przywróconej ewangelii. Kilka osób z tej grupy zostało ochrzczone i konfirmowane. Podczas spotkań z byłymi zainteresowanymi prosiłiśmy ich również o dane o potencjalnych zainteresowanych spośród ich przyjaciół i znajomych, których mogłoby zainteresować nasze przesłanie. W wyniku tego znaleźliśmy kolejne osoby do nauczania. Był to najpracowitszy okres na mojej misji.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Znajdźcie wszystkich byłych zainteresowanych w księdze obszaru.
- Zróbcie plany, by w ciągu następnych 24 godzin skontaktować się z tyloma osobami, z iloma jest to możliwe.

Odnajdywanie dzięki własnym wysiłkom

Staraj się wzmocnić swą wiarę, że Bóg przygotowuje Swoje dzieci na przyjęcie przesłania Przywrócenia. Kiedy będziesz robić wszystko co w twojej mocy, działając pod wpływem Ducha Świętego, by znaleźć ludzi, których mógłbyś nauczać, Pan postawi takich ludzi na twojej drodze.

Jest wiele szlachetnych sposobów na to, by znaleźć tych, którzy są przygotowani na przywróconą ewangelię. Musisz zrobić wszystko co w twojej mocy, by znaleźć się na ścieżce takich osób. Misjonarze uważają, że poniższe pomysły pomogły im w znalezieniu osób do nauczania, dzięki własnym wysiłkom. Podczas przeglądania tej listy, zaplanuj wypróbowanie niektórych z tych pomysłów, które są dla ciebie nowe. Lista ta służy też jako punkt wyjściowy do zastanowienia się nad innymi szlachetnymi sposobami odnajdywania ludzi, których można nauczać.

- Pracuj z biskupem i radą okręgu, by znaleźć osoby, którym ostatnio narodziło się dziecko, którzy przeprowadzili się na wasz obszar lub doświadczyli śmierci w rodzinie, i skontaktować się z nimi.

- Szukaj sposobności zaofiarowania prostej służby.
- Nauczaj członków przesłania Przywrócenia — łącznie z aktywnymi i mniej aktywnymi członkami, ostatnio nawróconymi oraz rodzinami, w których nie wszyscy należą do Kościoła. Poproś ich, by przedstawili cię ludziom, których możesz nauczać.
- Zorganizuj ogniska dla członków, na które mogą przyprowadzać swoich przyjaciół lub podczas których możesz nauczać ewangelii i poprosić o dane o potencjalnych zainteresowanych.
- Zaoferuj się, że nauczysz ludzi, jak mają odbywać się domowe wieczory rodzinne.
- Zaoferuj się, że oprowadzisz po domu spotkań napotkane osoby.
- Zaoferuj się, że zorganizujesz spotkanie z biskupem.
- Zaproś ludzi do odwiedzenia strony www.mormon.org.
- Zorganizuj lekcje studiowania pism świętych.
- Nauczaj angielskiego jako języka obcego.
- Zaproś osoby w odpowiednim wieku, by uczestniczyły w seminarium lub instytucie.
- Pukaj od drzwi do drzwi lub rozmawiaj z ludźmi na ulicach.
- Korzystaj z kartek–ulotek, DVD, kaset wideo i broszur.
- Staraj się o dane o potencjalnych zainteresowanych od obecnych zainteresowanych, byłych zainteresowanych, mniej aktywnych członków, potencjalnych starszych i od każdego, kogo spotkasz.
- Blisko współpracuj z lokalnymi przedstawicielami Kościoła ds. relacji ze społeczeństwem, by w miejscowych gazetach opublikować artykuły na temat waszej służby misjonarskiej.
- Zaproś ludzi, by przyszli na spotkania kościelne, zajęcia i dni otwarte.
- Zapraszaj ludzi na uroczystości chrztu. Zapewni to wspaniałe wprowadzenie do Kościoła, a zainteresowani będą mieli cudowną okazję, by poczuć wpływ Ducha.

Idź, czyniąc dobrze

Twa wiara, że znajdziesz ludzi, których mógłbyś nauczać, okazywana jest poprzez twoje uczynki. W czasie ziemskiej służby Zbawiciel „przyjął postać sługi” (List do Filipian 2:7). Chodził „czyniąc dobrze” (Dzieje Apostolskie 10:38) i „głosząc ewangelię” (Ew. Mateusza 4:23). Kiedy będziesz naśladować ten przykład, znajdziesz tych, którzy cię przyjmą.

Dzięki służbie ty oraz ci, którzy są przygotowani na przywróceną ewangelię, staniecie na swej drodze w pełen mocy, inspirujący sposób. Twoje dobre uczynki pomogą ludziom dostrzec w tobie sługę Bożego i poprowadzą do możliwości nauczania przywróconej ewangelii.

Wiele doświadczeń związanych ze służbą, jakie mieli misjonarze przed misją, to zaplanowane „projekty służby”, takie

jak pomaganie komuś w czasie przeprowadzki, służenie w gospodarstwie kościelnym czy sprzątanie podwórza. Jako misjonarz będziesz oferował taką zaplanowaną służbę każdego tygodnia (by uzyskać więcej informacji, zobacz *Missionary Handbook* [Podręcznik misjonarski]).

Służba, opisana w tym rozdziale, koncentruje się na niezaplanowanych możliwościach. Ten rodzaj służby angażuje słuchanie Ducha, by dostrzec małe, proste akty uprzejmości, jakie możesz zaoferować dzieciom Bożym. Módl się i bądź świadomy okazji, by przez cały dzień czynić dobro. Kiedy będziesz starał się czynić dobro, zostaniesz poprowadzony do ludzi, którzy są przygotowani na przywróceną ewangelię.

Kiedy będziesz czytał poniższą opowieść, zwróć uwagę, w jaki sposób misjonarze „czynili dobro” i głosili ewangelię.

Pablo regularnie przychodził na nasze cotygodniowe lekcje angielskiego. Był on emerytowanym dżentelmenem, który uczył się angielskiego, by oderwać się na chwilę od zajmowania się niedomagającą żoną. Pewnego tygodnia przestał przychodzić. Nikt nie wiedział, dlaczego. Jakiś miesiąc później znów przyszedł na lekcję. Zmienił się. Stracił na wadze i wyglądał na przygnębionego. Nie brał udziału w lekcji, tak jak to miał w zwyczaju, a potem opuścił klasę, zanim mogliśmy z nim porozmawiać.

W ciągu następnego tygodnia mój kolega i ja modliliśmy się, by Pablo znów przyszedł na lekcję, byśmy mogli z nim porozmawiać. Nasze modlitwy zostały wysłuchane, ponieważ pojawił się na zajęciach. Kiedy rozmawialiśmy z nim po lekcji, powiedział, że jego żona zmarła. Powiedział nieco o tym, co się stało, a my wyraziliśmy nasze współczucie. Powiedzieliśmy mu, że chcemy pomóc mu zrozumieć, w jaki sposób znowu może być ze swoją żoną. Podniósł głowę, spojrzał mi w oczy i ze łzami złości i smutku powiedział: „Jeśli naprawdę chcecie mi pomóc, to może byście przyszli do mojego domu i pomogli mi przywrócić ład w moim życiu. Czyż nie to robią misjonarze? Potrzebuję pomocy w uporządkowaniu domu i moich spraw”.

Byliśmy zaskoczeni i ukorzeni słowami Pabla. Zaoferowaliśmy pomoc we wszystkim, czego potrzebował. Myślę, że od tej chwili zaczął ufać naszym intencjom. Powiedział nam, byśmy następnego dnia przyszli do jego domu i pomogli mu w przycięciu drzew. Poszliśmy do niego o wyznaczonym czasie i zaczęliśmy pracę u jego boku. Kiedy przez wiele miesięcy zajmował się swą żoną, zaniedbał prace porządkowe na podwórzu i w domu. Dla naszej trójki było bardzo dużo pracy. W ten sposób co tydzień służyliśmy w jego domu. Przycinaliśmy drzewa, wyrrywaliśmy chwasty i zbieraliśmy owoce. Nie rozpoczęliśmy nauczania — kiedykolwiek próbowaliśmy zaczynać, szybko ucinął rozmowę. Najlepiej się czuł, kiedy rozmawialiśmy o jego życiu i rodzinie. Przeważnie po prostu słuchaliśmy.

Po upływie około półtora miesiąca Pablo zaskoczył nas pytaniem: „Czy naprawdę zobaczę znowu moją żonę?” Z radością odpowiedzieliśmy, że tak. Złożyliśmy świadectwo o wiecznych rodzinach i staraliśmy się jak najlepiej odpowiedzieć na jego pytania.

Nauczaliśmy Pabla o planie zbawienia. Był poruszony tą doktryną. Zanim odeszliśmy, miał listę pytań, na które chciał odpowiedzi, jak np.: „Czy moja żona będzie miała ciało, gdy znowu ją zobaczę?” i „Czy będziemy wolni od choroby i cierpienia?” Odpowiedzieliśmy na jego pytania i umówiliśmy się na spotkanie, by omówić zasady przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa.

Niedługo potem oblicze Pabla odmieniło się. Częściej się uśmiechał i wydawał się bardziej spokojny. Naprawdę miał „nadzieję lepszego świata” (Eter 12:4). Nasza służba pomogła mu zaufać temu, czego nauczaliśmy.

„Czy chcecie być szczęśliwi? Zapomnijcie o sobie i ztraćcie się w tej wspaniałej sprawie. Kierujcie swe wysiłki, by pomagać ludziom. [...] Doskonalcie się, podnoście tych, których kolana są słabe, podnoście ręce, które opadły. Żyjcie ewangelią Jezusa Chrystusa”.

— PREZYDENT GORDON B. HINCKLEY
TEACHINGS OF GORDON B. HINCKLEY, 597

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- W jaki sposób misjonarze w tej opowieści „czynili dobro”?
- Jaką rolę odegrała służba w decyzji Pabla, aby być nauczającym ewangelii?
- Czy szukasz możliwości czynienia dobra każdego dnia? Czy możesz się w tym udoskonalić?

Zapisz w swoim dzienniku do studiowania lub przedyskutuj z kolegą/koleżanką, w jaki sposób możesz czynić więcej dobra przez cały dzień, by znaleźć więcej osób do nauczania.

Uwierz, że osoby, które są przygotowane na przyjęcie przesłania Przywrócenia, zostaną postawione na twojej drodze. Bóg też postawi ciebie tam, gdzie twoje dobre uczynki i słowa przygotowują ludzi na przyjęcie misjonarzy i członków Kościoła. Podczas odnajdywania ludzi módl się i szukaj możliwości służby, pomagania i podnoszenia innych. Kiedy służysz, rozmawiaj z każdym, kogo spotykasz. Miej wiarę, że możesz dzielić się przywróconą ewangelią.

Bez względu na to, jak służysz, powinieneś to robić, ponieważ kochasz swoich braci i swoje siostry, a tym samym masz nadzieję, modlisz się i szczerze pragniesz, by nauczać ich przywróconej prawdy.

Wskazówki

Pamiętaj o poniższych wskazówkach, kiedy starasz się czynić dobro:

- Pozostawaj ze swoim kolegą/koleżanką.
- Zachowuj świętą naturę twego powołania.
- Zachowuj zasady misjonarskie i nie ofiarowuj, ani nie wykorzystuj swoich pieniędzy.
- Zobacz *Missionary Handbook* (Podręcznik misjonarski), by zapoznać się ze wskazówkami dotyczącymi cotygodniowej służby na rzecz społeczności.

Studiowanie pism świętych

Jaka była rola służby w życiu Zbawiciela?

3 Nefi 17:7, 21 Ew. Mateusza 9:1–8 Ew. Jana 4:46–54
Ew. Mateusza 8:1–4 Ew. Marka 1:21–28

Jaka była rola służby podczas misji Ammona i Aarona?

Alma 17:19–25 Alma 18:8–10 Alma 22:3

O zrobienie czego prosi cię Pan?

3 Nefi 27:21

Żaden wysiłek nie idzie na marne

Twoja praca nie idzie na marne, kiedy ludzie decydują, że nie będą interesować się przywróconą ewangelią. Twoje nieustające wysiłki, zmierzające do służenia i nauczania

tylu osób, jak tylko jest to możliwe, jest jednym ze sposobów Boga na przygotowanie Jego dzieci na to, by w końcu przyjęły Jego sługi. Często dociera do Swoich dzieci poprzez ciebie. Nawet wtedy gdy ludzie nie korzystają z możliwości dowiedzenia się o ewangelii, twoja służba i twoje słowa są dowodem miłości Boga do nich i mogą zasiać nasiona, których owoce zbiorą przyszli misjonarze i członkowie Kościoła.

Nie zniechęcaj się, kiedy ludzie nie przyjmują ewangelii. Wypowiedziałeś pełnym głosem ostrzeżenie. Dałeś im możliwość dokonania jednoznacznego wyboru. Uczniowie Chrystusa odczuwają smutek, kiedy ludzie nie chcą odpokutować, ale zachowują oni wizję tego, kim są i co robią. Nadal pilnie podążają naprzód.

Zapamiętaj

- Buduj Kościół, „[znajdując] tych, co was przyjmą” (NIP 42:8).
- Staraj się o Ducha i postępuj według Jego wskazówek podczas odnajdywania ludzi.
- Ludzie na twoim obszarze zostali przygotowani na przyjęcie przywróconej ewangelii.
- Członkowie Kościoła — łącznie z tymi, którzy są aktywni, mniej aktywni, którzy są potencjalnymi starszymi i ostatnio nawróconymi — są twoim najlepszym źródłem, by odnaleźć ludzi, nauczać ich, ochrzcić i confirmować.
- Rozwijaj mocne relacje z biskupem i członkami.
- Nauczaj, kiedy znajdziesz i znajduj, kiedy nauczasz
- Bądź świadomy istnienia niezaplanowanych możliwości znalezienia ludzi.
- Módl się o możliwości czynienia dobra i głoszenia przesłania o Przywróceniu ewangelii Jezusa Chrystusa.
- Istnieje wiele sposobów na odnajdywanie ludzi, których można nauczać. Unikaj koncentrowania się na zaledwie jednym czy dwóch sposobach.

Notatki

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Przeczytaj poniższy list od misjonarki do jej rodziców: „W autobusie nauczałam wspaniałą kobietę. Wracaliśmy ze spotkania dystryktu. Było tylko jedno wolne miejsce, więc usiadłam i zaczęłam przeglądać listy. Najpierw, oczywiście, zaczęłam czytać list od was, ten ze zdjęciami małego Evana. Dostrzegłam, że jakaś para oczu obok mnie również przygląda się zdjęciom, więc spojrzałam i napotkałam wzrok starszej pani. Uśmiechnęła się i zaczęła patrzeć przez okno. Potem przymknęła oczy, jakby chciała zasnąć. Pomodliłam się: „Ojciec Niebieski, chcę z nią porozmawiać. Pomóż mi”. Minutę później otworzyła oczy i wyprostowała się, a ja szybko zagadnęłam: „Nie sądzi pani, że on jest słodki?” Pokazałam jej zdjęcie Evana i zaczęłam rozmawiać z nią o rodzinie. Zapytałam ją o dzieci. Oczy zaszyły jej łzami i opowiedział mi historię o tym, jak jej córka nienawidzi jej i nie chce mieć z nią nic wspólnego. Płakała, a ja płakałam razem z nią. Powiedziałam jej o planie zbawienia i o tym, że Ojciec Niebieski ją zna i wie, przez co przechodzi. Płakałam i mówiłam jej, że wiem, iż jej córka kocha ją, ponieważ ja jestem córką matki, która mnie kocha i którą ja Kocham. Wyjaśniłam, że czasami ludzie podejmują złe decyzje i że jej córka ma wolną wolę. Powiedziała mi, uśmiechając się: „Jestem pewna, że twoja mama za tobą tęskni i że już cię nigdzie nie puści, gdy znowu cię zobaczy”. Podziękowała mi za rozmowę i podała swój adres, abyśmy mogły podzielić się z nią ewangelią. Kiedy wysiadła z autobusu, powiedziała: „Wsiadłam do niewłaściwego autobusu, ale nie wysiadłam. Nikt nie usiadł obok mnie, do czasu aż ty przyszedłeś... i popatrz co się stało”. Plan Boga jest doskonały!”

Jakie zasady, omawiane w tym rozdziale, dostrzegasz w tej opowieści? Przejrzyj rozdział i zrób listę w swoim dzienniku do studiowania. Którą z tych zasad możesz wypróbować dzisiaj?

- Przeczytaj Ew. Jana 15:12–13; 21:15–17; I List do Tesaloniczan 2 oraz Mosjasz 18:8–10. Jak ci idzie wypełnianie twego obowiązku, jakim jest kochanie i służenie innym? Jak możesz się w tym udoskonalić? Zapisz swoje odpowiedzi w dzienniku do studiowania.
- Skąd ludzie będą wiedzieć, że jesteś sługą Pana? Kiedy zastanawiasz się nad tym pytaniem, przestuduj Moroni 7:3–5; Ew. Mateusza 7:20; Ew. Jana 13:34–35. Zapisz swoje przemyślenia w dzienniku do studiowania.
- Przeczytaj 3 Nefi 18:31–32; Alma 8:16; Alma 24:7–8 oraz Alma 32:41. Zastanów się, czego te wersety uczą na temat pracy z byłymi zainteresowanymi. Zapisz w dzienniku do studiowania, czego się dowiedziałeś i nauczaj tego swojego kolegę/koleżankę.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Korzystając z codziennego kalendarza zaplanujcie spotkanie z osobami ostatnio nawróconymi. Poproście te osoby, by opowiedziały o tym, jak były przygotowane na ewangelię. Zadajcie podobne pytania: Jaki był twój pierwszy kontakt z Kościołem? Co ostatecznie przekonało cię do tego, by spotkać się z misjonarzami? W swoim dzienniku do studiowania zapiszcie to, czego się dowiedzieliście.
- Przejrzyjcie każdy z poniższych tematów. Korzystając z lekcji, przygotujcie prostą sytuację, która ma na celu odnajdywanie ludzi. Poćwiczcie nauczanie w takiej sytuacji i szybkie przechodzenie z każdego tematu do tematu Przywrócenia.
 - Uczucie potrzeby większego kierownictwa i celu w życiu.
 - Chęć zbliżenia się do Boga.
 - Potrzeba pomocy przy podejmowaniu ważnych decyzji.

- Przeczytajcie strony 66–68 książki *Our Search for Happiness* i strony 122–126 oraz 137–140 leksykonu *Oddani wierze*, by lepiej zrozumieć doktrynalną podstawę pracy nad historią rodzinną. Przygotujcie przemówienie na temat pracy nad historią rodzinną i podzielcie się nim z kolegą/koleżanką.
- Wyobraź sobie, że ty i twój kolega/koleżanka jesteście przeniesieni na nowy obszar. Znajdujecie księgę obszaru w dobrym stanie, ale nie macie żadnych zainteresowanych. Co byście zrobili, by znaleźć ludzi do grupy nauczanych osób tak szybko, jak jest to możliwe? Zaplanujcie, że dzisiaj wprowadzicie w życie niektóre z tych pomysłów.
- Poniższe pomysły sprawdziły się w przypadku wielu misjonarzy i członków. Przeczytaj i przestuduj je ze swoim kolegą/koleżanką.
 - Pomóżcie członkom zrobić listę przyjaciół, krewnych i znajomych, z którymi mogliby podzielić się ewangelią. Przejrzyjcie listę z członkami i pomóżcie im z modlitwą wybrać kogoś, kogo chcieliby przygotować na usłyszenie o ewangelii.
 - Pomóżcie im ustalić dzień, do którego (a) będą pracować, by przygotować osobę lub rodzinę na to, aby była nauczana w ich domu lub (b) podejmą jakieś inne kroki związane z przyjmowaniem do wspólnoty, by ich na to przygotować. Ustalenie daty narzuca członkom cel i pomaga im wykazać się wiarą.
 - Pomóżcie im zaplanować, co będą robić od teraz do ustalonego dnia.
 - Pytajcie o rezultaty, by wesprzeć i zachęcić ich. Poproście ich, by podzielili się sukcesami i obawami.

Omówcie, w jaki sposób możecie zastosować te pomysły na obszarze, na którym służycie.

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Przeczytaj i przedyskutuj rozdział „Odnajdywanie dzięki własnym wysiłkom”.
 - Omów, w jaki sposób te pomysły pomogły misjonarzom znaleźć ludzi, których można nauczyć.
 - Wypisz na tablicy inne pomysły na odnajdywanie ludzi do nauczania. Poproś misjonarzy, by przedstawili swoje pomysły.
 - Poproś misjonarzy, by postawili sobie osobiste cele związane z doskonaleniem się w zakresie odnajdywania ludzi.
- Zrób listę sytuacji sprzyjających odnajdywaniu.
 - Każdemu misjonarzowi przydziel jedną sytuację. Daj mu/jej 5 minut na przygotowanie tego, jak będzie nauczać przesłania Przywrócenia. Odeślij ich do lekcji „Przesłanie Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa”, jeśli zajdzie taka potrzeba.
 - Podkreśl ważność dostosowania długości przesłania do okoliczności. Na przykład, misjonarze mogą spędzić więcej czasu na nauczaniu w domu członka, niż kiedy nauczają kogoś w sklepie.
 - Niech tylu misjonarzy, na ilu czas pozwoli, naucza przesłania Przywrócenia w przydzielonych im sytuacjach.

Notatki

- Nauczaj zasad, znajdujących się w części „Nauczaj, kiedy znajdziesz i znajdź, kiedy nauczasz”.
 - Wyznacz każdego misjonarza do przygotowania jednogminutowego przesłania, którym mógłby się podzielić w sytuacji sprzyjającej odnawianiu ludzi. Przesłanie to powinno opierać się na doktrynie znajdującej się w lekcjach misjonarskich.
 - Poproś misjonarzy, by poćwiczyli dzielenie się ze sobą jednogminutowym przesłaniem. Możesz zechcieć, by zrobili to w różnych, hipotetycznych okolicznościach, takich jak nauczanie w domu członka, nauczanie u progu drzwi, nauczanie na ulicy lub kontaktowanie się z osobami poleconymi. Niech misjonarze poćwiczą nauczanie w każdej z tych sytuacji.

Prezydent misji

- Ustanów przykład pracy członków–misjonarzy w swojej rodzinie. Podziel się swoimi doświadczeniami z misjonarzami i członkami.
- Naradz się z przywódcami kapłańskimi co do tego, jaki jest najlepszy sposób na to, by misjonarze znajdowali ludzi do nauczania w twojej misji.
- Organizuj ogniska misjonarskie, podczas których możesz przemawiać do zainteresowanych w swojej misji. Współpracuj z przywódcami kapłańskimi, by na ognisko przyszli członkowie, którzy mogliby przyprowadzić swoich przyjaciół. Podczas takich ognisk, przed twoim przemówieniem, niech ostatnio nawrócone osoby złożą swe świadectwo i opowiedzą o swoim nawróceniu. W swoich uwagach skup się na przesłaniu Przywrócenia.
- Pokaż misjonarzom swój czteropokoleniowy wykres i wyjaśnij, jak z niego korzystasz podczas poszukiwania.
- Od czasu do czasu idź z misjonarzami, by pomóc im znaleźć ludzi, których mogliby nauczać.

W jaki sposób mogę udoskonalić swoje umiejętności nauczania?

Notatki

Rozważ

- W jaki sposób powinienem nauczać z pism świętych?
- Dlaczego powinienem zadawać pytania, kiedy nauczam?
- Jakiego rodzaju pytania powinienem zadawać?
- Co powinienem zrobić, aby lepiej słuchać osób, które nauczam i Ducha?
- W jaki sposób mogę pomóc ludziom, by rozwiąły się ich obawy?
- W jaki sposób mogę pomóc innym w przezwyciężeniu złych nawyków i uzależnień?

Jesteś powołany do nauczania przywróconej ewangelii tylu ludzi, ilu cię przyjmie. Nauczanie stanowi punkt odniesienia wszystkich twoich poczynań. Kształtujesz w sobie cechy Chrystusowe, studiujesz lekcje misjonarskie, doskonalisz umiejętność mówienia językiem swojej misji i polegasz na Duchu po to, by nauczać z mocą przekonywania. Pan przekazał to w bardzo prosty sposób, dając przykazanie z obietnicą:

„Nie dąż do głoszenia mego słowa, lecz wpieryw staraj się uzyskać słowo moje, a wówczas rozwiąże się język twój; wtedy, jeśli zapragniesz, będziesz miał Ducha mojego i słowo moje, moc Boga do przekonywania ludzi” (NiP 11:21).

„Ani nie troszczcie się na zapas co powiecie; ale zachowujcie w swoich umysłach stale słowa żywota, a będzie wam dane w tejże godzinie ta część, co będzie przydzielona każdemu” (NiP 84:85).

Członkowie Rady Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów powiedzieli: „Naszym celem jest takie nauczanie przywróconej ewangelii, by pozwolić Duchowi prowadzić zarówno misjonarzy jak i tych, którzy są nauczani. Koniecznym jest nauczenie się [lekcji misjonarskich], ale nie powinny być one przekazywane jako wyuczona na pamięć prezentacja. Misjonarz powinien czuć się swobodnie, posługując się własnymi słowami, jak podpowiada mu Duch. Nie powinien recytować z pamięci, ale mówić z serca, na swój własny sposób. Może odejść od porządku lekcji i uczyć zasad pod natchnieniem, zgodnie z zainteresowaniami i potrzebami osoby, którą naucza. Mówiąc z osobistym przekonaniem i posługując się własnymi słowami, powinien złożyć swoje świadectwo o prawdziwości tych nauk” („Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, List od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grudnia 2002 r.).

Naucz się ufać Duchowi, aby mówił ci, co powinieneś powiedzieć i zrobić. Dzięki studiowaniu i rozwijaniu umiejętności nauczania omówionych w tym rozdziale i korzystaniu z nich, staniesz się zdolniejszym narzędziem w rękach Pana. Duch sięgnie do wiedzy i umiejętności, jakie rozwinąłeś, by pomóc ci nauczać z większą mocą. Jakość i moc twojego nauczania pomoże innym zrozumieć i poczuć wagę przywróconej ewangelii. Fakt, że jesteś godny, będzie miał wpływ na ich zrozumienie, które zależy również od tego, czy poświęcisz im swą uwagę, czy dobrze wyjaśnisz im ewangelię, czy wykorzystasz pisma święte, podzielisz się swoim świadectwem, odpowiesz na pytania i poprosisz ich o złożenie i dotrzymanie zobowiązań.

Postępuj zgodnie z podszeptami Ducha

„Duch jest najważniejszym elementem w tej pracy. Z Duchem, który powiększa twoje powołanie, możesz czynić dla Pana cuda na polu misyjnym. Bez Ducha nigdy ci się nie powiedzie *bez względu* na twoje talenty i zdolności” (Ezra Taft Benson, seminarium dla nowych prezydentów misji, 25 czerw. 1986).

Zaproś Ducha

Poniższe sugestie pomogą ci zaprosić Ducha w czasie nauczania:

- Módl się.
- Korzystaj z pism świętych.
- Składaj świadectwo.
- Dziel się doświadczeniami.
- Wyrażaj miłość do Pana i do innych.

W jaki sposób rozpocząć nauczanie

Bardzo ważne są pierwsze chwile spędzone z zainteresowanymi. Zainteresowani muszą nauczyć się ufać tobie. Swoją pierwszą wizytę rozpocznij w sposób ciepły, pełen szacunku i szczerzy. Zadaj kilka prostych pytań, które pozwolą ci zrozumieć ich religijną przeszłość oraz ich oczekiwania wobec waszego spotkania. Zapytaj, na przykład: „Jaką rolę odgrywa religia w twoim życiu?” Nie zadawaj jednakże osobistych pytań, które mogłyby postawić ich w niezręcznej sytuacji.

Zanim zaczniesz, poproś wszystkich obecnych, aby przyłączyli się do waszej lekcji. Zachęć ich, by wyłączyli telewizor i usunęli inne rzeczy, które mogłyby rozpraszać ich uwagę, aby nic nie ograniczało Ducha Pana.

Wyjaśnij, że chciałbyś rozpocząć i zakończyć lekcję modlitwą. Zaproponuj, że sam ofiarujesz modlitwę na rozpoczęcie. Módl się w sposób prosty, lecz żarliwy, by Pan

pobłogosławił ludzi, których nauczasz, w każdym aspekcie ich życia, a szczególnie by mogli poczuć prawdę, o której będziesz nauczać.

Okaż osobom zainteresowanym szczerze zainteresowanie i miłość oraz wiarę w moc ewangelii, z jaką nawraca ona ludzi (zob. Moroni 7:43–48). Zgodnie ze wskazówkami Ducha możesz wyrazić zainteresowanym swoje myśli w następujący sposób:

- Ponieważ Bóg jest naszym Ojcem Niebieskim, my wszyscy jesteśmy braćmi i siostrami. Chcielibyśmy zwracać się do was jako do braci i siostr.
- Każdy człowiek, którego nauczamy, ma własne wyzwania i troski. Bez względu na to, jakie są twoje potrzeby czy troski, pomoże ci Zbawiciel i Jego nauki — ewangelia.
- Nasze przesłanie umożliwi ci udoskonalenie twego życia. Pomoże zmierzyć się z problemami i wyzwaniami, z którymi wszyscy się borykamy.
- Nasze przesłanie, które skupia się na osobie Jezusa Chrystusa, ma wielką wartość i wagę.
- Wszyscy popełniamy błędy w tym życiu, a te błędy wywołują poczucie winy i wstydu. Nie można zaznać ulgi bez odpokutowania i uzyskania przebaczenia. Całkowite uzdrowienie może nastąpić dzięki Zadośćuczynieniu Chrystusa.
- Naszego przesłania nie można poznać w jednej chwili. Zrozumienie przychodzi z czasem, dzięki modlitwie, studiowaniu, doświadczeniu i przestrzeganiu przykazań Bożych.
- Mamy słabości, jak każdy. Być może nie mówimy zbyt dobrze twoim językiem lub nie jesteśmy w stanie odpowiedzieć na każde twoje pytanie. Ale jesteśmy powołani przez proroka Boga, by podzielić się tym, co wiemy. A wiemy, że nasze przesłanie jest prawdziwe.
- Będziemy przewodnikami, abyś sam mógł poznać prawdę naszego przesłania. To ty dokonasz wyboru, czy przyjmiesz to przesłanie i będziesz postępować zgodnie z nim. Dlatego nie krępuj się i zadawaj pytania.
- Kiedy szczerze będziesz starał się zrozumieć nasze przesłanie, możesz napotkać wyzwania, ale Bóg Ci pomoże.
- Kiedy przyjmiesz nasze przesłanie, dowiesz się, jak zawrzeć z Bogiem przymierza czyli związać się obietnicami. Dowiesz się, jak zmienić swe życie, tak aby było ono bardziej zgodne z Jego naukami. Zapragniesz postępować wedle nauk Jezusa Chrystusa i przyjmując chrzest z rąk osób, które mają właściwe upoważnienie (zob. Ew. Jana 3:5).

Zanim zaczniesz nauczać doktryn zawartych w danej lekcji, zastanów się nad krótkim, ogólnym przedstawieniem tego, czego zamierzasz nauczać. Pomóż ludziom dostrzec, że będzie to miało dla nich osobiste znaczenie. Wielu z zainteresowanych, których nauczasz, zostało przygotowanych przez Pana (zob. Alma 16:16–17). Kiedy podczas pierwszego spotkania będziecie wszyscy dzielić się duchowymi doświadczeniami, będą oni was postrzegać jako sługi Pana.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Przećwicz z kolegą/koleżanką różne sposoby rozpoczynania lekcji z wykorzystaniem powyższych propozycji.

Dostosuj swoje nauczanie do potrzeb nauczanych osób

Każda osoba lub rodzina, którą uczysz, jest kimś wyjątkowym. Powinieneś starać się być wrażliwy na ich sytuację, nawet jeśli nie zrozumiesz ich wszystkich zainteresowań, osiągnięć, potrzeb lub obaw. Wszystkim ludziom można najlepiej pomóc, bez względu na ich potrzeby lub problemy, jeśli przyjmą ewangelię i będą stosować jej nauki w swoim życiu. Kiedy posłuchasz podszeptów Ducha, będziesz mógł dostosować swoje nauczanie.

Kiedy poczujesz natchnienie, możesz zmienić porządek lekcji, by przystosować go do zainteresowań i potrzeb zainteresowanego. Możesz poświęcić więcej niż jedno spotkanie na nauczanie, by nauczać zasad z jednej lekcji, a czasami możesz nauczać zawartości dwóch lekcji podczas jednej wizyty. Ojciec Niebieski zna Swoje dzieci, więc kiedy podejmujesz decyzje podczas nauczania, polegaj na natchnieniu. Módl się o dar rozróżniania i zwracaj uwagę na myśli lub uczucia, które się pojawiają na temat tego, czego nauczasz.

Będziesz musiał dostosować nauczanie, tak aby poświęcić więcej uwagi tym zobowiązaniom, które są najtrudniejsze dla zainteresowanego. Na przykład, ktoś może z łatwością zaakceptować Księgę Mormona jako słowo Boże, a ktoś inny może mieć trudności z przyjęciem czegokolwiek poza Biblią. Ktoś może mieć trudności z rzuceniem palenia, ale ochoczo zaakceptuje prawo dziesięciny.

Kiedy planujesz nauczanie konkretnych doktryn, zwracaj uwagę na to, ile nowych informacji przekazujesz. Nauczaj w tempie odpowiednim dla możliwości zainteresowanych. Niektórzy będą robili postępy szybciej, niż inni. Upewnij się, że zadajesz wystarczającą ilość pytań i uważnie słuchasz ich odpowiedzi, abyś miał gruntowne zrozumienie tego, jak szybko i jak dobrze zainteresowany uczy się i stosuje przedstawiane przez ciebie doktryny.

Bądź świadomy upływającego czasu. Większość spotkań nie powinna przekraczać 45 minut. Jednakże nauczanie można ukończyć w ciągu 15 czy 20 minut, jeśli zachodzi taka potrzeba. Jeśli ktoś ma na spotkanie z tobą zaledwie 15 minut, dostosuj nauczanie, by uszanować ograniczenia czasowe.

Zaufaj obietnicy, że Duch da ci „w samej godzinie, w samej chwili, co [masz] powiedzieć” (NiP 100:6).

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Wyobraź sobie, że idziesz ulicą i zauważasz starszego mężczyznę, który stara się wrzucić do pojemnika na śmieci ciężkie torby. Ty i twój kolega/koleżanka pomagacie mu, w efekcie czego on pyta was, kim jesteście. Po krótkiej rozmowie zaprasza was do domu i zgadza się wysłuchać waszego przesłania. Po wstępnej rozmowie mówi wam, że:

- Jego żona zmarła rok temu i naprawdę mu jej brakuje.
- Łatwo się męczy ze względu na stan swego serca.
- Zastanawia się teraz częściej niż kiedykolwiek przedtem, czy Bóg istnieje.

Czego mógłbyś go nauczać? Jak mógłbyś dostosować swoje nauczanie, by jak najlepiej zaspokoić jego potrzeby i rozwiązać obawy?

Studiowanie pism świętych**Co to znaczy dać „[tę] część, co będzie przydzielona każdemu”?**

Alma 29:8

NiP 84:85

Co Pan obiecał wiernym misjonarzom?

NiP 68:2–4

NiP 100:5–8

Ew. Mateusza 10:19–20

Naučaj w jedności ze swoim kolegą/koleżanką

Pan nakazał: „I pójdziecie w mocy mojego Ducha, nauczając mojej Ewangelii, dwójkami” (NiP 42:6). Twoje nauczanie będzie miało większą moc i wzbudzi większe zainteresowanie, jeśli ty i twój kolega/koleżanka będziecie pracować w jedności. Podczas codziennego planowania i studiowania nauczycie się, w jaki sposób zjednoczyć się i nauczać jednym głosem.

Nauczanie będzie miało większą moc, jeśli ty i twój kolega/koleżanka będziecie na zmianę nauczać krótkich fragmentów lekcji. Podczas prezentacji przesłania unikaj popadania w rutynę. Wspieraj swojego kolegę/koleżankę, ofiarując drugie świadectwo na temat prawd, o jakich świadczył. Kiedy Duch podpowiada ci, byś coś powiedział, idź za Jego podszeptami. Jako para misjonarska bądźcie gotowi do wzajemnych ustępstw, byście nie przeszkadzali przewodnictwu Ducha. Kiedy mówisz, utrzymuj kontakt wzrokowy z zainteresowanym. Kiedy nie mówisz, módl się za swojego kolegę/koleżankę i uważnie obserwuj reakcje zainteresowanego.

Studiowanie pism świętych**W jaki sposób para misjonarska ma wspierać się nawzajem?**

Alma 12:1

NiP 42:6

NiP 52:9–10

Poproś członków o pomoc w nauczaniu

Kiedykolwiek jest to możliwe, proś członków, najlepiej niedawno nawróconych, by pomogli ci w nauczaniu. Idealną sytuacją byłoby, gdyby byli z tobą członkowie Kościoła, którzy wcześniej wyznawali tę samą religię co zainteresowany. Pokaż członkom kopię tej lekcji i omów, czego według ciebie powinni nauczać. Omówcie, jak możecie razem pracować. Na przykład, niech członkowie, jeśli jest to właściwe, opowiedzą o tym, w jaki sposób mogli nauczyć się konkretnej zasady z lekcji, przyjąć ją i żyć według niej. Niech wyjaśniają, w jaki sposób podjęli decyzję o przystąpieniu do Kościoła. Kiedy członkowie przyłączą się do nauczania, będą mieli możliwość poczuć radość płynącą z pracy misjonarskiej. Pomaga to również zainteresowanemu nawiązać przyjaźń. Prezydent Thomas S. Monson nauczał:

W procesie nauczania zainteresowani mogą odnieść korzyść z siły świadectw złożonych przez pary członków, które w ostatnich latach zrobiły krok prowadzący do chrztu i członkostwa. W Kanadyjskiej Misji Ontario i Quebec, gdzie mieszkała nasza rodzina, kiedy przewodniczyłem misji, okazało się, że większość

Notatki

populacji należała do być może trzech największych wyznań: kościoła rzymsko-katolickiego, kościoła anglikańskiego i zjednoczonego kościoła Kanady. W każdym mieście misji tak zorganizowaliśmy pracę, że nowo ochrzczona rodzina z każdego z tych wyznań mogła pomagać misjonarzom, którzy nauczali nowych zainteresowanych. I tak każda para członków mogła towarzyszyć misjonarzom w czasie drugiej lub trzeciej wizyty.

Możecie docenić np. siłę świadectwa Brata i Siostry Stoneman, którzy przyszedli ze zjednoczonego kościoła Kanady, kiedy misjonarze pracowali z osobami właśnie z tego kościoła. Brat Stoneman, drukarz, powiedział: „Kiedy przystąpiłem do Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich, byłem głównym drukarzem zjednoczonego kościoła Kanady. Straciłem pracę. Ale znalazłem lepszą. Co więcej, znalazłem prawdę w całej jej pełni. Wy też możecie się zmienić. Wy też możecie podjąć taką decyzję. Pozwólcie, że przyjedziemy po was w niedzielę rano, byśmy mogli razem usiąść w kościele. Potem możecie usłyszeć i poczuć to sami. Będziemy obok was”.

Anthony i Edith Belfiglio stali się taką parą przyjmującą do wspólnoty osoby, które miały korzenie rzymsko-katolickie. Rezultat był taki sam. To się może udać. I tacy nawróceni pozostają nawróconymi. Poza tym pary podejmują decyzje, by zapuścić swe korzenie jeszcze głębiej w bogatą glebę ewangelii. Zarówno Brat Stoneman jak i Brat Belfiglio zostali ustanowieni patriarchami. Połączenie wysiłków członków i misjonarzy podczas takiej konkretnej współpracy przynosi wielkie zgromadzenie cennych dusz (przekaz satelitarny szkolenia misjonarzy, 25 kwietnia 2003).

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Wyobraź sobie, że masz pierwsze spotkanie, w czasie którego będziesz nauczać lekcji rodzinę w domu członka. Zdecyduj, jak przygotowałbyś każdego z następujących członków, by pomógł ci w nauczaniu:

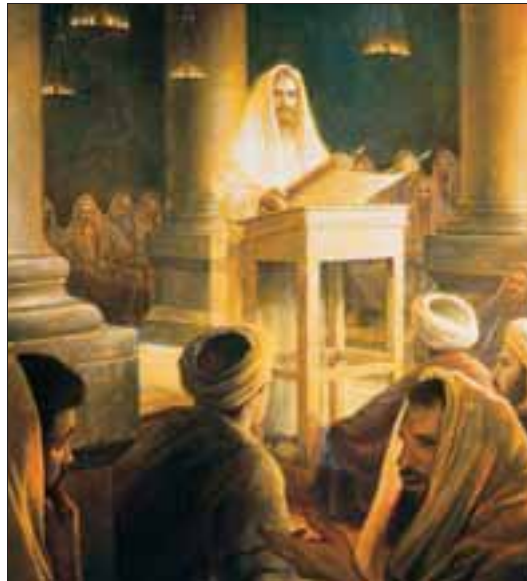
- Misjonarza okręgu, który ostatnio powrócił z pełnoetatowej misji
- Kapłana
- Osobę ostatnio nawróconą
- Biskupa

Korzystaj z pism świętych

Podstawowe pisma święte Kościoła są twoim zasadniczym źródłem nauczania przywróconej ewangelii Jezusa Chrystusa. Możesz też wykorzystywać słowa żyjących proroków. Istnieje wiele powodów, dla których bardzo ważne jest korzystanie z pism świętych jako podstawy nauczania. Na przykład:

- Pan i Jego prorocy powiedzieli nam, by to robić (zob. NiP 42:12, 56–58; 71:1). Prorok w dniach ostatnich poradził: „Słowa i to, jak Pan ich użył w Księdze Mormona [...] powinny być wykorzystywane przez nas podczas nauczania zasad ewangelii” (Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon and the Doctrine and Covenants”, *Ensign*, maj 1987, 84).
- Pisma święte zapraszają Ducha Świętego do twego nauczania. Z mocą nauczają słowa Bożego (zob. Alma 31:5).
- Pisma święte odpowiadają na wielkie pytania duszy (zob. 2 Nefi 32:3; Jakub 2:8).
- Pisma święta dają twemu nauczaniu upoważnienie i wiarygodność, nawet na obszarach, które nie mają przeszłości chrześcijańskiej.

Twoja zdolność do nauczania z mocą z pism świętych wypływa w dużej mierze z ilości czasu, który spędzasz na ich studiowaniu. Kiedy codziennie będziesz napawał się słowem Bożym, wzrośnie twoja umiejętność nauczania z pism świętych. Poza tym, twe zaproszenie do studiowania i rozważania pism świętych będzie silniejsze, ponieważ robisz to samo. Pomóż ludziom uwierzyć w pisma święte — szczególnie w Księgę Mormona — jako źródło objawionej prawdy. Kiedy ludzie uwierzą pismom świętym, będziesz mógł im lepiej pomóc w poprawnym zrozumieniu doktryny. Mogą ci pomóc poniższe sugestie.

© Greg K. Olsen. Nie kopiować.

Zrób wprowadzenie do fragmentu z pisma świętego. Opisz pokrótce tło i kontekst fragmentu, z którego będziesz korzystać. Poproś zainteresowanego, by poszukał w tym fragmencie konkretnych punktów. Kiedy nauczasz ludzi mających ograniczoną wiedzę na temat pism świętych, możesz rozpocząć od opisanie zawartości fragmentu, używając języka, który będzie dla nich zrozumiały. Poniżej znajdują się przykłady przedstawienia fragmentu z pisma świętego:

- „Tutaj, w historii Józefa Smitha mamy zapis słów Józefa, który mówi, co się z nim stało, kiedy poszedł do lasu się modlić. Powiedział: ‚Ujrzałem słup światła...’”.
- „W tym fragmencie prorok Alma naucza ludzi, którzy mają problemy z wykazaniem się wiarą w słowo Boże. Porównuje słowo Boże do nasiona, które może być zasiane w naszych sercach. Czy możesz zacząć czytać werset...”.

Przeczytaj fragment. Przeczytaj werset na głos lub poproś o to zainteresowanego. Bądź wrażliwy wobec uczuć tych, którzy mają kłopoty z czytaniem. Jeśli fragment jest dla nich trudny do zrozumienia, przeczytaj go z nimi uważnie i pomóż im zrozumieć najtrudniejsze punkty lub daj im do przeczytania prostszy fragment. Możesz też podać definicję trudnych słów lub wyrażeń.

- „Niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania [‚bez wypominania’ oznacza, że Bóg nie wypomina człowiekowi win czy błędów], a będzie mu dane” (List Jakuba 1:5).

Niektóre fragmenty z pism świętych są jasne i nie potrzebują wyjaśnienia. Wyjaśnienie innych może wymagać czasu.

Stosuj pisma święte. „Odnoś” pisma święte do siebie i do zainteresowanych, pokazując, w jaki sposób zasady nie tracą dziś na aktualności (zob. 1 Nefi 19:23). Pokaż zainteresowanym, w jaki sposób mogą je zastosować w swoim życiu. Kiedy to zrobią, dowiedzą się, że doktryna jest prawdziwa. Złóż świadectwo o zasadzie i obietnicy błogosławieństwa. Na przykład:

- „Na ludzkie Almy, podobnie jak na tobie, spoczywało ciężkie jarzmo, takie, że niemal nie mogli go znieść. Ale kiedy wykazywali się wiarą i ‚wołali do Niego usilnie’, On wzmacniał ich tak, że mogli przetrwać wyzwanie, a potem wyswobodził ich od prób. I tak jak Bóg uczynił to z tymi ludźmi, wiem, że pomoże ci w twoich próbach, kiedy...”.

Notatki

- „Wskazówki Almy skierowane do ludzi w wodach Mormon odnoszą się do nas w dzisiejszych czasach. Janku, czy jesteś gotów...”.

Ludzie, których będziesz nauczać, bardzo różnią się tym, jak postrzegają święte teksty, na ile znają Biblię, jak dobrze rozumieją język biblijny oraz jak głęboko wierzą, że Biblia zawiera słowo Boże. Pomóż zainteresowanym wypracować w sobie szacunek dla pism świętych. Dzięki skutecznemu korzystaniu podczas nauczania z pism świętych, możesz pomóc zainteresowanym rozpocząć studiowanie ich na własną rękę. Po każdej wizycie zaproponuj przeczytanie konkretnych rozdziałów lub wersetów. Jako zadanie podczas czytania możesz dać im do rozważenia pytania, które możecie omówić podczas następnego spotkania. To zachęci ich do codziennego czytania pism świętych w ich domach i udziału w kościelnych spotkaniach i lekcjach, gdzie korzysta się z pism świętych.

Kulturowe spojrzenie na pisma święte

Większość religii posiada święte teksty lub tomy pism świętych, ale to, jak z nich korzystają lub je postrzegają, może różnić się od sposobu, w jaki członkowie Kościoła patrzą na pisma święte. Na przykład, być może będziesz musiał wyjaśnić, że zaznaczanie fragmentów w pismach świętych jest dowodem twego pragnienia, by zrozumieć i stosować nauki pism świętych, a nie oznaką braku szacunku. Pomóż nauczonym przez siebie osobom dostrzec, że podstawowe pisma święte są ważne, ponieważ zawierają słowo Pana, zapisane są przez proroków Bożych i że przyjmujemy je jako prawdę.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Przejrzyjcie jeden z poniższych fragmentów. Określcie, w jaki sposób:

- Przedstawilibyście fragment.
- Przedstawilibyście tło i kontekst.
- Przedstawilibyście fragment i wyjaśnili jego znaczenie.
- Wyjaśnilibyście trudne słowa.
- Pomoglibyście zainteresowanym zastosować fragment w ich życiu.

Strona tytułowa Księgi Mormona; 3 Nefi 11; Moroni 10:3–8; Ew. Jana 17:3; List do Rzymian 8:16–17; I List do Koryntian 15:29; List Jakuba 1:5; I List Piotra 3:19–20; Ks. Amosa 3:7

Studiowanie pism świętych

Dlaczego ważne jest, by nauczać z pism świętych?

1 Nefi 19:23
2 Nefi 4:15–16

NiP 20:7–12

II List do Tymoteusza 3:15–17

Nauczaj, by zrozumieć

Jest większe prawdopodobieństwo, że ludzie uwierzą w przesłanie Przywrócenia ewangelii, kiedy je rozumieją. Prezydent James E. Faust powiedział: „Studiujcie, rozważajcie i nauczajcie z pism świętych, szczególnie z Księgi Mormona i Nowego Testamentu. Poznajcie prawdę na tyle dobrze, byście mogli mówić o niej w jasny sposób. B. H. Roberts napisał: „By poznać prawdę, musi być ona wyartykułowana, a im klarowniejsza i pełniejsza będzie ta wypowiedź, tym większą będzie miał Duch Święty możliwość, by świadczyć duszy człowieczej, że to dzieło jest prawdziwe” [*New Witnesses for God*, 3 tomy (1909), 2:vii]. Nie możesz nawrócić ludzi bardziej, niż sam jesteś nawrócony” („What I Want My Son to Know before He Leaves on His Mission”, *Ensign*, maj 1996, 41).

Nakazano ci, byś wykladał i wyjaśniał pisma święte, kiedy nauczasz (zob. NiP 68:1). *Wykladać* oznacza zwiększyć zrozumienie drugiej osoby i w jasny sposób wytłumaczyć coś. *Wykladać ewangelię* oznacza dla ciebie wyjaśniać znaczenie doktryn i fragmentów z pism świętych w sposób prosty i jasny, ufając, że Duch prowadzi cię w tym, co mówisz. Używaj pełnego godności, lecz zrozumiałego języka, by pomóc ludziom zrozumieć zasadę doktrynalną. Zadawaj pytania, by pomóc im zastanowić się nad zasadami i sprawdzić, czy rozumieją i akceptują to, czego nauczałeś.

Pod koniec trzech pierwszych lekcji w rozdziale 3 znajduje się lista słów, które mogą być nieznane dla nauczanych osób. Częścią nauczania — którego celem jest zrozumienie — jest upewnienie się, że wyjaśniłeś słowa, wyrażenia i idee na tyle, że ludzie lepiej je rozumieją. Możesz udoskonalić swoje umiejętności związane z wyjaśnianiem ewangelii poprzez:

- Rozumienie słów, których używasz.
- Definiowanie słów, których inni mogą nie rozumieć. Wiele słów, które oznaczają dla członków Kościoła konkretne rzeczy, w prosty sposób zdefiniowane są w *Guide to the Scripture* oraz w leksykonie *Oddani wierze*.
- Zadawanie ludziom pytań takich jak: „Czy wiesz, co mamy na myśli, gdy mówimy...?” lub „Czy możesz powtórzyć własnymi słowami to, o czym mówiliśmy?”

Kiedy studiujesz doktryny z rozdziału 3, znajdź słowa, które twoim zdaniem mogą być dla zainteresowanych trudne do zrozumienia. Kiedy nauczasz doktryny z rozdziału 3, rób notatki przy słowach, wyrażeniach i ideach, które są trudne dla zainteresowanych. Zdefiniuj te słowa, korzystając ze wspomnianych wcześniej źródeł. Wypróbuj swoje definicje w rozmowie z zainteresowanymi i niedawno nawróconymi.

Studiowanie pism świętych

Dlaczego powinniśmy starannie wykladać czy wyjaśniać doktryny?

Mosjasz 8:3	Alma 12:1	NiP 68:1–5
Mosjasz 27:35	3 Nefi 26:1	NiP 71:1

Jak uczy się? Dlaczego ważne jest, by odkrywać lub stopniowo ujawniać informacje?

2 Nefi 28:30	Mosjasz 2:9	NiP 98:11–12
Jakub 4:13		

Dlaczego ważna jest prostota?

2 Nefi 25:4, 7, 28	Alma 13:23	Ks. Nehemiasza 8:8
2 Nefi 32:7		

W jaki sposób Pan komunikuje się ze Swoimi dziećmi?

2 Nefi 31:3	NiP 1:24
-------------	----------

„W tym przejawia się prawdziwa inteligencja człowieka, kiedy podejmuje temat, który sam w sobie jest tajemniczy i wspaniały, i rozwija go, i upraszcza tak, że nawet dziecko może go pojąć”.

– PREZYDENT JOHN TAYLOR
THE GOSPEL KINGDOM,
WYB. G. HOMER DURHAM (1943), 270

Zadawaj pytania

Jezus Chrystus często zadawał pytania, by pomóc ludziom w zastanowieniu się i zastosowaniu zasad. Jego pytania wywoływały zadumę, dociekliwość duszy i zobowiązanie.

Właściwe pytania pomogą ci zrozumieć zainteresowania, obawy czy pytania, jakie mają inni. Mogą wzbogacić twoje nauczanie, zaprosić Ducha i pomóc zainteresowanym w nauce.

Nieprzemyślane pytania mogą wystraszyć, zirytować i obrazić zainteresowanych. Mogą też sprawić, że stracisz kontrolę nad sytuacją sprzyjającą nauczaniu. Staraj się zadawać pytania, które:

- Są proste i łatwo je zrozumieć.
- Pomogą ludziom zastanowić się nad tym, czego ich nauczasz.
- Pomogą ci określić ich stopień zrozumienia tego, czego uczysz.
- Pomogą ludziom zastosować to, czego się uczą.

Kiedy nauczone przez ciebie osoby będą odpowiadać na tego typu pytania, poczują, że mogą mówić otwarcie. Właściwe pytania mogą prowadzić zainteresowanych do zadania ci pytań, kiedy nie będą czegoś rozumieli, kiedy będą mieli wątpliwości lub kiedy będą chcieli dowiedzieć się, co robić. Dobre pytania mogą pomóc nauczonym osobom podzielić się uczuciami, a tym samym odkryć wzrastające świadectwo. A oto przykłady skutecznych pytań:

- Jakie masz pytania na temat tego, czego nauczaliśmy?
- Czy wierzysz, że Ojciec Niebieski cię kocha? Dlaczego?
- W jaki sposób popełniamy czasami ten sam błąd, jak ludzie w tej historii?

Aby pomóc nauczonym osobom przygotować się do udzielenia odpowiedzi na pytania, możesz powiedzieć: „Kiedy będę wyjaśniać ważność święcenia dnia Sabatu, zadaj sobie pytanie: „Co oznacza dla mnie to przykazanie?”” Unikaj zadawania pytań, które:

- Zawierają więcej niż jedną myśl.
- Odnoszą się do doktryn, których jeszcze nie nauczałeś.
- Nie mają jasnego celu.
- Są zbyt dociekliwe i wścibskie.

Zadawanie zbyt wielu pytań, szczególnie podczas pierwszej wizyty, wywołuje wrażenie, że prowadzisz „przesłuchanie”. Nie proś zainteresowanych, by udzielali ci odpowiedzi na temat nieważnych czy oczywistych szczegółów. Coś takiego przemieni dobre warunki sprzyjające nauczaniu w zgadywanek. Kiedy chcesz uzyskać konkretną odpowiedź, najlepiej zadać rzeczowe pytanie lub przedstawić informację w jakiś inny sposób. Unikaj zadawania pytań, które mogą zawstydzić tego, kto nie zna odpowiedzi. Pytania są najbardziej użyteczne, kiedy zostaną zadane po tym, jak nauczałeś i świadczyłeś o jakiejś ważnej zasadzie. Poniżej znajdują się przykłady pytań o mniejszej skuteczności:

- Kto był pierwszym prorokiem? (Pytanie zadane przed nauczaniem o dispensacjach).
- W jaki sposób zachowywanie naszych ciał w czystości pomaga nam mieć Ducha i pokazuje, że jesteśmy gotowi postępować wedle słów proroka? (Więcej niż jedna myśl).
- Czy ważne jest to, by znać przykazania Boże? (Odpowiedź tak–nie i pytanie zbyt oczywiste).
- Jakie są twoje odczucia w związku z Księgą Mormona? (Zanim ją przeczytali).
- Co to za rzecz, którą możemy robić każdego dnia, która pomoże nam zbliżyć się do Boga? (Niejasne pytanie, na które oczekuje się konkretnej odpowiedzi: modlić się).
- Kto był następnym prorokiem po Noem? (Prośba o zgadywanie).

Naucz się zadawać pytania zgodne z podszeptami Ducha. Odpowiednie pytanie zadane w odpowiednim czasie może wielce pomóc nauczonym przez ciebie osobom w głębszym poznaniu ewangelii i odczuciu Ducha. I podobnie — niewłaściwe pytanie lub zadane w niewłaściwym czasie może zakłócić proces uczenia się. Zadawanie właściwych pytań we właściwym czasie wymaga od ciebie postępowania w zgodzie z Duchem, słuchania tych, których nauczasz oraz skupienia w trakcie całego nauczania. Skuteczne nauczanie może być ciężką pracą i wymaga koncentracji i wysiłku z twojej strony i ze strony twojego kolegi/koleżanki.

© 1985 Robert T. Barrett. Nie kopiować.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Co mogłoby stać się z postępowaniem zainteresowanego, gdyby zetknął się z poniższymi sytuacjami, a ty nigdy byś się o tym nie dowiedział?

- Współpracownicy, którzy regularnie robią sobie żarty ze spraw duchowych.
- Członkowie rodziny, którzy są silnymi członkami innego kościoła.
- Przyjaciele, którzy uważają, że mormoni to niechrześcijańska sekta.
- Duchowe doświadczenie podczas czytania Księgi Mormona.

Zastanów się nad pytaniami, które chciałbyś zadać, by dowiedzieć się więcej na temat każdej z powyższych sytuacji. Swoje pytania zapisz w dzienniku do studiowania. Omów ze swoim kolegą/koleżanką, w jaki sposób możecie udoskonalić pytania, jakie każde z was zapisało przy tym zajęciu.

Słuchaj

Kiedy z uwagą będziesz słuchać innych, lepiej ich zrozumiesz. Kiedy będą wiedzieć, że ich myśli i uczucia są dla ciebie ważne, jest bardziej prawdopodobne, że otworzą się na twoje nauki, będą dzielić się osobistymi doświadczeniami i podejmą zobowiązania. Kiedy słuchasz, możesz skuteczniej dostosować swoje nauki do ich potrzeb i zainteresowań.

Słuchaj szczególnie podszeptów Ducha. Kiedy inni dzielą się z tobą swoimi uczuciami, w twoim umyśle mogą pojawić się myśli czy pomysły wywołane przez Ducha. Będziesz mógł zrozumieć to, co inni próbują wyrazić.

Kiedy ludzie mówią do ciebie, unikaj pokusy, by zastanawiać się na tym, co zamierzasz powiedzieć. Upewnij się, że naprawdę koncentrujesz się na danej osobie, wypowiadając swoją odpowiedź, a nie planując ją. Starszy Jeffrey R. Holland nauczał: „Ważniejsze niż mówienie jest słuchanie. Ci ludzie nie są martwymi obiektami traktowanymi wyłącznie jako dane do statystyk chrztów. Są dziećmi Boga, naszymi braćmi oraz siostrami i potrzebują tego, co my posiadamy. Bądźcie prawdziwi. W szczerości wyciągajcie do nich ręce. Zapytajcie tych przyjaciół, co ma dla *nich* największe znaczenie. Co *oni* miłują oraz co *im* jest drogie. A później słuchajcie. Jeśli pozwalają na to okoliczności, możecie zapytać, czego się obawiają, czego pragną lub czego brakuje w ich życiu. Obiecuję wam, że *zawsze coś* z tego, co powiedzą, odniesie się do prawdy ewangelii, o której możecie złożyć świadectwo, a potem możecie zaoferować coś więcej. [...] Jeśli będziemy słuchać z miłością, nie będziemy musieli się zastanawiać nad tym, co powiedzieć. Będzie to nam dane przez ducha i przez naszych przyjaciół” („Aby mi były świadectwem”, *Liahona*, lipiec 2001, 15, kursywa oryginalna).

Ludzie komunikują się też poprzez sposób, w jaki siedzą, wyraz twarzy, układ rąk, ton głosu oraz ruchy oczu. Obserwuj te niewerbalne informacje; mogą pomóc ci zrozumieć uczucia nauczanych przez ciebie osób. Bądź również świadom swojego języka ciała. Wysyłaj sygnały zainteresowania i entuzjazmu poprzez szczere słuchanie rozmówcy.

Nie bój się ciszy. Ludzie często potrzebują czasu na zastanowienie się i odpowiedzenie na pytania lub na wyrażenie tego, co czują. Możesz zamilknąć po tym, jak zadałeś pytanie, podzieliłeś się duchowym doświadczeniem lub kiedy ludzie mają trudność z wyrażeniem tego, co chcą powiedzieć. Zapewnij ludziom czas na dokończenie ich myśli, zanim ty odpowiesz i nie przerywaj, kiedy mówią.

Kiedy myślisz, że zrozumiałeś, o czym jest mowa, okaż to, mówiąc np.: „Więc mówisz, że _____. Prawda?” lub „Jeśli dobrze zrozumiałem, uważasz, że _____.” Kiedy nie jesteś pewien, czy rozumiesz, poproś daną osobę o wyjaśnienie.

Niektórzy ludzie mogą mieć tendencję do tego, by dominować w rozmowie i nie dopuścić cię do nauczania o przywróconej ewangelii. Będziesz musiał nauczyć się taktownego przejmowania kontroli w takiej sytuacji. Na przykład: „Doceniamy to, że mówisz nam o tym, ale jest to kwestia, którą chcielibyśmy omówić w późniejszym terminie. Poproszę kolegę, by to zanotował, abyśmy nie zapomnieli o tym przy następnej wizycie”. Pamiętaj, najlepiej pomożesz ludziom, gdy będziesz nauczał ich ewangelii Jezusa Chrystusa.

Kiedy będziesz uważnie słuchał, Duch pomoże ci, byś poznać, co masz powiedzieć. Słuchanie wymaga wysiłku i koncentracji. Pewien misjonarz podzielił się poniższym prawdziwym doświadczeniem (nazwisko zmieniono).

Mój kolega i ja nauczaliśmy rodzinę Sanchezów. Było gorąco, a dzieci robiły wiele hałasu. Zagađnąłem Siostrę Sanchez o czytanie Księgi Mormona. Kiedy zaczynała mówić, zauważyłem, że jej syn złapał notatnik mojego kolegi i zaczął biegać po pokoju, wymachując nim w powietrzu. Choć patrzyłem na Siostrę Sanchez, mój umysł błędził gdzie indziej. Pomyślałem sobie: „Jest tak gorąco i chciałbym, żeby ten mały chłopiec usiadł spokojnie. To się po prostu nie uda”. Kiedy mój umysł gdzieś błędził, zauważyłem, że Siostra Sanchez ma trudności z mówieniem. Odniosłem subtelne wrażenie, że mam słuchać. Miałem trudności z przebicciem się przez gorąco i hałas. Uważnie przyglądałem się jej twarzy, kiedy mówiła. Spojrzała w dół, a potem podniosła wzrok na mojego kolegę i na mnie. Jej mąż bezskutecznie próbował uciszyć dzieci. Nastąpiła przerwa, a potem drżącym głosem powiedziała: „Zrobiłam to, o co mnie poprosiliście. Przeczytałam te rozdziały, które mi wskazałście i modliłam się”. Ponownie zamilkła i spojrzała w dół. Zerknęła na dzieci, a potem jej oczy napotkały mój wzrok. „Otrzymałam odpowiedź — powiedziała z uśmiechem i łzami w oczach. — Jest prawdziwa. Wiem, że jest prawdziwa”. Duch wypełnił pokój. Z sercem przepiętnym wdzięcznością za to, że słuchałem, uśmiechnąłem się i powiedziałem: „Tak, to prawda”.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Po przejrzaniu powyższej historii, zapisz w swoim dzienniku do studiowania odpowiedzi na poniższe pytania lub przedyskutuj je ze swoim kolegą/koleżanką.

- Co mogłoby się wydarzyć, gdyby misjonarz bardziej troszczył się o swoje samopoczucie czy notatnik kolegi?
- W jaki sposób była pobłogosławiona ta zainteresowana, dzięki temu, że misjonarz jej słuchał?

Odpowiedz na poniższe pytania:

A = Nigdy tak nie robię C = Zazwyczaj tak robię
B = Czasami tak robię D = Zawsze tak robię

- Kiedy rozmawiam z innymi, myślę o podobnych doświadczeniach, którymi mógłbym się podzielić, zamiast uważnie słuchać.
- Kiedy inni mówią o swoich uczuciach, staram się postawić na ich miejscu, by zrozumieć, jak się czują.
- Kiedy uczę zainteresowanych, martwię się o to, co powiem albo czego będę nauczał w następnej kolejności.
- Jestem sfrustrowany, kiedy zainteresowani chcą zbyt wiele mówić.
- Mam trudności ze śledzeniem lub rozumieniem tego, co inni próbują mi powiedzieć.
- Często błędzę myślami, podczas gdy mój kolega/koleżanka naucza.
- Denerwuję się, jeśli ktoś do mnie mówi, a inni przerywają lub rozpraszają moją uwagę.
- Otrzymuję duchowe podszepty, by coś powiedzieć lub zrobić, ale je ignoruję.

Określ, co możesz zrobić, by udoskonalić swą umiejętność słuchania.

Rozwijaj dobre relacje z zainteresowanymi

Aby uniknąć zażenowania, niektórzy ludzie będą udzielali takich odpowiedzi na pytania, jakich w ich mniemaniu oczekujesz, zamiast podzielić się prawdziwymi uczuciami. Staraj się rozwijać relacje, które pozwolą im bez obaw dzielić się swoimi prawdziwymi uczuciami.

Pomóż ludziom rozwiązać ich obawy

Niektórym nauczonym przez ciebie osobom będzie brakowało wiary, by dotrzymać zobowiązań, inni spotkają się ze sprzeciwem, a jeszcze inni nie zawsze przyjmą wszystko, czym się z nimi dzielisz. Będą musieli podjąć własne decyzje, ale ty będziesz chciał uczynić wszystko, co w twojej mocy, by odpowiedzieć na ich pytania, pomóc im rozwiązać obawy i pokonać przeciwności.

Czasami obawy ludzi są niczym góry lodowe. Na powierzchni widać jedynie ich niewielką część. Obawy te mogą być złożone i trudne do rozwiązania. Dlatego musisz postępować zgodnie z podszeptami Ducha i odpowiadać w sposób, który najlepiej odpowiada sytuacji. Módl się o dar rozróżniania i postępuj według swoich odczuć. Ojciec Niebieski zna serca i

doświadczenia wszystkich ludzi (całe góry lodowe) i pomoże ci poznać, co jest najlepsze w przypadku każdej osoby.

Kiedy pomagasz innym, by rozwiąły się ich obawy, najpierw postaraj się zrozumieć te obawy, zadając pytania i słuchając ich. Polegaj na Duchu, by pomógł ci dowiedzieć się, jak pomóc im, by rozwiąły się ich obawy. Na przykład, możesz skorzystać z fragmentu z pism świętych, by zająć się wątpliwościami na temat potrzeby chrztu lub możesz podzielić się swoim świadectwem o Proroku Józefie Smithie.

Często jest tak, że obawy mają raczej charakter społeczny, niż doktrynalny. Na przykład, zainteresowani mogą obawiać się sprzeciwu członków rodziny, jeśli przystąpiliby do Kościoła. Mogą się również obawiać odrzucenia ze strony swoich przyjaciół w pracy. Bez względu na to, jakie mogą być te obawy, twoi zainteresowani mogą mieć doświadczenia z przeszłości czy podlegać wpływom, które przyczyniły się do powstania obaw, których ty nie rozumiesz. W wielu przypadkach członkowie będą mogli pomóc ci zrozumieć te obawy i pomóc zainteresowanym.

Sposób, w jaki podejdziesz do jakiejś obawy zainteresowanego, będzie zależał od jej natury. Określ, czy obawa ta pojawiła się dlatego, że osoba nie ma duchowego potwierdzenia prawdy Przywrócenia czy dlatego, że nie chce zobowiązać się do życia według prawdziwej zasady. Zrozumienie źródła problemu pomoże ci tak, że będziesz wiedział, czy skupić się na świadectwie czy na zobowiązaniu.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Wybierzcie jedno zobowiązanie, do którego dotrzymania zachęcacie podczas nauczania lekcji. Następnie znajdźcie różne wątpliwości, jakie mogą powstrzymać kogoś od przyjęcia czy wywiązania się z tego zobowiązania. Omówcie i przećwiczcie, w jaki sposób możecie najlepiej pomóc ludziom, kiedy pracują nad rozwiązaniem swych obaw.

Pokuta i uwolnienie się od uzależnienia

Pokuta to proces duchowy, który zawiera w sobie pokorę, wyznanie, naprawienie błędy oraz odwrócenie się od grzechu. Jest to trwała przemiana myśli i uczynków. W idealnej sytuacji pokuta za konkretny grzech powinna być konieczna tylko jeden raz. Jednakże, jeśli ten grzech ponownie ma miejsce, pokuta jest środkiem uzdrowienia (zob. Mosjasz 26:30; Moroni 6:8; NiP 1:31–32).

Pokuta to proces emocjonalny i fizyczny. Ludzie muszą zaprzestać powtarzających się, zakorzenionych zachowań, które są niewłaściwe. Niepożądane działania muszą być zastąpione zdrowym i właściwym zachowaniem.

A zatem, zarówno pokuta, jak i uzdrowienie mogą wymagać czasu. Czasami nawróceni, nawet mający najlepsze intencje, ulegają pokusie, kiedy robią postępy na drodze ku samodyscyplinie. W takich przypadkach nowo nawróceni, kiedy starają się przezwyciężyć pokusę i w pełni odpokutować, pracują ze swoimi przywódcami kapłańskimi, nie z misjonarzami.

Poprzez chrzest i konfirmację ludzie otrzymują dar Ducha Świętego, który wzmocni ich zdolność przezwyciężenia tych wyzwań. Jednakże chrzest i konfirmacja mogą nie w pełni usunąć emocjonalną i fizyczną chęć do kontynuowania takich zachowań. Chociaż dana osoba może odnosić wstępne sukcesy, do pełnej pokuty i uwolnienia może być konieczne dalsze uzdrowienie emocjonalne.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- Pomyśl o zainteresowanym, ostatnio nawróconym czy mniej aktywnym członku, który stara się pokonać uzależnienie.
- Przejrzyj „Wiara w Jezusa Chrystusa” i „Pokuta” z lekcji zatytułowanej „Ewangelia Jezusa Chrystusa”, znajdującej się w rozdziale 3.
- Czego mógłbyś nauczać taką osobę z tej lekcji i z tego rozdziału, co pomogłoby jej pokonać uzależnienie?
- Utwórz plan lekcji, by pomóc takiej osobie.

Pomaganie zainteresowanym i ostatnio nawróconym w zrozumieniu pokuty i uwolnieniu się od uzależnienia

Ktoś może poprosić cię, byś odpowiedział na pytania i wątpliwości na temat uzależnienia. Będziesz też chciał pomóc ludziom w znalezieniu odpowiedzi na trudne pytania związane z tymi problemami. Pomocne mogą być następujące pomysły:

- Podziel się swoim świadectwem o uzdrawiającej mocy ewangelii, szczególnie Zadośćuczynienia (zob. Alma 7:11–13).
- Złóż świadectwo, że jedynie Bóg może dokonać cudu duchowego uzdrowienia (zob. Psalm 147:3).
- Wyjaśnij, że dar uzdrowienia obejmuje zarówno ciało, jak i ducha.

© 2000 Simon Dewey. Nie kopiować.

Podstawowe kroki, które pomagają ludziom w procesie emocjonalnego uzdrowienia to:

- Rozpoznanie problemu i przyznanie się do niego. Wymaga to uważnej i uczciwej samooceny.
- Przyznanie, że dane zachowanie jest szkodliwe. Wpływa ono na innych i wymaga zmiany.
- Bycie pokornym i odczuwanie żalu.
- Staranie się o wybaczenie tych osób, które zostały zranione i nauczenie się wybaczenia samemu sobie.
- Zaprzestanie czynienia tego, co uzależnia i rozpoczęcie robienia tego, co zdrowe.
- Pozostanie wiernym — przestrzeganie przymierzy chrztu, służenie, modlenie się o pomoc Ducha Świętego oraz okazywanie pragnienia przestrzegania przykazań Bożych.
- Zrozumienie, że Pan zawsze kocha Swoje dzieci — nawet kiedy robią błędy i oddają się starym nawykom. Zawsze dostępna jest pokuta i droga wiodąca do uwolnienia się.

Plan pokonania uzależnienia

Być może zainteresowani oraz nowi i mniej aktywni członkowie zapytają, co mogą zrobić, by przezwyciężyć jakieś uzależnienie. Ufają twojej umiejętności ofiarowania przewodnictwa i wsparcia. Pomocne mogą być następujące sugestie:

- Niech pokrótce opiszą czas, miejsca i ludzi, którzy wpływają na takie zachowanie. Następnie omówcie listę ze współmałżonkiem, biskupem, misjonarzem okręgu czy innym zaufanym przyjacielem. Porozmawiajcie o tym, czego potrzebują, by zmienić lub uniknąć tego, co wymienili.
- Niech zapiszą, co teraz omija ich przez to zachowanie oraz co ich ominie w przyszłości, jeśli nie naprawią tego zachowania.
- Niech zapiszą różne rzeczy, jakie mogą robić, by uniknąć niewłaściwego zachowania lub zniechęcić się do niego. Może to być rozmowa ze współmałżonkiem, telefon do biskupa lub przyjaciela z prośbą o wsparcie, ćwiczenia i wszelkie inne działania, które pomogą im uniknąć pokusy.
- Zachęcaj ich, by regularnie się modlili, studiowali pisma święte, słuchali wzniosłej muzyki oraz czytali dobre książki.
- Zachęcaj ich, by poprosili o błogosławieństwo kapłańskie.
- Zachęcaj ich, by nadal byli aktywni w Kościele, który jest po to, by pomóc im w przewyciężeniu ich problemu i zbliżeniu ich do Pana.
- Zachęcaj ich, by brali udział w spotkaniach grup wsparcia lub by zasięgnęli fachowej pomocy. W niektórych miejscach istnieją LDS Family Services (Służby Rodzinne ŚwDO).
- Zachęcaj ich, by nigdy się nie poddawali! Pan będzie im pomagał, nawet jeśli zabierze to trochę czasu.

Aktywny Święty w Dniach Ostatnich może najlepiej pomóc nowym członkom pozostać aktywnymi, kiedy stanie się ich przyjacielem. Członkowie powinni wyciągać rękę do zainteresowanych i nowych członków, okazując im ciepłe i pozytywne nastawienie. Zainteresowani i nowo nawróceni zareagują w przychylny sposób, kiedy powita się ich uśmiechem, kiedy szczerze zapyta się, co u nich słychać, kiedy ktoś usiądzie obok nich podczas spotkań i kiedy zaprosi się ich na obiad rodzinny lub na domowy wieczór rodzinny.

Ponieważ prawdopodobne jest, że niektórzy mogą powrócić do uzależnienia, przywódcy kapłańscy i członkowie nie powinni być zszokowani lub zniechęceni, jeśli dowiedzą się, że zainteresowany lub nowy członek być może zmagają się z takimi problemami. Powinni okazać zaufanie danej osobie i nie osądzać jej, jeśli oddaje się ona starym nawykom. Powinni traktować to jako tymczasowe i zrozumiałe komplikacje. Potępienie zainteresowanego czy nowego nawróconego, który jest uzależniony, nigdy nie jest pomocne i prawdopodobnie doprowadzi do zniechęcenia, niepowodzenia i nieaktywności. Nowo nawrócony, który nagle przestaje przychodzić do kościoła, może uległ staremu uzależnieniu i czuje się niegodny i zniechęcony. W odniesieniu sukcesu mogą pomóc natychmiastowe odwiedziny wraz z zachętą i wsparciem. Członkowie powinni okazywać słowami i uczynkami, że akceptują nawróconych (zob. 3 Nefi 18:32).

Najważniejsze, co może zrobić każda osoba w celu przewyciężenia problemów z uzależnieniem, to pozostać aktywnym w Kościele oraz starać się żyć będąc wiernym.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Pomyśl o jakimś zwyczaju, który masz — czymś, co robisz często i bezwiednie, jak np. wyłamywanie palców, poprawianie okularów, jedzenie w nadmiarze czy zbyt długie spanie. Teraz przez cały dzień spróbuj tego nie robić. Kiedy ci się uda, spróbuj nie robić tego przez cały tydzień. Omów swoje doświadczenie z kolegą/koleżanką. Następnie spróbuj wyobrazić sobie, o ile trudniej jest zainteresowanemu pokonać uzależnienie, takie jak palenie tytoniu czy używanie alkoholu.

Pozostaw coś zainteresowanemu

Na zakończenie każdego nauczania daj zainteresowanemu coś do przeczytania i rozważenia, gdy będzie się przygotowywał na następne spotkanie. Możesz wyznaczyć rozdziały z Księgi Mormona. Możesz dać broszurkę, omawiającą to, czego nauczałeś lub czego masz zamiar nauczać podczas następnego spotkania. Może to też być inna literatura lub prezentacja audiowizualna. Jeśli ma dostęp do Internetu, zachęć do odwiedzenia strony www.mormon.org. Zainteresowani zawsze powinni dostać coś, nad czym mogą pomyśleć, zastanowić się i modlić. Będzie to temat na rozpoczęcie dyskusji podczas następnego spotkania.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Przejrzyjcie to, co możecie zostawić zainteresowanym, włącznie z broszurkami i materiałami audiowizualnymi. Czy są inne rzeczy, które musicie zdobyć, by móc dzielić się nimi z zainteresowanymi? W swoich kalendarzach zróbcie listę przedmiotów, które musicie zamówić.

Zastanówcie się nad przypadkiem każdego zainteresowanego, którego planujecie nauczać w tym tygodniu. Jakie rozdziały z Księgi Mormona będą dla nich najbardziej pomocne? Jakie inne materiały przyniosłyby im korzyść? Zapiszcie w kalendarzach, w części „Notatki/Lista spraw do załatwienia”, co zamierzacie dać każdemu zainteresowanemu i co zrobicie, by w czasie następnej wizyty nawiązać do tej rzeczy.

Nauczaj przywróconej ewangelii tych, którzy nie mają korzeni chrześcijańskich

Niektórzy ludzie, których będziesz nauczać, mogą nie wierzyć w Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa, czy też mogą nie mieć tradycji chrześcijańskich. Jednakże wielu z tych ludzi będzie miało swoje wierzenia, praktyki i miejsca, które uznają za święte. Niezwykle ważne jest, byś jako sługa Boży okazał właściwy szacunek ich wierzeniom religijnym oraz tradycji. Nie rób niczego, co byłoby wyrazem braku szacunku wobec tego, co jest dla nich ważne.

Możesz zastanawiać się, w jaki sposób powinieneś dostosować swoje metody nauczania do tych ludzi. Pomocnym będzie, byś pamiętał, że aby się nawrócić, wszystkie dzieci Boże, bez względu na pochodzenie, muszą rozwinąć wiarę w Jezusa Chrystusa, muszą odpokutować, przyjąć obrzędy chrztu i konfirmacji oraz wytrwać do końca, przestrzegając przykazań i służąc. Zasady, które pomogą innym w budowaniu ich wiary w Jezusa Chrystusa, są takie same we wszystkich kulturach.

Możesz pomóc ludziom we właściwym zrozumieniu tego, że Bóg jest naszym Ojcem Niebieskim i w rozwinięciu wiary w Jezusa Chrystusa, bardziej pomagając im, by mieli duchowe doświadczenia, niż tylko opowiadając im o naturze Boga. Na przykład, pomożesz ludziom to zrozumieć, kiedy oni:

- Zdobędą duchowe przekonanie, że Bóg Ojciec i Jego Syn, Pan Jezus Chrystus, ukazali się Prorokowi Józefowi Smithowi.
- Usłyszą twe szczere nauki i świadectwo o ewangelii, łącznie z tym, dlaczego zdecydowałeś się naśladować Jezusa Chrystusa.
- Często będą słuchać, jak ty i inni członkowie rozmawiacie z Ojcem Niebieskim w prostej, płynącej z serca modlitwie.
- Usłyszą, jak składasz silne świadectwo.
- Będą modlić się z tobą i sami.
- Dowiedzą się, jakie są twoje uczucia względem pism świętych, kiedy będziesz je czytać i omawiać.
- Codziennie będą czytać słowo Boże z pism świętych (szczególnie z Księgi Mormona).
- Będą chodzić do kościoła, by móc zobaczyć, jak czcimy Pana.
- Będą spotykać się z członkami Kościoła, którzy będą mogli wyjaśnić, w jaki sposób zaczęli wierzyć w Ojca Niebieskiego i Jezusa Chrystusa.
- Będą przestrzegać przykazań.

Działania te przyniosą korzyści wszystkim osobom, które nauczasz, ale są szczególnie ważne, kiedy nauczasz osoby nie mające korzeni chrześcijańskich, ponieważ jest mniej prawdopodobne, że ci ludzie doświadczyli tego już wcześniej.

Wielu nawróconych, nie mających korzeni chrześcijańskich, mówi, że niezbyt dużo zrozumieli z tego, co mówili misjonarze, ale czuli Ducha i chcieli czynić to, o co ich oni prosili. Musisz uczynić wszystko, co w twojej mocy, by pomóc zainteresowanym zrozumieć doktryny ewangelii. Bądź cierpliwy i wspieraj ich, kiedy zdarzy się, że będą potrzebowali trochę czasu, by nauczyć się rozpoznawania i wyrażania uczuć, jakie w nich tkwią. Może będziesz musiał dostosować tempo i głębię swego nauczania, by pomóc im w zrozumieniu. Kiedy przygotowujesz się do nauczania ludzi, którzy nie mają korzeni chrześcijańskich, możesz:

- Zapewnić proste streszczenie i przegląd każdej lekcji.
- Poprosić ich, by powiedzieli, co rozumieją i czego doświadczyli.
- Zarezerwować czas na podanie znaczenia istotnych słów i zasad. Nauczane osoby mogą nie znać wielu słów, których będziesz używał w czasie nauczania.
- Powrócić do wcześniej nauczanych lekcji, by w sposób bardziej jasny nauczać doktryny. Może być to konieczne w każdym momencie procesu nauczania.

Przykłady z pism świętych

Pisma święte zawierają przykłady misjonarzy nauczających ludzi, którzy nie wierzyli w Boga lub którzy źle rozumieli Jego prawdziwą naturę. Przestudiuj podane poniżej fragmenty, a następnie wyjaśnij swojemu koledze/koleżance lub zapisz w swoim dzienniku, w jaki sposób misjonarze pomogli ludziom zdobyć świadectwo o tym, że Bóg istnieje.

- Alma i Amulek (Alma 9–12; 15)
- Ammon i Aaron (Alma 17–22)
- Alma (Alma 30)
- Alma i inni (Alma 31–35)
- Paweł (Dzieje Apostolskie 17:16–34)

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Kiedy jest to możliwe, znajdźcie nawróconego, który przed spotkaniem z misjonarzami nie należał do tradycji chrześcijańskiej. Umówcie się na spotkanie i zapytajcie o doświadczenia związane z jego nawróceniem. Na przykład, możecie zapytać, co sprawiło, że ta osoba uwierzyła w Boga, pierwszy raz się modliła, pierwszy raz poczuła odpowiedź na modlitwę; zapytajcie o rolę pism świętych w jej życiu oraz czym było dla niej przyjscie na nabożeństwa niedzielne. W swoich dziennikach do studiowania zapiszcie to, czego się dowiedzieliście.

Zapamiętaj

- Kiedy ludzie są nauczeni przywróconej ewangelii i żyją według niej, ich potrzeby zostaną zaspokojone.
- Każdego dnia planuj i studiuj ze swoim kolegą/koleżanką, aby poczuć jedność i nauczać jednym głosem.
- Często dziel się swoim świadectwem.
- Pisma święte, szczególnie Księga Mormona, są twoimi podstawowymi źródłami nauczania.
- Módl się o dar rozróżniania, by wiedzieć, kiedy korzystać z umiejętności, opisanych w tym rozdziale.

Notatki

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Wyobraź sobie, że znajdujesz się w następujących sytuacjach. W jaki sposób możesz wykorzystać zasady i umiejętności z tego rozdziału, by pomóc ludziom robić postępy? Zaplanuj, w jaki sposób zastosujesz je w każdej z tych sytuacji.
 - W czasie spaceru po parku widzisz kobietę i małego chłopca, siedzących samotnie na ławce. Kobieta płacze.
 - Przychodzisz do domu zainteresowanych, którzy przygotowywali się do chrztu, a oni mówią ci, że nie chcą się już więcej z tobą spotykać.
 - Siódmy raz umawiasz się z zainteresowanym, który nauczony był przez kilku misjonarzy w ciągu dwóch lat. Było niewiele, jeśli w ogóle, oznak postępu.
 - Zaczynasz nauczać przesłania ewangelii rodzinę członka, a oni mówią: „Prosiłiśmy każdego, kogo znamy, by spotkał się z misjonarzami, ale oni wszyscy mówią, że nie chcą”.
- Wybierz jedną z lekcji misjonarskich. Znajdź jeden lub dwa fragmenty z pism świętych z każdej głównej zasady. Przeciwicz nauczanie tych fragmentów, jak przedstawiono to w części „Korzystaj z pism świętych”, w tym rozdziale.
- Przez okres kilku tygodni przeglądaj nauki Zbawiciela, znajdujące w Ewangeliach (Mateusza, Marka, Łukasza, Jana) oraz w 3 Nefim. W swoim dzienniku do studiowania zrób listę pytań, jakie zadawał. Porównaj te pytania z pytaniami, jakie zazwyczaj zadajesz.
- Przeczytaj opowieść o Ammonie i królu Lamonim, znajdującą się w Alma 18 oraz opowieść o Aaronie w Alma 22:4–18. Kiedy czytasz, znajdź i opisz, jak Ammon i Aaron:
 - Postępowali zgodnie z Duchem i nauczali z miłością.
 - Rozpoczynali nauczanie.
 - Przystosowywali nauki tak, by zaspokoić potrzeby.
 - Składali świadectwo.
 - Korzystali z pism świętych.
 - Zadawali pytania, słuchali i rozwiewali obawy.
 - Zachęcali nauczane osoby, by podejmowały zobowiązania.
- Rozważ poniższą wypowiedź Prezydenta Harolda B. Lee na temat nauczania, którego skutkiem ma być zrozumienie. Oceń, w jakim stopniu twoje nauczanie doktryn ewangelii jest jasne. W swoim dzienniku do studiowania zapisz to, czego się dowiedziałeś.

„Możesz pozostać w kręgu pism świętych i uprościć je tak, by ich terminy były zrozumiałe” (*The Teachings of Harold B. Lee*, wyb. Clyde J. Williams [1996], 444).

„Teraz wy jako nauczyciele nie idziecie głosić nowej doktryny. Macie nauczać starych doktryn, ale nie na tyle trywialnie, aby mogli je zrozumieć, lecz musicie nauczać doktryn Kościoła na tyle prosto, by nie mogli ich nie zrozumieć” (*The Teachings of Harold B. Lee*, 458).

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Przejrzyj plan lekcji z ostatniej lekcji, jaką przeprowadziłeś. Zapisz jedno pytanie przy każdej z głównych zasad, znajdujących się w planie. Następnie przejrzyj pytania, by sprawdzić, czy są one w zgodzie z tym, czego naucza się w tym rozdziale. Później odpowiedz na każde pytanie, jakbyś był zainteresowanym. Popraw pytania, jeśli zajdzie taka potrzeba. Podziel się swoimi pytaniami z kolegą/koleżanką. Wspólnie oceńcie swoje pytania.

Zastanówcie się nad potrzebami zainteresowanego, którego nauczacie. Omówcie, w jaki sposób możecie odpowiedzieć na swoje pytania. Przedyskutujcie też, w jaki sposób pytania te mogą zaprosić Ducha i pomóc zainteresowanemu w uczeniu się ewangelii.

- Pomyślcie o wszystkich swoich nowych zainteresowanych. Omówcie, co możecie zrobić, by pomóc im stać się zainteresowanymi, którzy robią postępy. Zapiszcie swoje pomysły w dziennikach do studiowania i poczyńcie plany w swoim codziennych kalendarzach.

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Zaprosz na spotkanie członków lub aktualnych zainteresowanych. Wyjaśnij grupie, że chcesz, aby misjonarze udoskonalili swoje umiejętności dzielenia się ich ważnym przesłaniem. Wybierz lekcję i umiejętność. Niech przez 20 minut misjonarze nauczają członków lub zainteresowanych wybranej przez siebie lekcji, koncentrując się na umiejętności, jaką wskazałeś. Niech skończą po upływie 20 minut. Po tym, jak misjonarze mieli możliwość nauczania, zbierz grupę i niech członkowie i zainteresowani powiedzą misjonarzom, co było najskuteczniejsze i niech podadzą jeden sposób udoskonalenia się.
- Pokaż na wideo przykłady misjonarzy nauczających lub kontaktujących się z ludźmi. Wybierz jedną umiejętność i w ramach grupy przedyskutuj, jak misjonarze poradzili sobie z zastosowaniem zasad związanych z tą umiejętnością.
- Wybierz jedną umiejętność lub ważny aspekt tej umiejętności i znajdź doktrynę lub fragment z pism świętych, który wspiera tę umiejętność. Nauczaj misjonarzy doktrynalnej podstawy tej umiejętności.

Prezydent misji

- Od czasu do czasu towarzyszy misjonarzom podczas nauczania. Zaplanuj z nimi, w jaki sposób możesz wziąć udział w nauczaniu.
- Zachęcaj przywódców kapłańskich, by towarzyszyli misjonarzom podczas spotkań, w czasie których nauczają, oraz niech zdadzą z tego sprawozdanie.
- Zademonstruj skuteczne wykorzystanie pism świętych i pytań oraz umiejętnego słuchania, kiedy nauczasz misjonarzy podczas konferencji strefy i wywiadów.

W jaki sposób mam pomagać ludziom w podjęciu i dotrzymaniu zobowiązań?

Rozważ

- Dlaczego powinienem koncentrować się na zapraszaniu ludzi do podjęcia zobowiązań?
- W jaki sposób zobowiązania wiążą się z nawróceniem?
- W jaki sposób mogę składać pokorne świadectwo?
- Jakie błogosławieństwa mogę obiecać?
- Dlaczego ważne jest, bym sprawdzał postępy osób, które podejmują zobowiązania?

Zapraszanie do podjęcia zobowiązań

Jako misjonarz pragniesz zbawienia dusz (zob. Mosjasz 28:3). Wiesz, że ludzie mogą przyjść do Chrystusa i uzyskać zbawienie jedynie pod warunkiem odpokutowania (zob. NiP 18:10–16). Jednym ze sposobów na zaspokojenie tego pragnienia jest wzywanie do pokuty (zob. Alma 5:49; D&C 15:6; 16:6) i śmiałe prośenie ludzi, by wykazali się wiarą celem odpokutowania, aby zostali ochrzczeni wodą i Duchem i wiernie wytrwali do końca (zob. 3 Nefi 27:16–20; Mormon 7:10).

Zobowiązanie jest zasadniczą częścią procesu pokuty. Jest to akt zobligowania się do określonego działania, a następnie pilne trzymanie się podjętej decyzji. Kiedy ludzie szczerze zobowiązują się do czegoś, mają prawdziwy zamiar, co oznacza, że w pełni chcą czynić to, do czego się zobowiązali. Podejmują niezachwianą i szczerą decyzję przemianą. Stają się oddani Chrystusowi i poświęcają się Jego ewangelii. Dotrzymanie zobowiązań wskazuje, jak „prawdziwie [...] świadczą swymi czynami, że otrzymali Ducha Chrystusa

Notatki

dla odpuszczenia grzechów” (NiP 20:37). Kiedy w ramach nauczania prosisz zainteresowanych o podjęcie zobowiązania, zapraszasz ich do odpokutowania.

Jednym z najlepszych sposobów na to, by pomóc ludziom w złożeniu i dotrzymaniu zobowiązań, jest zwrócenie się do nich z prośbą, by to uczynili. Zapraszanie do podjęcia zobowiązań i sprawdzanie, czy dane zobowiązanie jest dotrzymywane, jest istotne, ponieważ:

- Ludzie stają się nawróceni, kiedy żyją zgodnie z zasadami, jakich się uczą (zob. Ew. Jana 7:17) i czują Ducha, który potwierdza, że to co robią, jest miłe ich Ojcu w Niebie.
- Pokuta i przemiana pomogą ludziom w pokonaniu wyzwań, w uwolnieniu się od poczucia wstydu i winy i doświadczą oni pokoju i radości, jakie płyną z Bożego wybaczenia win.
- Dotrzymywanie zobowiązań przygotowuje ludzi do zawarcia i dochowania świętych przymierzy.

© 2001 Simon Dawey. Nie kopiować.

Możesz okazać ludziom swoją miłość i wiarę w Boże obietnice poprzez sprawdzanie ich postępów, by pomóc im w odpokutowaniu i dotrzymaniu zobowiązań.

Zobowiązania potrzebne do chrztu wypisane są w pierwszych czterech lekcjach. Zobowiązania związane z postępowaniem duchowym, jaki ma miejsce po chrzcie i konfirmacji, znajdują się w lekcji 5. Stale bądź świadomy potrzeby proszenia ludzi, by robili to, co wzmocni ich wiarę w Chrystusa. Pamiętaj o następujących zasadach:

- Każde działanie związane z odnajdywaniem zainteresowanych — czy to poprzez członków, dane o potencjalnych zainteresowanych, czy też osobiste kontakty z ludźmi — powinno prowadzić do zapraszania ich do określonego działania, zazwyczaj do uzyskania większej wiedzy na temat przesłania Przywrócenia.
- Z rzadka, jeśli w ogóle tak się zdarzy, powinieneś rozmawiać z ludźmi lub ich nauczać bez wystosowania zaproszenia, by uczynili coś, co wzmocni ich wiarę w Chrystusa.
- Podczas nauczania skup się na jednym lub kilku zobowiązaniach. Jeśli nie prosisz ludzi, by zobowiązali się do czegoś, nie prosisz ich, by odpokutowali i przyszli do Chrystusa.
- Kiedy w czasie studiowania z kolegą/koleżanką przygotowujecie się do nauczania lekcji, weźcie pod uwagę potrzeby i status każdego zainteresowanego i w planie lekcji zawrzyjcie jedno lub więcej zobowiązań.
- W czasie lekcji możesz poczuć natchnienie, by poprosić o inne zobowiązania niż te, które zaplanowałeś. Zawsze proś ludzi, by odpokutowali.
- Bądź odważny i mów z przekonaniem, kiedy prosisz ludzi o podjęcie zobowiązania (zob. Alma 38:12). Śmiałość jest wyrazem twojej wiary w to, że posłuszeństwo przykazaniom Pana przynosi błogosławieństwa.
- Ludzie prawdopodobnie się nie zmienią, jeśli ich o to nie poprosisz.

Studiowanie pism świętych

Dlaczego tak ważne jest wystosowywanie zaproszeń?

Alma 5:62

Moroni 7:13

Dlaczego zobowiązania są tak ważne?

2 Nefi 31

Alma 32:27

NiP 20:37

Mosjasz 2:41

NiP 14:7

Ew. Jana 7:17

Alma 7:14–16

Zadawaj bezpośrednie pytania

Zaproszenie do podjęcia zobowiązania często przyjmuje formę pytania „czy będziesz”, które wymaga odpowiedzi *tak* lub *nie*. Zaproszenia takie powinny być sformułowane w sposób konkretny, bezpośredni i jasny. Zachęcają lub prowadzą ludzi do podjęcia decyzji, by podjąć określone działania. Wymagają od nich podjęcia zobowiązania i wykazania się czynną wiarą w zasady, jakich ich nauczałeś.

Poniżej jest kilka przykładów dobrych zaproszeń, po których następuje początek obietnicy lub świadectwa:

- Czy przeczytasz [3 Nefi 11, Moroni 10:3–5, tę broszurkę], zanim spotkamy się jutro o godzinie 19.00? Wiem, że jeśli to zrobisz... Świadcę, że Księga Mormona jest...
- Czy będziesz się modlić i zapytasz Boga, czy Józef Smith był prorokiem? Wiem, że kiedy będziesz się modlić, Bóg... Wiem, że Józef Smith był prorokiem...
- Czy pójdziesz z nami do kościoła w tę niedzielę o 9.00? Jeśli tak, będziesz... Wiem, że Kościół Chrystusa został przywrócony...
- Czy zaczniesz teraz żyć zgodnie z prawem czystości moralnej tak, jak ci to wyjaśniliśmy? Życie w zgodzie z tym prawem będzie... Jako sługa Pana świadcę, że życie w czystości...
- Czy przed najbliższym piątkiem zaprosisz [imię], by spotkał się z nami i zaczął się uczyć o ewangelii? Duch pomoże ci... Dzielenie się ewangelią pobłogosławi twoje życie...
- Czy możemy przyjść do ciebie, do domu i opowiedzieć ci więcej o tym, jak Bóg powołał proroka w naszych czasach tak, jak to robił w czasach starożytnych? Kiedy to zrozumiesz, twojemu życiu znacznie przyświecać większy cel, przybierze ono nowy kierunek i wypełni je większy spokój... Świadcę, że Bóg ponownie powołał...

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

W swoim dzienniku do studiowania do każdego zobowiązania zapisz zaproszenie, które jest proste, bezpośrednie i jasne. Jeśli wcześniej robiłeś to, zrób to ponownie i porównaj swoje nowe zaproszenia z wcześniejszymi wersjami. Zadaj sobie pytanie, czy twoja umiejętność wystosowywania takich zaproszeń wzrosła.

Razem ze swoim kolegą/koleżanką przejrzyj zaproszenia, jakie zapisaliście. Przy każdym zaproszeniu przedyskutujcie następujące pytania:

- Czy przy zaproszeniu wyjaśniłem obiecanie przez Pana błogosławieństwa? Jeżeli nie, to dlaczego?
- Czy unikam wystosowywania tego zaproszenia? Jeżeli tak, to dlaczego?
- Czy czuję się niezręcznie, kiedy wystosowuję to zaproszenie? Jak mogę się poprawić?
- Jak ważne jest to zaproszenie dla mnie osobiście?
- Jak często pamiętam o sprawdzeniu postępów osób, które przyjęły zaproszenia, które wystosowałem? Jak mogę się poprawić?

Pomyśl o zainteresowanych lub znanych ci mniej aktywnych członkach i poćwicz wystosowywanie tych zaproszeń, jakbyś mówił właśnie do nich.

Jeśli jest to konieczne, skoryguj zaproszenia w planie lekcyjnym. Ustanów konkretne cele, które pomogą ci w wystosowaniu zaproszeń w ciągu dnia i tygodnia.

Obiecuj ludziom błogosławieństwa

Ludzie potrzebują powodu, by zmienić swoje myśli i uczynki. Obiecane błogosławieństwa często zapewniają silną motywację do tego, by być posłusznym Bogu. Kiedy Pan daje przykazanie, często obiecuje błogosławieństwa za jego przestrzeganie (zob. NiP 130:20–21). Kiedy przygotowujesz ludzi do tego, by byli posłuszni konkretnemu przykazaniu, nauczaj ich, że:

- Żyjąc zgodnie z przykazaniami okazują miłość Bogu i Jego Synowi.
- Kiedy przestrzegają przykazań Bożych, okazują Bogu swe zaufanie.
- W zamian otrzymują błogosławieństwa, które On obiecał.

Kiedy świadczysz o jakimś przykazaniu, mów o błogosławieństwach, jakie otrzymałeś dzięki życiu w zgodzie z tym przykazaniem. Obiecuj tym, których uczysz, że mogą cieszyć się podobnymi błogosławieństwami.

Kiedy ludzie starają się przestrzegać jakiegos przykazania, poproś ich, by powiedzieli o błogosławieństwach, jakie dał im Ojciec Niebieski. Zapewnij ich, że chociaż w ich życiu pojawiają się trudności, Jego błogosławieństwa będą trwać, jeśli będą posłuszni Jego woli.

Studiowanie pism świętych

Co Pan mówi na temat Swego pragnienia, by nas błogosławić?

Alma 37:17

NiP 1:37

NiP 76:5–10

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Przeczytaj Nauki i Przymierza 82:10 i 130:20–21. Następnie przestuduj poniższe fragmenty z pism świętych. W swoim dzienniku do studiowania zrób dwie kolumny. Po jednej stronie zapisuj przykazania, jakie znajdziesz w każdym z fragmentów. Po drugiej stronie zapisuj obietnice związane z przestrzeganiem tych przykazań.

NiP 11:21

NiP 89:18–21

NiP 100:5–8

NiP 84:85

NiP 95:8–9

Ks. Malachiasza 3:10–12

Przejrzyj zobowiązania wymienione w jednej z lekcji misjonarskich. Przy każdym zobowiązaniu odpowiedz na poniższe pytania:

- Jakie błogosławieństwa obiecał Pan tym, którzy dotrzymują tego zobowiązania?
- W jaki sposób okazywanie posłuszeństwa tej zasadzie pomoże ludziom w uzyskaniu wiary i świadectwa?
- W jaki sposób to zobowiązanie pomoże ludziom w odpokutowaniu i większym otwarciu się na Ducha?

Często składaj świadectwo

Świadectwo to duchowe potwierdzenie i zapewnienie dane przez Ducha Świętego. Składać świadectwo to przekazać prostą, bezpośrednią deklarację wiary — uczucie, potwierdzenie, przekonanie co do prawdy ewangelii. Dzielenie się świadectwem jest często jednym z najsilniejszych sposobów zapraszania Ducha i pomagania innym w odczuciu Jego obecności. Dodaje to bieżące, osobiste świadectwo do prawd, jakich nauczałeś z pism świętych. Skuteczny misjonarz naucza, świadczy i zaprasza innych do czynienia tego, co buduje wiarę w Jezusa Chrystusa. Obejmuje to składanie obietnic, które wypływają z życia zgodnego z prawdziwymi zasadami. Na przykład, misjonarz może powiedzieć: „Wiem, że jeśli będziesz traktować Sabat jako dzień święty, znajdziesz w swoim sercu więcej pokoju”.

Aby twoje świadectwo miało moc przekonywania, musisz być szczery. Silne świadectwo nie zależy od elokwencji czy siły głosu, ale od przekonania, jakie masz w swym sercu. Codziennie staraj się rozwijać swoje zrozumienie i przekonanie co do doktryn i zasad, jakich nauczasz. Często składaj świadectwo, by zapieczętować prawdę nauczanych zasad i doktryny. Gdy tylko jest to możliwe, nauczaj, a potem świadczyć oraz świadcz, kiedy nauczasz.

Twoje świadectwo może być tak proste, jak te zdania: „Jezus Chrystus jest Synem Bożym” lub „Zdobyłem własne świadectwo, że Księga Mormona zawiera prawdę”. Możesz też podzielić się krótkim doświadczeniem, mówiąc o tym, jak zdobyłeś tę wiedzę. Świadectwo składaj kilkakrotnie podczas każdej lekcji — nie tylko na koniec spotkania. Składaj świadectwo, że to, czego nauczał twój kolega/koleżanka, pochodzi od Boga. Składaj świadectwo, że zasada, jakiej będziesz nauczać, pobłogosławi życie zainteresowanych, jeśli będą postępować zgodnie z nią. Powiedz, w jaki sposób postępowanie według tej zasady pobłogosławiło twoje życie.

Ludzie mogą czasami racjonalnie kwestionować to, czego nauczasz, ale trudno jest kwestionować szczere świadectwo, płynące z serca. Kiedy świadczysz, módl się, aby osoby nauczane poczuły potwierdzające świadectwo Ducha Świętego. Kiedy świadczysz, pomagasz tworzyć atmosferę, w której zainteresowani poczują, jak Duch Święty potwierdza twoje świadectwo o prawdzie. Przygotuje ich to do przyjęcia zobowiązań, jakie przekażesz.

Brigham Young w ciągu pierwszego roku uczenia się na temat przywróconej ewangelii nie został ochrzczony w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Jednak o swoim nawróceniu powiedział: „Jeśliby wszelki talent, ogłada, mądrość i wyrafinowanie tego świata zostały do mnie zesłane wraz z Księgą Mormona i zaświadczyły z największą

„W kwestii świadectwa pamiętaj, że ten, kto się nim chętnie dzieli — zachowuje je, podczas gdy ten, kto samolubnie zatrzymuje je dla siebie — traci je. [...] Nauczaj i świadczyć. Nie ma lepszego połączenia”.

– STARSZY THOMAS S. MONSON
PATHWAYS TO PERFECTION [1973], 100–101

ziemską elokwencją o jej prawdzie, dowodząc tego w oparciu o wiedzę i doczesną mądrość, byłyby dla mnie jak dym, który pojawił się tylko po to, by się za chwilę rozwiać. Jednakże, kiedy zobaczyłem mężczyznę, który nie będąc elokwentny, ani nie posiadając talentu do publicznego przemawiania, mógł jedynie powiedzieć: „Dzięki mocy Ducha Świętego wiem, że Księga Mormona jest prawdziwa, że Józef Smith jest Prorokiem Pana”, Duch Święty płynący od tego człowieka oświecił moje zrozumienie i przede mną pojawiło się światło, chwała i nieśmiertelność. Byłem nimi otoczony, napełniony i wiedziałem sam dla siebie, że świadectwo tego człowieka jest prawdziwe” (w: *Journal of Discourses*, 1:90).

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Poniższe fragmenty stanowią przykłady składania świadectwa. Przeczytaj każde z pytań i każdy fragment z pisma świętego. Zapisz swoje odpowiedzi w dzienniku do studiowania.

- O czym świadczą apostołowie i prorocy w tych wersetach?
- Jak bardzo wierzą w to, co mówią? Skąd wiesz, że są przekonani o tej prawdzie?
- Co masz na myśli, kiedy mówisz: „Ja wiem, że _____ jest prawdą”? Jakich innych słów możesz użyć, by wyrazić swoje przekonania?

Jakub 7:7–12

NiP 76:22–24

Dzieje Apostolskie 2:14–38

Alma 5:45–48

Ew. Jana 3:3–11

Dzieje Apostolskie 10:34–44

Alma 34:1, 8

Studiowanie pism świętych

Jakie są niektóre zasady i obietnice związane ze składaniem świadectwa?

2 Nefi 33:1

NiP 84:61

Ew. Jana 15:26

NiP 62:3

NiP 100:5–8

Sprawdzanie postępów

Wystosowanie zaproszenia bez sprawdzenia jego wykonania jest jak rozpoczęcie podróży bez jej zakończenia lub kupienie biletów na koncert i niepójście na niego. Bez ukończenia działania zobowiązanie jest czymś gołosłownym.

Przemiana może być trudna. Twoim zadaniem jest wzmocnienie ludzi w ich postanowieniu przemiany. Powinieneś zrobić wszystko, co w twojej mocy, aby pomóc ludziom w dotrzymaniu ich zobowiązań.

Szczerą pokutę można najlepiej okazać poprzez prawe uczynki, które trwają przez pewien czas, szczególnie w przypadku takich przykazań jak czystość moralna, Słowo Mądrości i dziesięcina. Kiedy ty i przywódcy okręgu pracujecie z ludźmi, by pomóc im w dotrzymaniu ich zobowiązań, okazujcie im zrozumienie. Bądźcie cierpliwi, ale i wytrwali. Twoja służba trwa, dopóki ludzie nie zaczną żyć zgodnie z tymi zobowiązaniami lub, innymi słowy, dopóki nie odpokutują (zob. 3 Nefi 18:32). Czasami będziesz musiał odwiedzić ich kilka razy, by pomóc im w rozwinięciu na tyle silnej wiary w daną zasadę, aby doprowadziła ich ona do pokuty.

Sprawdzanie postępów rozpoczyna się od chwili, kiedy po raz pierwszy odwiedzasz ludzi i nauczasz ich:

- Niech zapiszą swoje zobowiązanie na czymś, co im zostawiasz, np. na broszurce lub kartce z waszymi nazwiskami i numerem telefonu.

- Upewnij się, czy ludzie wiedzą, iż będziesz składać im krótkie, codzienne wizyty pomiędzy spotkaniami, na których będziesz nauczać. Wyjaśnij, że twoim celem jest wspieranie ich i pomaganie im. Opowiedz im pokrótce o tym, co będziecie robić podczas takich wizyt.
- Sporządź notatkę w swoim kalendarzu w część „Notatki/Lista spraw do załatwienia”, aby jutro sprawdzić każde zobowiązanie, jakie dzisiaj zaproponowałeś.

Często, a jeśli jest to możliwe, codziennie kontaktuj się z tymi osobami, by dowiedzieć się, jakie postępy robią w wypełnianiu swych zobowiązań, odpowiadaj na pytania, nauczaj dodatkowych lekcji, wspólnie czytajcie Księgę Mormona, dzielcie się fragmentami z pism świętych lub korzystajcie z materiałów audiowizualnych. Kiedy będziesz często odwiedzał ludzi, wzmocnisz ich duchowe uczucia, jakich doświadczają, kiedy nauczasz ich przesłania Przywrócenia ewangelii Jezusa Chrystusa. Takie podtrzymywanie wpływu Ducha jest bardzo ważne. Może być tak, że będziesz dzwonić do zainteresowanych, by przypomnieć im o zobowiązaniach i zachęcić do dotrzymywania ich.

Pomagaj zainteresowanym dostrzegać błogosławieństwa, jakie otrzymują, kiedy dotrzymują zobowiązań. Okaż im szczególną pomoc, kiedy będą opisywać swoje uczucia, kiedy Duch świadczył im o prawdziwości przesłania.

Chwal ludzi, którym udało się dotrzymać zobowiązań i dodawaj im otuchy. Zainteresowani zmieniają swoje życie. Muszą się wiele nauczyć i wiele dokonać. Chwal ich szczerze i często. Wyraź wdzięczność za ich postęp i wiarę w to, że mogą odnieść sukces. Zachęcaj ich zawsze, kiedy jesteś z nimi.

Wyrażaj swe z troskanie i rozczarowanie, kiedy ludziom nie uda się dotrzymać zobowiązań i tym samym doświadczyć błogosławieństw.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Zapisz w swoim codziennym kalendarzu plany związane z codziennym kontaktowaniem się z każdym zainteresowanym. Zaplanuj z kilkudniowym wyprzedzeniem, co zrobisz, by sprawdzić zobowiązania zainteresowanych.

Wybierz jedno zobowiązanie, do którego będziesz zachęcał podczas nauczania lekcji. Następnie zastanów się nad różnymi wątpliwościami, które mogą powstrzymać kogoś od przyjęcia zobowiązania czy wywiązania się z niego. Omów i przeciwicz, najlepszy sposób, w jaki możesz pomóc ludziom, kiedy pracują nad pozbyciem się swych obaw.

Zapamiętaj

- Skup się na proszeniu ludzi, by podejmowali zobowiązania w każdej sytuacji związanej z odnajdywaniem ludzi czy z nauczaniem — proś zarówno tych, którzy nie są członkami Kościoła, jak i członków.
- Zapraszaj do podejmowania zobowiązań, by pomóc ludziom w doświadczeniu nawrócenia.
- Obiecuj błogosławieństwa.
- Składaj świadectwo.
- Sprawdzaj postępy, by pomóc ludziom w dotrzymaniu zobowiązań.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Osobiste studiowanie

- Znajdź jakieś przykazanie zawarte w lekcji 4 lub 5. Zastanów się nad błogosławieństwami, jakie otrzymałeś w wyniku przestrzegania tego przykazania i zapisz je w swoim dzienniku.
- Zapytaj listownie członków swojej rodziny, w jaki sposób byli błogosławieni dzięki przestrzeganiu konkretnego przykazania (np. dziesięciny).
- Zapisz, jak czujesz się z myślą o zapraszaniu ludzi do podejmowania zobowiązań. Czy jesteś odważny czy nieśmiały? Czy jesteś pewien, że ludzie będą błogosławieni, czy masz wątpliwości? Czy jesteś konsekwentny, cierpliwy i pomocny w czasie codziennych kontaktów? Czy ludzie wiedzą, że ich kochasz? W jaki sposób możesz naprawić wszelkie słabości, jakie znajdujesz w swoich zaproszeniach do zobowiązań?
- Przejrzyj swoje plany lekcyjne dla każdej lekcji. Czy zawarłeś w nich konkretne zobowiązania? Czy plan lekcji w prosty sposób prowadzi do zobowiązań?

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Posługując się swoim codziennym kalendarzem sporządźcie listę osób, z którymi kontaktowaliście się w ciągu ostatnich dwóch dni, wpisując na nią zarówno zainteresowanych jak i członków. Przy każdej osobie zapiszcie zobowiązanie(a), jakie złożyła i inne zaproszenia, jakie moglibyście lub powinniście wystosować. Przedyskutujcie, dlaczego udało się wam uzyskać zobowiązania od niektórych z tych ludzi i co spowodowało, że nie uzyskaliście ich od pozostałych. Co zrobicie, by sprawdzić postępy w dotrzymywaniu tych zobowiązań?
- Zajrzyjcie do swoich codziennych kalendarzy i zapiszcie nazwiska konkretnych zainteresowanych, których będziecie nauczać w ciągu następnego lub dwóch kolejnych dni. Zastanówcie się, które przykazanie(a) wymienione w lekcjach 4 i 5 im zaproponujecie. Omówcie, w jaki sposób przekażecie zobowiązanie i konkretne błogosławieństwa, jakie obiecacie za jego dotrzymanie.
- Weźcie pod uwagę pokazanie zainteresowanym „Rejestru nauczania”, by wiedzieli, czego się będzie od nich oczekiwać. Jeśli jest to właściwe, dajcie im kopię rejestru.
- Przejrzyjcie w swoich kalendarzach część „Notatki/Listy spraw do załatwienia” z ubiegłych trzech dni, by zobaczyć, czy zapisaliście swoje zadanie polegające na sprawdzeniu każdego zaproszenia, jakie wystosowaliście.

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Przedyskutuj skuteczne i twórcze pomysły na codzienny kontakt z zainteresowanymi. W jaki sposób misjonarze skutecznie pracowali z członkami? Jakie materiały książkowe czy audiowizualne są przydatne? Co możesz zrobić, kiedy ludzie nie ma w domu lub są zbyt zajęci, by się z tobą zobaczyć?
- Przedyskutuj, w jaki sposób misjonarze mogą skutecznie nauczać przykazań z lekcji 4 i 5.
- Przedyskutuj konkretne obawy niektórych z obecnych zainteresowanych. Z czego wynikają te obawy? Co mogą zrobić misjonarze, by je rozwiązać?

Notatki

Prezydent misji

- Od czasu do czasu towarzyszysz misjonarzom podczas nauczania. Pomóż im skupić się na pomaganiu ludziom w podejmowaniu i dotrzymywaniu zobowiązań.
- Zachęcaj przywódców kapłańskich i członków, by aktywnie uczestniczyli w codziennym kontaktowaniu się z zainteresowanymi.
- Bądź przykładem w wystosowywaniu zaproszeń podczas swojej pracy misjonarskiej i wobec misjonarzy, którym służysz.

W jaki sposób mam przygotować ludzi do chrztu i konfirmacji?

Rozważ

- Co muszę zrobić, by przygotować ludzi do chrztu i konfirmacji?
- Jak mam przeprowadzić skuteczny wywiad poprzedzający chrzest?
- Jak zaplanować i przeprowadzić uroczystość chrztu w uduchowionej atmosferze?
- Jak ściśle współpracować z biskupem, by upewnić się, że nawróceni byli konfirmowani?
- Dlaczego tak ważne jest wypełnianie rejestrów chrztu i konfirmacji?

Przygotowanie ludzi do chrztu i konfirmacji

Celem twojego nauczania jest pomóc innym w rozwijaniu wiary w Jezusa Chrystusa i odpokutowaniu za grzechy. Jak nauczał Mormon, „pierwszym owocem nawrócenia jest chrzest” (Moroni 8:25). Wywiad poprzedzający chrzest jest środkiem ustanowionym przez Kościół po to, by upewnić się, że każdy kandydat spełnia normy Pana związane z chrztem i jest przygotowany na otrzymanie daru Ducha Świętego. Dzięki temu wywiadowi kandydaci do chrztu spełniają wymagania zawarte w pismach świętych, świadcząc przed upoważnionym przedstawicielem Kościoła, że „prawdziwie odpokutowali za swoje grzechy” (NiP 20:37). Zobowiązania, jakich zainteresowani się podejmują, przygotowują ich do zawarcia i dotrzymania przymierza chrztu. Ludzie, którzy dotrzyмали zobowiązań, o jakie ich poprosiłeś, będą dobrze przygotowani do wywiadu oraz członkostwa i aktywności w Kościele.

Kiedy nauczasz zainteresowanych i przygotowujesz ich do chrztu i konfirmacji, upewnij się, że spełniają wymagania potrzebne do chrztu.

Notatki

Wymagania potrzebne do chrztu**Nauki i Przymierza 20:37:**

- Ukorzyć się przed Bogiem.
- Pragnąć chrztu.
- Przyjść ze złamanym sercem i skruszonym duchem.
- Odpokutować za wszystkie swoje grzechy.
- Być gotowym do wzięcia na siebie imienia Chrystusa.
- Mieć postanowienie, by służyć Chrystusowi do końca.
- Zaświadczyć swoimi czynami, że otrzymali Ducha Chrystusa dla odpuszczenia grzechów.

Rada Prezydenta Kościoła i Kworum Dwunastu Apostołów:

- Przeprowadzić w swym życiu wystarczające zmiany, by spełniać wymagania, jakie znajdują się w Naukach i Przymierzach 20:37.
- Rozwijać wiarę w Chrystusa.
- Odpokutować za grzechy.
- Żyć według zasad moralnych.
- Żyć według Słowa Mądrości.
- Zobowiązać się do płacenia dziesięciny.
- Być nauczonym wszystkich lekcji misjonarskich [lekcje 1–4 w „Rejestrze nauczania” oraz związane z tym zobowiązania].
- Spotkać się z biskupem lub prezydentem gminy.
- Uczestniczyć w kilku spotkaniach sakramentalnych.

(„Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, List od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grudnia 2002 r.)

Kiedy zainteresowany ustali pewną datę chrztu, zaplanuj, kiedy ukończysz wszystkie działania, które doprowadzą do chrztu i konfirmacji, zgodnie z informacjami wymienionymi w twoim codziennym kalendarzu. Z uwagą przejrzyj „Rejestr nauczania”, by upewnić się, że nauczałeś podstawowych doktryn i że kandydat jest przygotowany do odpowiedzi na każde pytanie wywiadu poprzedzającego chrzest. Podczas następnego spotkania przejrzyj ten plan z daną osobą. Jeśli jest to możliwe, osoba ta powinna uczestniczyć w uroczystości chrztu, zanim odbędzie się jej własny chrzest.

Jeśli uważasz, że nauczana osoba potrzebuje dodatkowego przygotowania, nie planuj wywiadu aż do czasu, gdy zainteresowany sprostą wszystkim wzorcom. Jeśli kandydat jest nieletni, upewnij się, że rodzice lub opiekunowie udzielili zezwolenia na chrzest — najlepiej na piśmie.

Kiedy pomagasz ludziom przygotować się do wywiadu poprzedzającego chrzest, powiedz im, jaki jest cel wywiadu. Nauczaj ich i składaj świadectwo o świętości chrztu i otrzymania daru Ducha Świętego. Wyjaśnij, że chcesz upewnić się, czy rozumieją zasady, jakich ich nauczałeś i czy rozumieją treść przymierza, jakie zawrą. Wyjaśnij też, że wywiad jest sposobnością świadczenia przed przedstawicielem Pana, że są gotowi dostąpić tych świętych obrzędów. Kiedy dochowają przymierzy zawartych podczas chrztu i konfirmacji, otrzymają odpuszczenie grzechów. Powiedz, jakie pytania zada osoba przeprowadzająca wywiad, na temat ich wiary w treść ważnych doktryn, pokuty za przeszłe grzechy oraz

gotowości do zawarcia przymierza, że przez całe życie będą posłuszni Jezusowi Chrystusowi. Podkreśl, że chrzt wodą jest niekompletny bez konfirmacji i daru Ducha Świętego.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

- Przeczytaj każdy z poniższych fragmentów i wypisz w punktach wymienione w pismach świętych warunki dostąpienia chrztu i konfirmacji.

2 Nefi 9:23; 31:4–13

3 Nefi 27:13–21

NiP 20:37

Mosjasz 18:8–10

Moroni 6:1–4

NiP 22

Alma 7:14–15

Moroni 8:25–26

Dzieje Apostolskie 2:37–39

- Podczas wywiadu poprzedzającego chrzt kandydatom zadaje się pytanie, czy są gotowi wziąć na siebie imię Chrystusa. Co możesz zrobić, by pomóc we właściwym zrozumieniu tego pytania? Kiedy zastanawiasz się nad tym pytaniem, przestuduj poniższe fragmenty z pism świętych:

Mosjasz 4–5

Mosjasz 26:18, 21–27

3 Nefi 27:1–10

Mosjasz 18:1–11

Możesz też poszukać innych fragmentów, które pomogą w zrozumieniu tej zasady.

Jak przeprowadzić wywiad

Osoba przeprowadzająca wywiad, mając za przewodnika Ducha, powinna zadać pytania wywiadu poprzedzającego chrzt, aby określić, czy kandydat do chrztu sprostał wymogom opisanym w Naukach i Przymierzach 20:37. Osoba ta powinna dostosować pytania do wieku i dojrzałości kandydata.

Jeśli z odpowiedzi na pytania wywiadu wynika, że kandydat nie sprostał wymaganiom, należy przełożyć chrzt i konfirmację na inny termin. Zainteresowany powinien być dodatkowo nauczany przez pełnoetatowych misjonarzy oraz przyjmowany do wspólnoty przez członków okręgu.

Przywódca dystryktu lub przywódca strefy, który przeprowadza wywiad, powinien:

- Przeprowadzić wywiad na osobności, w dogodnym miejscu sprzyjającym odczuwaniu Ducha Pana. Kolega przeprowadzającego wywiad powinien znajdować się w pobliżu.
- Rozpocząć spotkanie od modlitwy.
- Pomóc kandydatowi w tym, by czuł się dobrze.
- Sprawić, że wywiad będzie podnoszącym na duchu doświadczeniem.
- Upewnić się, że kandydat rozumie cel wywiadu.
- Zadać pytania wywiadu poprzedzającego chrzt. Wykorzystać dodatkowe pytania, by poczuć siłę świadectwa danej osoby i szczerść jej pokuty.
- Odpowiedzieć na pytania kandydata.
- Poprosić osobę o złożenie świadectwa i wyrażenie swoich uczuć.
- Jeśli dana osoba ma problemy ze świadectwem lub nie jest godna, należy wyjaśnić, że najlepiej będzie przełożyć datę chrztu, do czasu, gdy lepiej się do tego przygotuje.

Notatki

Pytania wywiadu poprzedzającego chrzest

1. Czy wierzysz, że Bóg jest naszym Wiecznym Ojcem? Czy wierzysz, że Jezus Chrystus jest Synem Bożym, Zbawicielem i Odkupicielem świata?
2. Czy wierzysz, że Kościół i ewangelia Jezusa Chrystusa zostały przywrócone poprzez Proroka Józefa Smitha? Czy wierzysz, że [obecny prezydent Kościoła] jest prorokiem Boga? Co to oznacza dla ciebie?
3. Co oznacza dla ciebie odpokutować? Czy sądzisz, że odpokutowałeś/łaś za swoje wcześniejsze grzechy?
4. Czy kiedykolwiek popełniłeś/łaś poważne przestępstwo? Jeśli tak, czy wyrok jest w zawieszeniu, czy jesteś na zwolnieniu warunkowym? Czy kiedykolwiek dokonałeś/przyczyniłeś się do aborcji? Czy kiedykolwiek byłeś/łaś w związku homoseksualnym?
5. Byłeś/łaś nauczany/a, że członkostwo w Kościele Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich obejmuje życie według standardów ewangelii. Jak rozumiesz poniższe zasady? Czy jesteś gotów/gotowa ich przestrzegać?
 - a. Prawo czystości moralnej, które zakazuje wszelkich kontaktów seksualnych poza obrębem legalnie zawartego małżeństwa pomiędzy mężczyzną a kobietą.
 - b. Prawo dziesięciny.
 - c. Słowo Mądrości.
 - d. Dzień Sabatu, włączając przyjmowanie sakramentu co tydzień i służenie innym członkom.
6. Kiedy zostajesz ochrzczony/a, zawierasz przymierze z Bogiem, że będziesz gotów/gotowa wziąć na siebie imię Chrystusa i przestrzegać Jego przykazań przez całe życie. Czy jesteś gotów/gotowa zawrzeć to przymierze i starać się być wiernym/ą w zachowaniu go?

Na koniec wywiadu, który zakończył się pomyślnie, pogratuluj kandydatowi. Dołącz do pozostałych misjonarzy i wyjaśnij, co stanie się podczas uroczystości chrztu.

Wyjaśnij, że konfirmacja odbywa się pod kierownictwem biskupa podczas spotkania sakramentalnego w okręgu, w granicach którego zamieszkują.

Jeśli konieczne jest przełożenie daty chrztu, przywódca dystryktu lub przywódca strefy oraz inni misjonarze powinni traktować tę sytuację delikatnie i poufnie. Zapewnij kandydata, że może mu się powieść i wyjaśnij, że gruntowna pokuta za niektóre grzechy wymaga więcej czasu. Wyjaśnij, że święta natura obrzędu wymaga wysokich norm pozostawania godnym. Zapewnij kandydata, że ty i inne osoby zrobicie wszystko, co w waszej mocy, aby go wesprzeć. Następnie dotrzymaj swojej obietnicy.

Chrzest i konfirmacja: pytania i odpowiedzi

Kto przeprowadza wywiad poprzedzający chrzest i konfirmację?

Zazwyczaj przywódca dystryktu przeprowadza wywiady poprzedzające chrzest kandydatów, nauczanych przez misjonarzy w jego dystrykcie, łącznie z kandydatami nauczanymi przez jego przywódców strefy. Przywódca strefy przeprowadza wywiady z kandydatami nauczanymi przez przywódcę dystryktu. Prezydent misji lub ktoś, przez niego wyznaczony, przeprowadza wywiad z osobami, które popełniły poważne grzechy. Przywódcy dystryktu lub strefy nie przeprowadzają wywiadu poprzedzającego chrzest z kandydatami spoza swojego dystryktu czy strefy, chyba że prezydent misji wyznaczy ich do tego.

Jaka jest definicja pojęcia „chrzest nawróconego”?

Chrzty nawróconych to chrzty:

- Osób w wieku dziewięciu lat i starszych, którzy nigdy nie byli ochrzczeni i konfirmowani na członków Kościoła.

- Dzieci w wieku ośmiu lat, których oboje rodzice nie są członkami lub których rodzice zostali ochrzczeni i konfirmowani w tym samym czasie co dziecko.

Czy muszę mieć pozwolenie na ochrzczenie dziecka?

Zanim możesz nauczać i ochrzcić zainteresowanego, który w świetle prawa jest osobą nieletnią, musisz zdobyć zgodę rodzica(ów) lub prawnego opiekuna(ów) — najlepiej na piśmie. Poza tym powinieneś mieć dobry powód, by uwierzyć, że dziecko rozumie treść przymierza chrztu i robi wszystko, by być posłusznym ewangelii, łącznie z wiernym uczęszczaniem na spotkania kościelne.

Czy potrzebuję zgody współmałżonka, by ochrzcić męża lub żonę?

Tak. Nie dokonuj chrztu osoby żonatej lub zamężnej bez wiedzy jego lub jej współmałżonka.

Jeśli ojciec rodziny nie jest gotów do chrztu, czy powinienem ochrzcić rodzinę, czy poczekać do czasu, aż ojciec będzie gotów?

Jeśli ojciec rodziny nie jest gotowy do przyjęcia chrztu i konfirmacji, a inni członkowie rodziny są na to gotowi, możesz powiedzieć ojcu, że wolałbyś nie ochrzcić rodziny bez niego, ponieważ Kościół szanuje głowę rodziny i ponieważ członkowie rodziny będą robić większe postępy w ewangelii jako rodzina. Jeśli ojciec nadal odmawia chrztu, możesz ochrzcić i konfirmować resztę rodziny za jego zgodą.

Czy to dobry pomysł, by ustanowić ojca do Kapłaństwa Aarona zaraz po chrzcie tak, aby mógł ochrzcić pozostałych członków rodziny?

Nie. Ojciec musi być konfirmowany podczas spotkania sakramentalnego, a po wywiadzie przeprowadzonym przez biskupa musi być poparty do otrzymania Kapłaństwa Aarona. Chrzty członków rodziny nie powinny być opóźniane tylko po to, by ojciec sam mógł dokonać chrztów.

Czy mogę nauczać i ochrzcić osobę, która była ekskomunikowana?

Chrzty osób ekskomunikowanych nie są chrztami nawróconych i misjonarze nie przeprowadzają przed chrztem wywiadów z takimi osobami. Możesz pracować z takimi osobami jedynie pod ścisłym nadzorem prezydenta misji i biskupa.

Co robić, jeśli osoba ma zaplanowaną datę chrztu, ale nie dotrzymuje wszystkich zobowiązań?

Jeśli uważasz, że nauczana osoba potrzebuje dodatkowego przygotowania, nie planuj wywiadu poprzedzającego chrzest do czasu, aż zainteresowany dotrzyma zobowiązań i sprosta wzorcom.

Co mam robić, kiedy ludzie chcą zostać ochrzczeni, ale mieszkają razem bez ślubu?

Kandydaci do chrztu, którzy mieszkają z osobą przeciwnej płci nie będąc sobie poślubieni, muszą, aby mogli dostąpić chrztu, albo zawrzeć związek małżeński, albo przestać ze sobą mieszkać.

Pytanie nr 4 wywiadu poprzedzającego chrzest mówi o tym, czy dana osoba była zaangażowana w poważny grzech, taki jak aborcja, związki homoseksualne czy poważne przestępstwo. Co powinienem zrobić, jeśli ktoś przyzna się do takiego grzechu?

1. *Wskazówki dla misjonarzy nauczających daną osobę.* Czasami zainteresowani mogą sami powiedzieć o takich grzechach, kiedy nauczasz ich o przykazaniach i prosisz ich o przyjęcie zobowiązań. Jednakże, jeśli nic nie mówią, ale ty sądzisz, że mogą mieć jakiś problem, przygotuj ich do wywiadu poprzedzającego chrzest, pytając, czy byli kiedyś zaangażowani w którykolwiek z tych grzechów. Jeśli będziesz już świadomy popełnienia poważnego grzechu, nie wypytuj o jego szczegóły. Nie planuj daty chrztu ani nie dawaj żadnych obietnic na temat tego, czy uzyskają zgodę na chrzest i konfirmację. Wyraż swą miłość i przejdź do zasady pokuty. Z życzliwością wyjaśnij, że te grzechy są poważne i że porozmawia z nimi i pomoże im w tej kwestii osoba bardziej dojrzała i doświadczona (twój prezydent misji lub ktoś, kogo wyznaczysz). Następnie prześlij prośbę o wywiad poprzedzający chrzest bezpośrednio prezydentowi misji.

2. *Wskazówki dla osoby przeprowadzającej wywiad poprzedzający chrzest i konfirmację.* Jeśli misjonarze we właściwy sposób nauczali kandydata przed wywiadem poprzedzającym chrzest, kwestie te, jeśli istnieją, powinny być przekazane prezydentowi misji. Jeśli się pojawią, wyraż swą miłość i przypomnij przykazania i zasadę pokuty. Z życzliwością wyjaśnij, że te grzechy są poważne i że porozmawia z nimi i pomoże im w tej kwestii osoba bardziej dojrzała i doświadczona (twój prezydent misji lub ktoś, kogo wyznaczysz). Następnie przekaż prośbę o wywiad poprzedzający chrzest bezpośrednio prezydentowi misji.

Zajęcie: Osobiste studiowanie

Zastanów się, jak mógłbyś się czuć, gdyby to z tobą przeprowadzano wywiad poprzedzający chrzest. Zastanów się nad poniższymi pytaniami:

- Jakie aspekty wywiadu mogłyby wydawać ci się dziwne? Co mogłaby zrobić lub powiedzieć osoba przeprowadzająca wywiad, by cię uspokoić?
- W jaki sposób osoba przeprowadzająca wywiad może współdziałać z tobą?
- Jak byś chciał, by reagowała osoba przeprowadzająca wywiad, gdybyś wyraził swoje wątpliwości czy nieporozumienia albo gdybyś wyznał poważny grzech?

Zapisz w dzienniku do studiowania odpowiedzi na te pytania.

Wypełnij rejestry chrztu i konfirmacji

Misjonarz, który przeprowadza wywiad, powinien wypełnić aktualny formularz chrztu i konfirmacji, zgodnie z zawartymi w nim instrukcjami. Powinien wyjaśnić, że rejestry członkowskie powstają na podstawie rejestrów chrztu i będą zawierać ważne informacje o nowych członkach oraz obrzędach, jakie przyjęli. Kiedykolwiek członkowie się przeprowadzają, rejestry członków są przekazywane do nowej jednostki, aby nowy biskup mógł zapewnić powitanie we wspólnocie i pomoc. Misjonarz powinien poprosić kandydata, by w czasie wywiadu sprawdził informacje zawarte w formularzu. Bez rejestru członkowskiego dana osoba nie będzie mogła otrzymać rekomendacji świętynnej.

Biskup upewnia się, że formularz konfirmacji został wypełniony dla każdego kandydata, zgodnie z instrukcjami znajdującymi się w formularzu.

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Przestuduj: *Mosjasz 6:1–3 i Moroni 6:1–4.* W jaki sposób fragmenty te odnoszą się do spoczywającej na tobie odpowiedzialności za właściwe prowadzenie rejestrów chrztu i konfirmacji?

Uroczystość chrztu

Duch objawia się z niezwykłą siłą, kiedy dokonywane są święte obrzędy chrztu i konfirmacji. Uroczystość chrztu i następująca po nim konfirmacja powinny być dla nowo nawróconych najwznieśliwszymi przeżyciami duchowymi. Ty i przywódca misyjny w okręgu powinniście uczynić wszystko, co w waszej mocy, by sprawić, że uroczystość chrztu będzie dobrze zorganizowanym, inspirującym i niezapomnianym przeżyciem. Uroczystości takie powinny wzmacniać nowo nawróconych w kwestii zobowiązania się do pozostania aktywnymi.

Na uroczystość chrztu zaproś radę biskupią, przywódców kworum i organizacji pomocniczych oraz nauczycieli domowych i odwiedzające nauczycieli (jeśli zostali już wyznaczeni). Na uroczystość chrztu oraz na spotkanie sakramentalne, na którym odbędzie się konfirmacja, powinni być zaproszeni przyjaciele i krewni nawróconych oraz wszyscy twoi obecni zainteresowani. Doświadczenie to pomoże im poczuć Ducha i przygotować ich na przyjęcie zaproszenia, by dowiedzieć się więcej na temat ewangelii. Współpracuj z kandydatem do chrztu oraz przywódcą misyjnym okręgu, by zaprosić przyjaciół i krewnych kandydata. Następnie, po uroczystości porozmawiajcie na temat ich doświadczeń i zaproponuj im, by dowiedzieli się, dlaczego ich przyjaciel zdecydował się na chrzest.

Misjonarze, którzy nauczali kandydata do chrztu, wraz z przywódcą misyjnym w okręgu koordynują organizację uroczystości. Wyjaśnij kandydatowi do chrztu, co planujecie i dlaczego. Omów właściwy ubiór i sposób, w jaki kandydat otrzyma białe ubranie, które założy na chrzest. Uzgodnijcie miejsce i czas chrztu. Uroczystość zazwyczaj prowadzi członek rady biskupiej lub przywódca misyjny w okręgu. Poniżej znajdują się niezbędne sprawy, które należy zaplanować i zorganizować.

Uroczystość chrztu może zawierać następujące elementy:

1. Preludium muzyczne.
2. Krótkie powitanie przywódcy kapłańskiego, prowadzącego uroczystość (przewodzić powinien członek rady biskupiej).
3. Hymn i modlitwa na rozpoczęcie.
4. Jedno lub dwa krótkie przemówienia na tematy związane z ewangelią, takie jak chrzest i dar Ducha Świętego.
5. Muzyka.
6. Dokonanie obrzędu chrztu.
7. Czas zadumy, podczas gdy osoby biorące udział w chrzcie przebijają się w suchą odzież. Może to być słuchanie interludium muzycznego, śpiewanie dobrze znanych hymnów i pieśni Organizacji Podstawowej, pokazywanie kościelnych materiałów audiowizualnych czy składanie świadectw.
8. Sposobność, by nowo nawróceni złożyli swoje świadectwa, jeśli tego pragną.
9. Hymn i modlitwa na zakończenie.
10. Postludium muzyczne.

Konfirmacja

Osoba przyjmuje obrzęd konfirmacji po swoim chrzcie (zob. NiP 20:41). Za nowo nawróconego uważa się członka Kościoła po dokonaniu obrzędów chrztu i konfirmacji (zob. Ew. Jana 3:5; NiP 33:11). Nowo nawróceni są konfirmowani podczas spotkania sakramentalnego okręgu, w granicach którego zamieszkują, a nie podczas uroczystości chrztu. Biskup odpowiada za to, by konfirmacja miała miejsce po chrzcie w możliwie krótkim terminie. W konfirmacji uczestniczy biskup lub jeden z jego doradców. Biskup może poprosić do udziału w konfirmacji misjonarzy–starszych, którzy pomagali w nauczaniu nawróconego. Ściśle współpracuj z biskupem i przywódcą misyjnym, tak by upewnić się, że dokonano tego niezbędnego obrzędu.

Po chrzcie i konfirmacji

Misjonarze mogą nadal przyjaźnić się z nowymi członkami pod kierunkiem biskupa. Nadal nauczaj ich i powracaj do tego, czego się nauczyli. Zachęcaj i wspieraj ich, czytaj z nimi Księgę Mormona i pomóż im dzielić się ewangelią z członkami rodziny i przyjaciółmi. Kiedy jest to właściwe, przez resztę życia kontaktuj się z tymi, których nauczyłeś, zachęcaj ich i wspieraj.

Po konfirmacji nadal korzystaj z „Rejestru nauczania”, by odnotowywać postęp w ponownym nauczaniu lekcji 1–4 oraz lekcji 5. Ściśle współpracuj z przywódcą misyjnym w okręgu oraz przywództwem okręgu, by pomóc nowo nawróconym pozostać aktywnymi i otrzymać wszystkie błogosławieństwa Zadośćuczynienia Jezusa Chrystusa.

Zapamiętaj

- Odpowiednio przygotuj kandydatów do wywiadu poprzedzającego chrzest i konfirmację.
- Upewnij się, że kandydaci spełnili wymagania potrzebne do chrztu i konfirmacji.
- Pomóż w zapewnieniu uduchowionej atmosfery podczas uroczystości chrztu.
- Wykorzystaj uroczystości chrztu i konfirmacji jako sposobność do odnajdywania zainteresowanych.
- Dokładnie wypełnij formularze chrztu i konfirmacji.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Notatki

Osobiste studiowanie

- Zrób listę wyzwań, z jakimi może spotkać się kandydat do chrztu. Dlaczego ważne jest, żeby kandydaci czuli miłość i przyjaźń członków Kościoła?
- Przestuduj Moroni 6 oraz Nauki i Przymierza 20:68–69. Czego dowiedziałeś się z tych wersetów na temat przygotowania ludzi do chrztu i konfirmacji? Zapisz, czego się dowiedziałeś i podziel się swoimi przemyśleniami z kolegą/koleżanką w czasie wspólnego studiowania.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Straszy Henry B. Eyring wyjaśnił, dlaczego tak ważne są wysokie wzorce postępowania. Omów tę radę ze swoim kolegą/koleżanką i oceńcie, co sędzicie na temat śmiałego pomagania ludziom w spełnieniu tych wzorców. „Pan ustanawia Swe wzorce tak, aby mógł nas błogosławić. Pomyślcie o błogosławieństwach. On obiecuje pomoc Ducha Świętego tym, którzy podejmą wzorce. Obiecuje On osobisty spokój. Obiecuje On szansę na otrzymanie świętych obrzędów w Jego domu. I obiecuje On tym, którzy żyją według Jego wzorców, że będą mieli życie wieczne. [...] Ponieważ kochamy ludzi, którym służymy, każdy z nas chce lepiej wykonywać pracę podnoszenia dzieci naszego Ojca Niebieskiego do wierności i czystości, której potrzebują, aby mieć wszystkie błogosławieństwa Pana. [...] Zaczynacie głosząc wzorce Pana jasno i bez tłumaczenia się. A im bardziej świat odchodzi od nich i drwi sobie z nich, tym śmielej musimy to robić” („Wzorce bycia godnym”, *Pierwsze światowe spotkanie szkoleniowe dla przywódców*, stycz. 2003, 10–11).
- Podziel się ze swoim kolegą/koleżanką tym, czego dowiedziałeś się z tego rozdziału na temat przygotowania ludzi do chrztu i konfirmacji.
- Przypomnij sobie ostatnią uroczystość chrztu, w jakiej uczestniczyłeś. Porównaj ją ze wskazówkami znajdującymi się w części zatytułowanej „Uroczystość chrztu”. Co poszło dobrze? Co można by było poprawić? Przedyskutuj, w jaki sposób sprawisz, że uroczystość, jaką zaplanowałeś, będzie przebiegać w uduchowionej i wzniosłej atmosferze.
- Przecwicz, jak przygotujesz konkretnego zainteresowanego do wywiadu poprzedzającego chrzt.
- Przejrzyj pytania wywiadu poprzedzającego chrzt. Zastanów się, w jaki sposób poradzisz sobie z różnymi sytuacjami, takimi jak poniższe:
 - Kandydat nie powiedział ci, że odbywa wyrok w zawieszeniu za wcześniej popełnione przestępstwo.
 - Osoba nie otrzymała silnej odpowiedzi na modlitwę, że Józef Smith był prorokiem.
 - Kandydat wypalił papierosa dwa dni temu.
 - Kandydatka nie jest pewna, czy otrzymała odpowiedź na modlitwy.
 - Rodzina odczuwa presję przyjaciół i nie jest pewna, czy jest gotowa na chrzt.
- Przejrzyj formularz „Rejestru chrztu” i „Rejestr konfirmacji” oraz formularz „Świadectwo chrztu i konfirmacji”. Jak możesz upewnić się, że informacje, jakie podałeś, są właściwe i pełne?

Notatki

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Przypomnij o ważności wywiadu poprzedzającego chrzest. Omów, w jaki sposób misjonarze powinni przygotować zainteresowanych do wywiadu.
- Przedyskutuj, jak wykorzystać uroczystość chrztu i confirmacji jako sposobność odnajdywania zainteresowanych.

Prezydent misji

- Współpracuj z lokalnymi przywódcami kapłańskimi, by zapewnić efektywne korzystanie z „Rejestru postępu”.
- Od czasu do czasu przeprowadzaj pierwszy wywiad przed chrztem.
- Nauczaj przywódców dystryktu i przywódców strefy, jak przeprowadzać wywiady poprzedzające chrzest.
- Poinstruuuj członków prezydium misji i przywódców kapłańskich, jak przeprowadzać wywiady poprzedzające chrzest z kandydatami, którzy popełnili poważne grzechy.

W jaki sposób mam pracować z przywódcami palika i okręgu?

Notatki

Rozważ

- Czego potrzebują nowo nawróceni i mniej aktywni członkowie, aby stać się aktywnymi członkami Kościoła?
- Jakie są obowiązki przywódców palika i okręgu w odniesieniu do pracy misyjnej, zatrzymywania nawróconych i uaktywniania?
- W jaki sposób mogę pomóc przywódcom okręgu w ustanawianiu Kościoła?
- Co powinno stać się podczas cotygodniowych spotkań korelacyjnych, które odbywają się z udziałem przywódcy misyjnego w okręgu?

Podczas misji masz ogromną możliwość, by pracować z wieloma przywódcami i członkami. Razem będziecie wzmacniać i ustanawiać Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. Relacje, jakie nawiądziesz z przywódcami Kościoła, będą błogosławić cię przez resztę życia. Są to ważne relacje, które powstają, gdy ty i członkowie Kościoła staracie się zanieść przywróconą ewangelię dzieciom Ojca Niebieskiego. Zrozumienie tego, w jaki sposób pracować w ramach organizacji okręgu, pomoże ci iść naprzód z większym skupieniem i większą mocą.

Wzmacnianie nowych i mniej aktywnych członków

Kiedy osoby nawrócone zostały ochrzczone i confirmowane, złożyły święte obietnice, że będą posłuszne i będą służyć Bogu i innym przez resztę swojego życia. Stają się kandydatami do zbawienia w królestwie celestialnym. Aby otrzymać obiecane błogosławieństwa, muszą wytrwać do końca, mając wiarę w Jezusa Chrystusa. Członkowie Kościoła są niezbędni w pomaganiu nowo nawróconym, by pozostali aktywni i wierni.

Prezydent Gordon B. Hinckley powiedział: „Praca misjonarska absolutnie nie ma sensu, jeśli nie zatrzymamy owoców tego wysiłku. Te dwie rzeczy muszą być nierozdzielne. [...] Każda nawrócona osoba jest wspaniałym i poważnym obowiązkiem” („Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, maj 1999, 108).

Przede wszystkim na radzie okręgu pod kierunkiem biskupa spoczywa odpowiedzialność za wzmacnianie nowych członków i członków mniej aktywnych. Upewniają się oni, że nowo nawróceni i mniej aktywni członkowie mają przyjaciół, są odżywiani słowem Bożym oraz otrzymali powołanie i spoczywa na nich jakiś obowiązek. Mogą poprosić, by pełnoetatowi misjonarze pomogli w nauczaniu domowym (lub siostry misjonarki w odwiedzinach domowych) oraz w odwiedzaniu nowych członków, mniej aktywnych członków i potencjalnych starszych. Najlepiej, abyś podczas takich wizyt był w parze z członkiem.

Ty też jesteś odpowiedzialny za tych ludzi. Prezydent Hinckley powiedział: „Teraz na was jako misjonarzach [...] spoczywa część odpowiedzialności za to, aby wasi nowo nawróceni związali się z Kościołem. Może nie będziecie mogli nadal ich odwiedzać. Ale możecie od czasu do czasu pisywać do nich i dodawać im otuchy. [...] Kiedy pojedziecie do domu, nie zapominajcie o nich. Zawsze żyjcie tak, abyście byli godni ich zaufania. Piszcie do nich od czasu do czasu, zapewniając ich o swojej miłości” (*Ensign*, maj 1999, 109).

Kiedy ty i twój kolega/koleżanka jesteście na spotkaniach kościelnych, powinniście siadać ze swoimi zainteresowanymi lub członkami, których przyjmujecie do wspólnoty, aby ich wspierać i wzmacniać. Nie powinniście siadać w grupie z innymi misjonarzami.

Istotną częścią twojej misji jest ustanowienie Kościoła i wzmocnienie jednostki, w której służysz. Częściowo czynisz to, pomagając nowo nawróconym w pozostaniu aktywnymi i pomagając mniej aktywnym członkom powrócić do aktywności. Do twoich obowiązków należy wspólnie z misjonarzami okręgu nauczać jeszcze raz pierwszych czterech lekcji oraz lekcji 5. W nauczaniu tych zasad pomagać też mogą misjonarze okręgu, nauczyciele domowi i odwiedzające nauczycielki.

Prezydent Gordon B. Hinckley opowiedział historię odnoszącą się do wyzwania, jakim może stawiać czoło wielu nowo nawróconych:

Parę dni temu otrzymałem bardzo interesujący list. Napisała go kobieta, która przystąpiła do Kościoła rok temu. Píše:

„Moja podróż do Kościoła była niezwykła i dość trudna. Ten miniony rok był najtrudniejszym rokiem, jaki kiedykolwiek przeżyłam w życiu. Ale był też rokiem najbardziej obfitującym w nagrody. Jako nowy członek nadal staję codziennie przed wyzwaniami”.

Píše dalej, że kiedy przystąpiła do Kościoła, nie odczuwała wsparcia ze strony przywództwa w swym okręgu. Jej biskup wydawał się być obojętny na nią jako na nowego członka. Czując się odrzucona, zwróciła się do swojego prezydenta misji, który otworzył przed nią nowe możliwości.

Twierdzi, że „członkowie Kościoła nie wiedzą, jak to jest być nowym członkiem [...]. Dlatego jest prawie niemożliwe, aby wiedzieli, jak nas wspierać”.

Rzucam wam wyzwanie, moi bracia i siostry, jeśli nie wiecie, jak to jest, spróbujcie to sobie wyobrazić. Można czuć się strasznie samotnym. Można przeżywać rozczarowanie. Można być pełnym obaw. My, którzy jesteśmy w tym Kościele, bardziej różnimy się od świata niż możemy to sobie uzmysłowić. Ta kobieta pisze dalej: „Kiedy my, jako zainteresowani, zostajemy członkami Kościoła, zaskakuje nas odkrycie, że weszliśmy do zupełnie obcego świata, świata, który ma swoje

tradycje, kulturę i język. Odkrywamy, że nie ma ani jednej osoby, ani jednego miejsca, do którego moglibyśmy zwrócić się z prośbą o przewodnictwo w naszej podróży do tego nowego świata. Na początku ta podróż jest ekscytująca, nasze błędy nawet zabawne, potem staje się to frustrujące, a w końcu frustracja zmienia się w gniew. I to właśnie w tym stadium frustracji i gniewu odchodzimy. Wracamy do świata, z którego przyszlismy, gdzie wiedzieliśmy, kim jesteśmy, gdzie mieliśmy swój wkład i gdzie mogliśmy mówić znanym nam językiem” [Ensign, maj 1999, 108].

Zajęcie: Studiowanie osobiste lub z kolegą/koleżanką

Przeczytaj poprzednią opowieść. W dzienniku do studiowania zapisz odpowiedzi na poniższe pytania lub przedyskutuj je ze swoim kolegą/koleżanką. Wyznacz odpowiednie cele i przygotuj plany.

- Określ, na podstawie tej opowieści, jakie czynniki utrudniają nowym członkom pozostanie aktywnymi.
- W jaki sposób zaangażowanie członków w proces nauczania od jego początku może pomóc w przypadku tych wyzwań?
- Myśl o tych, których nauczasz. W jaki sposób możesz bardziej zaangażować członków, by pomogli zainteresowanym w rozpoczęciu społecznego przejścia do Kościoła?

Nauczanie i odwiedziny domowe

Prezydenci palików i biskupi, w porozumieniu z prezydentem misji, mogą skorzystać z pomocy misjonarzy, aby odwiedzali mniej aktywnych członków i rodziny, w których nie wszyscy należą do Kościoła. Kiedy sytuacja na to pozwala, mogą poprosić pełnoetatowych misjonarzy, aby wzięli udział w nauczaniu domowym i odwiedzinach domowych. Takie nauczanie powinno wzmocnić członków, dać misjonarzom większe możliwości nauczania oraz pomóc im w zdobyciu danych o potencjalnych zainteresowanych (zob. „Oświadczenie na temat pracy misjonarskiej”, list od Rady Prezydenta Kościoła, 11 grud. 2002).

Współpracuj z radą okręgu, by wzmocnić nowych i mniej aktywnych członków

Nauczanie i chrzczenie zainteresowanych odbywa się pod kierunkiem twojego prezydenta misji. Jednakże dzieło głoszenia ewangelii z większą mocą będzie zdążać naprzód, kiedy pełnoetatowi misjonarze i członkowie skoordynują swoje wysiłki i będą pracować w jedno. Często może być tak, że będziesz zapraszany na spotkania rady okręgu czy komitetu wykonawczego kapłaństwa. Sprawa nadrzędną jest dla ciebie upewnienie się, że twoi zainteresowani są w Kościele. Często będzie to oznaczało, iż będziesz im towarzyszyć. Jeśli musisz wybierać pomiędzy uczestnictwem w spotkaniu rady okręgu a przyprowadzeniem kogoś do Kościoła, zrób to drugie. W takim przypadku prześlij kopię „Rejestru postępu” przywódcy misyjnego w okręgu i upewnij się, że posiada on wszystkie informacje potrzebne radzie okręgu czy komitetowi wykonawczemu kapłaństwa.

© 1999 Greg K. Olen. Dziękuję uprzejmości Mill Pond Press. Nie kopiować.

Prezydent Gordon B. Hinckley powiedział:

„Każdej nowo nawróconej osobie potrzebne są trzy rzeczy:

1. Przyjaciel w Kościele, do którego może stale się zwracać, który będzie kroczył obok niej, który odpowie na jej pytania, który zrozumie jej problemy.

2. Zadanie. Aktywność to geniusz tego Kościoła. Jest to proces, poprzez który wznosimy. Wiara i miłość do Pana są jak mięśnie mojej ręki. Jeśli ich używam, rosną w siłę. Jeśli położę je na temblaku, osłabną. Każda osoba nawrócona zasługuje na to, by powierzyć jej obowiązek. [...]

3. Każda nawrócona osoba musi być ‚wzmacniana dobrym słowem Bożym‘ (Moroni 6:4). Konieczne jest, ażeby taka osoba została przyjęta w poczet członków kworum kapłaństwa lub Stowarzyszenia Pomocy, Młodych Kobiet, Młodych Mężczyzn, Szkoły Niedzielnej, czy Organizacji Podstawowej. Osoba taka musi być zachęcana, aby przychodziła na spotkania sakramentalne i przyjmowała sakrament, by odnowić przymierza, jakie zawarła podczas chrztu” (*Ensign*, maj 1999, 106).

Rada okręgu zajmie się zapewnieniem przyjaciela, zadania i duchowego pożywienia osobom nowo nawróconym. Możesz im pomóc, jeśli zostaniesz o to poproszony. Przywódcy kapłaństwa i członkowie będą przyjmowali do wspólnoty nowo nawróconych przy twojej pomocy.

Przyjaźń

- Jeśli to możliwe, zapewnij obecność członków na każdej lekcji poprzedzającej chrzest i konfirmację. Członkowie ci powinni być często z zainteresowanymi po to, by odpowiadać na ich pytania, rozumieć ich wyzwania i zachęcać ich.
- Zaproś członków do udziału w uroczystości chrztu i poproś ich, by powitali nowo nawróconego w okręgu. Członkowie pomagają nowo nawróconym poczuć się dobrze w czasie różnych spotkań kościelnych. Powinni też przedstawić ich innym członkom.
- Przedstaw zainteresowanych biskupowi, jego doradcom, prezydentom kworum starszych i Stowarzyszenia Pomocy oraz innym przywódcom w okręgu tak szybko, jak jest to możliwe. Wyjaśnij rolę biskupa i innych przywódców w okręgu.

Sposobności do służenia

- Pomóż nawróconym mężczyznom zrozumieć i przygotować się na przyjęcie Kapłaństwa Aarona i Kapłaństwa Melchizedeka. Wyjaśnij, że kwora kapłańskie zapewniają możliwość wspólnego uczenia się, oddawania czci i służenia.
- Zaangażuj nowo nawróconych i mniej aktywnych członków w taką służbę, jak pomaganie wdowie lub osobie chorej albo udział w projektach służby.
- Skieruj nawróconych do konsultantów ds. historii rodzinnej, aby mogli wypełnić grupowy rejestr rodzinny i wykres rodowy. Jeśli pozwalają na to okoliczności, pomóż im przygotować się do wzięcia udziału w chrztach w świątyni za ich zmarłych przodków.

- Poproś nawróconych, by przygotowali członków rodziny i przyjaciół, aby byli nauczeni przez misjonarzy. Misjonarze powinni poprosić nowo nawróconych i mniej aktywnych członków o dane o potencjalnych zainteresowanych.

Odżywianie za pomocą Słowa Bożego

- Dokończ nauczanie zasad z lekcji 5 „Prawa i obrzędy”.
- Przypomnij nowo nawróconym i mniej aktywnym członkom o zobowiązaniach, jakie złożyli przed chrztem i przymierzach, jakie zawarli podczas chrztu i konfirmacji.
- Zachęć ich, by codziennie modlili się na osobności i ze swoimi rodzinami.
- Zachęć ich, by codziennie studiowali pisma święte, a szczególnie Księgę Mormona.
- Wzmacniaj świadectwo nowo nawróconych o Przywróceniu ewangelii Jezusa Chrystusa poprzez Proroka Józefa Smitha. Przejrzyj lekcje, które przedstawiłeś przed chrztem i konfirmacją, przystosowując zobowiązania do bieżących potrzeb.
- Nadal nauczaj o ważności przychodzenia do kościoła w każdą niedzielę i godnego przyjmowania sakramentu. Przychodź i siadaj z nowo nawróconymi lub mniej aktywnymi członkami.
- Zaproś ich na lekcje Zasad ewangelii, odbywające się podczas Szkoły Niedzielnej.
- Korzystając z *Family Home Evening Resource Book* nauczaj ich, w jaki sposób przeprowadzać domowe wieczory rodzinne, które odbywają się w poniedziałkowe wieczory.
- Zachęcaj ich, by dzielili się przywróconą ewangelią z innymi.
- Pomóż im zapisać się na zajęcia seminarium lub instytutu.
- Powiedz im o takich źródłach kościelnych jak: www.mormon.org, www.lds.org oraz www.familysearch.org.

Studiowanie pism świętych

Odżywianie Słowem Bożym

Mosjasz 18:18–20

Alma 31:5

Moroni 6:4

Służba

Mosjasz 2:17

Ew. Mateusza 25:40

Topical Guide, „Serve” (Służba)
i „Service” (Służyć)

Jaka jest rola prezydenta pełnoetatowej misji?

Prezydent pełnoetatowej misji dzierży klucze chrztów nawróconych. Pod jego kierunkiem na pełnoetatowych misjonarzach spoczywa podstawowy obowiązek nauczania zainteresowanych. Jednakże to biskup nadzoruje postęp i przyjmowanie do wspólnoty zainteresowanych, kiedy są oni nauczeni. Plan misyjny okręgu przeprowadza się pod kierunkiem przewodniczącej władzy biskupa. Prezydent misji regularnie spotyka się z prezydentami palika, aby upewnić się, czy pełnoetatowi misjonarze współpracują z lokalnymi przywódcami kapłaństwa. Koordynuje wysiłki związane z nawracaniem i oferuje pomoc prezydentowi palika w zapewnieniu szkolenia w związku z zasadami i zwyczajami w pracy misjonarskiej.

Jakie są obowiązki przywódców palika i okręgu?

Lokalni przywódcy i członkowie Kościoła są twoimi najlepszymi sprzymierzeńcami. Szanuj ich i staraj się budować z nimi dobre relacje. Kiedy pracujesz z tymi przywódcami, pamiętaj, że mają oni też inne obowiązki, związane ze swoimi powołaniami. Staraj się być dla przywódców w twoim paliku i okręgu błogosławieństwem, a nie ciężarem. Twoją postawę powinno cechować pytanie: „W jaki sposób mogę pomóc?” Naradzaj się z biskupem i przywódcą misyjnym w okręgu w sprawie swych planów i zajęć. Upewnij się, że to, co robisz, wspiera plany misyjne okręgu.

Poniżej opisana jest rola lokalnego przywództwa kapłańskiego w pracy misjonarskiej. Zrozumienie ich roli pomoże ci lepiej z nimi współpracować.

Prezydent palika

Prezydent palika nadzoruje pracę biskupów związaną z obowiązkami misyjnymi, zatrzymywaniem nawróconych i uaktywnianiem. Podczas comiesięcznych wywiadów z biskupami omawia on plany oraz postępy poszczególnych zainteresowanych i członków. Upewnia się, że doktryny związane z pracą misjonarską są regularnie nauczane w czasie spotkań w paliku i okręgu oraz że przywódcy kapłańscy i inne osoby są szkoleni w zakresie obowiązków misjonarskich.

Prezydent palika spotyka się też regularnie z prezydentem misji, aby koordynować wysiłki misjonarskie, włącznie ze szkoleniem przywódców i członków, korzystaniem i angażowaniem pełnoetatowych misjonarzy oraz pomaganiem w uaktywnianiu.

Wyższy doradca

Wyższy doradca wyznaczany jest przez prezydium palika, by promować w paliku pracę misjonarską oraz pracę związaną z zatrzymywaniem i uaktywnianiem. Regularnie zdaje sprawozdania prezydium palika z postępu tej pracy. Zapewnia też to, by przywódcy misyjni w okręgu byli właściwie przeszkoleni co do swych obowiązków, włącznie z przygotowaniem planu misyjnego dla okręgu.

Biskup

Biskup jest odpowiedzialny za wysiłki związane z pracą misjonarską, zatrzymywaniem i uaktywnianiem w okręgu. Niezmiernie ważny jest jego osobisty udział i przywództwo. Aby pomóc w wykonaniu tej pracy, biskup powołuje godnego posiadacza Kapłaństwa Melchizedeka, by służył jako przywódca misyjny w okręgu. Powołuje też wystarczającą liczbę misjonarzy okręgu, by zaspokajali potrzeby okręgu.

Biskup wykorzystuje komitet wykonawczy kapłaństwa i radę okręgu do koordynowania pracy misjonarskiej oraz wysiłków związanych z zatrzymywaniem i uaktywnianiem. Nadaje kierunek rozwoju i przeprowadzenia planu misyjnego w okręgu.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

Zarezerwujcie czas na spotkanie z biskupem. Starajcie się o jego kierownictwo w kwestii tego, jak najlepiej możecie służyć w okręgu.

Przywódcy kapłaństwa i organizacji pomocniczych

Przywódcy kapłaństwa i organizacji pomocniczych powinni regularnie przeglądać status nowych członków i mniej aktywnych członków oraz zaplanować, w jaki sposób najlepiej przyjąć ich do wspólnoty i wzmocnić ich. Powinni też blisko współpracować z przywódcą misyjnym w okręgu, aby wraz z misjonarzami okręgu i pełnoetatowymi misjonarzami koordynować pracę misjonarską oraz wysiłki związane z zatrzymywaniem i uaktywnianiem.

Przywódca misyjny w okręgu

Pod kierunkiem biskupa przywódca misyjny w okręgu:

- Daje przykład dzielenia się ewangelią z innymi oraz przyjmowania do wspólnoty zainteresowanych, nowo nawróconych i mniej aktywnych członków.
- Wraz z przywódcami kapłaństwa, przywódcami organizacji pomocniczych i członkami koordynuje pracę misjonarzy okręgu i pełnoetatowych misjonarzy.
- Korzysta z „Rejestru postępów”, „Listy kroków podjętych wobec nawróconych” oraz z „Listy wywiadów” i działań rady biskupiej, aby przejrzeć postępy zainteresowanych, nowo nawróconych i mniej aktywnych członków podczas spotkań komitetu wykonawczego kapłaństwa i rady okręgu.
- Prowadzi cotygodniowe misjonarskie spotkania koordynujące.
- Organizuje uroczystości chrztu nawróconych w okręgu we współpracy z pełnoetatowymi misjonarzami. Uroczystości takie zazwyczaj prowadzi członek rady biskupiej lub przywódca misyjny w okręgu.

Przywódca misyjny w okręgu służy też w komitecie wykonawczym kapłaństwa, radzie okręgu i w komitecie ds. pomocy wzajemnej w okręgu oraz uczęszcza na spotkania przywództwa kapłańskiego w paliku.

Misjonarze okręgu

Do służby misjonarzy okręgu powoływani są kwalifikowani do tego bracia i siostry. Ich pracę nadzoruje przywódca misyjny w okręgu.

Misjonarze okręgu odnajdują, przyjmują do wspólnoty i nauczają zainteresowanych. Szkołą też i przyjmują do wspólnoty nowo nawróconych i mniej aktywnych członków.

Misjonarz okręgu, który posiada Kapłaństwo Melchizedeka, może być powołany, by służyć jako asystent przywódcy misyjnego w okręgu.

Koordynowanie pracy misjonarskiej

Pracę misjonarską w okręgu zazwyczaj koordynuje się podczas spotkań komitetu wykonawczego kapłaństwa i rady okręgu, korzystając z „Rejestru postępów”, dostarczonych przez pełnoetatowych misjonarzy. Misjonarskim celem tych spotkań jest zdanie sprawozdania, zaplanowanie i koordynowanie zadań związanych z odnajdywaniem, nauczaniem, przyjmowaniem do wspólnoty i uaktywnianiem, jak jest to naszkicowane w poniższych akapitach.

Odnajdywanie ludzi do nauczania. Komitet wykonawczy kapłaństwa i rada okręgu omawiają plany przygotowania konkretnych osób do nauczania przez pełnoetatowych misjonarzy. Omawiany jest postęp poszczególnych członków okręgu związany z przygotowaniem pojedynczych osób i rodzin do lekcji misjonarskich.

Nauczanie i chrzczenie. Komitet wykonawczy kapłaństwa i rada okręgu co tydzień przeglądają „Rejestr postępów”, w którym opisane są postępy każdej z osób nauczanych

przez pełnoetatowych misjonarzy. Koordynują też plany związane z nauczaniem w domach członków, przyjmowaniem do wspólnoty zainteresowanych oraz zapewnieniem udziału członków w uroczystości chrztu.

Przyjmowanie do wspólnoty i nauczanie nowych członków. Komitet wykonawczy kapłaństwa i rada okręgu przeglądają „Listy kroków podjętych wobec nawróconych”, aby monitorować postęp każdego nowego członka. Omawiają też, w jaki sposób przyjmować do wspólnoty nowych członków. Na prośbę biskupa rekomendują potencjalne powołania dla nowo nawróconych.

Przyjmowanie do wspólnoty i nauczanie mniej aktywnych członków. Komitet wykonawczy kapłaństwa i rada okręgu koordynują wysiłki kworów kapłaństwa i pełnoetatowych misjonarzy związane z uaktywnianiem. Planują też, jak przyjmować do wspólnoty mniej aktywnych członków, szczególnie poprzez zapraszanie ich na spotkania i zajęcia kościelne.

Dodatkowa współpraca z przywódcami misyjnymi w okręgu

Pracę misjonarską w okręgu zazwyczaj koordynuje się podczas spotkań komitetu wykonawczego kapłaństwa i rady okręgu. Jeśli konieczne jest dodatkowe koordynowanie, przywódca misyjny w okręgu może organizować spotkania z pełnoetatowymi misjonarzami koordynujące pracę misjonarzy. Inne osoby, które mogą być zaproszone na to spotkanie, to: misjonarze okręgu, asystent z przywództwa grupy wyższych kapłanów, doradca z prezydium kworum starszych oraz doradczyni z prezydium Stowarzyszenia Pomocy.

Osoby obecne na spotkaniu mogą przejrzeć i zdać sprawozdanie z zadań i celów, zaplanowanych na wcześniejszym spotkaniu oraz omówić plany na nadchodzący tydzień. Kiedy zachodzi taka potrzeba, mogą też koordynować zadania misjonarzy okręgu, aby pracowali z pełnoetatowymi misjonarzami i mogą omawiać, co zrobić, aby połączone wysiłki misjonarzy okręgu i pełnoetatowych misjonarzy były bardziej skuteczne.

Plan misji okręgu

W wielu okręgach okazało się, że rozwijanie planu misji okręgu promuje pracę misjonarską okręgu. Takie plany mogą obejmować cele, inicjatywy i zajęcia, które pomogą członkom okręgu zaprosić ludzi, by wysłuchali ewangelii. Pojedyncze osoby i rodziny również odniosą korzyść z rozwijania takiego planu, który prowadzić będzie w ich wysiłkach misjonarskich.

Członkowie powinni korzystać ze wszelkich prawych sposobów, by odnaleźć ludzi, którzy są gotowi wysłuchać przesłania Przywrócenia. Powinni położyć nacisk na znalezienie ojców, matek i dzieci, którzy przyjdą do Kościoła jako rodzina. Poniżej podanych jest kilka propozycji do rozważenia podczas pracy nad planem misji.

- Módl się, by Pan przygotował serca konkretnych osób na wysłuchanie ewangelii. Módl się też o to, by być wrażliwym na tych, których On przygotowuje (zob. Alma 6:6). „Pięknym będzie dzień — nauczał Prezydent Gordon B. Hinckley — kiedy nasi ludzie będą nie tylko modlić się za misjonarzy na całym świecie, ale także poproszą Pana, by pobłogosławił ich samych, by mogli pomagać misjonarzom, którzy trudzą się w ich własnym okręgu” („Służba misjonarska”, Pierwsze spotkanie szkoleniowe dla przywódców, 19 stycz. 2003).
- Bądź świadomy możliwości związanych z docieraniem do innych. Bądź przyjacielski i z miłością wyciągaj rękę do wszystkich ludzi.
- Poproś przyjaciół i sąsiadów, aby służyli u boku członków podczas takich wydarzeń, jak: służenie społeczności, zapewnianie posiłków tym, którzy są w potrzebie, nauczanie

mini lekcji w czasie zajęć wzbogacających w Stowarzyszeniu Pomocy, pomaganie w zajęciach okręgu, pomaganie ludziom podczas przeprowadzki, praca w skautingu oraz pomaganie w ramach historii rodzinnej czy projektach pomocy wzajemnej.

- Zapraszaj krewnych, przyjaciół i sąsiadów, którzy nie są członkami, na chrzty, konfirmacje i obrzędy ustanowienia do kapłaństwa.
- Poproś osoby nie będące członkami o pomoc w organizowaniu szczególnych wydarzeń, jak np. śniadania podczas świąt państwowych.
- Spraw, by spotkania okręgu, zajęcia, ogniska i dni otwarte były takiej jakości i tak interesujące, by członkowie byli podekscytowani pomysłem zaproszenia do udziału swoich znajomych.
- Zapraszaj ludzi na domowe wieczory rodzinne.
- Odwiedzaj ludzi, którzy doświadczają zmian w swoim życiu, jak np. ślubu, narodzin czy śmierci.
- Odwiedzaj tych, którzy wprowadzili się w pobliżu twojego miejsca zamieszkania i pomagaj im. Podziel się informacjami na temat społeczności, okolicy i Kościoła.
- Korzystaj z każdej okazji, by rozmawiać o ewangelii. Omawiaj takie tematy jak: Zbawiciel, Księga Mormona, Biblia, cel życia, rodzina i historia rodzinna.
- Zachęcaj młodzież, by zaprzyjaźniała się z innymi młodymi ludźmi i zapraszała ich na spotkania i zajęcia w Kościele.
- Pracuj z rodzinami, w których część należy do Kościoła.
- Planuj duchowe, wzniosłe spotkania sakramentalne.

Zajęcie: Studiowanie z kolegą/koleżanką

- Wraz z kolegą/koleżanką przeczytaj i omów ze str. 4–8 leksykonu *Oddani wierze* rozdział „Administracja Kościoła”.
- Podziel się ze swoim kolegą/koleżanką i zapisz w dzienniku do studiowania, czego się dowiedziałeś.
- Przedyskutujcie, w jaki sposób wasze przemyślenia wpłyną na stosunek do pracy z przywódcami Kościoła.

Zobowiązanie, by pozostać aktywnym w Kościele

Praca misjonarska ma największy wpływ, kiedy ludzie zobowiązują się i dotrzymują zobowiązania, że pozostaną aktywni w Kościele przez wszystkie dni swego życia. Nie wystarcza, by ludzie po prostu przyszli do Kościoła. Muszą przyjść, by pozostać. Wszystkie twoje nauki i zaproszenia muszą iść w tym właśnie kierunku. Celem otrzymania wszystkich błogosławieństw, jakie ma dla członków nasz Ojciec Niebieski, muszą oni nadal żyć zgodnie z zasadami ewangelii i być aktywni w Kościele.

Nefi nauczał: „A teraz, moi ukochani bracia, gdy już dostaliście się na tę wąską ścieżkę, pytam was: Czy to już wszystko? Oto mówię wam: Nie. [...] Potrzebujecie więc dążyć naprzód mając nieugiętą wiarę w Chrystusa [...] i [jeśli] wytrwacie do końca, tak mówi Ojciec: Będziecie mieli życie wieczne” (2 Nefi 31:19–20).

Z całych sił staraj się, by pomóc ludziom, aby zasłużyli na „życie wieczne [...], który to dar jest największym darem Boga” (NiP 14:7).

Notatki

Zapamiętaj

- Buduj silne relacje z biskupem i członkami rady okręgu.
- W sposób właściwy bierz udział podczas spotkań komitetu wykonawczego kapłaństwa i rady okręgu.
- Bądź przydatny radzie okręgu. Kiedy członkowie rady proszą cię o pomoc:
 - Bądź gotów przyjmować do wspólnoty nawróconych i mniej aktywnych członków, pomagaj im w wykonywaniu ich powołań i w służbie oraz ponownie przeprowadź z nimi lekcje misjonarskie.
 - Wraz z członkami przeprowadź z nowo nawróconymi lekcję „Prawa i obrzędy”.

Pomysły do studiowania i zastosowania

Notatki

Osobiste studiowanie

- Korzystając ze swojego kalendarza, zaplanuj porozmawianie z nowo nawróconymi i ostatnio uaktywnionymi członkami na temat wyzwań w ich życiu i uczęszczania do kościoła. Co najbardziej im pomogło? W dzienniku do studiowania zapisz swoje przemyślenia na temat ich doświadczeń. Czego dowiedziałeś się, co pomoże ci w pracy z obecnymi zainteresowanymi?
- Przestuduj 2 Nefi 31:18–20; Alma 26:1–7 i 32:32–43 oraz Moroni 6. Zapisz, czego dowiedziałeś się z tych wersetów w kwestii wzmocnienia nowo nawróconych.

Studiowanie z kolegą/koleżanką

- W czasie spotkania rady okręgu zapytajcie biskupa, czy na waszym obszarze są jacyś mniej aktywni członkowie, których, według niego, powinniście odwiedzić. Podczas wizyty u mniej aktywnych członków starajcie się budować ich wiarę w Jezusa Chrystusa. Zapytajcie ich o dane potencjalnych zainteresowanych.
- Przestudujcie I List do Koryntian 3:2; List do Hebrajczyków 5:12; oraz Nauki i Przymierza 19:22. Czym jest mleko, o którym tu mowa? Czym jest mięso? Porównajcie swoje odpowiedzi z doktrynami w rozdziale: „Co mam studiować i czego nauczać?” Dlaczego musicie zapewnić mleko i mięso w odpowiedniej kolejności i we właściwej ilości? W jaki sposób macie to zrobić?
- Przeczytajcie poniższy cytat, w którym Prezydent Joseph F. Smith opisuje uczucia, jakie towarzyszyły mu podczas jego chrztu.

„Uczucie, jakie na mnie spłynęło, było czystym pokojem, miłością i światłem. W mej duszy poczułem, że jeśli zgrzeszyłem — a na pewno nie byłem bez grzechu — zostało mi wybaczone, że naprawdę zostałem oczyszczony z grzechu; me serce zostało poruszone, a ja poczułem, że nie zranię najmniejszego robaczka u mych stóp. Czułem się tak, jak gdybym chciał wszędzie czynić dobro, każdej istocie i w każdej kwestii. Czułem nowe życie, nowe pragnienie czynienia tego, co prawe. W mej duszy nie było najmniejszego pragnienia zła. [...] Było to coś, co spłynęło na mnie i wiedziałem, że pochodziło to od Boga; wiedziałem, że to jest i będzie dla mnie żywym świadectwem tego, iż przyjąłem Pana” (*Gospel Doctrine*, 5. wyd. [1939], 96).

Teraz przeczytaj słowa wypowiedziane przez Prezydenta Smitha, kiedy upłynęło już sporo czasu od jego chrztu:

„Och! Jakże chciałem zachować tego samego ducha i to samo szczerze pragnienie w moim sercu przez wszystkie chwile mego życia od [dnia chrztu] do teraz. Mimo tego, że wielu z nas otrzymało to świadectwo, te nowe narodziny, tę przemianę serca, może zbłądzić w osądzie lub popełnić wiele błędów, a być może często też nie podołać prawdziwym zasadom życia — wówczas dokonujemy pokuty za zło i od czasu do czasu szukamy wybaczenia z rąk Pana. I od owej chwili to samo pragnienie i cel, które przenikały naszą duszę w czasie chrztu i uzyskania odpuszczenia grzechów, nadal ma w posiadaniu nasze serce i nadal włada uczuciem i pasją naszej duszy” (*Gospel Doctrine*, 96).

- Czego osobiście dowiedziałeś się od Prezydenta Smitha na temat własnego świadectwa i zobowiązania do życia według ewangelii?
- Czego dowiedziałeś się na temat trudności, jakie napotykają po chrzcie na swej drodze nowo nawróceni, a nawet przyszli prorocy?
- Co możesz zrobić w przypadku ostatnio nawróconych i mniej aktywnych członków, aby pomóc im odzyskać „pragnienie i cel”, jakie kiedyś mieli?

Notatki

Spotkania dystryktu i konferencje strefy

- Poproś biskupa, aby powiedział o wyzwaniach związanych z pracą z mniej aktywnymi członkami i nowo nawróconymi. Poproś, by podkreślił, w jaki sposób misjonarze mogą pomóc przezwyciężyć te wyzwania.
- Omów przypowieści o zagubionej owcy, zgubionej monecie i synu marnotrawnym (zob. Ew. Łukasza 15).

Prezydent misji

- Pracuj z lokalnymi przywódcami kapłańskimi, aby zachęcić ich do pomagania nowo nawróconym, aby:
 - Byli ustanowieni do kapłaństwa.
 - Otrzymali nauczycieli domowych.
 - Przygotowali nazwiska przodków, by były zabrane do świątyni i by dokonano za nich chrztów za zmarłych.
 - Była przeprowadzona lekcja „Prawa i obrzędy” przy udziale nauczycieli domowych.
- Naucz lokalnych przywódców, w jaki sposób korzystać z pracy misjonarzy na radach okręgu.
- Naucz lokalnych przywódców, jaki jest cel i korzyści „Rejestru postępów”.
- Od czasu do czasu poproś misjonarzy, aby pokazali ci egzemplarz „Rejestru postępów”.
- Od czasu do czasu kontaktuj się z ostatnio nawróconymi, by dowiedzieć się, co u nich słychać i w jaki sposób misjonarze i członkowie mogą im pomóc.
- Poproś przywódców palika lub okręgu, by porozmawiali z misjonarzami, aby wyjaśnić im, w jaki sposób misjonarze mogą stać się dla nich najbardziej pomocni.
- Poproś osoby ostatnio nawrócone, by porozmawiały z misjonarzami i opowiedziały o swoich doświadczeniach związanych z byciem nowymi członkami Kościoła.
- Od czasu do czasu poproś członków, którzy są nawróconymi, aby podczas konferencji strefy podzielili się doświadczeniem nawrócenia.

A

Aborcja a bycie godnym chrztu 213–214
 „*Abyście głosili moją ewangelię*” używane przez
 misjonarzy i przywódców okręgu xii
 jak korzystać vii
 Angielski, potrzeba uczenia się 128

B

Ballard, M. Russell, o celach 147
 o mocy Ducha 93
 Bałwany 77
 Benson, Ezra Taft, o odpowiadaniu na pytania za
 pomocą Księgi Mormona 109
 o Księdze Mormona jako kamieniu
 zwornikowym 104
 o poniesieniu ewangelii światu 2
 o pracy 121
 o ważności Ducha 178
 o wielkich pytaniach duszy 107
 Biblia wspiera Księgę Mormona 106
 Biblioteczka misjonarska ix
 Biskup 151
 i praca misjonarska 163
 kieruje wysiłkami misjonarskimi w okręgu 220
 misjonarskie obowiązki 224
 Błogosławieństwa i zobowiązania 202
 Boskość, właściwe czczenie 77
 Bóg Ojciec ukazał się Józefowi Smithowi 37
 Bóg, nasz Ojciec Niebieski 31–32, 48
 Bóg, nauczanie osób nie będących
 chrześcijanami 32
 Budda (Gotama) 46
 Budowanie Kościoła 158
 Byli zainteresowani jako cenne źródło
 odnajdywania ludzi do nauczania 168–169

C

Cabrera, Victor Manuel, historia nawrócenia
 159–160
 Cechy Chrystusowe, darem od Boga 115
 jak je rozwinąć 123
 należy je rozwijać 115
 Cechy, Chrystusa 115
 jak studiować 116
 Cele i cotygodniowe sesje planowania 147–150
 jak wyznaczać 147
 Cel misjonarza 1
 Cel misjonarza, by reprezentować
 Jezusa Chrystusa 2
 Centra historii rodzinnej jako źródło
 odnajdywania zainteresowanych 166
 Chrystus. *Zobacz:* Jezus Chrystus.
 Chrystusa, Światło *Zobacz:* Światło Chrystusa
 Chrzest i konfirmacja 9, 75
 pytania i odpowiedzi 212–214
 rejestry 214
 Chrzest nawróconego, definicja 212–213
 Chrzest, kwalifikowanie się do 210
 nasze pierwsze przymierze 63–64
 nie jest potrzebny małym dzieciom 64
 nie kwalifikujących się do tego
 kandydatów 213
 niezbędny dla członkostwa w Kościele 64
 ogniem 65
 przygotowanie do 209–210
 zaproszenie do 40, 66
 Chrzty za zmarłych 86
 Cierpliwość 120
 Cnota 119

Codzienna sesja planowania 151–152
 Codzienny kalendarz misjonarski, opis 145–146
 Codzienny rozkład zajęć misjonarza viii
 Członkowie, jak pomóc w pracy misjonarskiej
 164–165
 obawa przed wykonywaniem pracy
 misjonarskiej 164
 pomagają odnaleźć zainteresowanych 162–164
 Czyńcie dobro 170–171
 Czystość moralna, prawo 77

D

Dane o potencjalnych zainteresowanych z
 mediów 165
 Dane o potencjalnych zainteresowanych z
 siedziby głównej Kościoła 165
 Dane o potencjalnych zainteresowanych,
 wskazówki odnośnie do pracy z nimi 165
 Dar Ducha Świętego 65, 91
 Dar języków 133
 Dary Ducha 91
 Definicje nieznanych słów 21
 Domowy wieczór rodzinny 85
 Drugie Przyjście Jezusa Chrystusa 37
 Drzewo życia, zajęcie 2
 Ducha Świętego, dar 91
 moc 90
 osoba 90
 uczenie przez 18
 Duch, jego moc w procesie nawrócenia 91–92
 nauczanie 3–4
 podszepty 96–97
 powinien kierować nauczaniem 178
 Duch Eliasza 166–168
 Dyspensacja, definicja 33
 Dyspensacje 32–34
 Dziesięcina i ofiary, przekazywanie 80–81
 Dziesięcina, prawo 79
 Dziesięcioro Przykazań, przestrzeganie 76–77

E

Ekskomunikowani członkowie, czy chrzcić 213
 Elastyczność w studiowaniu vii
 w nauczaniu vii
 Ewangelia 60–66
 błogosławi rodziny 3, 32
 cel 6
 definicja 5, 70
 Przywrócenie 36–37
 zaspokaja potrzeby ludzi 1–2
 Ewangelia Jezusa Chrystusa. *Zobacz:* Ewangelia

F

Faust, James E., o nadziei 117
 o nauczaniu w jasny sposób 184

G

Genealogia jako źródło odnajdywania
 zainteresowanych 166–168
 Góra lodowa, obawy są jak 189
 Grzech, postrzegany w różnych kulturach 61

H

Hinckley, Gordon B., misjonarze mają wiązać
 nawróconych z Kościołem 220
 o członkach pomagających misjonarzom 163
 o czytaniu Księgi Mormona w duchu
 modlitwy 108
 o modlitwach misjonarskich 94

- o potrzebach nowo nawróconych 220–221
- o rozpoznawaniu Ducha 97
- o służbie 171
- o wierze i modlitwie 93–94
- o zatrzymywaniu nawróconych 220
- Historia rodzinna jako źródło odnajdywania zainteresowanych 166–168
- Holland, Jeffrey R., o nauczaniu z mocą 8
- o słuchaniu 188
- o uczeniu się języka 128
- Homoseksualne relacje a bycie godnym chrztu, 213–214
- Hunter, Howard W., o rozpoznawaniu Ducha 99

J

- Jezus Chrystus jako Odkupiciel 51–52, 60–61
- pomaganie ludziom w uczeniu się o 47–48
- Zadośćuczynienie Jezusa. *Zobacz:*
- Zadośćuczynienie
- ziemska służba 34
- ukazał się Józefowi Smithowi 37
- Języki, dar 133
- Język misji i język ojczysty 127
- przygotowanie do uczenia się 127
- wymaga poświęceń 128

K

- Kalwin, Jan 46
- Kapłaństwo Aarona 83
- Melchizedeka 83
- przywrócenie 37, 83
- Kapłaństwo Aarona, przywrócenie 37
- Kapłaństwo i organizacje pomocnicze 83–84
- Kapłaństwo Melchizedeka, przywrócone 37
- Kimball, Spencer W., o pracy misjonarskiej i świątynnej 166
- o wyświęcaniu 4
- Kluczowe wskaźniki, definicja 138–139
- do nawrócenia 138–139
- wyznaczanie celów 148
- Konferencja strefy i studiowanie viii
- Konfirmacja 65
- definicja 70
- jak dokonywać 216
- przygotowanie do 209–211
- Zob. także:* Chrzest i konfirmacja
- Konfucjusz, 46
- Koordynowanie misjonarzy 225–226
- Królestwa chwały 53
- Królestwo celestialne 53
- Królestwo tełestialne 53
- Królestwo terestialne 53
- Księga Mormona, cel 38
- czytać, by nauczyć się języka misji 130–131
- dowodem na boskość Jezusa Chrystusa 103
- dowodem Zmartwychwstania 7, 38–39, 103
- jak czytać z zainteresowanymi 110–111
- jak z niej korzystać 110–111
- jako kamień zwornikowy 103–104
- odpowiada na pytania duszy 107–108
- świadczy o Jezusie Chrystusie 105
- wspiera Biblię 106
- zbliża ludzi do Boga 108
- Księga obszaru, opis 140–141
- wykorzystana do znalezienia byłych zainteresowanych 167
- Kultura, potrzeba przyswojenia jej 133

L

- Lee, Harold B., o nauczaniu, by zrozumieć 196
- o ważności rodzin 3
- Lekcje dla nowych członków 29
- by nauczać zainteresowanych 29
- wykorzystane do studiowania i szkolenia 29
- Luter, Marcin 45

Ł

- Łaska, definicja 70

M

- Mahomet 46
- Małe dzieci a chrzest 213
- Małżeństwo na wieczność 85
- Matki, obowiązek 85
- Maxwell, Neal A., o nadziei 117
- Miłosierdzie, definicja 70
- Miłość 118
- Miłość bliźniego 118
- Misjonarze okręgu, jak korzystać z podręcznika „*Abyście głosili moją ewangelię*” xi
- obowiązki 225
- Młode Kobiety, organizacja 84
- Młodzi Mężczyźni, organizacja 84
- Mniej aktywni członkowie jako źródło odnajdywania zainteresowanych 164
- wzmacniania 219–220
- Modlitwa, i wiara w procesie nawrócenia 93–95
- jak ofiarować 39
- oznacza uczyć się prawdy 39
- przykazanie 73
- rola 39
- skala ocen 95
- sugestie 94–95
- Monson, Thomas S., o cierpliwości 120
- o języku Ducha 133
- o mierzeniu dokonań 150
- o nauczaniu z członkami 181–182
- o składaniu świadectw 198

N

- Nadzieja 117
- Naśladowanie proroka 75–76
- Nauczanie, a odnajdywanie 160–161
- a słuchanie 187–188
- a uczenie się na pamięć vii
- długość lekcji vii
- długość spotkania 180
- dostosowane do zaspokożenia potrzeb 180
- ewangelii jako misjonarz 177
- jak rozpocząć 178–179
- ludzi nie mających pochodzenia chrześcijańskiego 193
- poprzez Ducha 3–4
- przy użyciu pism świętych 182–184
- Rada Prezydenta Kościoła, rada na temat 178
- w powołaniach kościelnych 88
- z członkami 181–182
- z kolegą/koleżanką 181
- za pomocą pytań 186–187
- Nauczanie domowe 221
- Nawrócenie, rola Ducha 93
- rola misjonarza 93
- Niechrześcijańskie pochodzenie, nauczanie ewangelii ludzi o takim pochodzeniu 193

Nieśmiertelność, definicja 58
wyjaśniona 53
Nowi członkowie, jako źródło odnajdywania zainteresowanych 166
misjonarze mają przyjmować do wspólnoty 216
ponowne nauczanie ich lekcji 216
są nauczani lekcji 29
wzmacnianie 219–220

O

Oaks, Dallin H., o zapraszaniu innych, by przyszli do Chrystusa 9
Obawy, jak odpowiadać z wykorzystaniem Księgi Mormona 109
Obawy, potrzeba rozwiania obaw zainteresowanych 189–190
Obdarowanie 86
Objawienie, osobiste 89–90
Obowiązki prezydenta misji 223
Obrzęd, definicja 63
Ocena siebie jako pary misjonarskiej 151
Oczyszczenie z grzechu 2, 5–6, 60–61
Oddani wierze, 21
Odkupienie, definicja 58
Odnajdywanie i nauczanie 160–161
poprzez Ducha 159
z członkami 162–164
Odnajdywanie ludzi do nauczania 157
Odnajdywanie zainteresowanych, sugestie 169–170
Odnowienie, definicja 70
Odpowiedzialność 152–153
Odstępstwo, definicja 33
Wielkie 35–36
Odwiedziny domowe 221
Ogród Eden 49
Ojciec Niebieski 31–32
Ojciec w Niebie 48
Ojcowie, obowiązek 85
Organizacja Podstawowa 84
Osobiste objawienie 89–90
Osobiste studiowanie, cel ix
plan viii
Ostrzeżenie co do otrzymywania objawienia 99

P

Pablo, historia nawrócenia dzięki służbie 171
Packer, Boyd K., o chrzcie wodą i ogniem 9
o duchowych doświadczeniach 99
o Duchu w procesie nawracania 92
o odżywczej mocy Księgi Mormona 108
o rozpoznawaniu Ducha 96, 99
o świetle Chrystusa 90
o tym, jak studiowanie zmienia zachowanie 19
o wymuszaniu spraw duchowych 102
Perry, L. Tom, o posłuszeństwie 122
Pilność 121
Piramida informacyjna 140
Pisma święte, wykorzystane w czasie nauczania 182–184
zaznaczanie 24
Plan misji okręgu 226–227
Plan zbawienia 47–54
wykres 54
Podsumowanie bieżącego sprawozdania, opis formularza 144
Pokora 120–121

Pokuta 62–63, 190–193
i zobowiązanie 199
Pomysły do studiowania i zastosowania, jak ich używać xi
Porzucenie uzależnienia 190–193
Posłuszeństwo 122
przykazaniu 72
Post, prawo 80
Potencjalni starsi jako źródło odnajdywania zainteresowanych 164
Potencjalni zainteresowani, opis formularza 144
Poważne przestępstwa a bycie godnym chrztu, 213–214
Powołanie misjonarskie a odpowiedzialność 4
by nauczać przywróconej ewangelii 177
moc i upoważnienie 4–5
Powołanie w Kościele 87
Zobacz także: Powołanie misjonarskie
Praca misjonarska, którą mają wykonywać członkowie 84
Praca nad historią rodzinną 86
Prawa i obrzędy, po chrzcie 82–88
jak studiować 83
jak nauczać 82
Prawo cywilne, przestrzeganie i szanowanie 81
Prawo, przestrzeganie i szanowanie 81
Prezydenci Kościoła o pracy misjonarskiej 12–13
Prezydent palika, obowiązki 224
Prorocy, rola 32–33
wyjaśnienie 34
Prorocza wypowiedź o pracy misjonarskiej 12–13
Przesłanie od Rady Prezydenta Kościoła v
Przesłanie Przywrócenia 31
i rodziny 162
wyjaśnione 6–8
Przyjmowanie do wspólnoty nowych członków 216
Przykazania 71–81
jak nauczać 71–72
jak studiować 72
Przymierze, definicja 70
wyjaśnione 63
Przywódca misyjny w okręgu, obowiązki 225
Przywódcy kapłańscy, obowiązki 225
Przywódcy okręgu i praca misjonarska 219
obowiązki 224
Przywódcy palika a praca misjonarska 219
obowiązki 224
Przywódcy organizacji pomocniczych, obowiązki 225
Pytania duszy i Księga Mormona 107–108
Pytania i zobowiązania 201
jak odpowiadać z wykorzystaniem Księgi Mormona 109
wykorzystane w czasie nauczania 186–187
Przywrócenie, ewangelii 36–38
przesłanie o nim, wyjaśnienie 6–8

R

Rada okręgu 151, 221–223
a odżywianie Słowem nowo nawróconych 223
a pomaganie nowo nawróconym służyć w powołaniach 222–223
a zaprzyjaźnianie się z nowo nawróconymi 222
odpowiedzialność za przyjmowanie do wspólnoty 220

Rada Prezydenta Kościoła, o pracy misjonarskiej 30

Ramki informacyjne w podręczniku „*Abyście głosili moją ewangelię*” x–xi

Reformacja 35

Reformatory 45–46

Reinkarnacja i zmartwychwstanie 53

Rejestr nauczania, opis formularza 142–143

Rejestr postępu, opis formularza 143–144

Rejestry chrztu i konfirmacji 214

Rodziny, błogosławione przez ewangelię 32
przywrócona ewangelia błogosławi 3
nauczanie o ważności 162

Rodzina Boga 31–32, 157–158

Rodzina, cel 85

„Rodzina: Proklamacja dla świata” 3, 85

Rola misjonarza w nawróceniu 93–94

Rozczarowanie 10–11

Rozkład zajęć. *Zobacz:* Codzienny rozkład zajęć misjonarza

Rozmawianie, narzędziem odnajdywania 158–160
pomysły na rozmowy z innymi 159

S

Sabat, święcenie dnia 74

Sakrament 64

Sąd, definicja 58
ostateczny 53

Schultz, Frank i Mildred, historia nawrócenia 167

Słowo Mądrości 78

Słuchanie, by udoskonalić umiejętności językowe 130
słuchanie w nauczaniu 187–188

Służba członka Kościoła 87
jako źródło odnajdywania zainteresowanych 170–171

Smith, Hyrum, o nauczaniu pierwszych zasad 6

Smith, Joseph F., o uczuciach towarzyszących chrztowi 229

Smith, Józef i Pierwsza Wizja 37
i Przywrócenie 36–37
o chrzcie wodą i ogniem 9
o darze Ducha Świętego 91
o głoszeniu ewangelii 163
o Księdze Mormona jako kamieniu zwornikowym 103
o nauczaniu wszystkich 158
o poleganiu na Duchu 98
o potrzebie objawienia 89

Sniders, historia 113

Spotkanie dystryktu i studiowanie viii
cel ix

Sprawdzanie i zobowiązanie 204–205

Stowarzyszenie Pomocy 84

Studiowanie dziennika, wyjaśnienie x

Studiowanie pism świętych, przykazanie 74

Studiowanie, jako przygotowanie do nauczania 19–21
rozpoczynane od modlitwy 17, 22
skuteczne 17
sugestie do skutecznego 22–24
wskazówki 20–21
zatwierdzone źródła 23

Studiowanie z kolegą/koleżanką, cel ix
plan viii

Stworzenie Ziemi 49

Sukces misjonarza 10–11

Sukces, definicja 10–11

Ś

Śmierć duchowa, definicja 59

Śmierć fizyczna, definicja 59

Śmiertelność 50
cel 31–32
definicja 59

Świadectwo, często składane 203–204

Świat duchów 52–53

Światło Chrystusa 90

Świątynie, oddawanie czci w 86

Święty Duch obietnicy 91

T

Taylor, John, o prostym nauczaniu 182

Tygodniowa sesja planowania, jak ją przeprowadzić 148–151

Tygodniowe sprawozdanie misjonarskie, opis formularza 146

Tyndale, William, 45

U

Uczenie się języka i gramatyki 130
cele 129
i uczenie się na pamięć 130
narzędzia do 129
plan studiowania 129–131
z kolegą/koleżanką 132
zasady 128–129

Uczenie się na pamięć i nauczanie vii

Uczenie się, jako członek Kościoła 88
proces otrzymania objawienia 18
przez Ducha Świętego 18

Upadek Adama i Ewy 49–50
definicja 59

Upoważnienie do nauczania przywróconej ewangelii 1

Upoważnienie misjonarza 4
Kapłaństwa, zagubione 35
Przywrócone 36

Uroczystość chrztu, jak poprowadzić 214–215

Ustanowienie Kościoła 10

W

Wiara i odnajdywanie ludzi do nauczania 157
i modlitwa 93–95
w Jezusa Chrystusa 61–62, 116–117

Wiedza 119

Wirthlin, Joseph B., o korzystaniu z Księgi Mormona 110

Wolna wola 48, 49

Wycliffe, John 45

Wykorzystywanie czasu, skuteczne 137

Wyniesienie 53
definicja 59

Wytrwać do końca 66, 88
definicja 70

Wywiad poprzedzający chrzest, jak go przeprowadzać 211–214
kto przeprowadza 212
przygotowanie zainteresowanych do 210–211
pytania 212

Wyznaczanie celów 137
 Wyższy doradca w paliku, obowiązki 224

Y

Young, Brigham, o otrzymaniu świadectwa
 203–204

Z

Zadośćuczynienie 31–33, 34, 48, 51–52, 60–61
 definicja 59

Zainteresowani, by czytali Księgi Mormona
 110–111
 misjonarze przygotowują ich do wywiadu
 poprzedzającego chrzest 210
 wyznaczanie celów 148–151

Zajęcie dotyczące cech, samoocena 126

Zaproszenie do złożenia zobowiązań 199–200

Zaznaczanie w pismach świętych 24

Zbawienie dostępne wszystkim 86
 definicja 59
 plan 47–54

Zmartwychwstanie 53

definicja 51, 59

Zobowiązania, cel 8

Zobowiązanie i błogosławieństwa 202

i pytania bezpośrednie 201

i sprawdzanie 204–205

niezbędna częścią pokuty 199

powiększa wiarę 200

Ż

Życie na Ziemi 50

Życie przed narodzeniem, definicja 59

Życie przedziemskie 48

definicja 59

Życie wieczne, definicja 70

Zapamiętaj...

- Twoim celem jest przyprowadzić dusze do Chrystusa.
 - Przygotuj ludzi, aby sproścali wymaganiam dotyczącym chrztu, które znajdują się w Naukach i Przymierzach 20:37 oraz w pytaniach wywiadu poprzedzającego chrzest.
-
- Módl się często za siebie i innych.
 - Polegaj na Duchu, który pokaże ci, gdzie iść, co zrobić i co powiedzieć.
 - Bądź wierny w swym posłuszeństwie.
 - Każdego dnia studiuj język swojej misji.
-
- Każdego dnia rób plany i koncentruj się na kluczowych wskaźnikach.
 - Pracuj efektywnie cały dzień, każdego dnia.
-
- Proś **każdego** o skierowania do potencjalnych zainteresowanych.
 - Nauczaj, kiedy znajdziesz; znajdź, kiedy nauczasz.
-
- Czytaj Księgę Mormona z tymi, których nauczasz.
 - Nauczaj ludzi, że ważnym sposobem na dowiedzenie się, że Józef Smith jest prorokiem Boga, jest czytanie Księgi Mormona i modlenie się na jej temat.
 - Codziennie kontaktuj się z każdym zainteresowanym.
 - Często składaj świadectwo.
 - Jeśli to możliwe, niech na każdej lekcji będzie członek.
 - Zawsze ustalaj konkretne daty i godziny następnej lekcji.
 - Zapraszaj wszystkich zainteresowanych na uroczystości chrztu.
 - Po każdej lekcji daj zainteresowanemu coś do przeczytania i rozważenia, gdy będzie się przygotowywał na następne spotkanie.
-
- Buduj relacje z członkami, służąc im i pracując z przywódcami okręgu.
 - Pomagaj przywódcom okręgu w kwestii zatrzymywania i uaktywniania członków.
-
- Pomóż każdej nauczanym osobie zobowiązać się, że dokona pokuty i wzmocni swoją wiarę w Zbawiciela.
 - Kochaj Pana i służ Mu najlepiej, jak potrafisz.

KOŚCIÓŁ
JEZUSA CHRYSZTUSA
ŚWIĘTYCH
W DNIACH OSTATNICH

